

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

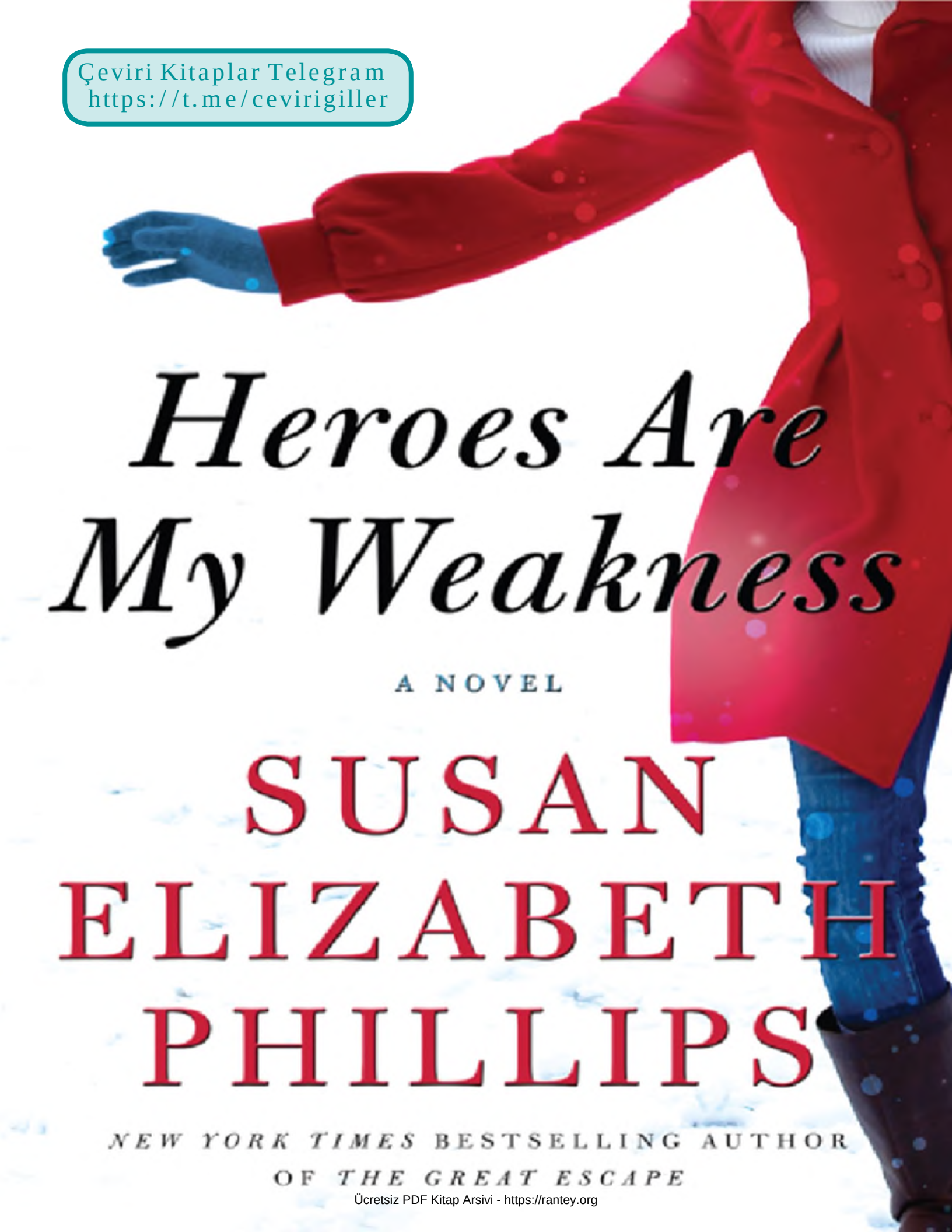
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Heroes Are My Weakness

A NOVEL

SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF THE GREAT ESCAPE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KAHRAMANLAR BENİM

weakness

SUSAN ELIZABETH ÜHILLIPS

wm

zle' lrr'pr''ai 'f H:i rp-'rtti4liz-sfl+ó/jaãrn

Adanmışlık

*Mary Stewart, Anya Seton, Charlotte Brontë, Daphne du Maurier,
Victoria Holt ve Phyllis Whitney'in anısına. Okuma sevgimi
büyülü romanlarınıza. Siz vizyoner kadınlar olmasaydınız, ben yazar olamazdım.*

İçindekiler

Adanmışlık

Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü On On On

Bölüm On

Dördüncü Bölüm

Bölüm On Altıncı

On Bölüm Yedinci

Bölüm Yirminci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm İkinci
BölümYirmi Yirmi Üçüncü
Yirmi Bölüm Dördüncü
Bölüm Yirmi Beşinci Bölüm

Sonsöz

Yazar Hakkında

Susan Elizabeth Phillips tarafından
da yazılmıştır Credits

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Birinci Bölüm

ANNIE normalde bavuluyla konuşmazdı ama bugünlerde pek de kendinde sayılmazdı. Farlarının uzun huzmeleri kış kar fırtınasının karanlık, girdaplı kaosunu zar zor delebiliyordu ve eski Kia'sının ön cam silecekleri adayı vuran fırtınanın gazabıyla baş edemiyordu. Yolcu koltuğuna sıkıştırdığı büyük boy kırmızı bavula "Sadece biraz kar var," dedi. "Dünyanın sonu gibi hissettirmesi öyle olduğu anlamına gelmiyor."

Soğuktan nefret ettiğimi biliyorsun, diye yanıtladı bavulu, ayağını yere vurarak bir şey anlatmaya çalışan bir çocuğun sinir bozucu mızızlılığıyla. *Beni bu berbat yere nasıl getirebildin?*

Çünkü Annie'nin seçenekleri tükenmişti.

Buz gibi bir patlama arabayı salladı ve asfaltsız yolun üzerinde asılı duran yaşlı köknar ağaçlarının dalları cadı saçı gibi savruldu. Annie, cehennemin kızgın bir fırın olduğuna inanan herkesin yanıldığına karar verdi. Cehennem bu kasvetli, düşmanca kış adasıydı.

Miami Beach'i hiç duymadın mı? Crumpet, bavulun içindeki şımarık prenses karşılık verdi. *Bunun yerine bizi Kuzey Atlantik'in ortasında muhtemelen kutup ayılarına yem olacağımız ıssız bir adaya götürmek zorunda kaldınız!*

Kia dar ve kaygan ada yolunda zorlanırken vitesler boşa atıyordu. Annie'nin başı ağrıyor, öksürmekten kaburgaları ağrıyor ve ön camdaki açık bir noktadan bakmak için boynunu bükmek bile başını döndürüyordu. Dünyada yalnızdı ve sadece vantrilok kuklalarının hayali sesleri onu gerçekliğe bağlıyordu. Ne kadar hasta olsa da, ironiyi fark etmemişti.

Crumpet'in muadili, arka koltuktaki kırmızı bavulun içine saklanmış olan pratik Dilly'nin daha sakinleştirici sesini çağırıyordu. *Atlantik'in ortasında değiliz*, dedi mantıklı Dilly. *New England kıyılarının on mil açığında bir adadayız ve son duyduğuma göre Maine'de kutup ayıları yokmuş. Ayrıca, Peregrine Adası ıssız değil.*

Öyle de olabilirdi. Eğer Crumpet Annie'nin kolunda olsaydı, küçük burnunu havaya kaldırırdı. Bırakın kışı, yazın ortasında bile insanlar burada zar zor hayatta kalıyor. Eminim yemek için ölülerini yiyorlardır.

Araba hafifçe savruldu. Annie eldivenleriyle direksiyonu daha sıkı kavrayarak patinajı düzeltti. Isıtıcı zar zor çalışıyordu ama ceketinin altı terlemeye başlamıştı.

Sürekli şikayet etmemelisin Crumpet, diye uyardı Dilly huysuz meslektaşını. *Peregrine Adası popüler bir yazlık tatil yeridir.*

Yaz mevsimi değil! Crumpet karşı çıktı. *Şubatın ilk haftasındayız, beni deniz tutmuş bir araba vapurundan yeni indik ve burada elliden insan kalmış olamaz. Elli aptal insan!*

Annie'nin buraya gelmekten başka çaresi olmadığını biliyorsun, dedi Dilly.

Çünkü o büyük bir başarısızlık, diye etti nahoş bir erkek sesi.

Leo'nun Annie'nin en derin korkularını dile getirmek gibi kötü bir huyu vardı ve Annie'nin düşüncelerine girmesi kaçınılmazdı. Leo Annie'nin en sevmediği kuklaydı ama her hikâyenin bir kötü adama ihtiyacı vardı.

Çok kaba Leo, dedi Dilly. *Doğru olsa bile.*

Huysuz Crumpet şikayet etmeye devam etti. *Sen kahramansın Dilly, yani senin için her şey yolunda gidiyor. Ama geri kalanımız için değil. Hiçbir zaman. Biz lanetlendik! Mahvolduk diyorum! Sonsuza dek-*

Annie'nin öksürüğü kuklasının iç konuşmalarını kesti. Er ya da geç vücudu zatürrenin kalıcı etkilerinden kurtulacaktı -en azından öyle umuyordu- ama ya geri kalanı? Kendine olan inancını yitirmiş, otuz üç yaşında hâlâ en iyi günlerinin önünde uzandığı hissini kaybetmişti. Fiziksel olarak zayıf, duygusal olarak boş ve biraz da dehşet içindeydi; önümüzdeki iki ayı izole bir Maine adasında geçirmek zorunda kalan biri için en iyi durum bu değildi.

Dilly, *bunun sadece altmış gün olduğunu söylemeye çalıştı. Ayrıca Annie, gidecek başka bir yerin yok.*

Ve işte oradaydı. Çirkin gerçek. Annie'nin gidecek başka bir yeri yoktu. Annesinin ona bırakmış olabileceği ya da olmayabileceği mirası aramaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

Kia karla dolu bir tümseğe çarptı ve emniyet kemeri sıkıştı. Annie'nin göğsündeki baskı tekrar öksürmesine neden oldu. Keşke bu gece köyde kalabilseydi ama Ada Hanı Mayıs ayına kadar kapalıydı. Zaten buna parası da yetmezdi.

Araba tepeyi zar zor aştı. Yıllardır kuklalarını her türlü hava koşulunda taşıyarak her yerde gösteri yapma pratiği vardı ama iyi bir kar sürücüsünün bile böyle bir yolda kontrolü sınırlıydı, özellikle de Kia'sında. Peregrine Adası sakinlerinin pikap kullanmasının bir nedeni vardı.

Yavaş ol, dedi arkadaki bavuldan gelen başka bir erkek sesi. Yavaş ve istikrarlı olan yarışta kazanır. Peter, kahraman kuklası -parlayan zırhlı şövalyesi- sadece kendini cesaretlendiren eski aktör-erkek arkadaş-sevgilisinin aksine cesaretlendirici bir sestti.

Annie arabayı tamamen durdurdu, sonra yavaşça inmeye başladı. Yarı yolda, oldu.

Hayalet hiçbir yerden gelmedi.

Siyahlar giymiş bir adam gece yarısı atının üzerinde yolun altından uçarak geçti. Her zaman canlı bir hayal gücüne sahipti -kuklalarıyla yaptığı iç konuşmaları hatırlayın- ve bunu hayal ettiğini düşünüyordu. Ama görüntü gerçektir. At ve binici karda yarışıyor, adam

atın akan yelesine doğru eğiliyordu. Onlar şeytani yaratıklardı, kâbus gibi bir at ve fırtınanın hiddetine doğru dörtnala koşan deli bir adam.

Göründükleri kadar çabuk kayboldular, ama ayağı otomatik olarak frene bastı ve araba kaymaya başladı. Yol boyunca savruldu ve mide bulandırıcı bir sarsıntıyla karla dolu hendekte durdu.

Sen tam bir eziksin, Leo, diye alay etti kötü adam.

Yorgunluk gözyaşları gözlerini doldurdu. Elleri titriyordu. Adam ve at gerçekten gerçek miydi yoksa onları hayal mi etmişti? Odaklanması gerekiyordu. Arabayı geri vitesine taktı ve sallanmaya çalıştı ama lastikler sadece daha derin dönüyordu. Başını koltuğun arkasına yasladı. Burada yeterince uzun kalırsa, biri onu bulacaktı. Ama ne zaman? Bu yolun sonunda sadece kulübe ve ana ev vardı.

Düşünmeye çalıştı. Adadaki tek bağlantısı, onu kaçırان adamdı. Ana evin ve kulübenin bakımını üstlenmişti ama sadece geleceğini bildirmek ve kulübenin elektrik tesisatını açmasını istemek için bir e-posta adresi vardı. Telefon numarasını bilse bile -Will Shaw- bu onun adıydı.

-Burada telefonun çekeceğinden şüpheliydi.

Ezik. Leo asla sıradan bir sesle konuşmazdı. Sadece alay ederdi.

Annie buruşmuş bir paketten bir mendil aldı ama içinde bulunduğu ikilemi düşünmek yerine atı ve binicisini düşündü. Ne tür bir deli bu havada bir hayvanı dışarı çıkarırdı? Gözlerini sıkıca kapadı ve bir mide bulantısı dalgasıyla savaştı. Keşke kıvrılıp uyuyabilseydi. Hayatın onu alt ettiğini kabul etmek çok mu kötü olurdu?

kes şunu, mantıklı Dilly dedi.

Annie'nin başı dönüyordu. Shaw'u bulmalı ve arabayı çekmesini sağlamalıydı.

Shaw'u boş ver, kahraman Peter ilan etti. Bunu kendim yapacağım.

Ama Peter -eski erkek arkadaşı gibi- sadece kurgusal bir krizde iyiydi.

Kulübe yaklaşık bir mil uzaktaydı, sağlıklı bir insan için iyi havalarda kolay bir mesafeydi. Ama hava korkunçtu ve onun hiçbir yanı sağlıklı değildi.

Pes et, Leo alay etti. İstedğini biliyorsun.

Dallama gibi davranmayı bırak Leo. Bu ses Scamp'ten geliyordu, Dilly'nin en iyi arkadaşı ve Annie'nin alter egosu. Scamp kuklaların karıştığı pek çok beladan sorumlu olsa da -kahraman Dilly ve kahraman Peter'ın çözmesi gereken belalar- Annie onun cesaretini ve büyük kalbini seviyordu.

Kendini topla, Scamp emretti. Arabadan çık.

Annie ona cehenneme gitmesini söylemek istedi ama ne anlamı vardı ki? Uçuşan saçlarını kapitone ceketinin yakasının içine itti ve fermuarını çekti. Örgü eldivenlerinin başparmağında bir delik vardı ve kapı kolu açıkta kalan tenine buz gibi . Kendini kapıyı açmaya zorladı.

Soğuk yüzüne tokat gibi çarptı ve nefesini kesti. Bacaklarını zorlamak zorunda kaldı. Yıpranmış kahverengi süet şehir botları karın içine batıyordu ve kot pantolonu hava koşullarına uygun değildi. Başını rüzgâra doğru eğerek ağır almak için arabanın arkasına doğru ilerledi ama bagajın yamaca o kadar sıkı sıkışmış olduğunu gördü ki bagajı açamadı. Neden şaşırıyordu ki? O kadar uzun zamandır hiçbir şey yolunda gitmemişti ki, iyi talihin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Sürücü tarafına döndü. Kuklaları gece boyunca arabada güvende olmalıydı, ama ya değillerse? Onlara ihtiyacı vardı. Elinde kalan tek şey onlardı ve onları kaybederse tamamen yok olabilirdi.

Zavallı, diye alay etti Leo.

Onu parçalara ayırmak istedi.

Bebeğim. . . Benim sana ihtiyacım olduğundan daha çok senin bana ihtiyacın var, diye hatırlattı ona. Bensiz bir şovun yok.

Onu dışarıda bıraktı. Zorlukla nefes alarak bavulları arabadan çıkardı, anahtarlarını aldı, farları kapattı ve kapıyı kapattı.

Bir anda kalın, girdap gibi dönen bir karanlığa gömüldü. Panik göğsünü pençeledi.

Seni kurtaracağım! Peter ilan etti.

Annie paniğinin kendisini felç etmesine izin vermemeye çalışarak bavulun saplarını daha sıkı kavradı.

Hiçbir şey göremiyorum! Crumpet ciyakladı. Karanlıktan nefret ediyorum!

Annie'nin eski cep telefonunda kullanışlı bir el feneri uygulaması yoktu ama ... vardı. Karın üzerine bir bavul koydu ve cebinden arabasının anahtarlarını ve yüzüğe takılı küçük LED ışığı çıkardı. Işığı aylardır kullanmayı denememişti ve hâlâ çalışıp çalışmadığını bilmiyordu. Kalbi boğazında, ışığı açtı.

Parlak mavi bir ışık şeridi karda küçük bir yol açtı, o kadar dar bir yoldu ki kolayca yoldan çıkabilirdi.

Kendine gel, Scamp emretti.

Pes et, Leo alay etti.

Annie karda ilk adımlarını attı. Rüzgâr ince ceketini delip saçlarını yırttı ve kıvrıkcık saç tellerini yüzüne savurdu. Kar ensesini tokatladı ve öksürmeye başladı. Acı kaburgalarını sıkıştırdı ve bavullar bacaklarına çarptı. Çok geçmeden kollarını dinlendirmek için onları yere bırakmak zorunda kaldı.

Ciğerlerini gibi havadan korumaya çalışarak ceketinin yakasına sarıldı. Parmakları soğuktan yanıyordu ve tekrar ilerlerken kendisine eşlik etmesi için kuklalarının hayali seslerini çağırdı.

Crumpet: Beni düşürüp lavanta rengi elbisemi mahvedersen dava açarım.

Peter: En cesur benim! En güçlü! Sana yardım edeceğim.

Leo: (alay ederek) Herhangi bir şeyin nasıl doğru yapılacağını biliyor musunuz?

Dilly: Leo'yu dinleme. Devam et. Oraya varacağız.

Ve Scamp, onun işe yaramaz ikinci kişiliği: *Bavul taşıyan bir kadın bara girer.*

Buz gibi gözyaşları kirpiklerinden aşağı süzülüyor, görüşünü bulanıklaştırıyordu. Rüzgâr bavulları yakalamış, onları kapıp götürmekle tehdit ediyordu. Çok büyük, çok ağırdılar. Kollarını yuvalarından çıkarıyordu. Onları yanında getirmesi aptallıktı. Aptalca, aptalca, aptalca. Ama kuklalarını bırakamazdı.

Her adım bir mil gibi geliyordu ve hiç bu kadar üşümemişti. Burada şansının dönmeye başladığını düşünmüştü, çünkü anakaradan gelen araba vapurunu yakalayabilmişti. Adaya haftalık hizmet veren dönüştürülmüş istakoz teknesinin aksine, sadece ara sıra çalışıyordu. Fakat

Feribot Maine kıyı şeridinden ne kadar uzaklaşırsa fırtına da o kadar kötüleşiyordu.

Karda bir ayağını diğerinin peşinden sürükleyerek ilerledi, kolları çığlık atıyor, başka bir öksürük krizine yenik düşmemeye çalışırken ciğerleri yanıyordu. Neden sıcak tutan montunu bagaja kilitlemek yerine arabaya koymamıştı? Neden o kadar çok şeyi yapmamıştı? İstikrarlı bir iş bulmak. Parası konusunda daha ihtiyatlı olmalıydı. Düzgün erkeklerle çıkmak.

Adaya geldiğinden beri o kadar çok zaman geçmişti ki. Yol, kulübeye ve Harp Evi'ne giden sapakta dururdu. Ama ya kaçırdıysa? O zamandan beri nelerin değişmiş olabileceğini kim bilebilirdi?

Tökezledi ve dizlerinin üzerine düştü. Anahtarlar elinden kaydı ve ışık söndü. Destek için bavullardan birini tuttu. Donmuştu. Yanıyordu. Nefes nefese kaldı ve çılgınca karın içinde etrafı yokladı. Eğer ışığını kaybederse ...

Parmakları o kadar uyuşmuştu ki neredeyse kaçırıyordu. Sonunda el fenerini tekrar eline aldığı anda, onu açtı ve her zaman yolun sonunu işaret eden ağaç kümesini gördü. Işığı sağa doğru çevirdi ve sapaktaki büyük granit kayanın üzerine düştü. Kendini ayağa kaldırdı, bavulları kaldırdı ve sürüklenmelerin arasından tökezleyerek geçti.

Sapağı bulmuş olmanın verdiği geçici rahatlama azalmıştı. Maine'in yüzyıllardır süren sert havası bu arazide en dayanıklı ladin ağaçları hariç her şeyi söküp atmıştı ve rüzgâr siperi olmadan okyanustan gelen rüzgârlar bavulları yelkenliler gibi yakalıyordu. İkisini de kaybetmeden rüzgârın gücüne sırtını dönmeyi başardı. Önce bir ayağını sonra diğerini batırdı, yüksek kar yığınları arasında mücadele etti, valizleri sürükledi ve uzanıp soğğun ona istediğini yapmasına izin verme dürtüsüyle savaştı.

Rüzgâra karşı o kadar eğilmişti ki neredeyse kaçırıyordu. Ancak bir bavulun köşesi örtülü alçak bir taş duvara çarptığında Moonraker Kulübesi'ne ulaştığını fark etti.

Küçük, gri kiremitli ev, karın altında şekilsiz bir şekilden başka bir şey değildi. Ne kürekle kazılmış bir yol, ne de karşılama ışıkları. Buraya en son geldiğinde kapı kızılıcık kırmızısına boyanmıştı ama şimdi

soğuk, deniz salyangozu mavisiydi. Ön pencerenin altındaki doğal olmayan bir kar yığını, evin bir balıkçı kulübesi olarak kökenine bir selam niteliğindeki bir çift eski ahşap ıstakoz tuzağını örtüyordu. Kar yığınlarının arasından kendini kapıya doğru sürükledi ve valizleri yere bıraktı. Anahtarı kilide sokmaya çalışırken ada insanların nadiren kapıyı kilitlediğini hatırladı.

Kapı patlayarak açıldı. Bavulları içeri sürükledi ve son gücüyle kapıyı tekrar kapattı. Hava ciğerlerinde hırıltıyla doluyordu. En yakın bavulun üzerine yığıldı, nefes almak için çırpınışları daha çok hıçkırık gibiydi.

Sonunda buz gibi odanın küf kokusunun farkına vardı. Burnunu koluna bastırarak el yordamıyla ışık düğmesini aradı. Hiçbir şey olmadı. Ya bekçi jeneratörü çalıştırmasını ve küçük fırını ateşlemesini isteyen e-postasını almamıştı ya da bunu görmezden gelmişti. Donmuş her yeri zonkluyordu. Karla kabuk bağlamış eldivenlerini kapının hemen içinde duran küçük kanvas halının üzerine bıraktı ama saçlarındaki karları silkelemeye zahmet etmedi. Kot pantolonu bacaklarına yapışmıştı ama çıkarmak için botlarını çıkarması gerekecekti ve bunu yapamayacak kadar üşüyordu.

Ama ne kadar mutsuz olsun, kuklalarını karla kaplı bavulları. Annesinin her zaman kapının yanında tuttuğu çeşitli el fenerlerinden birini buldu. Okul ve kütüphane bütçeleri kesilmeden önce, kuklaları başarısız oyunculuk kariyerinden ya da köpek gezdirdiği ve Coffee, Coffee'de içki servisi yaptığı yarı zamanlı işlerden daha istikrarlı bir geçim kaynağı sağlamıştı.

Soğuktan titreyerek, fırtınada ata binmekte bir sakınca görmeyen ama gerçek işini yapmak için gerekli çabayı gösteremeyen bakıcıya lanet okudu. Atı süren Shaw olmalıydı. Kışın adanın bu ucunda başka kimse yaşamıyordu. Bavulların fermuarını açtı ve beş mankeni çıkardı. Onları koruyucu plastik torbalarında bırakarak geçici olarak kanepenin üzerine yerleştirdi, sonra elinde fenerle soğuk ahşap zeminde tökezleyerek ilerledi.

Moonraker Kulübesi'nin içi, kimsenin geleneksel New England balıkçı kulübesi fikrine benzemiyordu. Onun yerine annesinin eksantrik

Küçük hayvan kafataslarından oluşan ürkütücü bir kaseden, Mariah'nın üzerine siyah grafitiyle PILE DRIVER (KAZIK SÜRÜCÜSÜ) gümüş yaldızlı Louis XIV sandığına kadar her yerde damga vardı. Annie daha rahat bir mekânı tercih ederdi ama Mariah'nın moda tasarımcılarına ve bir nesil genç sanatçıya ilham verdiği ihtişamlı günlerinde hem bu yazlık hem de annesinin Manhattan'daki dairesi lüks dekorasyon dergilerinde yer almıştı.

O günler yıllar önce Mariah'nın Manhattan'ın giderek gençleşen sanat çevrelerinde gözden düşmesiyle sona ermişti. Zengin New Yorklular özel sanat koleksiyonlarını derlemek için başkalarından yardım istemeye başlamış ve Mariah yaşam tarzını desteklemek için değerli eşyalarını satmak zorunda kalmıştı. Hastalandığında her şey gitmişti. Bu kulübedeki bir şey hariç her şey - Annie'nin gizemli "mirası" olması gereken bir şey.

"*Bir sürü paran olacak.*" Mariah bu sözleri ölmeden önceki son saatlerinde söylemişti; o sırada aklı neredeyse hiç yerinde değildi.

Miras falan yok, diye alay etti Leo. *Annen her şeyi abartmış.* Belki Annie adada daha fazla zaman geçirseydi Mariah'nın doğruyu söyleyip söylemediğini anlayabilirdi, ama buradan nefret ediyordu ve on bir yıl önceki yirmi ikinci doğum gününden beri geri döndü.

El fenerini annesinin yatak odasında gezdirdi. Özenle oyulmuş bir İtalyan ahşap yatak başlığının gerçek boyutlu bir fotoğrafı, çift kişilik yatağın gerçek başlığı olarak kullanılıyordu. Dolap kapısının yanında, haşlanmış yünden yapılmış ve nalburdan alınmış gibi görünen bir çift duvar asması asılıydı. Dolap hâlâ annesinin özel parfümünün kokusunu taşıyordu; ithal edilmesi bir servete mal olmuş, az bilinen bir Japon erkek kolonyası. Annie kokuyu içine çekerken, sadece beş hafta önce kaybettiği ebeveyninin ardından bir kız çocuğunun yaşaması gereken kederi hissetmeyi diledi ama sadece tükenmiş hissetti.

Mariah'nın eski kırmızı yün pelerinini bulana kadar bekledi. kendi kıyafetlerinden kurtulmadan önce bir çift ağır çorap giydi. Biriktirdikten sonra

Annesinin yatağında bulabildiği her battaniyeyi alıp küflü çarşafların altına tırmandı, feneri söndürdü ve uyumaya gitti.

ANNIE BİR DAHA ISINABİLECEĞİNİ DÜŞÜNMEMİŞTİ ama sabahın ikisinde öksürük kriziyle uyandığında terliyordu. Kaburgaları ezilmiş gibi hissediyordu, başı ağrıyordu ve boğazı acıyordu. Ayrıca işemesi de gerekiyordu; susuz bir evde başka bir aksilik daha. Öksürüğü nihayet hafıflediğinde battaniyenin altından çıkmaya çabaladı. Kırmızı pelerine sarınarak el fenerini yaktı ve duvara tutunarak banyoya doğru ilerledi.

Eski moda lavabonun üzerinde asılı duran aynadaki yansımasını görmemek için el fenerini aşağıya doğru tuttu. Ne göreceğini biliyordu. Hastalığın gölgelediği uzun, solgun bir yüz; sivri bir çene; iri, ela gözler; ve istediği yerde kıvrılıp bükülen açık kahverengi saçlardan oluşan kaçak bir yele. Çocukların sevdiği ama çoğu erkeğin baştan çıkarıcı değil tuhaf bulduğu bir yüzü vardı. Saçları ve yüzü bilinmeyen babasından geliyordu: *"Evli bir adam. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Şimdi öldü, Tanrı'ya şükür."* Şekli Mariah'dan geliyordu: uzun boylu, ince, bilekleri ve dirsekleri yumrulu, ayakları büyük ve elleri uzun parmaklıydı.

"Başarılı bir oyuncu olmak için ya olağanüstü güzel ya da olağanüstü yetenekli olmanız gerekir," demişti Mariah. *"Yeterince güzelsin Antoinette ve yetenekli bir taklitçisin ama gerçekçi olmak zorundayız..."*

Annen pek de amigo kızın sayılmazdı. Dilly bariz olanı söyledi.

Senin amigon olacağım, diye ilan etti Peter. *Sana bakacağım ve seni sonsuza dek seveceğim.*

Peter'ın kahramanca açıklamaları genellikle Annie'yi gülümsetirdi ama bu gece sadece kalbini vermeyi seçtiği adamlarla sevdiği hayali kahramanlar arasındaki duygusal uçurumu düşünebiliyordu. Ve diğer uçurum - kendisi için hayal ettiği hayat ile yaşadığı hayat arasındaki uçurum.

Mariah'nın itirazlarına rağmen Annie tiyatro sanatları diplomasını almış ve sonraki on yılını seçmelere katılarak geçirmişti. Gösteriler yaptı,

ve hatta Broadway dışı oyunlarda birkaç karakter rolü kaptı. Çok az. Geçen yaz sonunda Mariah'nın haklı olduğu gerçeğiyle yüzleşmişti. Annie, aktris olamayacağı kadar iyi bir vantriloktu. Bu da onu kesinlikle hiçbir yere götürmüyordu.

Bir şekilde donmaktan kurtulmuş bir şişe ginseng aromalı su buldu. Bir yudumunu bile yutmak acı veriyordu. Suyu yanına alarak oturma odasına geri döndü.

Mariah kanser teşhisi konmadan hemen önceki yazdan beri kulübeye gitmemişti ama Annie çok fazla toz görmemişti. Bekçi işinin en azından bir kısmını yapmış olmalıydı. Keşke geri kalanını da yapsaydı.

Kuklaları sıcak pembe Viktoryen kanepenin üzerinde yatıyordu. Elinde kalan tek şey kuklaları ve arabasıydı.

Tam olarak değil, dedi Dilly.

Doğru. Annie'nin Annie'nin geri ödemesi mümkün olmayan bir borç yükü vardı, annesinin hayatının son altı ayında Mariah'nın her ihtiyaçını karşılamaya çalışarak biriktirdiği borç.

Ve sonunda annemin onayını alacağım, diye alay etti Leo.

Kuklaların koruyucu plastiğini çıkarmaya başladı. Her bir figür yaklaşık iki buçuk metre uzunluğundaydı, hareketli gözleri, ağzı ve ayrılabilir bacakları vardı. Peter'ı kucağına aldı ve elini tişörtünün altına soktu.

"Ne kadar güzelsin, sevgilim Dilly," dedi en erkeksi sesiyle. *"Hayallerimin kadını."*

"Ve sen erkeklerin en iyisisin." Dilly iç çekti. *"Cesur ve korkusuz."*

"Sadece Annie'nin hayal gücünde," dedi Scamp alışılmadık bir hınçla.

"Aksi takdirde, onun eski sevgilileri kadar işe yaramazsınız."

"Sadece iki eski sevgilin var, Scamp," diye arkadaşını uyardı Dilly. *"Ve erkeklere olan hıncını Peter'dan çıkarmamalısın. Eminim bunu yapmak istemiyorsundur ama bir kabadayı gibi konuşmaya başladın ve kabadayılar hakkında ne düşündüğümüzü biliyorsun."*

Annie sorun odaklı kukla gösterilerinde uzmanlaşmıştı, bunlardan birkaçı zorbalık üzerine odaklanıyordu. Peter'ı yere bıraktı ve Leo'yu kendi başına hareket ettirdi, Leo da onun kafasının içine alayını fısıldadı. *Hâlâ benden korkuyorsun.*

Bazen kuklaların kendi akılları varmış gibi hissediyordum.

Kırmızı pelerinini daha sıkı sararak ön doğru yürüdü. Fırtına dinmiş ve ay ışığı camlardan içeri süzülmüştü. Kasvetli kış manzarasına baktı - ladinlerin mürekkep gibi gölgeleri, ıssız bataklık tabakası. Sonra bakışlarını kaldırdı.

Harp Evi uzakta, çorak bir uçurumun en tepesinde, onun üzerinde yükseliyordu. Yarım ayın bulanık ışığı köşeli çatılarını ve dramatik kulesini belirginleştiriyordu. Kulenin tepesinden görünen soluk sarı bir ışık dışında ev karanlıktı. Bu manzara ona ikinci el kitap satan dükkânlarda hâlâ bulabildiği eski ciltsiz gotik romanların kapaklarını hatırlattı. Çıplak ayaklı bir kadın kahramanın, arkasında parlayan tehditkâr kule ışığıyla, üzerinde sadece ince bir gecelikle o hayaletli evden kaçtığını hayal etmesi için fazla hayal gücü gerekmiyordu. Günümüzün erotizm yüklü vampirleri, kurtadamları ve şekil değiştirenleriyle kıyaslandığında o kitaplar çok tuhaf kalıyordu ama onları her zaman sevmişti. Hayallerini beslemişlerdi.

Harp Evi'nin sivri çatı çizgisinin üzerinde, fırtına bulutları ayın üzerinde hızla ilerliyordu; yolculukları, yolun karşısına geçen at ve binicinin uçuşu kadar vahşiydi. Soğuktan değil ama kendi hayal gücünden dolayı tüyleri diken diken oldu. Pencereden uzaklaştı ve Leo'ya baktı.

Ağır kapaklı gözler . . . İnce dudaklı küçümseme . . . Mükemmel kötü adam. Aşık olduğu o kara kara düşünen adamları romantikleştirmeseydi, birinin aldatan, diğerinin narsist olduğunu fark etmek yerine onları fantezi kahramanları olarak hayal etmeseydi çok fazla acı çekmekten kaçınabilirdi. Ancak Leo farklı bir hikâyeydi. Onu kumaştan ve iplikten kendisi yaratmıştı. Onu kontrol ediyordu.

Böyle düşünüyorsun, diye fısıldadı.

Titredi ve yatak odasına çekildi. Ama yorganın altına girdiğinde bile, uçurumun üzerindeki evin karanlık görüntüsünden kurtulamadı.

Dün gece rüyamda yine Manderley'e gittiğimi gördüm.

Ertesi sabah uyandığında aç değildi ama kendine bir avuç bayat granola yedirdi. Kulübe soğuktu, gün kasvetliydi ve tek yapmak istediği yatağa geri dönmekti. Ama kulübede ısıtıcı ya da akan su olmadan yaşayamazdı ve yok olan bakıcısını düşündükçe öfkesi daha da artıyordu. Elindeki tek telefon numarasını, adanın belediye binası, postane ve kütüphanesinin bir arada bulunduğu telefon numarasını çıkardı ama telefonu şarjlı olmasına rağmen çekmiyordu. Pembe kadife koltuğa çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Will Shaw'un peşinden kendisi gitmek zorundaydı ve bu da Harp Evi'ne tırmanmak anlamına geliyordu. Bir daha asla yaklaşmayacağına yemin ettiği o yere geri dönecekti.

Bulabildiği kadar çok kat sıcak tutan giysiler giydi, sonra annesinin kırmızı pelerinine sarındı ve çenesinin altına eski bir Hermès atkısı düğümledi. Tüm enerjisini ve iradesini toplayarak yola koyuldu. Gün onun geleceği kadar griydi, tuzlu hava buz gibiydi ve kulübeyle uçurumun tepesindeki ev arasındaki mesafe aşılamazdı.

Peter, "*Seni her adımda taşıyacağım*" . Scamp ona bir ahududu üfledi.

Sular çekilmişti ama kıyı şeridindeki buzlu kayalar yılın bu zamanında yürümek için çok tehlikeliydi, bu yüzden tuzlu su bataklığının etrafındaki daha uzun yolu kullanması gerekiyordu. Ama onu dehşete düşüren sadece mesafe değildi.

Dilly ona cesaret vermeye çalıştı. *Harp Evi'ne tırmanalı on sekiz yıl oldu. Hayaletler ve goblinler çoktan gitti.*

Annie pelerinin kenarını burnunun ve ağzının üzerine bastırdı.

Merak etme, dedi Peter. *Ben sana göz kulak olurum.*

Peter ve Dilly işlerini yapıyorlardı. Scamp'in yaralarını sarmak ve Leo zorbalık yaptığında araya girmek onların sorumluluğundaydı. Uyuşturucu karşıtı mesajlar veren, çocuklara sebzelerini yemelerini, dişlerine dikkat etmelerini ve kimsenin özel bölgelerine dokunmasına izin vermemelerini hatırlatan onlardı.

Ama çok iyi hissettirecek, diye alay etti Leo, sonra da kıs kıs güldü.

Bazen onu hiç yaratmamış olmayı diliyordu, ama o mükemmel bir kötü adamdı. Kabadayıydı, uyuşturucu satıcısıydı, abur cubur kralıydı ve

Çocukları oyun alanlarından uzaklaştırmaya çalışan bir yabancı.

Benimle gelin küçük çocuklar, size istediğiniz kadar şeker vereyim.

Kes şunu Annie, dedi Dilly. Harp ailesinden hiç kimse yaza kadar adaya gelmez. Sadece bekçi orada yaşar.

Leo Annie'yi yalnız bırakmayı reddetti. *Skittles, M&M's, Twizzlers... ve tüm başarısızlıklarının hatırlatıcıları var. O değerli oyunculuk kariyerin nasıl gidiyor?*

Omuzlarını kamburlaştırdı. Meditasyon ya da yoga yapmaya başlamalıydı, zihninin istediği ya da istemediği her yere gitmesine izin vermek yerine onu disipline etmeyi öğretecek bir şeyler yapmalıydı. Oyunculuk hayalleri istediği gibi sonuçlanmadıysa ne olmuş yani? Çocuklar onun kukla gösterilerine bayılıyordu.

Botları karda çitirdiyordu. Ölü kedi kuyrukları ve içi boş sazlar, uyuyan bataklığın donmuş kabuğunun arasından hırpalanmış başlarını çıkardılar. Yazın bataklık hayatla dolup taşardı ama şimdi her şey kasvetli, gri ve umutları kadar sessizdi.

Harp House'a doğru uçuşumdan yukarı çıkan yeni sürülmüş çakıllı yolun dibine yaklaştığında bir kez daha dinlenmek için durdu. Shaw toprağı sürebiliyorsa, arabasını da çıkarabilirdi. Kendini sürükleyerek ilerledi. Zatürreeden önce yokuş yukarı koşabilirdi ama nihayet tepeye ulaştığında ciğerleri yanıyordu ve hırıldamaya başlamıştı. Kulübe aşağıda, dalgalı denize ve engebeli Maine kıyı şeridine karşı kendi başına bırakılmış bakımsız bir oyuncak gibi görünüyordu. Ciğerlerine daha fazla ateş çekerek başını kaldırmaya çalıştı.

Harp Evi, kalaylı gökyüzüne karşı siluet halinde önünde yükseliyordu.
Kökleri

Granit, yaz fırtınalarına ve kış fırtınalarına maruz kalarak, onu yıkmak için elementlere meydan okuyordu. Adanın diğer yazlık evleri adanın daha korunaklı olan doğu tarafına inşa edilmişti, ancak Harp House kolay yolu küçümsüyordu. Bunun yerine, denizin çok yukarısındaki kayalık batı burnundan, bir ucunda davetkâr olmayan bir kulesi olan, çakıl taşlı, yasaklayıcı, kahverengi ahşap bir kale olarak yükseldi.

Her şey keskin açılardan oluşuyordu: sivri çatılar, gölgeli saçaklar ve ürkütücü kalkanlar. Annesinin Elliott Harp'la evlendiği yaz burada yaşamaya başladığında bu Gotik kasveti ne kadar da sevmişti. Kendini gri bir elbise giymiş ve elinde bir portmanto tutarken hayal etmişti; nazik bir şekilde doğmuştu ama beş parasız ve çaresizdi, mütevazı bir mürebbiye pozisyonu almak zorunda kalmıştı. Çenesi yukarıda ve omuzları geride, evin acımasız (ama son derece yakışıklı) efendisine o kadar büyük bir cesaretle karşı koyacaktı ki, sonunda efendi ona umutsuzca aşık olacaktı. Evlenirler ve o da yeniden dekore eder.

On beş yaşındaki çirkin bir kızın romantik hayalleri çok uzun sürmemişti. Çok okuyan ve çok az deneyimleyen daha sert bir gerçeklikle karşılaştı.

Artık yüzme havuzu ürkütücü, boş bir ağzı andırıyordu ve arka ve yan girişlere çıkan basit ahşap merdivenlerin yerini gargoyleler tarafından korunan taş basamaklar almıştı.

Ahır geçti ve kabaca kürekle kazılmış bir patikayı takip ederek arka kapıya ulaştı. Shaw, Elliott Harp'ın atlarından biriyle dörtnala kaçmak yerine burada olsa iyi olurdu. Zile bastı ama içeriden gelen sesi duyamadı. Ev çok büyüktü. Bekledi, sonra tekrar çaldı ama kimse cevap vermedi. Paspas sanki yakın zamanda karları temizlemek için kullanılmış gibiydi. Sertçe vurdu.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

O kadar üşümüştü ki hiç tereddüt etmeden çamurluğa adımını attı. Çeşitli dış giysiler, paspaslar ve süpürgelerle birlikte bir dizi kancaya asılmıştı. Ana mutfaka açılan köşeyi döndü ve durdu.

Her şey değişmişti. Mutfakta artık on sekiz yıl öncesinden hatırladığı ceviz dolaplar ve paslanmaz çelik aletler yoktu. Bunun yerine sanki zaman tüneline geçerek on dokuzuncu yüzyıla geri dönmüş gibi görünüyordu.

Mutfak ile bir zamanlar kahvaltılık salonu olan bölüm arasındaki duvar ortadan kalkmış ve alan eskisinden iki kat daha büyük hale gelmişti. Yüksek, yatay pencereler ışığı içeri alıyordu, ancak pencereler artık en az

Yerden altı metre yükseklikteydi ve sadece en uzun boylu kişi bu duvarların arkasını görebilirdi. Duvarların üst yarısı kaba sıva ile kaplıydı, alt kısım ise bir zamanlar beyaz olan dört inç karelik fayanslarla kaplıydı, bazılarının köşeleri yontulmuş, bazıları ise yaşlılıktan çatlamıştı. Zemin eski taştan, şömine ise bir yaban domuzunu ya da efendisinin arazisinde kaçak avlanırken yakalanacak kadar akılsız bir adamı kızartmaya yetecek büyüklükte isli bir oyuktu.

Mutfak dolapları yerine, kaba raflarda taştan yapılmış kaseler ve çömllekler duruyordu. Uzun, ayaklı koyu ahşap dolaplar, donuk siyah endüstriyel boy AGA ocağın her iki yanında yükseliyordu. Taştan bir çiftlik evi lavabosunda dağınık bir kirli bulaşık yığını duruyordu. Parlak ve cilalı değıl, ezik ve yıpranmış bakır tencere ve tencereler, tavuk kafası kesmek, koyun pırzolası doğramak ya da lord hazretlerinin akşam yemeğı için syllabub hazırlamak için tasarlanmış uzun, yaralı ahşap bir hazırlık masasının üzerinde duruyordu.

Mutfağın yenilenmesi gerekiyordu ama nasıl bir yenileme ki iki yüzyıl geriye gitti. Ve neden?

Koşun! Crumpet çığılık attı. Burada çok yanlış bir şeyler var!

Crumpet ne zaman histerikleşse, Annie Dilly'nin saçma sapan tavrının perspektif sağlayacağına güveniyordu, ama Dilly sessiz kaldı ve Scamp bile bir espri bulamadı.

"Bay Shaw?" Annie'nin sesi normal yansıtma gücünden yoksundu.

Cevap gelmeyince mutfağın derinliklerine doğru ilerledi ve taş zeminde ıslak izler bıraktı. Ama botlarını çıkarmasına imkân yoktu. Kaçması gerekiyorsa, bunu çorapla yapmayacaktı. "Will?"

Ses yok.

Kileri geçti, dar bir arka koridordan geçti, yemek odasının etrafından dolandı ve kemerli girişten fuayeye adım attı. Ön kapının üzerindeki altı kare bölmeden sadece en loş gri ışık sızıyordu. Ağır maun merdiven hâlâ karanlık vitraylı bir pencerenin bulunduğu sahanlığa çıkıyordu ama merdiven halısı geçmişteki rengârenk çiçekli halı yerine artık iç karartıcı bir bordoydu. Mobilyaların üzerinde tozlu bir tabaka vardı ve köşede bir örümcek ağı asılıydı. Duvarlar ağır, koyu renkli ahşap panellerle kaplanmış ve deniz manzarası resimlerinin yerini kasvetli yağlı boya tablolar almıştı.

Elliott Harp'ın İrlandalı köylü ataları olamayacak, on dokuzuncu yüzyıl giysileri içindeki müreffeh erkek ve kadın portreleri. Giriş daha da iç karartıcı hale getirmek için eksik olan tek şey bir zırh takımı ve doldurulmuş bir kuzgundu.

Yukarıda ayak sesleri duydu ve merdivene doğru yaklaştı. "Bay Shaw? Ben Annie Hewitt. Kapı açıktı, ben de içeri girdim." Yukarı baktı. "İhtiyacım olacak-" Kelimeler dilinin ucuna gelmedi.

Evin efendisi merdivenlerin başında duruyordu.

İkinci Bölüm

YAVAŞÇA AŞAĞI İNDİ. İnci grisi yeleği, kar beyazı kravatı ve baldırları saran siyah deri binici çizmelerinin içine sokulmuş koyu renk pantolonuyla GOTİK bir kahraman canlanmıştı. Yanındaki çelik namlulu düello tabancası yavaşça sallanıyordu.

Buz gibi bir parmak omurgasından aşağı kaydı. Kısa bir süre için ateşinin nüksetmiş olabileceği ya da hayal gücünün sonunda onu gerçeklik uçurumundan aşağı itmiş olabileceği ihtimalini düşündü. Ama o bir halüsinasyon değildi. O fazlasıyla gerçektir.

Bakışlarını yavaşça , botlardan ve yelekten ayırıp adamın kendisini gördü.

Loş gri ışıktaki saçları kuzguni siyah; gözleri soluk, imparatorluk mavisi; yüzü yontulmuş ve gülümseliyordu; her şeyiyle on dokuzuncu yüzyıl kibrinin vücut bulmuş haliydi. Reverans yapmak istedi. Kaçmak. Ona mürebbiyelik işine gerçekten ihtiyacı olmadığını söylemek için.

Merdivenlerin dibine geldi ve işte o zaman gördü. Kaşının köşesindeki soluk beyaz yara izi. Ona verdiği yara izi.

Theo Harp.

Onu son gördüğünden bu yana on sekiz yıl geçmişti. O çirkin yazın anılarını gömmeye çalıştığı on sekiz yıl.

Koşun! Koşabildiğin kadar hızlı koş! Bu kez kafasının içinde duyduğu Crumpet değil, mantıklı, pratik Dilly'.

Ve bir başkası . . .

Yani . . . Sonunda tanıştık. Leo'nun daimi küçümsemesi gitmiş, yerini huşu almıştı.

Harp'ın kışa özgü erkeksi güzelliği bu Gotik çevreyle mükemmel bir uyum içindeydi. Uzun boylu, zayıf ve zarif bir şekilde dağınmıştı. Beyaz kravatı, Endülüslü annesinden miras kalan koyu ten rengini vurguluyordu ve gençliğindeki cimriliği artık uzak bir hatıraydı. Ama güven fonunu hak etmiş havası değişmemişti. Ona soğuk bir şekilde baktı. "Ne istiyorsun?"

Kadın ismini vermişti, adam onun kim olduğunu çok iyi biliyordu ama adam sanki evine bir yabancı girmiş gibi davranıyordu.

"Will Shaw'ı arıyorum," dedi, sesindeki hafif titremeden nefret ederek.

Siyah, elmas biçimli oniks taşlarla kaplı mermer zemine adımını attı. "Shaw artık burada çalışmıyor."

"O zaman kulübeyle kim ilgileniyor?"

"Bunu babama sormanız gerekir."

Sanki Annie, Mariah'dan daha farklı bir kadın olan üçüncü karısıyla kışları Güney Fransa'da geçiren Elliott Harp'ı kolayca arayabilirdi. Annesinin canlı kişiliği ve eksantrik, cinsiyet değiştiren tarzı -boru saplı pantolonlar, beyaz erkek gömlekleri, güzel eşarplar- Elliott Harp'ın yanı sıra yarım düzine aşığı da cezbetmişti. Mariah ile evlenmek, orta yaşlarında aşırı muhafazakâr bir hayata karşı duyduğu isyanın cevabı olmuştu. Ve Elliott, Mariah'nın kendisi için asla elde edemediği güvenlik duygusunu sağlamıştı. Başından beri lanetlenmişlerdi.

Annie ayak parmaklarını botlarının içine kıvırdı ve kendine dik durmasını emretti. "Shaw'u nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Omzu zar zor kalktı - gerçek bir omuz silkme için enerji harcamaktan çok sıkılmıştı. "Hiçbir fikrim yok."

Son derece modern bir cep telefonunun sesi araya girdi. Kadının fark etmediği adam, düello tabancasını okşamayan diğer elinde şık, siyah bir akıllı telefon tutuyordu. Adam ekrana bakarken, dün gece yolun karşısına dörtlüye geçerken gördüğü kişinin, bindiği güzel hayvanı umursamadan koşan kişi olduğunu fark etti. Ama sonra, Theo Harp'ın diğer canlıların, hayvanların ve insanların refahı söz konusu olduğunda karanlık bir geçmişi vardı.

Mide bulantısı geri gelmişti. Bir örümceğin kirli mermer zeminde sürünmesini izledi. susturdu. Arkasındaki açık kapıdan -kütüphaneye açılan Elliott Harp'ın büyük maun masasını gördü. Kullanılmamış görünüyordu. Kahve fincanları, sarı defterler ya da referans kitapları yoktu. Theo Harp bir sonraki kitabı üzerinde çalışıyorsa, bunu orada yapmıyordu.

"Annene olanları duydum," dedi.

Annene olanları duyunca üzülmedim. Ama sonra Mariah'nın kızına nasıl davrandığını gördü.

"Dik dur, Antoinette. İnsanların gözlerinin içine bak. Birinin sana saygı duymasını nasıl beklersin?"

Daha da kötüsü, *"Ver şu kitabı bana. Daha fazla saçmalık okumayacaksın. Sadece size verdiğim romanlar."*

Annie o romanların hepsinden nefret etmişti. Başkaları Melville'e, Proust'a, Joyce'a ve Tolstoy'a aşık olabilirdi ama Annie kendini trenin altına atmak yerine direnen cesur kadın kahramanları anlatan kitaplar istiyordu.

Theo Harp başparmağını telefonun kenarında gezdirdi, düello tabancası hâlâ diğer elinde sallanıyordu, bir yandan da onun doğaçlama çantacı kadın kıyafetlerini inceliyordu: kırmızı pelerini, eski başörtüsü, yıpranmış kahverengi süet çizimleri. Bir kâbusun içine düşmüştü. Tabanca mı? Tuhaf kıyafeti mi? Ev neden iki yüzyıl geriye gitmiş gibi görünüyordu? Ve neden bir keresinde onu öldürmeye çalışmıştı?

Annesi o zamanki kocasına, *"O bir daha fazlası, Elliott,"* demişti. *"Oğlunuzda ciddi bir sorun var."*

Annie o yaz net olmayan şeyi şimdi anlamıştı. Theo Harp akıl hastasıydı, bir psikopattı. Yalanlar, manipölasyonlar, zalimlikler . . . Babası Elliott'ın çocukça bir yaramazlık olarak geçiştirmeye çalıştığı olaylar aslında hiç de yaramazlık değildi.

Midesi yatışmayı reddetti. Bu kadar korkmuş olmaktan nefret ediyordu. Düello tabancasını sol elinden sağ eline geçirdi. "Annie, bir daha buraya gelme."

Bir kez daha onu alt etmeye çalışıyordu ve bundan nefret ediyordu.

Nereden geldiğı belli olmayan hayalet gibi bir inilti koridora süzüldü. Kaynağını bulmak için etrafına bakındı. "Bu da ne?"

Ona dönüp baktı ve şaşırmış olduğunu gördü. Çabucak toparlandı. "Burası eski bir ev."

"Bu bana bir ev gürültüsü gibi gelmedi." "Bu seni ilgilendirmez."

O haklıydı. Onunla ilgili hiçbir şey artık onu ilgilendirmiyordu. Gitmeye fazlasıyla hazırды ama daha yarım düzine adım atmıştı ki ses tekrarlandı, bu sefer daha yumuşak bir inilti, ilk iniltiden bile daha ürkütücüydü ve farklı bir yönden geliyordu. Gözlerini adama dikti. Adamın kaşları çatılmış, omuzları gerilmişti.

"Çatı katındaki deli kadın mı?" diye sordu.

"Rüzgâr," dedi, onu yalanlamaya cesaret ederek.

Elini annesinin pelerininin yumuşak yününe doladı. "Yerinde olsam ışıkları açık bırakırdım."

Başını antreden arka koridora geçecek kadar dik tuttu ama mutfığa ulaştığında durdu ve kırmızı pelerinine sarıldı. Köşedeki çöp kutusundan taşan bir Eggo dondurulmuş waffle kutusu, boş bir Goldfish kraker poşeti ve bir ketçap şişesi görünüyordu. Theo Harp deliydi. Kötü şakalar yapan bir adamın komik deliliğı değil, mahzende ceset yığan birinin kötü deliliğı. Bu kez kutup havasına adım attığında, onu titreten soğuktan daha fazlasıydı. Umutsuzluktu.

Daha dik durdu. Theo'nun akıllı telefonu. Evde telefon çekiyor olmalıydı. Burada da çekmesi mümkün müydü? Cebinden cep telefonu dinozorunu çıkardı, ıssız çardağın yakınında korunaklı bir yer buldu ve açtı. Birkaç saniye içinde sinyal almıştı. Adanın sözde belediye binasının numarasını ararken elleri titredi.

Kendisini Barbara Rose olarak tanıtan bir kadın cevap verdi. "Will Shaw geçen ay ailesiyle birlikte adadan ayrıldı," dedi. "Theo Harp buraya gelmeden birkaç gün önce."

Annie'nin kalbi sıkıştı.

"Genç insanlar böyle yapar," diye devam etti Barbara. "Ayrılıyorlar. Son birkaç yıldır ıstakoz avcılığı pek iyi gitmiyor."

En azından Annie şimdi onun e-postasına neden cevap vermediğini anlıyordu. Dudaklarını yaladı. "Merak ediyorum. Biri gelip bana yardım etmek için ne kadar ücret ister?" Arabasıyla ilgili sorunun yanı sıra küçük pelet fırını ve jeneratörü nasıl çalıştıracağını bilmediğini anlattı.

"Kocamı döner dönmez göndereceğim," dedi Barbara hızlıca. "Biz adada işleri böyle yaparız. Birbirimize yardım ederiz. Bir saatten fazla sürmez."

"Gerçekten mi? Bu çok güzel olurdu. Bu gerçekten çok hoş." Annie ahırın içinden yumuşak bir kişneme sesi duydu. Burada yaşadığı yaz, bina yumuşak bir griye boyanmıştı. Şimdi ise tıpkı yakındaki çardak gibi koyu bordoydu. Gözlerini eve doğru dikti.

"Annene olanları duyunca herkes çok üzüldü," dedi Barbara. "Onu özleyeceğiz. Adaya ünlü insanlarla birlikte kültür de getirmişti."

"Teşekkür ederim." Annie önce bunun bir ışık oyunu olduğunu sandı. Gözlerini kırptırdı ama işte oradaydı. Üst kattaki pencereden ona bakan soluk bir oval.

"Booker arabanızı çıkardıktan sonra size fırınınızın ve jeneratörünüzün bakımını nasıl yapacağınızı gösterecek." Barbara durakladı. "Theo Harp'ı gördün mü?"

Yüz, ortaya çıktığı kadar kısa bir süre sonra kayboldu. Annie yüz hatlarını seçemeyecek kadar uzaktaydı ama bunlar Theo'ya ait değildi. A

Kadın mı? Bir çocuk mu? Kilitlediği deli karısı mı?

"Sadece kısa bir süreliğine." Annie boş pencereye baktı. "Theo yanında birini getirdi mi?"

"Hayır, yalnız geldi. Duymamış olabilirsiniz ama karısı geçen yıl öldü."

Ölmüş müydü? Annie hayal gücünün yeniden devreye girmesine izin vermeden önce bakışlarını pencereden uzaklaştırdı. Barbara'ya yardımını için teşekkür etti ve

Moonraker Cottage'a dönüş yolculuğu.

Soğuğa, ciğerlerindeki acıya ve gördüğü yüzün ürkütücülüğüne rağmen morali biraz düzelmişti. Yakında arabasına, ısı ve elektriğe kavuşacaktı. O zaman Mariah'nın ona bıraktığı şeyi ciddi bir şekilde aramaya başlayabilirdi.

Kulübe küçüktü. Bulmak o kadar da zor olmamalı. Bir kez Tekrar, o diledi o olabilir satmak ve yer, ama Mariah ve Elliott Harp ile ilgili her şey her zaman karmaşık olmuştu. Dinlenmek için durdu.

Elliott'ın büyükbabası yirminci yüzyılın başlarında Harp Evi'ni inşa etmiş, Elliott da Moonraker Kulübesi de dahil olmak üzere çevredeki mülkleri satın almıştı. Mariah nedense kulübeyi çok sevmişti ve boşanma davaları sırasında Elliott'tan kulübeyi kendisine vermesini talep etmişti. Elliott reddetmişti ama nihai boşanma kararnamesi hazırlandığında bir uzlaşmaya varmışlardı. Her yıl altmış gün üst üste kullandığı yazlık onun olacaktı. Aksi takdirde Harp ailesine geri dönecekti. Ara vermek yok. Tekrar yapmak yok. Eğer altmış günden önce ayrılırsa

Günler dolduğunda geri dönüp yeniden başlayamazdı.

Mariah bir şehir yaratıyordu ve Elliott ondan en iyi şekilde yararlandığını . Bu iki aylık süre zarfında bir geceliğine bile adadan ayrılırsa, burayı sonsuza dek kaybedecekti. Ama Elliott'un şaşkınlığına rağmen, bu anlaşma Mariah'nın işine geliyordu. Elliott olmasa da adayı seviyordu ve arkadaşlarını göremeyeceği için onları kendisiyle kalmaya davet etti. Bazıları köklü sanatçılardı, diğerleri ise cesaretlendirmek istediği yeni yeteneklerdi. Hepsi de kulübenin stüdyosunda resim yapma, yazma ve yaratma şansını memnuniyetle karşıladı. Mariah sanatçıları kendi kızını beslediğinden çok daha iyi beslemişti.

Annie pelerine sarındı ve tekrar yürümeye başladı. Yazlık, annesinin ettiği şartlarla birlikte ona miras kalmıştı. Altmış

ya da yazlık bir kez daha Harp ailesine aitti. Ama annesinin aksine Annie adadan nefret ediyordu. Gerçi şu anda gidecek başka bir yeri yoktu -çalıştığı kahvehanenin deposundaki güve yeniğı şilteyi saymazsak. Annesinin hastalığı ve kendi hastalığı yüzünden işlerine yetişemiyordu ve kalacak başka bir yer bulacak ne gücü ne de parası vardı. Donmuş bataklığa ulaştığında bacakları isyan ediyordu. Ürkütücü inlemelerini çeşitlendirmeye çalışarak dikkatini dağıttı. neredeyse kahkaha gibi bir şey çıktı. Bir aktris olarak başarısız olabiliirdi,

ama vantrilok olarak değil.

Ve Theo Harp hiçbir şeyden şüphelenmemişti.

İKİNCİ SABAHINDA, ANNIE'nin suyu, elektriğı ve soğuk ama yaşanabilir bir evi vardı. Barbara Rose'un geveze kocası Booker sayesinde Annie, Theo Harp'ın dönüşünün adada çok konuşulduğunu öğrendi. Booker, Annie'ye boruların donmasını önlemeyi, jeneratörü çalıştırmayı ve propan tasarrufu yapmayı öğrettikten sonra, "Karısının başına gelenler trajedi," dedi. "Hepimiz çocuk için gerçekten üzülüyoruz. Tuhaf biriydi ama burada çok yaz geçirdi. Kitabını okudunuz mu?"

Öyle olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu, bu yüzden omuz silkti.

"Karıma Stephen King'den daha kötü kabuslar gördürdü," dedi Booker. "Hayal gücünü nereden aldığını hayal bile edemiyorum."

Sanatoryum, sakinlerini nakleden bir odası olan bir akıl hastanesi hakkında gereksiz yere tüyler ürpertici bir romandı

-Özellikle de zaman içinde işkence yapmaktan zevk alanlardan. Annie bundan nefret etmişti. Theo'nun büyükannesi sayesinde yüklü bir vakıf fonu vardı, bu yüzden yaşamak için yazmak zorunda değildi ve Annie'nin zihninde bu, çok satmış olsa bile yarattığı şeyi daha da kınanabilir kılıyordu. Bir devam kitabı üzerinde çalışıyor olması gerekiyordu ve Annie bu kitabı kesinlikle okumayacaktı.

Booker sonra, Annie evden getirdiğı yiyecekleri paketinden çıkardı. anakara, tüm pencereleri kontrol etti, çelik bir aksan masasını

ve on iki saat boyunca uyudu. Her zamanki gibi öksürerek ve para hakkında düşünerek uyandı. Borç içinde boğuluyordu ve bu konuda endişelenmekten bıkmıştı. Yorganın altına uzandı, gözleri tavanda, çıkış yolunu görmeye çalışıyordu.

Mariah'ya teşhis konulduktan sonra ilk kez Annie'ye ihtiyaç duymuş ve Annie de Mariah'yı yalnız bırakamayacağı noktaya geldiğinde kendi işlerini bile bırakarak yanında olmuştu.

Annesi, *"Ben nasıl böyle ürkek bir çocuk yetiştirdim?"* derdi. Ama sonunda korkan Mariah olmuş, Annie'ye yapışmış ve gitmemesi için ona yalvarmıştı.

Annie küçük birikimlerini Mariah'nın çok sevdiği Manhattan'daki dairesinin kirasını ödemek için kullanmış, böylece annesi evden ayrılmak zorunda kalmamış, sonra da hayatında ilk kez kredi kartlarına bel bağlamıştı. Mariah'nın kendisini daha iyi hissetmesini sağladığına yemin ettiği bitkisel ilaçları, annesinin sanatçı ruhunu besleyen kitapları ve Mariah'nın çok fazla kilo vermesini engelleyen özel yiyecekleri satın aldı.

Mariah zayıfladıkça daha da minnettar oluyordu. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum." Bu sözler, Annie'nin yetişkin ruhunun içinde hâlâ yaşayan ve eleştirel annesinin onayını bekleyen küçük kıza merhem oldu.

Annie, annesinin son bir Londra seyahati hayalini gerçekleştirmeye karar vermeseydi, ayakta kalmayı başarabilirdi. Daha fazla kredi kartına güvenerek, Mariah'yı tekerlekli sandalyede iterek en çok sevdiği müze ve galerilerde bir hafta geçirmişti. Tate Modern'de, sanatçı Niven Garr'ın kırmızı ve gri renklerden oluşan devasa tuvalinin önünde durdukları an, yaptığı fedakârlığa değmişti. Mariah dudaklarını Annie'nin avucuna bastırmış ve Annie'nin hayatı boyunca duymak istediği sözleri söylemişti. "Seni seviyorum."

Annie yataktan kalktı ve sabahı kulübenin beş odasını karıştırarak geçirdi: oturma alanı, mutfak, banyo, Mariah'nın yatak odası ve aynı zamanda misafir odası olarak da kullanılan bir sanatçı atölyesi. Yıllar boyunca burada kalan sanatçılar Mariah'ya tablolar ve resimler vermişti

Küçük heykel parçaları, en değerli olanları annesi tarafından uzun zaman önce satılmıştı. Ama ne biriktirmişti?

Hiçbir şey ve her şey gözüne çarpmadı. Arkası püsküllü sıcak pembe Viktorya dönemi kanepeler ve fütüristik taupe koltuk, taştan bir Tayland tanrıçası, kuş kafatasları, baş aşağı duran bir karaağacın duvar boyutundaki resmi. Nesnelerin ve mobilya stillerinin karmaşası, annesinin yanılmaz renk anlayışıyla -vanilya duvarlar ve deniz salyangozu, zeytin ve boz kahverengi katı döşemelik kumaşlar- birleştirildi. Kanepenin sıcak pembe rengi ve denizkızı şeklindeki çirkin yanardöner boyalı alçı sandalye şok etkisi yaratıyordu.

İkinci fincan kahvesini yudumlarken, araştırmasında daha sistematik olması gerektiğine karar verdi. Oturma odasından başladı, her sanat objesini ve açıklamasını bir deftere listeledi. Mariah ona ne araması gerektiğini söyleseydi her şey çok daha kolay olurdu. Ya da kulübeyi satabilseydi.

Crumpet suratını astı. *Anneni o Londra seyahatine götürmek zorunda değildin. Onun yerine bana yeni bir elbise almalıydın. Ve bir taç.*

Her zaman destekleyici olan Peter, *doğru olanı yaptığını* söyledi. *Mariah kötü bir insan değildi, sadece kötü bir anneydi.*

Dilly her zamanki nazik tavrıyla konuştu ama bu, sözlerinin daha az acı vermesine neden olmadı. *Bunu onun için mi yaptın ... yoksa kendin için mi?*

Leo sadece alay etti. *Annenin sevgisini kazanmak için her şeyi yaparım, değil mi Antoinette?*

Kuklalarıyla ilgili olan şey de buydu. Onun yüzleşmek istemediği gerçekleri söylüyorlardı.

Pencereden dışarı baktı ve uzakta hareket eden bir şey gördü. Bir at ve binicisi, gri ve beyaz bir denizin ortasında, sanki cehennemdeki tüm zebaniler onları kovalıyormuş gibi kış manzarasını yırtarak ilerliyordu.

ÖKSÜRME nöbetleri, şekerlemeler ve kendini neşelendirmek için şapşal görünümlü çizgi film çocuklarını çizme hobisiyle geçen bir günün ardından, cep telefonunu kullanma sorununu artık görmezden gelemezdi. Dün gece daha fazla kar yağması zaten tehlikeli olan yolu geçilmez hale getirebilirdi ve bu da sinyal aramak için uçurumun tepesine bir kez daha yürümek anlamına geliyordu. Ancak bu sefer evden uzak duracaktı.

Kuş tüyü kabaniyla tırmanış için geçen seferkinden daha donanımlıydı. Hava hâlâ çok soğuk olmasına rağmen, güneş geçici olarak ortaya çıkmıştı ve taze kar sanki üzerine sim serpilmiş gibi görünüyordu. Ama sorunları bu güzelliğin tadını çıkarması için çok büyüktü. Cep telefonu sinyalinin daha fazlasına ihtiyacı vardı. İnternet erişimine ihtiyacı vardı. Bir satıcının kendisinden faydalanmasını istemiyorsa, envanter defterinde listelediği her şeyi araştırması gerekiyordu ve bunu nasıl yapacaktı? Kulübede uydu hizmeti yoktu. Otel ve pansiyonlar yaz aylarında halka açık ücretsiz internet hizmeti sunuyordu ama şu anda kapalıydılar ve arabası şehre gitmeyi becerebilse bile, rastgele kapıları çalıp internette gezinmek için içeri girmesine izin verecek birini aramayı hayal bile edemiyordu.

Paltosu, hoppa saçlarının üzerine geçirdiği kırmızı örgü şapkası ve solunum yollarını korumak için burnuna ve ağzına sardığı atkısıyla bile uçurumun tepesine çıktığında titriyordu. Theo'nun görünürde olmadığından emin olmak için eve doğru bakarken, telefon etmek için çardağın arkasında bir yer buldu - New Jersey'de son ziyareti için ona ödeme yapmayan ilkokul, Mariah'nın kalan düzgün mobilya parçalarını bıraktığı konsinye dükkânı. Kendi eski püskü mobilyaları da satmaya değmezdi ve onları da kaldırıma atmıştı. Para konusunda endişelenmekten bıkmıştı.

Faturalarını ödeyeceğim, dedi Peter. Seni kurtaracağım.

Bir ses dikkatini dağıttı. Etrafına baktı ve büyük bir kırmızı ladinin alçak dallarının altına çömelmiş bir çocuk gördü. Üç ya da dört yaşlarında görünüyordu, dışarıda tek başına olmak için çok küçüktü. Üzerinde sadece kabarık pembe bir ceket ve mor kadife pantolon vardı; ne eldiven, ne bot, ne de sopa gibi düz açık kahverengi saçlarının üzerine bir şapka.

Annie penceredeki yüzü hatırladı. Bu Theo'nun çocuğu olmalı.

Theo'nun baba olma fikri onu dehşete düşürmüştü. Zavallı küçük kız. Yeterince sıkı giyinmemişti ve gözetim altında tutuluyor gibi görünmüyordu. Annie'nin Theo'nun geçmişi hakkında bildiklerini göz önüne alırsak, bunlar onun ebeveynlik günahlarının en küçüğü olabilirdi.

Çocuk Annie'nin onu gördüğünü anladı ve dalların arasına doğru geri çekildi. Annie . ". Seni korkutmak istememiştim. Birkaç telefon görüşmesi yapıyordum."

Çocuk sadece ona bakıyordu, ama Annie utangaç küçük çocuklardan payına düşenden fazlasıyla karşılaşmıştı. "Ben Annie. Aslında Antoinette, ama kimse bana öyle demez. Sen kimsin?"

Çocuk cevap vermedi.

"Sen bir kar perisi misin? Ya da belki bir kar tavşanı?" Hala cevap yok.

"Bahse girerim sen bir sincapsın. Ama etrafta hiç fındık göremiyorum. Belki de kurabiye yiyen bir sincapsındır?"

Genellikle en utangaç çocuk bile bu tür saçmalıklara tepki verirdi ama küçük kız tepki vermedi. Sağır değildi; bir kuş sesi duyunca başını çevirmişti. -Ama Annie o iri, dikkatli gözleri incelerken bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı.

"Livia ..." Bir kadın sesiydi, boğuktu, sanki evin içindeki kimsenin duymasını istemiyormuş gibiydi. "Livia, neredesin? Hemen buraya gel."

Annie'nin merakı daha da arttı ve çardağın ön tarafına doğru ilerledi.

Kadın güzeldi, uzun sarı saçları bir yandan ayrılmıştı ve kot pantolonu ile bol kazağının bile gizleyemediği kıvrımlı bir vücudu vardı. Bir çift koltuk değneğine beceriksizce yaslanmıştı. "Livia!"

Kadında tanıdık gelen bir şeyler vardı. Annie gölgelerin çıktı. "Jaycie?"

Kadın koltuk değneklerine dayanarak yalpaladı. "Annie?"

Jaycie Mills ve babası, Elliott burayı satın almadan önce Moonraker Cottage'da yaşıyorlardı. Annie onu yıllardır görmemişti ama insan bir zamanlar hayatını kurtaran kişiyi unutmuyordu.

Küçük kız -Livia- karla kaplanmış kırmızı spor ayakkabılarını fırlatarak mutfak kapısına doğru koşarken pembe bir ışık geçti. Jaycie koltuk değneklerinin üzerinde yalpaladı. "Livia, sana dışarı çıkman için izin vermedim." Yine o tuhaf tıslama fısıltısıyla konuştu. "Bunu daha önce konuşmuştuk."

Livia ona baktı ama tek kelime etmedi. "Git ayakkabılarını çıkar."

Livia gözden kayboldu ve Jaycie Annie'ye baktı. "Adaya duymuştum ama seni burada görmeyi beklemiyordum."

Annie yaklaştı ama ağaçların gölgesinde kaldı. "Kulübede telefon çekmiyor ve birkaç arama yapmam gerekiyordu."

Çocukken Jaycie, Theo Harp ve ikiz kardeşi ne kadar esmerse o kadar sarışındı ve bu hiç değişmemişti. Artık genç bir kızken olduğu gibi sıska olmasa da, güzel yüz hatları aynı yumuşak bulanıklığa sahipti, sanki nefesle buğulanmış bir merceğin arkasında var olmuş gibiydi. Ama o neden buradaydı?

Jaycie onun aklından geçenleri okumuş olmalıydı. "Artık buranın hizmetçisiyim."

Annie bundan daha iç karartıcı bir iş düşünemiyordu. Jaycie arkasından mutfığa doğru garip bir hareket yaptı. "İçeri gel."

Annie içeri giremezdi ve mükemmel bir bahanesi vardı. "Lord Theo tarafından uzak durmam emredildi." Adı Annie'nin dudaklarına kokuşmuş yağ gibi yapışmıştı.

Jaycie her zaman diğerlerinden daha ciddi olmuştu ve Annie'nin iğnelemesine tepki vermemişti. Sarhoş bir ıstakozcunun kızı olmak onu yetişkin sorumluluklarına alıştırmıştı ve dördünün en küçüğü olmasına rağmen -Annie'den bir yaş, Harp ikizlerinden iki yaş küçüktü- en olgun görünen oydu. "Theo'nun aşağıya indiği tek zaman gecenin bir yarısı," dedi. "Senin burada olduğunu bile bilmeyecek."

Anlaşılan Jaycie, Theo'nun alt katta gece gezintilerinden fazlasını yaptığını fark etmemişti. "Gerçekten yapamam."

"Lütfen," dedi. "Değişiklik olsun diye konuşacak bir yetişkinin olması güzel olurdu."

Daveti daha çok bir yalvarış gibiydi. Annie her şeyini ona borçluydu ve her ne kadar reddetmek istese de, çekip gitmek yanlış olurdu. Kendini topladıktan sonra, Theo'nun dışarıya bakma ihtimaline karşı arka bahçedeki açık alana doğru hızla ilerledi. Atına bindiğinde

 irkin adam tarafından korunan basamakları tırmanırken, onun kendisini korkuttuğu günlerin sona erdiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Jaycie a ık arka kapının hemen içinde duruyordu. Annie'nin altlarından birinin altından uyumsuzca çıkan mor su aygırına ve diğerinden çıkan pembe oyuncak ayıya baktığını gördü. "Onlar benim kızımın."

O zaman Livia Jaycie'nin kızıydı. Theo'nun değil.

"Koltuk değnekleri koltuk altlarımı acıtıyor," diye açıkladı Jaycie, Annie'nin çamur odasına girmesine izin vermek için geri çekilirken. "Bunları yastıklama için üstlerine bağlamak yardımcı oluyor."

"Ve ilginç bir sohbet ortamı yaratıyor."

Jaycie sadece başını salladı, doldurulmuş hayvanlarla çelişiyordu.

Jaycie'nin o uzun yaz Annie için yaptıklarına rağmen, hiçbir zaman yakın olmamışlardı. Annie, annesinin boşanmasından sonra adaya yaptığı iki kısa ziyaret sırasında Jaycie'yi aramış, ancak kurtarıcısının çekingenliği karşılaşmalarını garip hale getirmişti.

Annie botlarını kapının hemen içindeki paspasa s rtt . "Kendini nasıl yaraladın?"

"İki hafta önce buzda kaydım. Botlarınla uğraşma," dedi Annie onları çıkarmak için eğilirken. "Yerler çok kirli, biraz kar yağsa da bir şey fark etmez."  amurluktan mutfağa beceriksizce ilerledi.

Annie yine de botlarını çıkardı ama ta  zeminin soğuğu çoraplarının arasından sızınca pişman oldu.  ks rd  ve burnunu sümkürdü. Mutfak hatırladığından daha da , şöminenin üzerindeki islere kadar. İki gün önce buraya geldiğinden beri lavaboda daha fazla tencere birikmişti, çöpler taşmıştı ve yerlerin süpürülmesi gerekiyordu. Her yer onu huzursuz ediyordu.

Livia ortadan kaybolmuştu ve Jaycie mutfağın ortasındaki uzun masada arkası düz ahşap bir sandalyeye   kt . "Her şeyin dağınık olduğunu biliyorum," dedi, "ama geçirdiğim kazadan beri i lerimi halletmeye çalışmak cehennem azabı gibi."

Annie'nin hatırlamadığı bir gerginlik vardı onda, sadece çiğnenmiş tırnaklarında değil, hızlı ve gergin el hareketlerinde de.

"Ayağın ağrıyor gibi görünüyor," dedi Annie.

"Daha kötü bir zamanda olamazdı. Pek çok insan koltuk değnekleriyle gayet iyi idare ediyor gibi görünüyor ama belli ki ben onlardan biri değilim." Ellerini kullanarak bacağını kaldırdı ve ayağını komşu sandalyeye dayadı. "Theo zaten beni burada istemiyordu ve şimdi her şey dağılıyor..." Ellerini kaldırdı, sonra nereye gittiklerini unutmuş gibiydi ve tekrar kucağına bıraktı. "Otursana. Kahve yapmayı teklif ederdim ama çok fazla iş var."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Annie, Jaycie'ye yakın bir yerde otururken Livia, pembe-beyaz çizgili bir kedi yavrusunu kucaklayarak mutfığa geri geldi. Paltosu ve ayakkabıları yoktu ve mor kadife pantolonunun paçaları ıslanmıştı. Jaycie fark etmişti ama boyun eğmiş görünüyordu.

Annie çocuğa gülümsedi. "Kaç yaşındasın, Livia?"

"Dört." Jaycie kızı adına cevap verdi. "Livia, yerler soğuk. Terliklerini giy."

Çocuk yine tek kelime etmeden ortadan kayboldu.

Annie Livia'yı sormak istiyordu ama burnunu sokmak gibi geleceği için onun yerine mutfığı sordu. "Burada neler oldu? Her şey değişmiş."

"Korkunç değil mi? Elliott'ın karısı Cynthia, Kuzey Dakota'da doğmuş olmasına rağmen İngiliz olan her şeye kafayı takmış durumda. Burayı on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir malikâneye dönüştürmeyi kafasına koymuş ve Elliott'ı bir şekilde bu mutfak da dâhil olmak üzere tadilat için bir servet harcamaya ikna etmiş. Bu kadar para bu kadar çirkin bir şey için. Üstelik geçen yaz burada bile değillerdi."

"Çılgınca görünüyor." Annie topuklarını taş zeminden kurtarmak için sandalyenin basamağına dayadı.

"Arkadaşım Lisa- Onu tanımıyorsun. O yaz ada dışındaydı. Lisa, Cynthia'nın yaptıklarını seviyor ama o zaman burada çalışmak zorunda değil." Jaycie ısırılmış tırnaklarına baktı. "Lisa, Cynthia'yı işe aldığında çok heyecanlanmıştım."

Will gittikten sonra hizmetçilik işi için beni Cynthia'ya tavsiye etti. Kışın burada iş bulmak imkânsız." Daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken sandalye gıcırdadı. "Ama şimdi ayağımı kırdığım için Theo beni kovacak."

Annie çenesini tuttu. "Theo Harp'ın çaresiz durumdaki birine tekme atması tipik bir davranış."

"Artık farklı görünüyor. Bilmiyorum." Yüzündeki hüznü ifade Annie'ye neredeyse unuttuğu bir şeyi hatırlattı: Jaycie'nin o yaz Theo'yu sanki bütün dünyasıymış gibi izlemesini. "Sanırım birbirimizi daha çok göreceğimizi umuyordum. Konuşuruz falan."

Demek Jaycie hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyordu. Annie, Theo ona pek ilgi göstermemiş olsa da Jaycie'nin yumuşak sarışın güzelliğini kıskandığını hatırlıyordu. Annie nazik olmaya çalıştı. "Belki de kendini şanslı saymalısın. Theo pek de sağlam bir romantik aday sayılmaz."

"Sanırım. Biraz tuhaflaştı. Buraya kimse gelmiyor ve kasabaya da neredeyse hiç gitmiyor. Bütün gece evin etrafında dolaşıyor ve gündüzleri ya ata biniyor ya da kulede yazı yazıyor. Orada kalıyor, ana evde değil. Belki de tüm yazarlar gariptir. Onu görmeden günler geçiriyorum."

"İki gün önce buradaydım ve hemen onunla karşılaştım."

"Gördün mü? Livia ve ben hastayken olmuş olmalı, yoksa sizi görürdüm. Günün çoğunu uyuyarak geçirdik."

Annie ikinci katın penceresindeki küçük yüzü hatırladı. Belki Jaycie uyumuştı ama Livia dolaşıyordu. "Theo eskiden büyükannesinin kaldığı kulede mi yaşıyor?"

Jaycie başını salladı ve ayağını sandalyeye göre ayarladı. "Kendi mutfağı var. Ayağımı kırmadan önce orayı dolu tutuyordum. Şimdi basamaklarda manevra yapamıyorum, bu yüzden her şeyi asansörle yukarı göndermek zorundayım."

Annie o servis asansörünü çok iyi hatırlıyordu. Theo bir gün onu içine tıkmış ve katların arasına sıkıştırmıştı. Duvardaki eski saatin yuvarlak yüzüne baktı. Gitmesine daha ne kadar vardı?

Jaycie cebinden bir cep telefonu çıkardı -bir başka yüksek teknoloji ürünü akıllı telefon- ve masanın üzerine koydu. "Bir şeye ihtiyacı olduğunda bana mesaj atıyor ama ayağımı kırıdığımdan beri pek bir şey yapamıyorum. Başta beni burada istemedi ama Cynthia ısrar etti. Şimdi ona benden kurtulması için bir bahane vermiş oldum."

Annie umutlu bir şeyler söylemek isterdi ama Jaycie, Theo'nun tam olarak istediğini yapacağını anlayacak kadar onu tanımak zorundaydı.

Jaycie, kaba yontulmuş hizmetçi masasına yapışmış olan parıltılı My Little Pony çıkartmasını eline aldı. "Livia benim her şeyim. Elimde kalan tek şey." Bunu kendine acır gibi değil, daha çok bir gerçeği ifade eder gibi söylemişti. "Eğer bu işi kaybedersem, başka işim kalmaz." Masadan beceriksizce kalktı. "Sana yük olduğum için özür dilerim. Konuşacak sadece dört yaşında bir çocukla çok fazla zaman geçiriyorum."

Konuşamıyor gibi görünen dört yaşında bir çocuk.

Jaycie topallayarak çok büyük, eski moda bir buz kutusuna doğru yürüdü. "Yemeğe başlamam gerek."

Annie ayağa kalktı. "Bırak yardım edeyim." Yorgunluğuna rağmen, başka biri için bir şeyler yapmak iyi hissettirecekti.

"Hayır, sorun değil." Buzdolabının mandalını çekip kapağını açtı ve ortaya son derece modern bir buzdolabının içi çıktı. İçindekilere baktı. "Büyürken tek istediğim kaçıp gitmekti. Sonra bir ıstakozcuyla evlendim ve burada sıkışıp kaldım."

"Tanıdığım biri mi?"

"Daha yaşlıydı, o yüzden muhtemelen değil. Ned Grayson. Adadaki en yakışıklı adam. Bu bana bir süreliğine buradan ne kadar nefret ettiğimi unutturdu." Buzdolabından streç filmle kaplanmış bir kâse aldı. "Geçen yaz öldü."

"Özür dilerim."

Kederli bir kahkaha attı. "Olma. Meğer huysuz bir adammış ve yumruklarını kullanmaktan çekinmezmiş. Özellikle de benim üzerimde."

"Oh, Jaycie . ." Savunmasız havası, istismara uğradığını hayal etmeyi iki kat müstehcen kılıyordu.

Jaycie kaseyi serbest kolunun altına sıkıştırarak vücuduna sıkıca bastırdı. "Bu çok ironik. Kırık kemiklerimin geride kaldığını düşünmüştüm."

öldü." Buzdolabının kapısını kalçasıyla iterek kapattı ama son anda dengesini kaybetti. Koltuk değnekleri kase ile birlikte yere düştü. Kâse paramparça oldu, cam ve biberler havada uçtu.

"*Kahretsin!*" Sert, öfkeli gözyaşları gözlerini bulandırdı. Taş zemine, dolaba, kot pantolonuna ve spor ayakkabılarına acı biber sıçramıştı. Cam kırıkları her yerdeydi.

Annie hemen onun yanına koştu. "Temizlen. Ben bununla ilgileneneğim."

Jaycie buzluğa yaslandı ve dağınıklığa baktı. "Başkalarına güvenemem. Kendi başımın çaresine bakmak zorundayım."

"Şu anda değil, yapamazsın." Annie elinden geldiğince kararlı bir şekilde konuştu. "Bana nerede bir kova bulabileceğimi söyle."

Öğleden sonrayı burada geçirdi. Ne kadar yorgun olursa olsun Jaycie'yi bu şekilde bırakamazdı. Acılı biberi temizledi ve lavabodaki bulaşıkları yıkadı, Jaycie yanındayken öksürüğünü bastırmak için elinden geleni yaptı. Bir yandan da gözlerini Theo Harp'tan ayırmıyordu. Onun bu kadar yakında olduğunu bilmek sinirlerini bozuyordu ama Jaycie'nin bunu görmesine izin veremezdi. Ayrılmadan önce, hiç hayal etmediği bir şey yaptı. Onun yemeğini hazırladı.

Üzerinde oynanmış domates çorbası ve hamburger artıklarıyla dolu kâseye baktı,

hazır beyaz pirinç ve dondurulmuş mısır. Jaycie topallayarak mutfığa doğru ilerlerken, "Etrafta fare zehri gördüğünü sanmıyorum," dedi. "Boş ver. Bu yemek zaten yeterince iğrenç."

"Fark etmez. Yemek umurunda değil."

Tek umursadığı insanları incitmektir.

Yemek tepsisini arka koridordan aşağı taşıdı. Tepsiyi servis asansörüne yerleştirirken, o dar muhafazanın içinde sıkışıp kalmanın dehşetini hatırladı. Her yer zifiri karanlıktı. Bir topun içine sıkışmış, dizleri göğsüne doğru ezilmişti. Theo bu yüzden iki gününü odasında geçirmeye mahkûm edilmişti ve ikizi Regan'ın ona eşlik etmek için gizlice içeri girdiğini sadece Annie fark etmişti.

Theo ne kadar kötü ve bencilse, Regan da o kadar tatlı ve utangaçtı. Fakat Regan obuasını çalmadığı ya da mor defterine şiir yazmadığı sürece, kardeşler birbirlerinden ayrılamazlardı. Annie, onun ve Regan'ın

Theo bunun olmamasını sağlamasaydı Regan gerçek bir arkadaş olabilirdi.

Annie'nin gitme vakti geldiğinde Jaycie'nin gözleri doldu. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Annie yorgunluğunu gizledi. "Zaten yaptın. On sekiz yıl önce." Tereddüt etti, ne yapması gerektiğini biliyordu, yapmak istemiyordu ama sonunda yaşayabileceği tek seçimi yaptı. "Yarın biraz yardım etmek için geri geleceğim."

Jaycie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapmak zorunda değilsin!"

"Benim için iyi olacak," diye yalan söyledi. "Beni kara kara düşünmekten alıkoyacak." Aklına yeni bir düşünce geldi. "Evde WiFi var mı?" Jaycie başıyla onaylayınca gülümsemeyi başardı. "Mükemmel. Dizüstü bilgisayarımı getireceğim. Sen de bana yardım edeceksin. Yapmam gereken bazı araştırmalar var."

Jaycie bir mendil aldı ve gözlerine bastırdı. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

Jaycie, Livia'yı bulmak için ortadan kayboldu ve Annie de ceketini almaya gitti. Yorgunluğuna rağmen, eski borcunu ödemek için bir şeyler yapmış olmaktan memnundu. Eldivenlerini giymeye başladı ama sonra duraksadı. O servis asansörünü düşünmeden edemiyordu.

Devam et, Scamp fısıldadı. *İstediyini biliyorsun. Sence de bu biraz çocukça değil mi?* Dilly cevap verdi.

Kesinlikle, dedi Scamp.

Annie, Theo'nun kendisini sevmesi için çırpınan genç halini hatırladı. Mutfaktan sürünerek geçti. Olabildiğince sessiz hareket ederek arka koridora çıktı ve dar geçidin sonuna kadar ilerledi. Servis asansörünün kapısına . "Nevermore" Edgar Allan Poe'nun tekelindeydi ve "Rosebud" pek de korkutucu değildi. "Yedi gün içinde öleceksin" çok kesin görünüyordu. Ama hastayken *Apocalypse Now* da dahil olmak üzere pek çok televizyon izlemişti.

Servis asansörünün kapısını açtı, başını eğdi ve yumuşak, ürpertici bir iniltiyle, "*Dehşet ...*" dedi. Kelimeler tıslayan bir yılan gibi kıvrıldı. "*Dehşet ...*"

Tüyleri diken diken oldu.

Hasta! Scamp sevinçle haykırdı.

Çocukça ama tatmin edici, dedi Dilly.

Annie aceleyle geldiği yoldan geri döndü ve kendini dışarı attı. Kuleden görülemeyeceği gölgelerin arasında kalarak arabaya doğru ilerledi.

Harp Evi sonunda hak ettiği hayalete kavuştu.

Üçüncü Bölüm

ANNIE biraz daha olumlu bir ruh haliyle uyandı. Theo Harp'ı yavaş yavaş delirtme fikri o kadar tatmin ediciydi ki, kendini daha iyi hissetmekten alıkoyamıyordu. Güçlü bir hayal gücü olmadan o korkunç kitapları yazabilmesinin imkânı yoktu ve bu hayal gücünü ona karşı kullanmaktan daha iyi ne olabilirdi? Başka neler yapabileceğini düşündü ve Theo'nun deli gömleği giymiş, tımarhane parmaklıklarının ardına hapsolmuş haliyle ilgili kısa bir fantezi kurmasına izin verdi.

Yerde sürünen yılanlarla birlikte! Scamp ekledi.

Onu o kadar kolay yakalayamayacaksın, diye alay etti Leo.

Annie saçlarını karıştırdı ve tarağını bir kenara attı. Kot pantolon, kaşkorse, uzun kollu gri bir tişört giydi ve hepsinin üzerine üniversite günlerinden kalma bir sweatshirt geçirdi. Oturma odasına gitmek üzere yatak odasından çıkarken, dün gece yatmadan önce yaptıklarını gözden geçirdi. Mariah'nın dikenli tellerle çevrili bir kasede sergilediği küçük hayvan kafatasları şimdi bir çöp torbasının dibine gömülmüştü. Annesi ve Georgia O'Keeffe kemikleri güzel bulabilirdi ama Annie bulmuyordu ve burada iki ay geçirmesi gerekiyorsa, kendini en azından biraz evinde hissetmeliydi. Ne yazık ki kulübe o kadar küçüktü ki

yanardöner alçı denizkızı sandalyesini saklayacak bir yer bulamadı. Oturmaya çalışmış ve sırtına bir çift göğüs saplanmıştı.

Bulduğu iki şey onu rahatsız etti: *Portland Press Herald*'ın tam yedi gün öncesine ait bir nüshası ve mutfakta bir torba taze çekilmiş kahve. Yakın zamanda buraya biri gelmiş.

Aynı kahveden bir fincan içti ve kendine bir parça jöleli tost yedirdi. Harp Evi'ne geri dönme düşüncesinden korkuyordu ama en azından WiFi erişimi olacaktı. Ters çevrilmiş ağaç resmini inceledi. Belki günün sonunda R. Connor'ın kim olduğunu ve çalışmalarının bir değeri olup olmadığını öğrenecekti.

Bunu daha fazla erteleyemezdi. Envanter defterini, dizüstü bilgisayarını ve diğer bazı şeyleri sırt çantasına doldurdu, kendini sardı ve Harp Evi'ne doğru isteksiz yolculuğuna başladı. Bataklığın doğu kenarını geçerken gözleri ahşap yaya köprüsüne takıldı. Onu atlamak yolculuğu uzatıyordu ve bundan kaçınmayı bırakması gerekiyordu. Yapacaktı. Ama bugün değil.

Annie, Theo ve Regan Harp'la Mariah ve Elliott'ın birlikte Karayipler'e uçup evlenerek dönmelerinden iki hafta sonra tanışmıştı. Gkizler kumsaldan uçurumun basamaklarını çıkıyorlardı. Önce Regan görünmüştü, altın sarısı bacakları ve güzel yüzünün etrafında salınan uzun, siyah saçlarıyla. Sonra Annie Theo'yu gördü. On altı yaşında, sıska, alnında birkaç çatlak ve burnunu taşıyacak kadar büyük olmayan yüzüyle bile dikkat çekici, mesafeli biriydi ve Annie anında büyülenmişti. Ancak adam ona gizlenemez bir can sıkıntısıyla bakmıştı.

Annie umutsuzca onların kendisinden hoşlanmasını istiyordu ama onların özgüveni gözünü korkutuyordu ve bu da onların dilinin tutulmasına neden oluyordu. Regan sakin ve tatlıyken, Theo kaba ve kesiciydi. Elliott, beş yaşındayken annelerinin onları terk etmesini telafi etmek için ikisini de şımartma eğilimindeydi ama Annie'yi de etkinliklerine dahil etmeleri konusunda ısrar ediyordu. Theo onu istemeye istemeye yelkenlilerine davet etti. Ancak Annie, Harp House ile Moonraker Cottage arasındaki rıhtıma vardığında Theo, Regan ve Jaycie çoktan yola çıkmışlardı.

onu. Ertesi gün bir saat erken gelmişti, ancak hiç görünmemişlerdi.

Bir öğleden sonra Theo, Annie'ye kıyı şeridinden çok uzakta olmayan eski bir ıstakoz teknesi enkazını görmesi gerektiğini söyledi. Annie, batığın adanın martıları için bir yuva yeri haline geldiğini çok geç fark etti. *Martılar* ona dalış bombardımanı yapmış, kanatlarıyla vurmuş ve bir tanesi Hitchcock'un *Kuşlar* filminden fırlamış gibi kafasına vurmuştu. Annie o zamandan beri kuşlara karşı temkinli davranıyordu.

Yaptığı kötülüklerin sonu gelmiyordu: yatağında ölü balıklar, yüzme havuzunda sert oyunlar, bir gece onu sahilde karanlıkta terk etmesi. Annie anılarını silkeledi. Neyse ki bir daha asla on beş yaşında olmayacaktı.

Öksürmeye başladı ve nefes almak için durduğunda bunun sabahki ilk öksürük spazmı olduğunu fark etti. Belki de sonunda iyileşiyordu. Kendini sıcak bir ofiste sıcak bir masada otururken hayal etti, önünde sıcak bir bilgisayar vardı, onu gözyaşlarına boğacak ama düzenli bir maaş çeki getirecek bir işte çalışıyordu.

Peki ya biz? Crumpet sızlandı.

Annie'nin gerçek bir işe ihtiyacı var, dedi duyarlı Dilly. Sonsuza kadar havalandırma olamaz.

Scamp kendi tavsiyesini söyledi. *Porno kuklalar yapmalıydın. Gösteriler için çok daha fazla ücret alabilirdin.*

Porno kuklalar Annie'nin ateşinin en yüksek olduğu dönemde aklına gelen bir fikirdi.

Sonunda uçurumun tepesine ulaştı. Ahırın önünden geçerken bir at kişnemesi duydu. Hızla ağaçların arasına daldı ve tam zamanında Theo'nun ahırın kapısından çıktığını gördü. Annie içinde bile üşüyordu ama Theo'nun üzerinde sadece kömür rengi bir kazak, kot pantolon ve binici çizmeleri vardı.

Adam yürümeyi bıraktı. Onun arkasındaydı ama ağaç örtüsü seyrek ve geri dönmemesi için dua etti.

Bir rüzgâr karda hayalet gibi bir dervişi harekete geçirdi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, kazağının altından tuttu ve başının üzerine çekti. Altına hiçbir şey giymemişti.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Adam orada çıplak göğüsle duruyordu, rüzgâr kalın siyah saçlarını yırtarak Maine kışına meydan okuyordu. Kımıldamıyordu. Kahramanlarını gömleklerinden çıkarmak için her türlü bahaneyi kullanmasıyla ünlü eski televizyon dizilerinden birini izliyor olabilirdi. Ancak hava çok soğuktu, Theo Harp kahraman değildi ve yaptıklarının tek açıklaması delilikti.

Ellerini iki yanında yumruk yaptı, çenesini kaldırdı ve gözlerini eve dikti. Bu kadar güzel biri nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? Sırtının sert düzlemleri ... Geniş omuzlarının kaslılığı. Gökyüzüne karşı duruşu ... Her şey çok tuhaftı. Bir ölümlüden çok manzaranın bir parçası gibi görünüyordu; sıcaklık, yemek, sevgi gibi basit insan konforlarına ihtiyaç duymayan ilkel bir yaratık.

Pardösüsünün içinde ürperdi ve onun gözden kayboluşunu izledi. kazağı hala yanında sallanıyordu.

JAYCIE onu gördüğüne çok sevinmişti. Annie sırt çantasını asıp botlarını çıkarırken, "Geri döndüğüne inanamıyorum," dedi.

Annie en mutlu yüz ifadesini takındı. "Uzak kalırsam tüm eğlenceyi kaçıyorum."

Mutfağa şöyle bir göz gezdirdi. Kasvetine rağmen düne göre biraz daha iyi görünüyordu ama yine de berbattı.

Jaycie alt dudağını kemirerek ocaktan masaya doğru hantalca yürüdü. "Theo beni kovacak," diye fısıldadı. "Kovacağını biliyorum. Sürekli kulede kaldığı için evde kimsenin bulunmasına gerek olmadığını düşünüyor. Eğer Cynthia olmasaydı ..." Koltuk değneklerini o kadar sıkı kavradı ki eklemleri bembeyaz oldu. "Bu sabah Lisa McKinley'i burada gördü. Benim için posta gemisini karşılıyordu. Bunu bildiğini sanmıyordum ama yanılmışım. Etrafında insanların olmasından nefret eder."

O zaman bir sonraki cinayet kurbanını nasıl bulmayı umuyor? Scamp sordu. Tabii Jaycie değilse. . .

Onunla ben ilgilenirim, diye trompet çaldı Peter. *Benim bu. Zayıf kadınlarla ilgilenmek.*

Jaycie koltuk değneklerinin üzerinde yeniden konumlandı, pembe hipopotam kafası koltuk altının yanında uyumsuzca sallanıyor, alnı çatlıyordu. "O ... bana bir mesaj gönderdi ve Lisa'yı artık burada istemediğini söyledi. O gelene kadar postayı kasabada tutmalarını istemiş. Ama Lisa da her hafta market alışverişi yapıyor ve ben bu konuda ne yapabilirim ki? Bu işi kaybedemem Annie. Sahip olduğum tek şey bu."

Annie cesaretlendirici olmaya çalıştı. "Ayağın yakında iyileşecek ve araba kullanabileceksin."

"Bu sadece bir parçası. Buradaki çocukları sevmiyor. Ona Livia'nın ne kadar sessiz olduğunu söyledim ve etrafta olduğunu bile bilmeyeceğine söz verdim, ama sürekli dışarı kaçıyor. Onu görmesinden korkuyorum."

Annie ayaklarını yanında getirdiği spor ayakkabılarının içine soktu. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Lord Theo yüzünden dört yaşındaki bir çocuk oyun oynamak için dışarı çıkamıyor mu? Bu doğru değil."

"Sanırım ne isterse yapabilir, burası onun evi. Ayrıca, koltuk değneklerim olduğu sürece zaten onunla dışarı çıkamam ve onun dışarıda tek başına olmasını istemiyorum."

Annie, Jaycie'nin onun için sürekli bahaneler üretmesinden nefret ediyordu. Onu gerçekte olduğu gibi görece kadar akıllı olmalıydı ama bunca yıldan sonra hâlâ ona aşıkmiş gibi görünüyordu.

Çocuklar aşık olur, diye fısıldadı Dilly. Jaycie yetişkin bir kadın. Belki de hoşlantıdan fazlasıdır.

Bu iyi değil, dedi Scamp. Hem de hiç iyi değil.

Livia mutfağa geldi. Dün giydiği kadife pantolonunu giymiş, ayakkabı kutusu büyüklüğünde şeffaf bir plastik kutu içinde kırık boya kalemleri ve yıpranmış bir resim kâğıdı taşıyordu. Annie ona gülümsedi. "Merhaba, Livia."

Çocuk başını eğdi.

"Utangaç biri," dedi Jaycie.

Livia çizim malzemelerini masaya getirdi, sandalyelerden birinin üzerine çıktı ve çalışmaya başladı. Jaycie Annie'ye temizlik malzemelerinin yerini gösterirken sürekli özür diliyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Gerçekten. Bu benim sorunum, senin değil."

Annie onun özür dilemesini kesti. "Neden efendisinin yemekleri konusunda ne yapabileceğine bakmıyorsun? Fare zehri fikriyle beni hayal kırıklığına uğrattığına göre, belki biraz ölümcül mantar bulabilirsin?"

Jaycie gülümsedi. "O kadar da kötü değil, Annie." Çok yanlış.

Annie toz bezleri ve bir süpürgeyi ana koridora taşıırken tedirginlikle merdivenlere baktı. Jaycie'nin haklı olması ve Theo'nun dört gün önce buraya gelmesinin bir anormallik olması için dua etti. Annie'nin Jaycie'nin işini yaptığını öğrenirse, gerçekten de başka bir hizmetçi bulurdu.

Alt kattaki odaların çoğu ısıyı korumak için kapatılmıştı ama fuaye, Elliott'ın ofisi ve kasvetli güneşlenme odasının hepsiyle ilgilenilmesi gerekiyordu. Sınırlı gücüyle önceliğini fuayeye vermeye karar verdi ama örümcek ağlarından kurtulup tozlu panelli duvarları sildiğinde hırıltılı nefes alıyordu. Mutfığa döndüğünde Livia'yı orada yalnız buldu, hâlâ masada boya kalemleriyle meşguldü.

Livia'yı düşünüyordu ve çamurluğa gidip içinde Scamp'in olduğu sırt çantasını buldu. Annie, Scamp'in gökkuşağı taytı, kısa pembe eteği ve parlak mor yıldızlı parlak sarı tişörtü de dahil olmak üzere kuklalarının kıyafetlerinin çoğunu yapmıştı. Sarkık yeşil gelincikli bir kafa bandı onun çılgın turuncu iplik buklelerini yerinde tutuyordu. Annie kuklayı elinin ve üzerinden geçirdi, sonra parmaklarını kuklanın ağzını ve gözlerini çalıştıran kolların üzerine yerleştirdi. Scamp'i arkasından tuttu ve masaya döndü.

Livia kırmızı boya kaleminin üzerindeki kâğıdı sıyrırken, Annie ona yakın bir sandalyeye oturdu. Scamp hemen başını masanın kenarından kaldırdı ve Livia'ya baktı. "La La LA!" Scamp en dikkat çekici sesiyle şarkı söyledi. "Ben Scamp, nam-ı diğer Genevieve Adelaide Josephine Brown, bugünü arı-u-güzel bir gün ilan ediyorum!"

Livia başını kaldırdı ve kuklaya baktı. Scamp öne doğru eğildi, vahşi bukleleri yüzünün etrafında yuvarlanıyordu ve Livia'nın sanat eserine bakmaya çalıştı. "Ben de resim yapmayı seviyorum. Resmini görebilir miyim?"

Tüm gözleri kuklada olan Livia, koluyla kâğıdın üzerini örttü.

"Sanırım bazı şeyler özeldir," dedi Scamp. "Ama ben yeteneklerimi paylaşmaya inanıyorum. Şarkı söylemem gibi."

Livia merakla başını eğdi.

"Ben harika bir şarkıcıyım," diye cıvıldadı Scamp. "Muhteşem şarkılarımı herkesle paylaştığımdan değil. Tıpkı sen ve çizimin gibi. Kimseyle paylaşmak zorunda değilsin."

Livia hemen elini çizdiği şeyden çekti. Scamp kâğıdı incelemek için üzerine eğilirken, Annie göz ucuyla görebildiği şeylere güvenmek zorunda kaldı; kabaca çizilmiş bir evin yanında duran insan figürüne yakın bir şey.

"Fab-u-losu!" Scamp dedi ki. "Ben de büyük bir sanatçıyım." Şimdi başını eğer o oldu. "Beni şarkı söylerken dinlemek ister misiniz?"

Livia başını salladı.

Scamp kollarını iki yana açtı ve anaokulu kalabalığından her zaman kahkaha sesleri yükselten "The Itsy-Bitsy Spider" şarkısının komik ve operatik bir versiyonunu söylemeye başladı.

Livia dikkatle dinledi ama Scamp şarkı sözlerini değiştirmeye başladığında bile gülümsemedi. "Ay çıktı ve tüm çekirge suyunu içti .. . Ve minicik donlar yine çıldırdı. *Olé!*"

Şarkı Annie'nin öksürmesine neden oldu. Scamp'i vahşi bir dansa başlatarak bunu örtbas etti. Sonunda Scamp kendini masanın üzerine attı. "Muhteşem olmak çok yorucu."

Livia ciddiyetle başını salladı.

Annie çocuklarla uğraşırken en iyisinin öndeyken durmak olduğunu öğrenmişti. Scamp kendini toparladı ve bukleli başını savurdu. "Uyku vaktim geldi. *Au revoir*. Tekrar görüşene kadar.." Masanın altında kayboldu.

Livia kuklanın nereye gittiğini görmek için hemen başını eğdi ama o öne eğildiğinde Annie ayağa kalktı, Scamp'i önünden uzaklaştırdı ve kuklayı sırt çantasına geri koymak için yere geçti. Livia' bakmadı ama mutfaktan çıkarken çocuğun onu izlediğini hissedebiliyordu.

O günün ilerleyen saatlerinde, Theo ata binmek için dışarıdayken, Annie onun yokluğundan yararlanarak evde biriken çöpleri ahırların arkasında duran metal varillere taşıdı. Eve dönerken boş yüzme havuzuna doğru baktı. Havuzun dibinde çirkin bir şekilde donmuş çöpler birikmişti. Yazın ortasında bile Peregrine Adası'nın suyu buz gibiydi ve Theo okyanusu tercih ederken o ve Regan yüzmelerinin çoğunu havuzda yapıyorlardı. Dalgalar yükseldiğinde sörf tahtasını cipinin arkasına atar ve Martı Plajı'na doğru giderdi. Annie onunla gitmeyi çok istiyordu ama reddedilmekten korktuğu için soramıyordu.

Siyah bir kedi ahırın köşesinden süzülerek ona baktı bir çift sarı gözle. Annie dondu kaldı. Kafasının içinde bir alarm zili çaldı. "Defol buradan!" diye tısladı.

Kedi ona baktı.

Kollarını sallayarak ona doğru koştu. "Git! Git buradan! Ve sakın geri gelme. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan."

Kedi koşarak uzaklaştı.

Birdenbire gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı ve eve geri döndü.

ANNIE O gece on iki saat daha uyudu, sonra sabahın geri kalanını yazlık oturma odasının envanteri üzerinde çalışarak, mobilyaları, tabloları ve Tayland tanrıçası gibi nesneleri listeleterek geçirdi. Dün evdeyken araştırma yapamayacak kadar meşguldü ama bugün zaman ayıracaktı. Mariah sahip olduklarının değerini belirlemek için hiçbir zaman satıcılara bel bağlamamıştı. Önce kendi ödevini yapmıştı, Annie de öyle yapacaktı. Öğleden sonra dizüstü bilgisayarını sırt çantasına yerleştirdi ve Harp Evi'ne doğru yürüyüşe çıktı. Alışık olmadığı egzersizler yüzünden kasları ağrıyordu ama sadece bir öksürük spazmıyla tepeye çıkmayı başardı.

Jaycie Theo'nun yemekleri için endişelenirken o Elliott'ın ofisini, çirkin koyu ceviz silah dolabı da dahil olmak üzere temizledi ve dünün bulaşıklarını yıkadı. "Çok iyi bir aşçı değilim," dedi. "Beni kovması için bir neden daha."

"Sana orada yardım edemem," dedi Annie.

Annie kara kediye tekrar gördü ve onu kovmak için paltosunu çıkarmadan dışarı fırladı. Daha sonra dizüstü bilgisayarıyla mutfak masasına yerleşti, ancak evin WiFi sistemi şifre korumalıydı, bunu tahmin etmesi gerekirdi.

"Her zaman Theo'nun bana verdiği telefonu kullanıyorum," dedi Jaycie masada oturmuş havuç soyarken. "Hiç şifre kullanmak zorunda kalmadım."

Annie isimlerin, doğum günlerinin, hatta tekne isimlerinin çeşitli kombinasyonlarını denedi ama başarılı olamadı. Omuzlarını rahatlatmak için kollarını başının üzerinde gerdi, ekrana baktı, sonra yavaşça *Regan0630* yazdı, Regan Harp'ın adanın açıklarında bir fırtınada yelkenlisi alabora olduktan sonra boğulduğu yaz günüydü. Yirmi iki yaşındaydı, üniversiteden yeni mezun olmuştu ama Annie'nin zihninde sonsuza dek on altı yaşında, obua çalan ve şiir yazan siyah saçlı bir melek olarak kalacaktı.

Kapı hızla açıldı ve Annie sandalyesinde dönüp durdu. Theo Harp, Livia'yı kolunun altına almış mutfğa doğru yürüyordu.

Dördüncü Bölüm

ŞİDDETLİ BİR PORTAKAL TARAFINDAN ÜFLENMİŞ GİBİ GÖRÜNÜYORDU. Ancak, aniden ortaya çıkmasının en endişe verici yanı gök gürültülü ifadesi değil, kolunun altına sıkışmış, küçük ağzı tüyler ürpertici sessiz bir çığlıkla açık olan dehşete düşmüş küçük kızdı.

"Livia!" Jaycie kızına doğru hamle yaptı, dengesini kaybetti ve koltuk değneklerini de yanına alarak beceriksizce taş zemine düştü.

Annie masadan fırladı ve ona doğru koştu, otomatik olarak hareket ediyordu, Jaycie'nin toparlanmasını bekleyemeyecek kadar dehşete kapılmıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kara kaşları öfkeyle çatıldı. "Ne yapıyorum *ben*? O ahırdıydı!"

"Onu bana ver!" Annie Livia'yı ondan uzaklaştırdı ama çocuk da ondan aynı derecede korkuyordu. Jaycie kendini oturur pozisyona getirmeyi başarmıştı. Annie Livia'yı Jaycie'nin kucağına bıraktı, sonra da içgüdüsel olarak Theo ile aralarına yerleşti. "Olduğun yerde kal," diye uyardı onu.

Hey! Ben kahramanım, Peter itiraz etti. İnsanları korumak benim işim.

"*Benim ahırımdıydı!*" Theo haykırdı.

Onun varlığı kavernöz mutfağı doldurmuş, tüm havayı kaplamıştı. Annie bir parça oksijen için yutkunarak ayaklarını dikti. "Lütfen ellerinizi kullanabilir misiniz?"

iç ses?"

Jaycie'nin nefesi kesildi. Theo'nun ses tonu değişmedi. "Sadece kapıda . Dancer'la birlikte ahırdıydı. *Ahırın* içinde. O at ürkektir. Ona orada ne olmuş olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Ve sana uzak durmanı söylemiştim. Neden buradasın?"

Kendisine, bu seferlik onu azarlamasına izin vermemesini emretti, ama vahşilikte onunla boy ölçüşemezdi. "Ahıra nasıl girdi?"

Gözleri suçlayıcı bir ifadeyle parladı. "Ben nereden bileyim? Belki de kilitlenmemişti." "Başka bir deyişle, unuttun." Bacakları titremeye başlamıştı.

"Belki de atınızı başka bir kar fırtınasında dışarı çıkarma konusunda çok düşünüyordunuz?"

Adamın dikkatini Jaycie ve Livia'dan başka yöne çekmeyi başarmıştı. Ne yazık ki şimdi tüm dikkati onun üzerindeydi. Sanki bir yumruk savurmaya hazırlanıyormuş gibi ellerini esnetti. "Burada ne halt ediyorsun?"

Kuklalar onu kurtardı. "Dil," dedi Dilly'nin onaylamayan sesini kullanarak ama neyse ki bunu söylerken dudaklarını oynatmayı hatırlayarak.

"Neden benim evimdesin?" Her heceyi Leo ile aynı tatsız şekilde telaffuz etti.

Jaycie'ye yardım ettiğini bilmesine izin veremezdi. "Kulübede WiFi yok ve buna ihtiyacım var."

"Başka bir yerde bul."

Eğer ona karşı çıkmazsan, dedi Scamp, her şeyi yeniden kazanacak.

Annie çenesini kaldırdı. "Bana şifreyi verirseniz çok memnun olurum."

Sanki bir kanalizasyondan çıkmış gibi ona baktı. "Sana uzak durmanı söylemiştim."

"Yaptın mı? Hatırlamıyorum." Jaycie'yi örtbas etmek zorundaydı. "Jaycie bana burada olamayacağımı söyledi," diye yalan söyledi, "ama ben onu görmezden geldim." Onun anladığından emin olması gerekiyordu. "Eskisi kadar iyi biri değilim."

Jaycie sessiz kalması gerekirken küçük bir ses çıkarınca Theo'nun dikkati tekrar ona yöneldi. "Anlaşmamızın ne olduğunu biliyorsun, Jaycie."

Jaycie Livia'yı göğüslerine doğru kıvırdı. "Livia'yı yolundan uzak tutmaya çalıştım ama ..."

"Bu iş yürümeyecek," dedi açıkça. "Başka bir anlaşma yapmamız gerekecek." Ve bu yüce açıklamayla birlikte, sanki söylenecek başka bir şey yokmuş gibi gitmek üzere döndü.

Bırakın onu! Crumpet ısrar etti.

Ama Annie yapamadı ve koşarak onun önüne geçti. "Hangi kötü filmden çıktın sen? Şuna bakın!" Parmağını Jaycie'ye doğru tuttu, parmağının pek de sabit olmadığını fark etmemesini umuyordu. "Gerçekten beş parasız bir dul kadınla çocuğunu karın içine atmayı mı düşünüyorsun? Kalbin tamamen taş mı dönüştü? Neyse, boş ver. Retorik bir soru."

Sinir bozucu bir sivrisinek tarafından vızıldayan birinin sinirli ifadesiyle ona baktı. "Bunun neresi seni ilgilendiriyor?"

Yüzleşmekten nefret ederdi ama Scamp etmezdi, bu yüzden ikinci kişiliğine yöneldi. "Benim şefkatli bir insan olan yanımda. Eğer 'merhametli' anlamadığın bir kelimeyse beni durdur." İmparatorluk mavisini gözleri karardı. "Livia bir daha ahıra giremeyecek çünkü kapıyı kilitlemeyi unutmayacaksın. Kâhyanız da kırık ayağına rağmen harika bir iş çıkarıyor. Yemeklerini alıyorsun, değil mi? Şu mutfığa bir bak. Tertemiz." Abartıyordu, bu yüzden onun zayıf noktası olduğundan şüphelendiği şeye odaklandı. "Eğer Jaycie'yi kovarsan, Cynthia başka birini işe alır. Düşünsene. Başka bir yabancı mahremiyetinizi ihlal edecek. Harp Evi'nin etrafında dolanıyor. Seni izliyor. Çalışmanızı rahatsız ediyor. Hatta sizinle *sohbet* etmeye çalıştığını. İstedğin bu mu?"

Hırıltılı bir nefes aldığında bile, zaferini hafif bir sesle okudu. Göz kapaklarının sıkışması, çok güzel olan ağzının köşelerindeki belli belirsiz aşağı doğru eğim.

Hâlâ yerde oturan ve Livia'yı kucağına almış olan Jaycie'ye baktı. "Birkaç saatliğine dışarı çıkıyorum," dedi sertçe. "Ben taretini temizle. Üçüncü katı rahat bırak."

Neredeyse içeri girdiği andaki kadar büyük bir güçle kapıdan çıktı.

Livia'nın başparmağı ağzındaydı. Jaycie onu bir kenara bırakıp koltuk değnekleriyle kendini yukarı çekmeden önce her iki yanağını da öptü. "Onunla bu şekilde konuştuğuna inanamıyorum."

Annie de inanmadı.

TÜRBENİN İKİ GİRİŞİ VARDI: biri dışarıdan, diğeri de evin ikinci katından. Jaycie'nin basamakları çıkmakta zorlanması, bu işi Annie'nin yapması gerektiği anlamına geliyordu.

Kule, Harp Evi'nin geri kalanından daha yüksek bir temel üzerine inşa edilmiştir,

Bu yüzden birinci katı Harp Evi'nin ikinci katıyla aynı seviyedeydi ve evin üst katındaki koridorun sonundaki kapı doğrudan kulenin ana yaşam alanına açılıyordu. İkizlerin büyükannesinin burada kaldığı günlerden bu yana hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Köşeli, bej duvarlar 1980'lerden kalma, yer yer yıpranmış ve okyanusa bakan pencere sırasından güneşten solmuş mobilyalara fon oluşturunuyordu.

Ahşap parke zeminin çoğunu yıpranmış bir İran halısı kaplıyordu ve bir çift amatör yağlıboya manzara resminin altında büyük kıvrık kolları ve saçaklı yastıkları olan bej bir kanepede oturuyordu. Akrep ve yelkovanı on bir ve dörde durmuş sarkaçlı bir saatin altında, fitilleri yanmayan ve tepeleri tozlanmış uzun, kalın beyaz mumlar tutan bir dizi büyük ahşap yer şamdanı duruyordu. Burası Harp Evi'nin iki yüz yıl geriye gitmemiş gibi görünen tek bölümüydü ama bir o kadar da kasvetliydi.

Dumbwaiter'ın uç duvarı kapladığı küçük mutfaklı mutfaka doğru ilerledi. Bir yığın kirli tabak yerine, Theo'nun yemekleriyle birlikte ana mutfaktan gönderilen tabak çanak temizdi ve mavi plastik bir bulaşık süzgecinin içinde duruyordu. Lavabonun altından bir şişe sprey temizleyici çıkardı ama hemen kullanmadı. Jaycie sadece onun için akşam yemeği pişiriyordu. Yeraltı Dünyası'nın Efendisi geri kalan zamanlarda ne yiyordu? Şişeyi yere bıraktı ve en yakındaki dolapları açtı.

Semender gözü ya da kurbağa parmağı yok. Sotelenmiş gözbebekleri ya da kızarmış tırnaklar yok. Onun yerine rendelenmiş buğday kutuları, Cheerios ve

Wheaties. Aşırı tatlı bir şey değil. Eğlenceli bir şey yok. Ama yine de, korunmuş insan vücut parçaları yok.

Bu onun keşfetmek için tek şansı olabilirdi, bu yüzden araştırmaya devam etti. Bazı ilginç olmayan konserve ürünler. Altı paket yüksek kaliteli gazlı maden suyu, büyük bir torba birinci sınıf kahve çekirdeği ve bir şişe iyi viski. Tezgâhın üzerinde birkaç parça meyve duruyordu ve onlara bakarken Kötü Kraliçe'nin sesi kafasının içinde kıkırdadı. *Bir elma al, güzelim.*

Arkasını dönüp buzdolabına gitti ve orada kan kırmızısı domates suyu, bir blok sert peynir, yağlı siyah zeytin ve iğrenç bir ezmenin açılmamış kaplarını buldu. Ürperdi. Organ etlerini sevmesi şaşırtıcı değildi.

Dondurucu neredeyse bomboştu ve hidratör çekmecesinde sadece havuç ve turp vardı. Mutfığa göz gezdirdi. Abur cuburlar neredeydi? Tortilla cipsleri ve Ben & Jerry's kutuları? Patates cipsi stoku, fıstık ezmesi zulası neredeydi? Tuzlu, çıtır şeyler yok. Tatlı düşkünlüğü yok. Bu mutfak da en az diğeri kadar ürkütücüydü.

Sprey temizleyiciyi eline aldı, sonra tereddüt etti. Bir yerde yukarıdan aşağıya doğru temizlik yapılması gerektiğini okumamış mıydı?

Kimse sevmez, dedi Crumpet üstün sesiyle. Sanki senin hiç hatan yokmuş gibi, diye karşılık verdi Annie.

Kibir bir kusur değildir, diye karşılık verdi Crumpet. Bu bir çağrı.

Evet, Annie burnunu sokmak istiyordu ve bunu şimdi yapacaktı. Theo güvenli bir şekilde evin dışındayken, onun ininde tam olarak ne sakladığını görebilecekti.

İkinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken ağrıyan baldır kasları itiraz etti. Boynunu büktüğünde, üçüncü kattaki tavan arasına açılan kapalı kapıyı görebiliyordu; adamın orada yeni sadist romanını yazıyor olması gerekiyordu. Ya da belki cesetleri doğradığı.

Yatak odasının kapısı açıktı. İçeriye baktı. Kot pantolon ve kötü bir şekilde yapılmış yatağın altına atılmış bir sweatshirt dışında, sanki burada hala yaşlı bir kadın yaşıyormuş gibi görünüyordu. Kirli beyaz duvarlar, baskılı perdeler

lahana g  lleri, püsküllü yuvarlak bir sediri olan ahududu terlikli bir sandalye ve bej bir örtü ile kaplı   ft kişilik bir yatak. Kendini evinde hissetmek için kesinlikle hiçbir şey yapmamıştı.

Küçük koridora geri döndü ve yasak üçüncü kata çıkmak için kalan altı basamağı çıkmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Kapıyı iterek açtı.

Beşgen odanın çıplak ahşap bir tavanı ve sivri kemerli beş çıplak, dar penceresi vardı. Başka her yerde eksik olan insani dokunuşlar burada görülebiliyordu. Bir duvardan L şeklinde bir masa sarkıyordu; masanın üstü k  a  ıtlarla, boş CD kutularıyla, birkaç defterle, bir masaüstü bilgisayarla ve kulaklıklarla doluydu. Odanın karşısındaki siyah metal endüstriyel raflarda bir ses sistemi ve küçük bir düz ekran televizyon da dahil olmak üzere çeşitli elektronik eşyalar duruyordu. Pencerelelerin bazılarının altında yerde kitap yığınları duruyordu ve bir dizüstü bilgisayar da kambur bir koltuğun yanında duruyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Bir alarm tıslaması duydu ve etrafında döndü.

Theo elinde siyah örgü bir atkıyla içeri girdi.

Seni bir kez öldürmeye çalıştı, Leo alay etti. Bunu tekrar yapabilir.

Yutkundu. Gözlerini ka  ının köşesindeki küçük beyaz yara izinden, ona verdiği yara izinden ayırdı.

Ona doğru geldi, siyah atkıyı artık sadece tutmakla kalmıyor, ellerinin arasından bir boğma teli ... ya da bir tıka   ... ya da belki kloroformla ıslatılmış bir bez gibi geçiriyordu. Bayılmadan önce ne kadar süre yüzünde tutması gerekecekti?

"Bu kata girmek yasak," dedi. "Ama sen bunu biliyorsun. Yine de buradasınız."

Atkıyı boynuna doladı ve uçlarını yumruklarının arasında tuttu. Dili donmuştu. Bir kez daha cesaret için Scamp'ı   a  ırmak zorunda kaldı. "Burada olmaması gereken kişi sensin." Normalde güvenilir olan sesindeki gıcırtıyı duymadığını umuyordu. "Gideceğim dediğinde gitmezsen nasıl g  zetleyebilirim ki?"

"  aka yapıyorsun, değil mi?" E  arbın uçlarını çekti.

"Bu gerçekten senin hatan." Çabucak bir şeyler bulması gerekiyordu. "İstediğimde bana şifreni vermiş olsaydın buraya gelmezdim."

"Neyse ki seni takip etmiyorum."

"Pek çok insan bunu bilgisayarına kaydediyor." Ellerini arkasında kavradı.

"Bilmiyorum."

Yerinde kal, diye emretti Scamp. Karşısında on beş yaşında, kendine güveni olmayan bir çocuk değil, bir kadın olduğunu anlamasını sağla.

Doğaçlama derslerinde başarılı olmuştu ve elinden gelenin en iyisini yaptı. "Sence de bu biraz aptalca değil mi?"

"Moronca mı?"

"Kötü kelime seçimi," dedi aceleyle. "Ama . . . Diyelim ki şifreyi unuttunuz. Gerçekten uydu şirketinizi aramak zorunda kalmak ister misiniz?" Öksürdü ve biraz hava emdi. "Bu deneyimin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Saatlerce telefonda kalırsınız ve size aramanızın ne kadar önemli olduğunu söyleyen bir kaydı dinlersiniz. Ya da menülerinin değiştiğini ve dikkatle dinlemeniz gerektiğini. Yani, menüyü değiştirmek onların sorunu değil mi, sizin değil mi? Bu birkaç dakikadan sonra genellikle kendimi öldürmek istiyorum. Basit bir post-it notu tüm sorunu çözebilecekken gerçekten böyle bir cehennem yaşamak istiyor musunuz?"

"Ya da basit bir e-posta," dedi onun saçmalıklarının hak ettiği alaycılıkla. "Dirigo."

"Ne?"

Ellerini eşarptan çekerek, bir teleskopun okyanusa doğru çevrili olduğu en yakın pencereye doğru yürüdü. "Beni ikna ettiniz. Parola *Dirigo*."

"Bu ne biçim bir şifre?"

"Maine eyaletinin sloganı. 'Ben yönetim' anlamına gelir. Aynı zamanda gözetleme bahanenizi kaybettiğiniz anlamına da gelir."

Buna söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. Kapıya doğru geri geri gitti.

Teleskopu sehпасından kaldırdı ve başka bir pencereye taşıdı. "Jaycie'nin işini onun için yaptığını gerçekten bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Onun bunu anlayacağını tahmin etmeliydi. "İş bittiği sürece sana ne?"

"Çünkü seni etrafımda

istemiyorum." "Anladım. Jaycie'yi

kovmayı tercih ediyorsun." "Burada

kimseye ihtiyacım yok."

"Tabii ki var. Sen tabutunda uyurken kapıyı kim açacak?"

Onu görmezden geldi, onun yerine teleskopun merceğinden baktı ve ayarladı. Kadın ensesinde bir karıncalanma hissetti. Adamın yöneldiği pencere kulübeye bakan pencereydi.

Bir alçağa meydan okursan olacağı budur, diye alay etti Leo.

"Yeni bir teleskopum var," dedi. "Işık doğru olduğunda, ne kadar çok şey görebildiğim inanılmaz." Teleskobu hafifçe kaydırđı. "Umarım taşıdığın mobilyalar senin için çok ağır değildir."

Soğukluk ayak parmaklarına kadar ulaştı.

"Yatak odamdaki çarşafı değıştirmeyi unutma," dedi dönmeden. "Temiz çarşafların çıplak tene verdiği histen daha iyi bir şey yoktur."

Onun kendisini hâlâ ne kadar korkuttuğunu görmesine izin vermeyecekti. Yavaşça arkasını dönüp merdivenlere yöneldi. Jaycie'ye artık bunu yapamayacağını söylemek için her türlü nedeni vardı. Theo Harp korkusunun onu bir zamanlar hayatını kurtarmış olan kızı terk etmeye zorlamasına izin verirse kendisiyle yaşayamayacağından kesinlikle emin olması dışında her neden.

Elinden geldiğince hızlı çalıştı. Oturma odasındaki mobilyaların tozunu aldı, halıyı süpürdü, mutfağı temizledi ve sonra midesi önseziyle dolup taşarak onun yatak odasına geçti. Temiz çarşafı buldu ama yatağındaki eski çarşafı çıkarmak çok kişisel, çok mahremdi. Çenesini tuttu ve yine de yaptı.

Bir toz bezine uzanırken, tavan arasındaki kapının kapandığını duydu, ardından bir kilit sesi ve aşağıya inen ayak sesleri geldi.

Merdivenlerden. Kendi kendine arkasını dönmemesini söyledi ama yine de döndü.

Kapı aralığında durmuş, bir omzunu kapı pervazına dayamıştı. Bakışları kadının dağınık saçlarından ağır kazağının altından belli belirsiz görünen göğüslerine kaydı, sonra kalçalarının üzerinde gezindi, oyalandı ve devam etti. İncelemesinde hesaplı bir şeyler vardı. İstilacı ve rahatsız edici bir şey. Sonunda arkasını döndü.

Ve işte o zaman oldu.

Yarı inilti, yarı hırıltı ve tamamen ürpertici olan doğaüstü bir ses odaya sızdı.

Adam olduğu durdu. Tavan arasına doğru bakmak için başını çevirdi. "*O da ne?*"

Kaşları çatıldı. Sanki bir açıklama yapmak istermiş gibi ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Birkaç dakika sonra gitmişti.

Kapı aşağıdan çarptı. Çenesini ayarladı.

Piç kurusu. Hak ettiğini buldun.

Düşünmeye ihtiyacı olduğunda her zaman gittiği ahırın kapısının kilidini açarken THEO'NUN NEFESİ HAVAYI SİSLENDİRDİ. Her şeyi tahmin ettiğini sanıyordu ama onun geri döneceğini ve buna tahammül edemeyeceğini tahmin edememişti.

İçerisi saman, gübre, toz ve soğuk kokuyordu. Geçmiş yıllarda Babası burada dört kadar at beslemişti; aile Peregrine'de olmadığı zamanlarda hayvanlar adadaki ahırda kalıyordu. Şimdi tek at Theo'nun siyah iğdişiydi.

Dancer yumuşak bir kişneme sesi çıkardı ve başını ahırın üzerinden uzattı. Theo onu bir daha görmek zorunda kalacağını hiç düşünmemişti ama işte buradaydı. Onun evinde. Onun hayatında. Geçmişi de beraberinde getirmişti. Dancer'ın ağzını okşadı. "Sadece sen ve ben varız oğlum," dedi. "Sen ve ben ... ve bize musallat olmak için ortaya çıkan yeni şeytanlar."

At başını savurdu. Theo ahırın kapısını açtı. Bunun devam etmesine izin veremezdi. Ondan kurtulmak zorundaydı.

Beşinci Bölüm

Geceleri kulübede tek başına olmak Annie'yi başından beri ürkütüyordu ama o gece şimdiye kadarkilerin en kötüsüydü. Pencerelerde perde yoktu ve Theo teleskopuyla her an onu izliyor olabilirdi. Işıkları kapalı bıraktı, karanlıkta tökezleyerek dolaştı ve yatağa girdiğinde yorganı başına çekti. Ama karanlık sadece her şeyin nasıl değiştiğine dair anılarını canlandırıyordu.

Bu, servis asansörü olayından kısa bir süre sonra olmuştu. Regan ya binicilik dersinde ya da odasına kapanmış şiir yazıyordu. Theo geldiğinde Annie sahildeki kayalıklara tünemiş, büyük bir sinema filminde rol alan güzel ve yetenekli bir aktris olmanın hayalini kuruyordu. Annie'nin yanına yerleşmişti, uzun bacakları kendisine biraz büyük gelen haki bir şortun içinden çıkıyordu. Bir yengeç ayaklarının dibindeki gelgit havuzunda koşuşturuyordu. Dalgaların kıvrılmaya başladığı yere doğru baktı. "Olan bazı şeyler için üzgünüm Annie. İşler biraz garipleşti."

Sap olduğu için onu hemen affetmişti.

O andan itibaren, Regan ne zaman meşgul olsa, Theo ve Annie birlikte takıldılar. Ona adadaki en sevdiği yerleri gösteriyordu. Annie' sırlarını açmaya başladı, önceleri tereddütlüydü ama giderek daha açık sözlü olmaya başladı.

Ona yatılı okuldan ne kadar nefret ettiğini ve kimseye göstermediği kısa öyküler yazdığını anlattı. En sevdikleri kitaplar hakkında konuştular. Mariah onun sırrını açtığı tek kız olduğuna kendini ikna etti. Mariah eleştiremesin diye artık gizlice yaptığı bazı çizimleri ona gösterdi. Sonunda onu öpmüştü. *Onu.* Annie Hewitt, çok uzun bir yüzü, çok büyük gözleri ve çok kıvrıcık saçları olan on beş yaşında bir korkuluktü.

Ondan sonra, Regan'ın olmadığı her an onları birlikte buldu, genellikle gelgitte mağaranın içinde ıslak kumda öpüşüyorlardı. Adam mayosunun üzerinden göğsüne dokunduğunda, Regan mutluluktan öleceğini düşündü. Üstünü aşağıya doğru ittiğinde, göğüsleri daha büyük olmadığı için utanmış ve elleriyle onları kapatmaya çalışmıştı. Adam ellerini çekti ve parmaklarıyla her bir meme ucunu okşadı.

Kendinden geçmişti.

Kısa süre sonra birbirlerinin her yerine dokunmaya başladılar. Adam onun şortunun fermuarını açtı ve elini külotunun içine soktu. Daha önce hiçbir erkek oraya dokunmamıştı. Parmağı onun içine girdi. Hormon patlaması yaşıyordu. Anında orgazm oldu.

Ona da dokundu ve elindeki ıslaklığı ilk hissettiğinde onu incittiğini düşündü. Aşık olmuştu.

Ama sonra işler değişti. Sebepsiz yere ondan uzak durmaya başladı. Kız kardeşi ve Jaycie'nin önünde onu aşağılamaya başladı. "Annie, bu kadar aptal olma. Çocuk gibi davranıyorsun."

Annie onunla yalnız konuşmaya, neden böyle davrandığını öğrenmeye çalıştı ama Annie ondan kaçtı. Yüzme havuzunun dibinde değerli ciltsiz gotik romanlarından yarım düzine buldu.

Güneşli bir Temmuz öğleden sonrasında, Annie ikizlerin biraz önünde, Jaycie ise arkasında bataklık yaya köprüsünden geçiyorlardı. Annie Manhattan'daki hayatından bahsederek Theo'yu ne kadar sofistike olduğu konusunda etkilemeye çalışıyordu. "On yaşımdan beri metroyu kullanıyorum ve-"

"Övünmeyi bırak," demişti Theo. Ve sonra eli kadının sırtına çarptı.

Yaya köprüsünden uçmuş ve yüzüstü bulanık suya düşmüştü; elleri ve kolları çamura batmış, balçık bacaklarını emiyordu. Kendini dışarı çekmeye çalıştıkça, yılanbalığına benzeyen çürüyen kordon otu telleri ve mavi-yeşil yosun pıhtıları saçlarına, kıyafetlerine yapıştı. Çamuru tükürdü, gözlerini ovuşturmaya çalıştı ama başaramadı ve ağlamaya başladı.

Regan ve Jaycie de Annie kadar dehşete düşmüşlerdi ve sonunda onu bataklıktan çıkarmak için ikisi birden uğraşmıştı. Annie'nin bir dizinin derisi fena halde yüzülmüş ve kendi parasıyla aldığı deri sandaletleri kaybetmişti. Köprüde korku filmlerinden fırlamış bir yaratık gibi dururken gözyaşları yanaklarındaki çamurların arasından süzülüyordu. "Bunu neden yaptın?"

Theo ona sertçe baktı. "sevmem."

Regan'ın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Sakın söyleme Annie! Lütfen söyleme. Theo'nun başı büyük belaya girer. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacak. Ona söz ver, Theo."

Theo hiçbir şey vaat etmeden uzaklaşmıştı. Annie söylememişti. O zaman söylememişti. Çok sonraya kadar da.

ERTESİ SABAH, Harp Evi'ne yapacağı korkunç yolculuktan önce, kötü bir gece uykusundan sonra kendine gelmeye çalışarak kulübede Theo'nun teleskopunun menzilinden güvenli bir şekilde uzakta, stüdyoda buldu kendini. Mariah burayı geniş ve iyi aydınlatılmış bir çalışma alanı haline getirmek için kulübenin arka tarafını genişletmişti. Çıplak ahşap zemindeki boya sıçramaları, yıllar boyunca burada çalışan sanatçıların geçit törenine tanıklık ediyordu. Köşeye itilmiş yatağın üzerine yığılmış yarım düzine karton kutunun altından parlak kırmızı bir yatak örtüsü görünüyordu. Yatağın yanında sarıya boyanmış bir çift baston oturaklı ahşap sandalye vardı.

Odanın açık mavi duvarları, kırmızı yatak örtüsü ve sarı sandalyeleri van Gogh'un *Arles'daki Yatak Odası* tablosunu çağrıştırırken, en uzun duvardaki gerçek boyutlu trompe l'oeil duvar resminde bir vitrin camına çarpan bir taksinin ön ucu tasvir ediliyordu. Tanrı'dan bu duvar resminin miras kalmamasını umuyordu çünkü bütün bir duvarı satarak nasıl kurtulacağını hayal bile .

Annesini bu odada, kendi kızına asla yapmadığı şekilde sanatçıların egolarını beslerken hayal etti. Mariah sanatçıların beslenmeye ihtiyacı olduğuna inanıyordu ama Annie her ikisini de yapmayı çok sevmesine rağmen kızını çizim yapmaya ya da oyunculuk yapmaya teşvik etmeyi reddetmişti.

"Sanat dünyası bir engerek çukurudur. Son derece yetenekli olsanız bile -ki değilsiniz- insanları canlı canlı yer. Bunu senin için istemiyorum."

Mariah, başkalarının fikirlerini önemsemeyen, doğuştan alıngan küçük kızlardan birini doğursa çok daha iyi olurdu. Onun yerine hayallerle yaşayan utangaç bir çocuk dünyaya getirmişti. Yine de sonunda Annie güçlü olan taraf olmuş, artık kendine bakamayan bir anneye destek olmuştu.

Yaklaşan bir aracın alışılmadık sesini duyunca kahve fincanını bir kenara bıraktı. Oturma odasına gitti ve pencereden dışarı baktığında, yıpranmış beyaz bir pikabın yürüyüş yolunun sonunda durduğunu gördü. Kapı açıldı ve altmışlı yaşlarının başında görünen bir kadın aşağı indi. Hantal vücudu gri bir sarılıydı ve kullanışlı bir çift siyah botu karın içine batıyordu. Büyük sarı kabarık saçlarının üzerine şapka takmamıştı ama boynuna elmas desenli siyah ve yeşil örgü bir atkı dolamıştı. Kamyona doğru eğildi ve üstünden ahududu kâğıtları fişkıran pembe bir hediye poşeti çıkardı.

Annie, Harp Evi'yle ilgisi olmayan bir yüz gördüğü için o kadar mutluydu ki, kapıya ulaşmak için acele ederken neredeyse boyalı kanvas halıya takılıp düşüyordu. Kapıyı açtığında çatıdan bir tutam kar savruldu.

"Ben Barbara Rose," dedi kadın dostça bir el sallayarak. "Neredeyse bir haftadır buradasınız. Birinin gelip nasıl olduğunuzu görmesinin zamanı geldi diye düşündüm." Parlak kırmızı ruju kış solgunluğundaki teninde göze çarpıyordu ve kadın merdivenlerden çıkarken Annie gözlerinin altındaki belli belirsiz şişkinlikte birkaç rimel lekesi gördü.

Annie onu içeri buyur etti ve ceketini aldı. "İlk gün bana yardım etmesi için kocanızı gönderdiğiniz için teşekkürler. Kahve ister misiniz?"

"Bayıldım." Paltonun altında, esnek siyah bir pantolon ve kraliyet mavisi bir kazak geniş vücuduna yapışmıştı. Botlarını çıkardı, sonra Annie'yi takip ederek

Hediye çantasını ve parfümünün güçlü iek kokusunu da yanında getirerek mutfağı girdi. "Bu adada tek başına olan her kadın yalnızdır, ama burada hiçliğın ortasında . . ." Omuzlarındaki hızlı kamburlaşma bir titremeye dönüştü. "Yalnızken çok fazla şey ters gidebilir."

Annie'nin tecrübeli bir adalıdan duymak istediğı sözler değildi.

Annie yeni bir fincan kahve hazırlarken Barbara mutfağı baktı, pencere kenarındaki kitschy tuzluk ve biberlik koleksiyonunu, duvardaki siyah-beyaz taşbaskı serisini inceledi. Neredeyse hüzünlü görünüyordu. "Yazları buraya her türden ünlü insan gelirdi ama seni pek gördüğümü hatırlamıyorum."

Annie kahve makinesini açtı. "Ben daha çok şehir insanıyım."

"Peregrine kışın ortasında bir şehir insanı için kesinlikle iyi bir yer değil." Barbara konuşmayı severdi ve kahve makinesi fokurdamaya başladığında, havanın son derece soğuk olduğundan ve kış boyunca erkekleri dalgalı denizlerdeyken ada kadınları için ne kadar zor olduğundan bahsetti. Annie ticari ıstakozcuların tuzaklarını ne zaman ve nereye kurabileceklerine ilişkin karmaşık yasaları unutmuştu ve Barbara ona bu konuda bilgi vermekten mutluluk duydu.

"Biz burada sadece Ekim başından Haziran başına kadar balık tutuyoruz. Sonra turistlere odaklanıyoruz. Diğer adaların çoğı Mayıs'tan Aralık'a kadar balık avlıyor."

"Havalar ısındığında daha kolay olmaz mı?"

"Bu kesin. Gerçi iş tuzakları kaldırmaya geldiğinde, hava iyi olsa bile pek çok şey ters gidebilir. Ancak ıstakoz kış aylarında daha yüksek fiyatlara alıcı buluyor, dolayısıyla şimdi avlanmanın avantajları var."

Annie kahve yapmayı bitirdi. Fincanları ön bölmede duran masaya taşıdılar. Barbara Annie' pembe hediye çantasını uzattı, sonra da karşıındaki sandalyeye oturdu. antada Barbara'nınkiyle aynı baklava deseninde örölmüş siyah-beyaz bir atkı vardı.

Barbara eliyle Annie'nin kahvaltısından arta kalan tost kırıntılarını avucunun içine süpürdü. "Örgü örmek kış boyunca çoğumuzu meşgul ediyor. Aksi takdirde üzölmeye başlıyorum. Oğlum şimdi Bangor'da yaşıyor. Eskiden oğlumu

torununu her gün görüyordum, ama şimdi onu birkaç ayda bir görürsem şanslıyım." Sanki ağlamak istiyormuş gibi gözleri bulutlandı. Aniden ayağa kalktı ve topladığı kırıntıları mutfığa taşıdı. Geri döndüğünde soğukkanlılığını tam olarak geri kazanamamıştı. "Kızım Lisa ayrılmaktan bahsediyor. Eğer bu olursa, iki torunumu kaybedeceğim."

"Jaycie'nin arkadaşı mı?"

Barbara başıyla onayladı. "Görünüşe göre okuldaki yangın onun için bardağı taşıran son damla olabilir."

Annie, adanın okul binası olarak kullanılan küçük çerçeve binayı hayal meyal hatırlıyordu. İskelenin hemen yukarısındaki tepeye tünemişti. "Yangın çıktığını bilmiyordum."

"Aralık başında, Theo Harp geldikten hemen sonra oldu. Bir elektrik yangını. Her yer kül oldu." Cila kırmızısı tırnaklarının ucuyla masaya vurdu. "O okul elli yıl boyunca adalı çocukları eğitti, anakaradaki liseye gittikleri zamana kadar. Şimdi kasabanın karşılayabildiği eski bir iki katlı binayı kullanıyoruz ve Lisa kızlarının bir karavanda okula gitmeye devam etmesine izin vermeyeceğini söylüyor."

Annie ayrılmak isteyen kadınları suçlamadı. Küçük bir yerde hayat Ada, konsept olarak gerçek hayattan daha romantikti.

Barbara alyansıyla oynadı, çok küçük bir pırlantası olan ince bir altın yüzüktü bu. "Sadece ben değilim. Judy Kester'ın oğlu Vermont'ta bir yerde ailesinin yanına taşınması için karısından büyük baskı görüyor ve Tildy -" Sanki bunu düşünmeye devam etmek istemiyormuş gibi elini salladı. "Ne kadar kalacaksın?"

"Mart sonuna kadar mı?"

"Kışın bu çok uzun bir süre."

Annie omuz silkti. Kulübeye sahip olma koşulları herkes tarafından biliniyor görünmüyordu ve o da bunu böyle tutmaya niyetliydi. Aksi takdirde, tıpkı kuklalarından biri gibi, bir başkası tarafından kontrol ediliyormuş gibi görünecekti.

"Kocam bana hep başkalarının işine burnumu sokmamamı söyler," dedi Barbara, "ama seni şu konuda uyarmazsam kendimle yaşayamam."

Burada tek başına kalmak zor olacak." "İyi olacağım." Annie bunu sanki inanıyormuş gibi söyledi.

Barbara'nın endişeli ifadesi cesaret verici değildi. "Kasabadan çok uzaktasınız. Ve arabanızı gördüm. . . Asfalt yol olmadığı için bu kış hiç işe yaramayacak."

Annie'nin çoktan anladığı bir şey.

Barbara gitmeden önce Annie'yi adadaki Bunco oyununa davet etti. "Genelde biz büyükanneler oynarız ama Lisa'yı da oynatacağım. O senin yaşına daha yakın."

Annie hemen kabul etti. Bunco oynamak gibi bir arzusu yoktu ama kuklaları ve tüm tatlılığına rağmen pek de konuşkan olmayan Jaycie dışında biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı.

BİR SES THEO'YU UYANDIRDI. Bu sefer başka bir kabus değil, ama ait olmayan bir ses. Gözlerini açtı ve dinledi.

Uykunun verdiği sisin içinde bile, ne olduğunu anlamam uzun sürmedi. ne duyduğunu. Alt kattaki saatin sesi.

Üç . . . Dört . . . Beş . . .

Yatakta doğrulup oturdu. Büyükannesi Hildy altı yıl önce öldüğünden beri bu saat çalışmamıştı.

Örtüleri geriye itti ve dinledi. Melodik çanların sesi kısılmıştı ama yine de net bir şekilde duyulabiliyordu. Saydı. *Yedi . . . Sekiz . . .* Devam etti. *Dokuz . . . On . . .* Sonunda, on ikide, çanlar durdu.

Yatağının başucundaki saate baktı. Saat sabahın üçüydü. *Ne oluyor be?*

Yataktan kalktı ve aşağıya indi. Çıplaktı ama soğuk hava onu rahatsız etmiyordu. Rahatsızlığı severdi. Bu ona yaşadığını hissettiriyordu.

Çeyrek ayın ışığı pencerelerden sızıyor ve halının üzerinde hapishane parmaklıklarını boyuyordu. Oturma odası tozlu ve kullanılmamış kokuyordu ama Hildy'nin duvar saatinin sarkacı ritmik *bir tik takla* sallanıyor, akrep ve yelkovanı gece yarısını gösteriyordu. Yıllardır sessiz duran saat.

İş hayatını zamanda yolculuk yapan kötü adamlarla geçiriyor olabilirdi ama doğaüstü şeylere inanmıyordu. Yine bu odadan daha önce de geçmişti.

Yatağa gitmişti ve eğer saat işliyor olsaydı, bunu fark ederdi. Bir de açıklanamayan sesler vardı.

Tüm bunların bir açıklaması olmalıydı ama ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Gerçi bunu düşünmek için bolca zamanı olacaktı çünkü bu gece bir daha asla uyuyamayacaktı. İyi de oldu. Uyku onun düşmanı haline gelmişti, geçmişinin hayaletlerinin yaşadığı uğursuz bir yer, Annie ortaya çıktığından beri daha da tehditkâr hale gelen hayaletler.

YOL sekiz gece önce Annie'nin geldiği zamanki kadar bulanık değildi ama çukurlar daha belirgindi ve kadınların Bunco oyunu için köye yaptığı on beş dakikalık yolculuk kırk dakikasını alıyordu. Arabayı sürerken Theo Harp'ı düşünmemeye çalışıyordu ama Harp aklından hiç çıkmıyordu. Kuledeki yüzleşmelerinden bu yana üç gün geçmişti ve onu sadece uzaktan görmüştü. Bu şekilde kalmasını istiyordu ama bir şey ona bunun o kadar kolay olmayacağını söylüyordu.

Kulübeden uzaklaşma fırsatı bulduğu için minnettardı. Harp House'a kadar yaptığı yürüyüşlere rağmen, duygusal olarak olmasa da fiziksel olarak kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. En iyi kot pantolonunu ve annesinin beyaz erkek gömleklerinden birini giymişti. Hain saçlarını dağınık, kıvrıkcık bir şekilde topladı; şekerleme rengi bir ruj sürdü; ve kirpiklerine rimel sürdü, elindekilerle yapabileceğinin en iyisiydi. Bazen gözlerini daha az belirgin hale getirmek için maskaradan vazgeçmesi gerektiğini düşünüyordu ama arkadaşları onun çok eleştirel olduğunu ve ela gözlerinin onun en iyi özelliği olduğunu söylüyordu.

Yolun sağ tarafında, ıstakoz teknelerinin demirlediği büyük taş iskele limana doğru çıkıntı yapıyordu. Hatırladığı açık barakaların yerini kapalı kayıkhaneler almıştı. Eğer her şey eskiden olduğu gibiyse, yaz ziyaretçileri keyif teknelerini hâlâ ıstakozcuların tuzakları ve yeni boya bekleyen şamandıralarla birlikte içeride saklıyorlardı.

İskelenin karşısındaki yolda birkaç küçük lokanta, bir hediyelik eşya dükkânı ve birkaç sanat galerisi kış için kepenklerini indirmişti. Adanın belediye binası, küçük, çok amaçlı, gri kiremitli bir bina olup aynı zamanda

postane ve kütüphane yıl boyunca açıldı. Kasabanın arkasında yükselen tepede, mezarlığın karla kaplı mezar taşlarını seçebiliyordu. Yamacın daha yukarısında, limana bakan gri renkli Peregrine Adası Hanı karanlık ve boş bir şekilde duruyor, Mayıs ayının onu yeniden hayata döndürmesini bekliyordu.

Köyün evleri yola yakın inşa edilmişti. Yan bahçelerinde tel ıstakoz tuzakları, kablo makaraları ve henüz ada dışındaki bir çöplüğe gitmemiş hurda arabalar yığılıydı. Rose'un evi diğerlerine çok benziyordu: kare şeklinde, kiremitli ve işlevsel. Barbara onu içeri alıp paltosunu giydirdikten sonra odun dumanı ve ev sahibesinin çiçek parfümü kokan kullanışlı bir oturma odasından geçerek mutfığa götürdü.

Nane yeşili tül perdeler lavabonun üzerindeki pencereyi çerçeveleyip ve koyu ahşap dolapların üzerinde hatıra tabak koleksiyonu asılı duruyordu. Barbara'nın torunlarıyla duyduğu gurur buzdolabının üzerinde sergilenen sayısız fotoğraftan anlaşıyordu.

Yüksek elmacık kemikleri ve geniş burnu Afrikalı ve Kızılderili karışımı olabileceğini düşündüren, hâlâ yakışıklı bir seksenlik mutfak masasında Annie dışındaki tek genç kadınla oturuyordu: kalkık burunlu, siyah çerçeveli, dikdörtgen gözlüklü ve orta uzunlukta saçları olan minyon bir esmer. Barbara onu kızı Lisa McKinley olarak tanıttı. Bu Jaycie'nin arkadaşıydı ve Jaycie'yi temizlik işi için Cynthia Harp'a tavsiye eden kişiydi.

Annie kısa süre sonra Lisa'nın hem Peregrine'in gönüllü kütüphanecisi hem de adanın tek kahvehanesi ve pastanesinin sahibi olduğunu öğrendi. Lisa Annie'ye "Fırın 1 Mayıs'a kadar kapalı," dedi. "Bunco'dan nefret ederim ama seninle tanışmak istedim."

Barbara buzdolabının fotoğraf galerisini işaret etti. "Lisa'nın iki güzel kızı var. Benim torunlarım. Burada doğdular."

"Fırsatım varken Jimmy Timkins'le kaçmak yerine bir ıstakozcuyla evlendiğim için aldığım ceza," dedi Lisa.

"Ona aldırmayın. Kocasını seviyor," dedi Barbara, Annie'yi diğer kadınlarla tanıştırmadan önce.

"O kulübede tek başına olmak seni rahatsız etmiyor mu?" Soru Marie'den geldi; ağzının kenarlarından aşağıya doğru inen derin çizgiler yüzüne ekşi bir ifade veriyordu. "Özellikle de Theo Harp tek komşunuzken."

"Oldukça korkusuzum," diye yanıtladı Annie.

Kafasındaki kuklalar gülmekten yerlere yattı. Barbara,

"Herkes içkisini alsın," diye emretti.

"Orada kalmam için bana para ödeyemezsin," dedi Marie. "Theo Harp House'dayken olmaz. Regan Harp çok tatlı bir kızdı."

Barbara şarap kutusunun üzerindeki dağıtıcıyı salladı. "Marie'nin şüpheci bir yapısı var. Sen aldırma."

Marie caymadı. "Tek söylediğim Regan Harp'ın da en az kardeşi kadar iyi bir denizci olduğu. Ve fırtına eserken o tekneyle açılmasının garip olduğunu düşünen tek kişi ben değilim."

Annie bunu anlamaya çalışırken Barbara onu iki masadan oturmaya yönlendirdi. "Daha önce hiç oynamadıysan endişelenme. Dik bir öğrenme eğrisi yok."

"Bunco esasen şarap içmek ve erkeklerden uzaklaşmak için bir bahane." Judy Kester'in yorumu onun kocaman kahkahasını hak etmiyordu ama Judy neredeyse her şeye gülüyor gibiydi. İyi mizahı ve kafasından bir palyaçonun iplik peruğu gibi çıkan boyalı, parlak kızıl saçları arasında, ondan hoşlanmamak zordu.

"Peregrine'de gerçek entelektüel uyarımlara izin verilmiyor," dedi Lisa alaycı bir tavırla. "En azından kış boyunca."

"Bayan Harp geçen yaz geri gelmediği için hâlâ kızgınsın." Barbara zar attı.

"Cynthia benim arkadaşım," dedi Lisa. "Onun hakkında kötü bir şey duymak istemiyorum."

"Züppe olduğu gerçeği gibi mi?" Barbara yine yuvarlandı.

"Öyle değil," diye karşı çıktı Lisa. "Kültürlü olması züppe olduğu anlamına gelmez."

"Mariah Hewitt, Cynthia Harp'tan çok daha kültürlüydü," dedi Marie ekşiyerek, "ama etrafta dolaşıp herkese tepeden bakmazdı."

Annie'nin annesiyle yaşadığı sorunlara rağmen, ondan sevgiyle bahsedildiğini duymak güzeldi.

Lisa sırası geldiğinde Annie'ye, "Cynthia ve ben arkadaş olduk çünkü aynı şeylerden çok hoşlanıyoruz," dedi.

Annie bunun dekorasyon zevklerini de kapsayıp kapsamadığını merak etti. "Mini-Bunco," dedi yan masadan biri.

Oyunu öğrenmek Barbara'nın söylediği kadar kolaydı ve Annie yavaş yavaş her iki masada oturan kadınların isimlerini ve kişiliklerini sıraladı. Lisa kendini entelektüel biri olarak görüyordu; seksen yağındaki Louise adaya gelin olarak gelmişti. Marie'nin kişiliğı de yüzü gibi asık suratlıydı, Judy Kester ise doğuştan komik ve neşeliydi.

Adanın gönüllü kütüphanecisi olan Lisa kısa süre sonra sohbeti Theo Harp'a çevirdi. "O yetenekli bir yazar. Zamanını *Sanatoryum* gibi bir çöplük yazarak harcamamalı."

"O kitaba bayılırdım," dedi Judy, sınırsız iyi mizahı, onu DÜNYANIN EN İYİ BÜYÜĞÜ ilan eden mor sweatshirt'üparlaktı. "Beni o kadar korkutmuştu ki bir hafta boyunca ışıklar açık uyudum."

"Ne tür bir adam tüm bu işkenceleri yazar?" Marie dedi ki, büzüşerek dudaklar. "Hayatımda hiç bu kadar tüyler ürpertici bir şey okumamıştım."

"Kitabın bu kadar iyi satmasını sağlayan şey seks oldu." Bu gözlem Naomi adında kırmızı yüzlü bir kadından gelmişti. Uzun boyu, sertçe boyanmış siyah saçları ve gür sesi onu heybetli bir figür haline getiriyordu ve Annie onun kendi ıstakoz teknesinin kaptanı olduğunu öğrenince şaşırmadı.

Grubun en şık üyesi -ve yerel hediyelik eşya dükkânının sahibi- Naomi'nin Bunco partneri Tildy'ydi; altmış yaşlarında, seyrelmiş sarı saçları, kiraz kırmızısı V yakalı kazağı ve kat kat gümüş kolyeleri olan bir kadındı. "Seks en iyi kısmıydı," dedi. "Bu adamda hayal gücü var."

Lisa, Annie'nin yaşlarında olmasına rağmen, neredeyse Marie kadar bağnazdı. "Ailesini utandırdı. İyi yazılmış seks sahnelerine itirazım yok ama-"

"Ama"-Tildy araya girdi-"insanları gerçekten tahrik eden seks sahnelerini sevmiyorsun."

Lisa gülme nezaketini gösterdi.

Barbara zar attı. "Beğenmemenin tek nedeni Cindy'nin onaylamamasıydı."

"Cynthia," düzeltti Lisa. "Kimse ona Cindy demez."

"Bunco!" Elini masasındaki zile vururken Judy'nin kulak memelerinde gümüş haçlar sallanıyordu. Diğerleri inledi.

Ortaklarını değiştirdiler. Sohbet propan fiyatlarına ve elektrik kesintilerinin sıklığına, sonra da ıstakozculuğa kaydı. Annie, Naomi'nin kendi teknesi olduğunu öğrenmenin yanı sıra, kadınların çoğunun bir zamanlar kocalarının teknelerinde kış tayfası olarak görev yaptığını keşfetti; ağır tuzakları boşaltmayı, içindekileri bekçiler için ayırmayı ve tuzakları acayip kokulu yemlerle yeniden doldurmayı gerektiren tehlikeli bir işti bu. Annie ada yaşamıyla ilgili fantezilerini çoktan bir kenara bırakmamış olsaydı, konuşmaları onu acı gerçeklere geri götürecekti.

Ama asıl konu deniz durumu ve bunun erzak nakliyatını nasıl etkilediği idi. Annie'yi adaya getiren büyük feribot kış boyunca sadece altı haftada bir sefer yapıyordu, ancak daha küçük bir teknenin yiyecek, posta ve erzakla haftada bir gelmesi gerekiyordu. Ne yazık ki on iki metrelik dalgalar tekneyi geçen hafta anakarada tutmuştu, bu yüzden ada sakinleri bir sonraki sefer için bir hafta daha beklemek zorunda kaldılar. Tildy gümüş kolyelerini çekiştirerek, "Fazla tereyağı olan varsa ben alırım," dedi.

"Tereyağım var ama yumurtaya ihtiyacım var."

"Yumurta yok. Ama dondurucuda fazladan kabak ekmeğim var."

Tildy gözlerini devirdi. "Hepimizin kabak ekmeği var."

Gülüştüler.

Annie ne kadar az yiyeceği kaldığını ve yiyecek siparişi verme konusunda ne kadar daha düzenli olması gerektiğini düşündü. Bütün kış konserve yemek zorunda kalmak istemiyorsa, yarın ilk iş olarak siparişini verse iyi olacaktı. Ve bunu daha fazla kredi kartı borcuyla ödemeliydi.

Judy zar attı. "Eğer feribot gelecek hafta gelmezse, yemin ederim torunlarımın kobaylarını kızartacağım."

Marie, "Tüm torunların hâlâ burada olduğu için şanslısın," dedi.

Judy'nin neşeli ifadesi soldu. "Eğer giderlerse ne yapacağımı hayal bile edemiyorum."

Sekiz yaşındaki Louise yorum yapmamıştı ama Tildy uzanıp onun zayıf kolunu okşadı. "Johnny gitmeyecek. . Galeann'ın onu gitmeye ikna etmesine izin vermeden önce boşanır."

"Umarım haklısınızdır," dedi yaşlı kadın. "Tanrı biliyor ya, umarım haklısınızdır."

Akşam sona erip kadınlar paltolarını toplarken, Barbara Annie'ye kapıdan uzaklaşmasını işaret etti. "Ziyaretimizden beri seni düşünüyorum ve seni uyarmazsam kendimi doğru hissetmem. . . Pek çok insan burada hepimizin büyük bir aile olduğuna inanıyor ama adanın karanlık bir tarafı var."

Bir de *bana* sor, diye düşündü Annie.

"Marie ve onun Regan Harp'ın ölümüyle ilgili takıntısından bahsetmiyorum. Kimse Theo'nun sorumlu olduğuna inanmıyor. Ama Peregrine radardan kaçmak isteyen insanlar için bir yer. Kaptanlar çok fazla soru sormadan anakaradan kış adamlarını işe alırlar. Annen oraya birkaç kez vandalların girdiğini söylemişti. Kavgalar, bıçaklama olayları gördüm. Lastikler kesildi. Ve tam zamanlı çalışanlarımızın hepsi dürüst vatandaşlar değil. Eğer tuzaklarınızı bir başkasının balıkçılık alanına sık sık bırakırsanız, oltalarınızın kesildiğini ve tüm ekipmanınızın okyanus tabanında olduğunu görebilirsiniz."

Annie ıstakoz bırakmaya hiç niyeti olmadığını söylemeye başladı. ama Barbara'nın işi bitmemişti. "Bu tür sorunlar araziye de sıcıyor. Buradaki herkesin çoğunu seviyorum, ama sarhoşlar ve istenmeyenler de var. Jaycie'nin kocası gibi. Ned Grayson yakışıklı olduğu ve ailesi üç kuşak geriye gittiği için ne isterse yapabileceğine karar verdi."

Tıpkı Theo gibi, diye düşündü Annie.

Barbara onun kolunu okşadı. "Demek istediğim, orada mahsur kaldınız. Telefonun yok ve kasabadan hızlı yardım alamayacağın kadar uzaktasın. Tetikte olun ve rehavete kapılmayın."

O konuda endişelenme.

Annie evden ciddi bir korkak kedi vakasıyla çıktı. Direksiyona geçmeden önce arabasının arka koltuğunu iki kez kontrol etti ve eve giderken bir gözünü dikiz aynasından ayırmadı. Birkaç küçük savrulma ve neredeyse ön tarafını bir çukura kaptırma dışında, kazasız belasız geri dönmeyi başardı. Bu ona üç gün sonra birkaç kitap ödünç almak için kasabaya tekrar gitme konusunda güven verdi.

Annie küçük kütüphaneye girdiğinde, kızıl saçlı kızlarından biri odanın içinde koşuştururken Lisa McKinley masanın başındaydı. Lisa Annie'yi selamladıktan sonra masanın köşesinde duran pleksiglas çerçeve içindeki listeyi işaret etti. "Bunlar Şubat ayı için önerilerim."

Annie başlıkları taradı. Bunlar ona Mariah'nın zorla okuttuğu ağır, iç karartıcı kitapları hatırlatıyordu. "Ben biraz daha eğlenceli kitapları seviyorum," dedi.

Lisa'nın omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. "Jaycie de aynı şekilde. Cynthia buradayken yılın her ayı için kitap önerileri hazırlamıştık ama neredeyse hiç kimse dikkat etmiyor."

"Sanırım insanların farklı zevkleri var."

Tam o sırada Lisa'nın kızı bir yığın çocuk kitabını devirdi ve Lisa ortalığı temizlemek için acele etti.

Annie bir yığın kitap ve Lisa'nın onaylamamasıyla kasabadan ayrıldı. Kulübeye giden yolu yarılamıştı ki önünde bir çukur belirdi. "Kahretsin." Frene zar zor dokundu ama Kia kaymaya başladı ve tekrar yoldan çıktı.

Kurtulmak için sallanmaya çalıştı ama bu sefer geçen seferkinden daha başarılı olamadı. Bakmak için dışarı çıktı. Eskisi kadar derine gömülmemişti ama yardıma ihtiyaç duyacak kadar derindeydi. Peki yardım almanın bir yolu var mıydı? Bir acil durum çantası ya da

Her mantıklı adalı gibi bagajda birkaç torba kum mu saklıyordun? O değil. Kendi kendine yetmeye dayanan bir yerde yaşamak için tamamen donanımsızdı.

Ezik, diye fısıldadı Leo.

Peter, onun kahramanı, sessiz kaldı.

Yolun aşağısına baktı. Hiç durmayacakmış gibi esen rüzgâr onu savuruyordu. "Buradan nefret ediyorum!" diye bağırdı ama bu sadece öksürmesine neden oldu.

Yürümeye başladı. Gün her zamanki gibi kapalıydı. Bu Allah'ın belası adada hiç güneş açar mıydı? Eldivenli ellerini ceplerine sokup omuzlarını kamburlaştırdı ve kulübedeki yatağının üzerinde duran sıcak, kırmızı örgü şapkasını düşünmemeye çalıştı. Theo muhtemelen şu anda teleskopuyla ona bakıyordu.

Dalların kırıldığını ve ardından ancak çok büyük bir hayvanın toynaklarından gelebilecek bir vurma sesi duyduğunda kafasını kaldırdı. Kedi ya da köpekten daha büyük bir şeyin olmadığı bir adaya ait olmayan bir sestir bu. Ve gece yarısı siyahı bir at.

Altıncı Bölüm

AT VE BİNİCİSİ eski ladin ağaçlarının ortaya çıktı. Theo onu görünce dizginlerini çekti. Boğazının arkasında soğuk metalin tadını aldı. Issız bir yolun sonundaki kanunsuz bir adada, bir zamanlar onu öldürmeye çalışmış bir adamla yalnızdı.

Ve aklında yine bu olabilir.

Eeek! Eeek! Crumpet'in sessiz çığlıkları Annie'nin kalp atışlarının ritmiyle eşleşiyordu.

Theo ona doğru gelirken, "*Sakın etme,*" diye emretti Scamp.

Annie genelde atlardan korkmazdı ama bu at çok iriydi ve gözlerinde çılgınca bir bakış sezdiğini düşündü. Eski bir kâbusu yeniden yaşıyormuş gibi hissetti ve Scamp'ın emirlerine rağmen birkaç adım geri çekildi.

Pısırtık, Scamp alay etti.

"Özel bir yere mi gidiyorsun?" Böyle soğuk bir hava için olması gerektiği gibi giyinmemiştir. Sadece siyah süet bir ceket ve eldiven. Şapkası yoktu. Boynuna sarılmış sıcak tutan bir susturucu da yoktu. Ama en azından her şey rahatlıkla yirmi birinci yüzyıla uygundu. O ilk gece ne gördüğünü hâlâ anlamamıştı.

Marie'nin Bunco oyunundaki sözleri geldi. *"Tek söylediğim Regan Harp'in da en az kardeşi kadar iyi bir denizci olduğu. Ve fırtına eserken o tekneyle denize tuhaf olduğunu düşünen tek kişi ben değilim."* En sevdiği kuklayı kanalize ederek korkusunu yendi. "Adadaki birçok arkadaşımın bir suareye gidiyorum. Ve eğer , beni aramaya gelecekler."

Başını eğdi.

Aceleyle devam etti. "Ne yazık ki arabam bir çukurda ve onu çıkarmak için biraz yardıma ihtiyacım var." Ondan yardım istemek zorunda kalmak en kötü öksürük krizinden bile daha kötüydü ve bunu böyle bırakamazdı. "Ya da belki biraz daha kaslı birini bulmam gerekiyordur?"

Yeterinden fazla kası vardı ve onu kışkırtması aptalcaydı.

Yol boyunca arabasına doğru baktı, sonra aşağıya, ona baktı. "Tavrından hoşlandığımı sanmıyorum."

"Sen ilk değilsin."

Göz kapakları, psikopatların zaman içinde geliştirdiğini düşündüğü yüz tiklerinden biriyle titredi. "Yardım istemek için tuhaf bir yöntemin var."

"Hepimizin tuhaflıkları var. İtmeye ne dersin?" Ona sırtını dönmek tüylerini diken diken etti ama yine de yaptı.

Theo onunla birlikte arabaya doğru koşarken Dancer'ın toynakları çakıllara çarptı. Harp House'un perili olduğuna inanmaya başlayıp başlamadığını merak etti. Öyle olmasını umuyordu. *Saat tik tak.*

"Şöyle söyleyeyim," dedi. "Sen bana yardım edersen ben de sana yardım ederim."

"Seve seve yapardım ama cesetleri kesmekte zorlanıyorum. Bütün o kemikler." *Kahretsin!* Kuklalarıyla çok fazla zaman geçirdiğinde böyle oluyordu. Kişilikleri her şeyi ele geçiriyordu.

Dilly, *kişiliklerimizin sizden geldiğini* .

Theo şaşırılmış gibi davrandı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Geri adım attı. "Ne tür bir yardıma ihtiyacın var?" *Psikiyatri dışında mı?*

"Kulübeyi sizden kiralamak istiyorum."

Durma noktasına geldi. Ne beklediğini bilmiyordu ama bu değildi. "Peki nerede kalmam gerekiyor?"

"New York'a geri dön. Buraya ait değilsin. Zamanına değmesini sağlayacağım."

Gerçekten onun bu kadar aptal olduğunu mu düşünüyordu? Ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Gerçekten o kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Senin aptal olduğunu hiç düşünmedim."

Adımlarını hızlandırdı ama mesafesini korudu. "Altmış günüm dolmadan neden gideyim ki?"

Ona baktı, önce şaşırmış gibi yaptı, sonra da sanki sonunda hatırlamış gibi üzgün davrandı. "Bunu unutmuşum."

"Eminim öyledir." Yürümeyi bıraktı. "Neden kiralamak istiyorsun? Zaten ne yapacağınızı bilemeyeceğiniz kadar çok odanız var."

O da tıpkı Leo gibi dudak büktü. "Her şeyden uzaklaşmak için."

Senin için onu yumruklardım, dedi Peter huzursuzca. *Ama o çok büyük.*

Kia'yı inceledikten sonra atından indi ve Dancer'ı yolun diğer tarafındaki bir dala bağladı. "Bunun gibi bir araba buralarda işe yaramaz. Bunu bilmen gerekir."

"Hemen bir tane daha alacağım."

Ona uzun uzun baktıktan sonra arabanın kapısını açtı ve içeri girdi. "İttir."

"Ben mi?"

"Bu senin araban."

Ahmak. Adamın da çok iyi bildiği gibi, kız bu işi yapacak kadar güçlü değildi, ama adam emir verirken kızın arka tarafı itip kakmasını sağladı. Ancak kadın öksürmeye başladığında direksiyonun arkasındaki yerini bıraktı ve ilk denemesinde arabayı dışarı itti.

Kıyafetleri dağılmış, yüzü lekelenmişti ama adam ellerini neredeyse hiç kirlenmemişti. İyi tarafından bakacak olursak, onu ağaçların arasına sürükleyip boğazını kesmemişti, bu yüzden şikâyet etmesi için bir neden yoktu.

Ceketini ve sırt çantasını Harp Evi'nin arka kapısındaki kancalara asıp botlarını spor ayakkabılarıyla değiştirirken hâlâ ertesi gün Theo'yla karşılaşmasını düşünüyordu. Ona fiziksel olarak zarar vermeye çalışmamış olması, bunu yapmayacağı anlamına gelmiyordu. Bildiği tek şey, adamın onu zarar vermeden bırakmış olmasıydı çünkü sahile vuran bir kadın cesedinin yol açacağı olası bir polis ziyaretinin yaratacağı rahatsızlığı istemiyordu.

Tıpkı Regan gibi... Bu düşünceyi bir kenara itti. Regan, Theo'nun şimdiye kadar değer verdiği tek kişiydi.

Mutfağın köşesini döndüğünde Jaycie'nin masada hareketsiz oturduğunu gördü. Üzerinde her zamanki kot pantolonu ve sweatshirt'ü vardı -Annie onu hep böyle görüyordu- ama bu gündelik giysiler ona hiç yakışmıyordu. Jaycie cilveli yazlık elbiseler giymeli ve Alabama yollarında üstü açık kırmızı bir araba sürerken büyük güneş gözlükleri takmalıydı.

Annie dizüstü bilgisayarını mutfak masasının üzerine koydu. Jaycie ona bakmadı ama bitkin bir ifadeyle, "Bitti," dedi. Dirseklerini masaya dayadı ve şakaklarını ovuşturdu. "Bu sabah yolculuktan döndükten sonra bana bir mesaj gönderdi. Kasabaya gitmesi gerektiğini ve döndüğünde başka bir anlaşma yapmak için konuşmamız gerektiğini söyledi."

Annie bir söylev çekme isteğini bastırdı. "Bu ille de seni kovacağı anlamına gelmez." Tam olarak bu anlama geliyordu.

Jaycie sonunda ona baktı, uzun bir tutam sarı saç solgun yanağının üzerine düşüyordu. "İkimiz de gideceğini biliyoruz. Birkaç gün Lisa'yla kalabilirim ama ondan sonra ne yapacağım? Bebeğim ..." Yüzü buruştu. "Livia zaten çok şey yaşadı."

"Ben onunla konuşurum." Annie'nin yapmak istediği son şey buydu ama Jaycie'yi rahatlatmanın başka bir yolunu bulamamıştı. "Hâlâ şehirde mi?"

Jaycie başıyla onayladı. "Geri dönüşümü o aldı çünkü ben yapamadım. Benden kurtulmak istediği için onu suçlayamam. Yapmak için işe alındığım şeyi yapmam imkânsız."

Annie onu suçlayabilirdi ve Jaycie'nin gözlerindeki hüznü yumuşamadan hoşlanmamıştı. Zalim erkeklerden etkilenmek onun tarzı mıydı?

Jaycie kendini masadan kaldırdı ve koltuk değneklerine uzandı. "Livia'yı kontrol etmem gerek."

Annie ona zarar vermek istiyordu. Şimdi, o evden uzaktayken. Onu anakaraya geri gönderecekti. Buzdolabından bir şişe aldı ve üst kata çıktı, koridorun sonundaki kapıdan kuleye girdi. Kulenin tek banyosuna doğru ilerledi, duş kabininin yanında nemli bir havlu asılıydı.

Lavabo, sabah tıraşından beri silinip temizlenmiş gibi görünüyordu. Yanında getirdiği ketçap şişesini ters çevirdi ve eline birkaç damla damlattı. Çok fazla değil. Sadece bir iz. Parmaklarını açarak aynanın sol alt köşesinde gezdirdi ve arkasında belli belirsiz kırmızı bir leke bıraktı. Çok belirgin bir şey değildi. Kanlı bir el izine benzeyen ya da benzemeyen bir şey. O kadar silik bir şeydi ki, o sabah gözden kaçırıp kaçırmadığını ya da kaçırmadıysa o zamandan beri ne olduğunu merak etmesi gerekecekti.

Yatağının yastığına saplanmış bir bıçak bırakmak çok daha tatmin edici olurdu, ama çok ileri giderse, hayaletlerden şüphelenmeyi bırakıp kendisinden şüphelenmeye başladılar. Onun akıl sağlığını sorgulamasını istiyordu, bir fail aramasını değil, tam da geçen hafta büyükannesinin saatini sabote ettiğinde başardığını umduğu şeyi.

Gecenin köründe Harp Evi'ne geri dönmek için yola koyulmuştu, kendi kendine konuşmak zorunda kaldığı tehlikeli bir yolculuktu bu. Ama korktuğuna fazlasıyla değmişti. O günün erken saatlerinde kulenin dış kapısının menteşelerini kontrol ederek gıcırdamadıklarından emin olmuştu. Gıcırdamamışlardı ve sabahın ikisinden kısa bir süre önce içeri girdiğinde hiçbir şey onu ele vermemişti. Theo üst katta uyurken oturma odasına sızmak basit bir işti. Saati duvardan yeterince uzağa çekerek, daha önce çıkardığı bitmiş pilin yerine getirdiği yeni pili taktı. Bunu yaptıktan sonra saati sıfırladı, böylece saat gece yarısını çalacaktı, ama ancak kendisi güvenli bir şekilde kulübeye döndükten sonra. Saf dahice.

Ama bu anı onu neşelendirmedi. Yaptığı onca şeyden sonra, bu şakalar tehditkâr olmaktan çok çocukça geliyordu. Oyununu geliştirmesi gerekiyordu ama yakalanmadan bunu nasıl yapacağını bir türlü bulamıyordu.

Arkasından bir ses duydu. Nefesini içine çekerek etrafında döndü. Kara kedi idi.

"Aman Tanrım..." Dizlerinin üzerine çöktü. Kedi altın rengi gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Buraya nasıl girdin? Seni içeri mi çekti? Ondan uzak durmalısın. Buraya giremezsin."

Kedi başını çevirdi ve Theo'nun yatak odasına doğru kaçtı. Kadın peşinden gitti ama kedi yatağın altına girmişti. Karnının üzerine çöktü ve onu dışarı çıkması için ikna etmeye çalıştı. "Buraya gel, kedicik. Buraya gel, kedicik."

Kedi yerinden kımıldamadı.

"Seni besliyor, değil mi?" dedi. "Seni beslemesine izin verme. Süslü mamanın içine ne koyduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Kedi onun çabalarını boşa çıkarmaya devam ettikçe, giderek daha da sinirlenmeye başladı. "Seni aptal kedi! Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Kedi pençelerini halıya geçirdi, gerindi ve yüzüne doğru esnedi.

Kolunu uzatarak yatağın altına uzandı. Kedi başını kaldırdı ve sonra mucizevi bir şekilde ona doğru sürünmeye başladı. Kadın nefesini tuttu. Kedi eline yaklaştı, kokladı ve parmaklarını yalamaya başladı.

Ketçap seven bir kedi.

Annie parmaklarına biraz ketçap sürdüğü sürece, kedi onu kucağına alıp ana eve ve mutfığa kadar taşımaya izin vermekten memnundu. Jaycie hâlâ Livia'nın yanındaydı, bu yüzden Annie'nin son derece sinirli bir hayvanı kilerde bulduğu kapaklı piknik sepetine sokmak için verdiği mücadeleye tanık olan kimse yoktu. Kedi kulübeye kadar araba sireni gibi uludu.

Onu içeri soktuğunda, sinirleri kollarındaki çizikler kadar yıpranmıştı. "İnan bana, bundan senin ben de hoşlanmıyorum." Kapağı çevirerek açtı. Kedi dışarı fırladı, sırtını dikleştirdi ve ona doğru tısladı.

Bir kabı suyla doldurdu. Yerdeki bir yığın gazete, kum kabı için yapabileceği en iyi şeydi. Bu akşam, kendi akşam yemeği için hazırladığı son ton balığı konservesini ona yedirecekti.

Yatmak istiyordu ama Jaycie'ye Theo'yla konuşacağına dair aptalca bir söz vermişti. Burnuna ve ağzına sardığı eşarbyla uçurumun tepesine doğru yürürken, Jaycie'ye olan borcunu ödmeden önce bunu daha ne kadar yapması gerektiğini merak ediyordu.

Kimi kandırıyordu? Daha yeni başlamıştı.

Garajın arkasındaki çöp bidonlarından yükselen dumanı görmeden önce bile yangının kokusunu almıştı. Jaycie o buzlu yolu başaramazdı, bu yüzden Theo kasabadan dönmüş ve ateşe olan sağlıksız hayranlığını tatmin ediyordu. Çocukken, istedikleri zaman kumsalda ateş yakabilmeleri için gelgit çizgisinin üzerinde bir miktar dalgaların sürüklediği odun bulundururdu. "Alevlerin içine bakarsan," derdi, "geleceği görebilirsin." Ama bir gün Annie onu sahilde tek başına, yaktığı ateşin üzerine bir parça dalgaların karaya odun sandığı şeyi atarken görmüştü.

Regan'ın değerli mor şiir defterini alevlerin içine atmış.

gece Theo'nun odasında kavga ettiklerini duymuştu. "Sen !" Regan ağlamıştı. "Senin yaptığını biliyorum. Neden bu kadar kötüsün?"

Theo'nun verdiği yanıt, Elliott ve Mariah'nın merdivenlerin dibinde yaptıkları tartışmanın sesi arasında kayboldu.

Birkaç hafta sonra Regan'ın çok sevdiği obuası kayboldu. Sonunda eve gelen bir misafir çöp bidonlarından birinde yanmış kalıntıları gördü. Regan'ın ölümünde bir rol oynadığına inanmak bu kadar imkânsız mıydı?

Annie, Jaycie'ye onunla konuşacağına dair verdiği sözü geri almak istedi. Bunun yerine kendini toparladı ve garajın etrafında döndü. Ceketini bir ağaç kütüğünün üzerinde duruyordu ve üzerinde sadece kot pantolon ve uzun kollu gri bir tişört vardı. Yaklaştıkça, kulübeden yeni çıktığı şu anda onunla yüzleşmenin kendi lehine olduğunu fark etti. Bunun onun ikinci yolculuğu olduğunu bilmiyordu, bu yüzden aynasındaki el iziyle onu ilişkilendirmek için hiçbir nedeni yoktu. Jaycie merdivenlerde manevra yapamıyordu ve Livia

aynaya ulaşamayacak kadar küçüktü. Geriye sadece diğer dünyadan gelen pek de dost canlısı olmayan bir yaratık kalmıştı.

Davuldan bir kıvılcım yağmuru fişkırdı. Onu bu parlayan kırmızı korların arasından görmek -o dramatik siyah saçlar, vahşi mavi gözler ve kılıç gibi keskin yüz hatları- şeytanın teğmenini kış eğlencesi için dışarıda görmek gibiydi.

Ellerini ceketinin ceplerine soktu ve yanan çemberin içine adım attı. "Jaycie onu kovacağınızı söylüyor."

"Öyle mi?" Yere düşmüş bir tavuk leşini eline aldı.

"Sana geçen hafta ona yardım edeceğimi söylemiştim ve ettim de. Ev iyi durumda ve sen de yemeklerini alıyorsun."

"Eğer ikinizin gönderdiklerine 'yemek' diyebiliyorsanız. " Leşi ateşe fırlattı. "Dünya senin gibi kanayan bir kalp için zor bir yer."

"Kanayan bir kalp, hiç kalp olmamasından iyidir. Ona yüklü bir tazminat çeki verseniz bile, bu ne kadar sürer? Onu bekleyen başka işler yok ki. Ve o senin en eski arkadaşlarından biri."

"Bu sabah geri dönüşümü kasabaya götürmek zorunda kalan bendim." Bir avuç dolusu solmuş portakal kabuğu topladı.

"Ben olsam içeri alırdım."

"Tamam." Portakal kabuklarını fırlattı. "Dünkü gezinin senin için ne kadar iyi geçtiğini gördük."

"Bir sapkınlık." Kelimeleri düz bir yüzle ve ciddi bir tavırla söyledi.

Ona baktı, şüphesiz kızarmış yanaklarını ve kırmızı örgü şapkasının altından çıkan karmakarışık kargaşayı inceledi. Adamın ona bakma şeklinden hoşlanmamıştı. Tehditkâr değildi ama sanki onu gerçekten görüyormuş gibiydi. Her şeyini. Darbeler ve çürükler. Yara izleri. Hatta bu izlenimden kurtulmaya çalıştı. Hatta birkaç kutsal nokta.

İncelemesinin uyandırması gereken korku ve tiksinti yerine, ağaç kütüklerinden birine oturup ona içini dökmek için rahatsız edici bir istek duydu

Sanki yeniden on beş yaşındaymış gibi. Tam da ilk seferinde onu nasıl kandırmıştı. Nefreti kusmaya başladı. "Regan'ın şiir defterini neden yaktın?"

Ateş alevlendi. "Hatırlamıyorum."

"Her zaman seni korumaya çalışırdı. Yaptığın korkunç şey ne olursa olsun, seni savunurdu."

"İkizler tuhaftır." Neredeyse alay ediyordu, ona Leo'yu o kadar çok hatırlatıyordu ki ürperdi. "Bak ne diyeceğim," dedi. "Belki bir şeyler yapabiliriz."

Adamın gözlerindeki hesaplama, tuzaklarından birini daha kurduğundan şüphelenmesine neden oldu. "Hayatta olmaz."

Omuz silkti. "Pekâlâ." Dolu bir çöp torbasını ateşe attı. "Gidip Jaycie'yle konuşacağım."

Kapan . "değişmemişsin! Ne istiyorsun?" Şeytani gözlerini ona çevirdi.

"Kulübeyi kullanmak istiyorum."

"Adadan ayrılmıyorum," dedi yanan plastiğin keskin kokusu açıklığı doldururken.

"Sorun değil. Sadece gündüzleri ihtiyacım oluyor." Aralarındaki ateşten yükselen ısı dalgaları yüz hatlarını bozdu. "Gündüzleri Harp Evi'nde kalıyorsun. Wi-Fi'yi kullan. Ne istersen yap. Akşam yer değiştiririz."

Bir tuzak kurmuştu ve çenesi kırılmıştı. Jaycie'yi kovacağını hiç söylemiş miydi, yoksa Jaycie ve o sadece böyle olduğunu mu varsaymışlardı? Bunun kendisini onun emirlerini yerine getirmeye yönlendirmek için tasarlanmış bir oyun olma olasılığını düşünürken, başka bir şey dikkatini çekti. "Ben buraya gelmeden önce kulübeyi kullanan sendin. Bulduğum kahve sana aitti. Ve gazete de."

Son çöpü de ateşli varilin içine attı. "Ne olmuş yani? Annen kulübeyi ödünç vermeyi hiç umursamadı."

Annie, "Annem öldü," diye karşı çıktı. Bulduğu, gelişinden birkaç gün öncesinin tarihini taşıyan gazeteyi hatırladı. "Geldiğimde biliyor olmalıydınız - bu adadaki herkes

Biliyorum. Ama buraya geldiğimde ne su ne de ısı vardı. Bu kasıtlıydı."

"Kalmanı istemedim."

Adamda en ufak bir utanma belirtisi bile yoktu ama bu şartlar altında kadın ona dürüstlüğü için altın yıldız vermiyordu. "Kulübenin nesi bu kadar özel?"

Ceketini kütüğün üzerinden aldı. "Burası Harp Evi değil."

"Ama madem buradan bu kadar nefret ediyorsun, neden buradasın?"

"Ben de sana aynısını sorabilirim."

"Başka seçeneğim yoktu." Şapkasını kulaklarına doğru salladı. "Senin için durum böyle değil."

"Öyle değil mi?" Ceketini omzuna astı ve eve doğru yöneldi.

"Sadece bir şartla kabul ederim," diye seslendi arkasından, şart koşacak durumda olmadığını kendisi de biliyordu. "Range Rover'ınızı istediğim zaman kullanabilirim."

Devam etti. "Anahtar arka kapının yanındaki kancada."

Yatak odasında dağınık halde bıraktığı iç çamaşırlarını ve kanepenin üzerinde açık duran pornografik sanat fotoğrafları kitabını hatırladı. Bir de kara kedi vardı. "Tamam. Ama anlaşmamız yarına kadar başlamayacak. Sabah sana kulübenin anahtarını getireceğim."

"Gerek yok. Bende zaten bir tane var." İki uzun adımda ahırların etrafından dolaştı ve gözden kayboldu.

ANNIE , AMA bundan bir şey de kazanmıştı. Artık sadece güvenilir bir ulaşım aracına sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda gün içinde Theo'yla karşılaşma konusunda da endişelenmesine gerek kalmıyordu. Banyo aynasına bıraktığı el izini fark edip etmediğini merak etti. Keşke çılgılığını duyabilseydi.

Belki bu gece taret kapısına pençe izleri kazıyacaktı. Bırakalım bunu o çözsün.

Annie içeri girdiğinde Jaycie masada oturmuş, bir yığın temiz çamaşır ayıklıyordu. Livia yerdeki büyük yapbozdan başını kaldırdı ve ilk kez Annie'ye baktı. Annie gülümsedi ve gün bitmeden Scamp'i tekrar dışarı çıkarmaya söz verdi.

Çamaşırlara yardım etmek için masaya doğru ilerledi. "Theo'yla konuştum. Endişelenmenize gerek yok."

Jaycie'nin sosyetik gözleri parladı. "Gerçekten mi? Emin misin?"

"Eminim." Annie bir banyo havlusu aldı ve katlamaya başladı. "Bundan sonra kasabadaki ayak işlerini ben yapacağım, ne yapmam gerektiğini bana bildirin."

"Ona daha fazla güvenmeliydim." Sesi neredeyse nefessiz kalmış gibiydi. "Bana karşı çok iyiydi."

Annie dilini ısırdı. Çok sertti.

Bir süre sessizlik içinde çalıştılar. Annie çarşaf ve havlularla uğraştı, böylece onun kişisel eşyalarıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Jaycie bir yığın ipekli boxer külotu katlamak için zaman harcıyor, malzemeyi parmaklıyordu. "Bahse girerim bunlar çok pahalıdır."

"Bu kadar narin bir kumaşın o pençeli kadın ellerine karşı dayanabilmesi inanılmaz." *Büyük bir vücut parçasından bahsetmiyorum bile.*

Jaycie Annie'nin yorumunu ciddiye aldı. "Hiç sanmıyorum. Karısı daha bir yıl önce öldü ve buradaki tek kadın sen, ben ve Livia."

Annie dört yaşındaki çocuğa doğru baktı. Livia dev yapboz parçalarını yerlerine yerleştirirken alnı konsantrasyonla örülmüştü. Zekâsında hiçbir sorun yoktu ve Annie onun kendi kendine mırıldandığını duymuştu, yani ses telleri çalışıyordu. Neden konuşmuyordu? Utangaçlık mıydı yoksa daha karmaşık bir şey mi? Sebep her ne olursa olsun, sessizliği onu ortalama dört yaşındaki bir çocuktan daha savunmasız yapıyordu.

Livia bulmacasını bitirdi ve mutfaktan çıktı. Annie küçük kızdan haberdar edilmeyecek kadar çok buradaydı. "Livia'yı sayıları yazarken gördüm. Gerçekten çok zeki."

"Bazılarını ters anlıyor," dedi Jaycie ama gurur duyduğu belliydi.

Annie bunu halletmek için doğrudan konuşmaktan başka bir yol bulamadı. "Konuştuğunu duymadım. Belki ben yokken seninle konuşuyordur?"

Jaycie'nin dudakları gerildi. "Geç konuşan biriydim."

Daha fazla soruyu teşvik etmeyen bir kesinlik içinde konuşuyordu ama Annie pes etmeye hazır değildi. "Rahatsız etmek istemem ama daha fazlasını bilmem gerektiğini hissediyorum."

"O iyi olacak." Jaycie koltuk değnekleriyle ayağa kalktı. "Sence Theo'nun akşam yemeği için sloppy joes yapmalı mıyım?"

Annie, Theo'nun Jaycie'nin kıymalı böreği hakkında ne düşüneceğini hayal etmek bile istemiyordu. "Elbette." Daha zor bir konuya girmek için kendini topladı. "Jaycie, bence Theo'nun bir daha Livia'ya fazla yaklaşmamasını sağlamalısın."

"Biliyorum. Ahır konusunda gerçekten çok kızgındı." "Sadece ahır için değil. Ne yapacağı belli olmaz." "Ne demek istiyorsun?"

Bunun doğru olup olmadığını bilmediği halde onu Livia'ya zarar verme niyetinde olmakla suçlayamazdı ama bu olasılığı da göz ardı edemezdi. "Çocuklarla arası iyi değil. Ve Harp Evi de bir çocuk için pek güvenli bir yer değil."

"Sen adalı değilsin Annie, o yüzden buranın nasıl olduğunu bilmiyorsun." Jaycie'nin sesi neredeyse küçümser gibiydi. "Ada çocukları şımartılmaz. Ben sekiz yaşındayken tuzak taşıyordum ve burada onuncu yaş gününe kadar araba kullanamayan çocuk olduğunu sanmıyorum. Anakaradaki gibi değil. Peregrine çocukları bağımsız olmayı öğrenirler. Bu yüzden onu içeride tutmak çok kötü."

Annie o bağımsız ada çocuklarından herhangi birinin dilsiz olup olmadığından kuşkuluydu. Yine de bildiği kadarıyla Livia, Annie etrafta yokken Jaycie'yle konuşuyordu. Ve belki de Annie'nin endişesi boşunaydı. Theo, Livia'nın ahırda yaralanma olasılığına gerçekten üzülmüş görünüyordu.

Bulaşık havlularını ayırdı. "Theo gün boyunca kulübeyi kullanmak istiyor."

"Sen dönene kadar orada çok çalıştı." "Neden bana söylemedin?"

"Bildiğini sanıyordum."

Theo'nun kulede tam donanımlı bir ofisi olduğunu söylemeye başladı ama sonra Jaycie'nin Annie'nin orada olduğunu bilmediğini hatırladı. Onun için çalışma fikrini hazmedebilmesinin tek yolu, kendisine onun için çalışmadığını hatırlatmaktı. Jaycie'ye olan borcunu ödüyordu.

Katlanmış çamaşırları Theo evden bir sonraki ayrılışında kaldırılmak üzere sepete istiflemeyi bitirdiğinde, dizüstü bilgisayarını bir zamanlar hoş bir güneşlenme odası olan ama şimdi koyu panelli duvarları ve kalın şarap halısıyla daha çok Drakula için bir erkek mağarasına benzeyen yere taşıdı. En azından Elliott'ın ofisinin aksine okyanus manzarası vardı Büyük ön verandadan, bugün kızgın beyaz dalgalarla kayrak grisi olan suya bakan derin bir deri koltuk seçti.

Oluşturduğu envanter dosyasını açtı ve bu sefer çok fazla çıkmaz sokağa girmemeyi umarak çalışmaya başladı. Kulübenin duvarlarında eserleri asılı olan sanatçıların çoğunun izini bulabilmişti. Stüdyonun duvar resmini yapan sanatçı yarı zamanlı bir üniversite profesörüydü ve eserleri hiçbir zaman ilgi görmemişti, dolayısıyla bir duvarı satmaya çalışmakla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Mutfaktaki siyah-beyaz taşbaskılar ona birkaç yüz dolar kazandırabilirdi. Baş aşağı duran ağacın ressamı R. Connor, resimlerini yaz sanat fuarlarında mütevazı fiyatlara satıyordu ve bir satıcıya ödemesi gereken komisyon düşünüldüğünde, faturalarını zar zor ödeyecekti.

Kendini Theo'nun adını Google'da aratmaya verdi. Sanki onu hiç Google'da aratmamıştı, ama şimdi aramasına bir kelime daha ekledi. *Karısı*.

Sadece bir tane net fotoğraf bulmuş. Bir buçuk yıl önce Philadelphia Orkestrası için düzenlenen bir yardım gecesinde çekilmişti. Theo smokin giymek için doğmuş gibi görünüyordu ve karısı -fotoğrafta Kenley Adler Harp olarak tanımlanıyordu- onun mükemmel eşiydi -ince oyulmuş yüz hatları ve uzun siyah saçlarıyla asil bir güzellik. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama Annie ne olduğunu anlayamıyordu.

Biraz daha araştırınca ölüm ilanını buldum. Jaycie'nin söylediği gibi geçen Şubat'ta ölmüştü. Theo'dan üç yaş büyüktü. Bryn Mawr'dan lisans derecesi ve Dartmouth'tan MBA derecesi vardı, yani hem güzel hem de zekiydi. Finans sektöründe çalışıyordu ve

Kocası, annesi ve birkaç teyzesi hayatta kalmış. Pek doğurgan bir aile sayılmaz. Ölüm nedeni listelenmemiş.

Neden bu kadar tanıdık geliyordu? Koyu renk saçlar, mükemmel simetrik yüz hatları . . . Sonunda fark etti. Regan Harp otuzlu yaşlarına kadar yaşasaydı böyle görünebilirdi.

Koltuk değneklerinin düzensiz vuruşları bu ürpertici düşüncüyü yarıda kesti. Jaycie güneşlenme odasının kapısında belirdi. "Livia gitmiş. Yine dışarı çıktı."

Annie dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı. "Ben onu getiririm."

Jaycie kendini kapının pervazına dayadı. "Arada bir onu kendim dışarı çıkarabilsem bunu yapmazdı. Onu böyle kapalı tutmanın yanlış olduğunu biliyorum. Tanrım, ben berbat bir anneyim."

"Sen harika bir annesin ve benim de biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Temiz hava Annie'nin ihtiyacı olan son şeydi. Temiz havadan bıkmıştı. Rüzgârın yüzünü kesmesinden, kedilerin peşinden sürünmekten ve Harp Evi'ne giden uçurumlu yolu bir günde iki kez tırmanmaktan kaslarının ağrımından bıkmıştı. Ama en azından gücü yerine gelmeye başlamıştı.

Jaycie'ye güven verici bir gülümseme verdi ve toparlanmak için mutfığa gitti. Birkaç dakika sırt çantasına baktı, sonra nihayet Scamp'i çıkarma zamanının geldiğine karar verdi.

Livia en sevdiği ağacın dallarının altına çömelmişti. Gövdesindeki karlar erimişti ve çıplak zeminde bağdaş kurmuş, bir çift çam kozalağını oyun figürleriymiş gibi dans ettiriyordu.

Annie Scamp'i elinin üzerinden kaydırıp ve kuklanın pembe eteğini kendi kolunun üzerine düşecek şekilde ayarladı. Livia onun yaklaştığını görmemiş gibi yaptı. Ağaca yakın eski bir çıkıntı taşının üzerine oturan Annie dirseğini bir bacağına dayadı ve Scamp'i serbest bıraktı. "Pssttt Pssttt . . ."

P sesi, amatör *vantrilokların m, b, f, q, v* ve *w* gibi dudak hareketi gerektiren harflerle birlikte kaçınmaya meyilli oldukları bir sestir. Ancak Annie ses değişimleri konusunda yıllarca pratik yapmıştı ve yetişkinler bile onun *p* için *t sesinin* yumuşatılmış bir versiyonunu kullandığının farkında değildi.

Livia başını kaldırdı, gözleri kuklaya sabitlenmişti.

"Kıyafetimi beğendin mi?" Scamp, rengârenk taytını ve yıldızlarla süslü tişörtünü göstererek salındı. Hareket, izleyicilerin ses değişikliklerini fark etmesini engelleyen bir başka dikkat dağıtıcıydı. Örneğin, "my" kelimesinin "ny" olarak telaffuz edilmesi.

Scamp karmakarışık iplik saçlarını savurdu. "Leopar kot pantolonumu giymeliydim. Takla atmak ya da tek ayak üzerinde zıplamak istediğimde etekler yoluma çıkıyor. Sen bilmezsin tabii. Tek ayak üzerinde zıplamak için çok küçüksün."

Livia başını şiddetle salladı. "Sen değil misin?"

Daha fazla kafa sallama. Livia dalların altından çıktı, bir bacağına yukarı kaldırdı ve diğerinin üzerinde beceriksizce zıpladı.

"*Magnifico!*" Scamp küçük bez ellerini çırpı. "Ayak parmaklarına dokunabiliyor musun?"

Livia dizlerini büktü ve ayak parmaklarına dokundu, düz kahverengi saçlarının uçları yere değiyordu.

Bir süre bu şekilde devam ettiler, Scamp Livia'yı zorluyordu. Sonunda, Livia ladin ağacının etrafında bir dizi turu tamamladıktan sonra, Scamp onu daha hızlı gitmeye teşvik ederken, kukla, "Sadece üç yaşında biri için inanılmaz derecede atletiksin" dedi.

Bu Livia'yı olduğu yerde durdurdu. Scamp'e kaşlarını çatarak baktı ve dört parmağını havaya kaldırdı.

"Benim hatam," dedi Scamp. "Sanırım konuşamadığın için seni daha genç sanmışım."

Annie, Livia'nın utanmaktan çok hakarete uğramış gibi görüldüğünü görünce rahatladı. Scamp başını eğdi, böylece bir parça kıvrık turuncu iplik bir gözünün üzerine düştü. "Konuşmamak zor olmalı. Ben her zaman konuşurum. Konuşuyorum, konuşuyorum, konuşuyorum. Kendimi oldukça büyüleyici buluyorum. Ya siz?"

Livia ciddiyetle başını salladı.

Scamp sanki bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini gökyüzüne dikti. "Özgür sır diye bir şey duydun mu hiç?"

Livia başını salladı ve sanki Annie yokmuş gibi Scamp'e odaklanmaya devam etti.

"Bedava sırrı seviyorum," dedi kukla. "Eğer 'serbest sır' dersem, sana her şeyi anlatabilirim ve kızmanı izin yok. Annie ve ben bu oyunu oynuyoruz ve Annie bana çok kötü sırlar anlattı, en sevdiğim mor boya kalemimi kırdığı zamanki gibi." Scamp başını geriye attı, ağzını kocaman açtı ve "*Bedava sır!*" diye bağırdı.

Livia'nın gözleri kocaman açılmış, beklenti içindeydi.

"Önce benim sıram!" Scamp dedi ki. "Ve unutma. Sana söylediğimde kızmanı izin yok. Tıpkı sen bana bir şey söylediğinde benim kızmayacağım gibi." Scamp başını eğdi ve yumuşak, günah çıkaran bir ses tonuyla konuştu. "Benim özgür sırrım ... İlk başta senden hoşlanmadım çünkü senin saçların güzel ve kahverengi, benimkiler ise turuncu. Bu beni kıskandıırıyordu." Başını kaldırdı. "Kızdın mı?"

Livia başını salladı.

"Bu çok iyi." Livia'nın havalandırma deliği ile kukla arasındaki bağlantıyı kabul edip etmeyeceğini görmenin zamanı gelmişti. Kuklanın kulağına bir şeyler fısıldar gibi yaptı.

Scamp ona döndü. "Yapmak zorunda mıyız, Annie?"

Annie ilk kez konuştu. "Evet, gerçekten de öyle."

Scamp içini çekti ve dikkatini Livia'ya verdi. "Annie içeri girmemiz gerektiğini söylüyor."

Livia çam kozalaklarını ve gülünü topladı.

Annie tereddüt etti, sonra Scamp'in çocuğa doğru eğilip yüksek sesle fısıldayarak konuşmasını sağladı. "Annie ayrıca eğer tek başınaysan ve Theo'yu görürsen annene koşman gerektiğini çünkü onun küçük çocukları anlamadığını söyledi."

Livia, Annie'ye bu konuda ne hissettiğine dair hiçbir ipucu vermeden eve doğru koştu.

Annie Harp Evi'nden ayrıldığında hava henüz kararmıştı ama bu kez hayal gücüne karşı bir silah olarak sadece bir el feneriyle kulübeye geri dönmüyordu. Bunun yerine mutfaktaki kancadan Theo'nun Range Rover'ının anahtarını almış ve kendi arabasıyla eve dönmüştü.

Kulübenin garajı yoktu, sadece yan tarafta çakıllı bir yer vardı. Oraya park etti, yan kapıdan içeri girdi ve ışığı yaktı.

Mutfak darmadağın edilmişti.

Yedinci Bölüm

ANNIE YIKIMA BAKTI. Dolaplar ve çekmeceler açıktı; gümüş takımlar, bulaşık havluları, kutular ve teneke kutular yere saçılmıştı. Sırt çantasını düşürdü. Devrilen çöpünün dağınık içeriği, kağıt peçeteler, plastik ambalajlar ve bir torba erişte ile birlikte her yere yayılmıştı. Mariah'nın kitsch tuzluk ve biberlikleri hâlâ pencere kenarına diziliydi ama süzgeçler, ölçü kapları ve yemek kitapları dökülmüş pirinç yatağının üzerinde duruyordu.

Karanlık oturma odasına doğru baktı ve ensesi diken diken oldu. Ya evde hâlâ biri varsa? Az önce girdiği kapıdan geri çıktı, arabaya koştu ve kendini içeri kilitledi.

Hırıltılı nefes alışının sesi içeriyi dolduruyordu. Arayabileceği 911 yoktu. Kaçabileceği dost bir komşu da yoktu. Ne yapması gerekiyordu? Yardım için kasabaya mı gidecekti? Polis gücü olmayan kanunsuz bir adada ona kim yardım edecekti? Ciddi bir suç işlendiğinde polis anakaradan gelirdi.

Polis yok. Mahalle bekçisi yok. Haritalar ne derse desin, Maine eyaletini Anarşi Eyaleti için terk etmişti.

Diğer seçeneği Harp Evi'ne geri dönmekti ama yardım isteyebileceği son yer orasıydı. Ona karşı çok ince davrandığını düşünmüştü.

Korkunç sesleri ve hayalet şakaları. Belli ki öyle değil. Bu Theo'nun işiydi. Onun misillemesi.

O da diğer ada sakinleri gibi bir silah istiyordu. Sonunda kendini vursa bile, bir silah onu daha az savunmasız hissettirecekti.

Theo'nun arabasının içini inceledi. Yüksek kaliteli bir ses sistemi, GPS, bir telefon şarj cihazı ve ruhsat belgeleri ile bir araba el kitabının bulunduğu bir torpido gözü. Yolcu koltuğunun önünde yerde bir cam kazıyıcı, arkada bir seyahat şemsiyesi duruyordu. Hepsi işe yaramazdı.

Sonsuza kadar burada oturamazdı.

Ben , dedi Crumpet. Biri beni kurtarmaya gelene kadar burada otururdum.

Ki böyle bir şey olmayacaktı. Annie bagaj düğmesini ve arabadan dışarı çıktı. Kimsenin ona gizlice yaklaşmadığından emin olmak için etrafına bakınarak bagaja doğru ilerledi. Orada kısa saplı küçük bir kürek buldu. Tam da akıllı bir adalının sıkıştığında arabasını çıkarmak için yanında taşıdığı türden bir şeydi.

Ya da bir ceset gömmesi gerekirse, diye fısıldadı Crumpet.

Peki ya kedi? Hâlâ içeride miydi, yoksa Annie onu hayali bir tehlikeden kurtardıktan sonra gerçek ölümüne mi sürüklemişti?

Küreği kaptı, ceketinin cebindeki el fenerini çıkardı ve eve doğru sürünerek ilerledi.

Burası çok karanlık, dedi Peter. Sanırım arabaya geri döneceğim.

Kar dün çözülüp donmuştu ve buzlu yüzeyde ayak izlerini görebileceği kadar ışık olsa bile pek bir şey bulması mümkün değildi. Evin önüne doğru ilerledi. Theo'nun bunu yaptıktan sonra etrafta dolaşmayacağı kesindi ama nasıl emin olabilirdi ? Ön kapının yanındaki eski moda ahşap ıstakoz tuzaklarının yanından manevra yaparak geçti ve oturma odasının penceresinin altına çömeldi. Yavaşça başını kaldırdı ve içeri baktı.

Karanlıktı ama bu odanın korunmadığını anlayacak kadar . Uçak koltuğuna benzeyen boz koltuk yan çevrilmişti, kanepes yamuktu, yastıkları dağılmıştı ve ağaç resmi duvara çarpık bir şekilde asılmıştı.

Nefesi camı buzlandırdı. El fenerini dikkatlice yukarı kaldırdı ve odanın arka tarafına doğru tuttu. Kitaplar raflardan fırlatılmıştı ve Louis XIV grafiti sandığının iki çekmecesini açtı. Kedi ölü ya da diri, hiçbir yerde görünmüyordu.

Eğildi ve kulübenin arka tarafına doğru ilerledi. Burası daha da karanlık, daha izole bir yerdi. Başını santim santim kaldırarak nihayet yatak odasını net bir şekilde görebildi ama bir şey göremeyecek kadar karanlıktı. Tek bildiği, Theo'nun diğer taraftaki pencerenin altında gizleniyor olabileceğiydi.

Kendini toparladı, el fenerini çekti ve odaya tuttu. Her şey aynen bıraktığı gibiydi; bu sabah kendi yaptığı dağınıklıktan başka bir dağınıklık yoktu.

"Ne ediyorsun sen?"

Çığlık attı, küreği bıraktı ve etrafında döndü. Theo karanlıkta, yirmi adım ötede duruyordu.

Koşmaya başladı. Geldiği yoldan geri döndü. Arabaya ulaşmaya çalışarak evin etrafında yarıştı. Ayakları çalkalanıyor, beyni çığlık atıyordu. Ayağı kaydı ve düşerken el fenerini kaybetti. Tekrar ayağa kalktı ve koşmaya devam etti.

İçeri gir. Kilitlere vur. O seni yakalamadan kaç. Gerekirse ayaklarının üzerinden geçerdin. Ezip geçerdin.

Kalbi küt küt atarak kulübenin önünden döndü. Yön değiştirdi. Yukarı baktı

...

Range Rover'ın yolcu kapısına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, olabildiğince rahat görünüyordu.

Sarsılarak durdu. Ağır siyah süet ceketini ve kot pantolonunu giymişti. Şapkası ya da eldiveni yoktu. "Tuhaf," dedi sakince, mutfak penceresinden gelen ışık yüzünü kesiyordu. "Çocukken bu kadar deli olduğumu hatırlamıyorum."

"Ben mi? Psikopat olan sensin!" Bunu bağırarak söylemek istememişti, hatta hiç söylemek istememişti. Kelime aralarında havada asılı kaldı.

Ama onun peşinden gelmedi. Onun yerine sakince, "Buna bir son vermeliyiz.

Bunun , değil mi?"

Her şeyi durdurmasının en kesin yolu onu öldürmekti. Göğsü kabardı. "Haklısın. Sen ne dersen o." Yavaş ve dikkatli adımlarla geri çekilmeye başladı.

"Anladım." Kollarını kavuşturdu. "On altı yaşındayken bir canavardım. Unuttuğumu sanmayın. Ama bir psikiyatristle geçirdiğim birkaç yıl beni düzeltti."

Psikiyatristler bu tür patolojileri düzeltemezdi. Titrek bir şekilde başını salladı. "Güzel. Harika. Senin adına sevindim." Bir adım daha geri çekildi.

"Bu yıllar önce oldu. Kendini gülünç duruma düşürüyorsun."

Bu, öfkeli bir telaşa yol açtı. "buradan! Yeterince şey yaptın."

Kendini arabadan uzağa itti. "Ben hiçbir şey yapmadım. Ve gitmesi gereken kişi sensin!"

"Kulübenin içindeydim. Mesajınızı aldım." Sakin görünmeye çalışarak sesini alçalttı. "Sadece söyle bana ..." Daha da yumuşak konuştu, sesi zar zor titriyordu. "Kediye zarar verdin mi?"

Başını eğdi. "Mariah'nın ölümü senin için zor olmuş olmalı. Belki de birileriyle konuşmalısın."

Gerçekten de zihinsel sorunları olanın kendisi olduğuna mı inanıyordu? Onu yatıştırması gerekiyordu. "Yatıştıracam. Biriyle konuşacağım. Şimdi eve gidebilirsin. Arabayı al."

"Benim arabamı mı kastediyorsun? İzin istemeden bindiğin arabayı mı?"

Ona ihtiyacı olduğunda arabayı alabileceğini söylemişti ama bu konuda onunla tartışmayacaktı. "Bunu bir daha yapmayacağım. Şimdi geç oldu ve eminim yapacak işlerin vardır. Sabah görüşürüz." Bundan sonra olmaz.

Jaycie'ye borcunu ödemek için başka bir yol bulması gerekecekti çünkü kesinlikle gidemezdi.

yine orada.

"Bana kulübenin etrafında neden sinsice dolaştığını söyler söylemez gideceğim."

"Sinsice dolaşmıyordum. Sadece biraz egzersiz yapıyordum."

"Boğa." Kulübenin yan kapısına doğru yürüdü, kapıyı açtı ve içeride kayboldu.

Arabaya doğru bir hamle yaptı ama yeterince hızlı değildi. Evden dışarı fırladı. "Orada ne oldu öyle?"

Öfkesi o kadar ikna ediciydi ki, daha iyi bilmesine ona inanabilirdi. "Sorun değil," dedi sessizce. "Kimseye söylemeyeceğim."

Parmağını kulübeye doğru uzattı. "Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" "Hayır, hayır. Elbette yapmadım."

"Benim düşünüyorsun." Kaşları çatıldı, yüzünde bir parıltı belirdi. "Şu anda çekip gitmeyi ve bu işi kendi başına halletmene izin vermeyi ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

"İçgüdülerini takip et."

"Beni kışkırtma." İki uzun adımda onun yanındaydı. Adamın parmakları bileğine kenetlenince kadın sıçradı. Kadın debelenirken, adam onu kapıya doğru çekti. "Çenenin kapatacak mısın?" dedi. "Kulaklarımı acıtıyorsun. Tüm martı nüfusunu korkutmandan bahsetmiyorum bile."

Sesinin uğursuz yerine bıkkın çıkması üzerinde tuhaf bir etki yaratmıştı. Kendini tehdit altında hissetmek yerine aptal gibi hissetmeye başladı. Eski siyah-beyaz filmlerde John Wayne ya da Gary Cooper tarafından sürekli sürüklenen aptal kadın kahramanlardan biri gibi. Bu duygu hoşuna gitmedi ve onlar içeri girdiğinde mücadele etmeyi bıraktı.

Kadının gitmesine izin verdi ama gözleri kadının üzerindeydi ve son derece ciddiye. "Bunu kim yaptı?"

Kendi kendine onun kendisini kandırdığını söylüyordu ama kendini kandırılmış hissetmiyordu ve gerçek dışında söyleyecek bir şey bulamıyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ben mi?" Gerçekten kafası karışmış gibiydi. "Tam bir baş belası ve keşke buraya gelmeseydin, ama çalışmayı sevdiğim bir yeri neden çöpe atayım ki?"

Bir miyavlama duydu. Kedi mutfığa girdi. Bir gizem çözüldü.

Adam hayvana bakarken saniyeler geçip gitti. Sonra ona. Sonunda, insanların bir çocukla ya da zihinsel engellilerle uğraşırken kullandıkları aşırı sabırlı tavrı kullanarak konuştu. "Kedimle ne yapıyorsun?"

Hain hayvan ayak bileklerine sürtündü.

"O . . . beni eve kadar takip etti."

"Cehennem gibi." Kediye kucagına aldı ve kulaklarının arkasını kaşıdı. "Bu deli kadın sana ne yaptı Hannibal?"

Hannibal mı?

Kedi başını Theo'nun ceketine yasladı ve gözlerini kapattı. Theo onu oturma odasına taşıdı. Kafasının daha da karıştığını hissederek onu takip etti. Theo ışıkları açtı. "Eksik bir şey var mı?"

"Bilmiyorum. Cep telefonum ve dizüstü bilgisayarım yanımdaydı, ama ..." *Kuklaları!* Scamp hala sırt çantasındaydı, peki ya diğerleri?

Onun yanından hızla geçip atölyeye gitti. Pencerelelerin altında sanat malzemelerini saklamak için alçak bir raf vardı. Geçen hafta orayı temizlemiş ve onları oraya yerleştirmişti. O sabah ayrıldığı zamanki gibi görünüyordular. Dilly ve Leo, Crumpet ve Peter tarafından ayrılmıştı.

Kafasını içeri soktu. "İyi arkadaşlar."

Onları almak, onlarla konuşmak istiyordu ama o izlerken değil. Adam yatak odasına doğru ilerledi. O da peşinden gitti.

Dağınık bir giysi yığını, Mariah'nın geri kalan eşyalarını temizlemeyi bitirip kendisine daha fazla yer açmasını bekliyordu. Pencerelelerin arasındaki sandalyenin üzerinde dün gecedan kalma pijamalarıyla birlikte bir sütyen asılıydı. Genelde yatağını toplardı ama bu sabah bunu ihmal etmiş, hatta yatağın kenarına bir banyo havlusu bırakmıştı. En kötüsü de, dün giydiği parlak turuncu iç çamaşırı yerde duruyordu.

Her şeyi içine çekti. "Burada gerçek bir iş yapmışlar." Gerçekten şaka mı yapıyordu?

Kedi kollarında uyuyakalmıştı ama Theo uzun parmaklarını siyah kürke batırarak sırtını okşamaya devam etti. Önce oturma odasına, sonra da mutfığa doğru yürüdü. Kadın pornografik sanat kitabını kanepenin altına attı ve onu takip etti.

"Garip bir şey fark ettin mi?" diye sordu. "Evet!"

Evim darmadağın edilmiş."

"Demek istediğim bu değil. Etrafına bir bak. Tuhaf bir şey görüyor musun?"

"Hayatım gözlerimin önünden geçiyor mu?" "Dalga geçmeyi bırak."

"Elimde değil. Korktuğum zaman şaka yapmaya meyilliyim." Adamın görmesini istediği şeyi görmeye çalıştı ama kafası çok karışmıştı. Theo gerçekten masum muydu yoksa sadece iyi bir oyuncu muydu? Bunu yapabilecek başka birini düşünemiyordu. Barbara onu adadaki yabancılar konusunda uarmıştı ama bir yabancı bir şey çalmış olamaz mıydı? Çalacak çok şey olduğundan değil.

Mariah'nın mirası hariç.

Mirası bir başkasının bilebileceği fikri onu olduğu yerde durdurdu. Mutfağa baktı. En büyük dağınıklık devrilmiş çöp tenekesi ve dökülmüş pirinç ve erişte torbalarından kaynaklanıyordu. Hiçbir şey kırılmış gibi görünmüyordu. "Sanırım daha kötüsü de olabilirdi," dedi.

"Aynen öyle. Kırık cam yok. Söyleyebileceğin kadarıyla, hiçbir şey kayıp değil. Bu hesaplanmış görünüyor. Adada birinin size karşı bir garezi mi var?"

Ona baktı. Adam anlamadan önce saniyeler geçti.

"Bana bakma," dedi. "Kin tutan sensin." "İyi bir sebepten dolayı!"

"Bunun için seni suçladığımı söylemiyorum. Ben kötü bir çocuktum. Tek söylediğim bir nedenim olmadı."

"Elbette var. Birden fazla. Kulübeyi istiyorsun. Kötü anıları geri getiriyorum. Sen..." Aklından geçenleri söylemeden hemen önce kendini durdurdu.

Onun aklını okudu. "Ben psikopat değilim."

"Öyle olduğunu söylemedim." Ama, ah, bunu düşünüyordu.

"Annie, ben bir çocuktum ve o yaz büyük sorunlarım vardı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Çok daha fazlasını söylemek istiyordu ama şimdi sırası değildi. "Beni geçici olarak şüpheliler listenizden çıkaralım." Elini kaldırdı

Eliyle kediye rahatsız etti. "Sadece bir alıştırma olarak. İşimiz biter bitmez adımı tekrar en başa yazabilirsin."

Onunla dalga geçiyordu. Bunun onu fkelendirmesi gerekirdi ama tuhaf bir şekilde rahatlatıyordu. "Başka şüpheli yok," dedi. Burada değerli bir şey olması gerektiğini bilenler dışında. Onu bulmuşlar mıydı? Kitaplıktaki her şeyi gözden geçirmişti ama stüdyodaki kutuların ya da dolapların içindekilerin sistematik bir envanterini yapmamıştı. Nereden bilebilirdi ki?

"Geldiğinizden beri herhangi biriyle karşılaştınız mı?" Yine o el havaya kalktı. "Benden başka."

Başını iki yana salladı. "Ama serseriler konusunda uyarılmıştım."

Kediyi yere bıraktı. "Olanlar hiç hoşuma gitmedi. Bunu anakara polisine bildirmeniz gerekiyor."

"Hatırladığım kadarıyla, cinayet dışında hiçbir şey onları buraya getirmiyor." "Bu konuda haklısın." Ceketinin fermuarını açtı. "Hadi şu pisliği temizlendi."

"Ben hallederim," dedi hemen. "Sen devam et."

Ona belli belirsiz acıyan bir bakış attı. "Seni öldürmeye ya da sana tecavüz etmeye ya da yapabileceğimi düşündüğün her neyse onu yapmaya niyetli olsaydım, şimdiye kadar çoktan gerçekleşmiş olurdu."

"Olmadığına çok sevindim."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve oturma odasına doğru yürüdü.

Paltosunu çıkarırken, kişisel gelişim gurularını ve insanlara içgüdülerini takip etmelerini söylemelerini düşündü. Ama içgüdüler yanlış olabilirdi. Örneğin şu anda. Çünkü kendini neredeyse güvende hissediyordu.

ANNIE o gece yatağa girdiğinde yine öksürmeye başlamıştı, bu da uykuya dalmasını daha da zorlaştırıyordu ama Theo Harp pembe kanepeye yayılmışken nasıl rahatlayabilirdi ki? Ona gitmesini söylediği halde eve gitmeyi reddetmişti. Ve işin kötüsü, kadının bir parçası onun kalmasını istemişti. On beş yaşındayken de aynen böyle olmuştu. Bir arkadaş gibi davranmış, onun güvenliğini kazanmış ve sonra bir canavara dönüşmüştü.

Gün çok yorucu geçmişti ve sonunda uykuya daldığında derin bir uykuya dalmıştı. Sabahın soluk gri ışığı göz kapaklarının arasından sızarken, kalkmak için çok erken olduğu ve olduğu yerde kalabileceği o mutlu, uyku sisi dolu anlardan birini yaşadı. Sıcak ve rahat, dizlerini yukarı çekti. Ve bir şeye süründü.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Theo yatakta onun yanında yatıyordu. Tam orada. Sırt üstü. Sadece birkaç santim ötede. Hava boğazında düğümlendi, sonra hırıltıyla dışarı çıktı.

Gözleri kapalı kaldı ama dudakları kıpırdadı. "Çılgılık atacaksan beni uyar," diye mırıldandı. "Böylece önce kendimi öldürebilirim."

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Çılgılık atmadı.

"Kanepe sırtımı mahvediyordu. Çok kısa."

"Sana stüdyodaki yatağı kullanmanı söylemiştim!"

"kutular var. Battaniye yok. Çok fazla sorun var."

Üzerinde hâlâ kot pantolonu ve kazağı, dün gece annesinin ona verdiği yorganı göğsüne çekmiş bir halde yorganın üzerinde yatıyordu. Sabah onu bekleyen fare hırıltısının aksine, saçları mükemmel bir şekilde dağılmış, çenesi çekici bir şekilde kırılmış, annesinden miras kalan bronz teni kar beyazı yastık kılıfı tarafından sergilenmişti. Muhtemelen ağzı bile kokmuyordu. Ve hareket etme eğilimi göstermiyordu.

Tekrar uykuya dalmak için hissettiği tüm dürtüler yok olmuştu. Söylemek istediği her türlü şeyi düşündü. *Lanet olsun sana! Bu ne cüret!* Ama her ikisi de eski gotik romanlarından birindeki kötü diyaloglar gibi geliyordu kulağa. Dışlerini sıktı. "Lütfen yatağımdan çık."

"Yorganın altında bir şey var mı?" diye sordu, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Evet, üzerimde bir şey var!" Haklı öfkenin mükemmel notasını yakaladı.

"Harika. O zaman bir sorunumuz yok."

"Üzerimde hiçbir şey *olmasaydı* bile sorun olmazdı." "Bundan emin misin?"

Ona asılıyor muydu? Zaten tamamen uyanık olmasaydı, bu işe yarardı. Kendini yataktan dışarı attı, hemen sarı pazen Noel Baba pijamalarının farkına vardı, bir şaka hediyesi

Kız arkadaşı. Mariah'nın bornozunu kaptı, dünkü çoraplarını aldı ve onu yalnız bıraktı.

ANNIE'NİN AYAK SESLERİ SOLDU. THEO GLMSEĞİ. Hatırlayabildiğinden daha uzun süredir ilk kez iyi bir gece uykusu çekmişti. Kendini neredeyse dinlenmiş hissediyordu. Burada yatıp Annie'yi rahatsız etmek bile

Kelimeyi aradı ve sonunda buldu. Ama o kadar yabancı gelmişti ki, uyup uymadığından emin olmak için bir an incelemek zorunda kaldı.

Annie'yi kızdırmak eğlenceliydi.

Ondan ölesiye korkuyordu -neden korktuğ bir muammaydı- ama geri adım atmamıştı. Beceriksiz, güvensiz bir genç kızken bile, kendine verdiğinden daha fazla cesarete sahipti - annesinin onu nasıl baltaladığını dşnrsek, sahip olması gerekenden daha fazla. Ayrıca güçlü bir doğru ve yanlış duygusuna da sahipti. Antoinette Hewitt için karışık gri alanlar yoktu. Belki de çocukken onu kendisine çeken şey buydu.

Onun burada olmasına tahammül edemiyordu, ama bu giderek Bir süre hiçbir yere gitmeyeceğ belliydi. şu lanet olası boşanma anlaşması. Kulübeyi istediğı zaman kullanabilmek istiyordu ve o bunu berbat etmişti. Ama mesele kulübeden daha fazlasıydı. Annie'nin kendisiydi, gln saflığı ve unutmak istediğı bir geçmişle olan bağlantısıydı. Çok şey bilen Annie.

Onu yolda sıkışmış halde bulduğnda çok sinirlenmişti. Bu yüzden, yapamayacağını bildiğ halde, arabayı kendi başına itmeye çalışması için onu kışkırtmıştı. Direksiyonun başında oturup onu daha sert itmesi için sıkıştırırken, çok garip bir his yaşamıştı. Sanki başka bir adamın tenine giriyormuş gibi hissetmişti. İnsanlarla biraz eğlenmeyi seven sıradan bir Joe.

Bir yanılsama. Onunla ilgili hiçbir şey normal değildi. Ama bu sabah neredeyse öyle hissettim.

Onu mutfak lavabosunda ayakta dururken buldu. Dün gece en kötüsünü temizlemişlerdi ve şimdi gümüş takımları yıkıyordu.

yere saçılmıştı. Annie'nin sırtı ona dönüktü, bal kahverengisi bukleleri her zamanki gibi serbestti. Her zaman klasik güzel kadınlara ilgi duymuştu ama Annie öyle değildi. Tahrik olması onu rahatsız ediyordu. Ama hatırlamak istemediği kadar uzun bir süredir seks yapmadan yaşıyordu ve bu otomatik bir durumdu.

Onun on beş yaşındaki halini hatırlıyordu; garip, komik ve kendisine o kadar aşıktı ki onu etkilemeye çalışmak için hiçbir baskı hissetmiyordu. Cinsel beceriksizlikleri artık komikti, azgın bir genç için normaldi. Belki de onunla ilgili normal olan tek şey buydu.

Sade lacivert cübbesi baldırlarının ortasına kadar geliyordu ve altından sarı pazen pijamaları çıkıyordu. Noel Baba'yı bir bacadan içeri girmeye çalışırken gösteriyorlardı. "Güzel pijama."

"Artık eve gidebilirsin," diye karşılık verdi.

"Paskalya Tavşanı'ndan var mı?"

Döndü, bir eli kalçasındaydı. "Seksi gecelikleri severim. Dava et beni."

Güldü. Çok fazla değil, özünde paslı ama yine de bir kahkaha. Annie Hewitt'te hiç karanlık yoktu. İri gözleri, çilli burnu ve haylaz saçlarıyla ona bir periyi hatırlatıyordu. Çiçekten çiçeğe zarifçe uçuşan o kırılgan perilerden birini değil, kafası meşgul bir periyi. Uyuklayan bir cırcırböceğini devirmesi, sihirli parıltılar saçmasından daha muhtemel bir peri. Kendini biraz olsun gevşemiş hissetti.

Gözlerini tepeden tırnağa süzdü. Kadınların ona bakmasına alışkındı. ama o sırada genelde kaşlarını çatmıyorlardı. Doğru, kıyafetleriyle uyumuştı ve tıraş olması gerekiyordu ama ne kadar kötü görünebilirdi ki? Kaşlarını çattı. "Nefesin bile kokuyor mu?"

Kadının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Az önce senin diş macununu kullandım, o yüzden sanmıyorum. Bilmek istediğin bir şey var mı?"

"Seninle ilgili iğrenç şeylerin bir listesini tutuyorum."

"Psikopat' zaten listenizin başında olduğuna göre, daha fazlasını eklemenize gerek yok gibi görünüyor." Bunu hafifçe, sanki şaka yapıyormuş gibi söyledi, ikisi de öyle olmadığını bilse de.

Süpürgeyi kaptı ve gözden kaçırdıkları pirinçleri süpürmeye başladı. "Dün gece tam zamanında ortaya çıkmak çok ilginç."

"Arabamı almaya geldim. Arabamı hatırlarsın. Hani şu *çaldığın*." Ona ödünç alabileceğini söylemişti ama ne olmuş yani?

Savaşlarını seçecek kadar akıllıydı ve suçlamayı görmezden geldi. "Buraya çok hızlı geldin."

"Sahil yolunu kullandım."

Süpürgeyi köşeye doğru itti. "Dün gece küçük casus teleskopunu kullanmamış olman çok kötü. Belki bunu kimin yaptığını bilirdin."

"Gelecekte daha bilinçli olacağım."

Sobanın altına sıkıştırılmış bir eriştinin peşinden gitti. "İlk gün neden Beau Brummell gibi giyinmiştin?"

Kadının ne demek istediğini hatırlaması bir anını aldı. "Araştırma. Bu kıyafetlerle dolaşmanın nasıl bir his olduğunu anlamak." Ve sonra, çünkü gerçek bir hıyar olabiliyordu ... "Mümkün olduğunca karakterlerimin içine girmeyi seviyorum. Özellikle de daha sapkın olanların."

O kadar dehşete düşmüş görünüyordu ki neredeyse özür dileyecekti. Ama neden? Dolaplara doğru baktı. "Acıktım. Mısır gevreği nerede?"

Süpürgeyi dolaba itti. "Ben çıktım." "Biraz yumurtaya ne dersin?"

"Dışarı."

"Ekmek mi?"

"Gitti."

"Yemek artıkları mı?"

"Keşke."

"Kahvem hâlâ burada olduğunu söyle." "Sadece biraz, ve paylaşmıyorum."

Aramak dolapları açmaya başladı. "Belli ki ada market alışverişine alışamamışsın."

"Eşyalarımın uzak dur."

Buzdolabının üstünde öğütülmüş kahve poşetinden geriye kalanları buldu. Kadın ona doğru hamle yaptı ama adam onu başının üzerinde tuttu. "Kibar ol."

Güzel. Saçma bir kelime. Neredeyse hiç kullanmadığı bir kelime. Bu kelimenin ahlaki bir ağırlığı yoktu. Bir insanın "iyi" olmak için cesarete ihtiyacı yoktu. "Kibarlık" hiçbir fedakarlık, hiçbir karakter gücü gerektirmezdi. Keşke tek yapması gereken iyi olmak olsaydı.

Kolunu indirdi ve boştaki eliyle bornozunun kuşağını çekiştirdi. Kenarlar ayrıldığında, avucunu pazen pijama üstünün boynundaki açık V'nin açığa çıkardığı tene bastırdı. Kadının gözleri büyüdü ve irkildi. "Kahveyi unut," dedi adam. "Çıkar şunu da altındakinin büyüüp büyümediğini görebileyim."

Hiç hoş değil. Hiç hoş değil.

Ama hak ettiği gibi onu tokatlamak yerine, rahatsız edici bir tiksintiyle ona baktı. "Sen delirmişsin." Kaşlarını çatarak, tepinerek uzaklaştı.

Bunu doğru anladın, diye düşündü. Ve bunu sakın unutma.

Sekizinci Bölüm

ANNIE mutfak penceresinin kenarında durmuş, kedinin Theo'nun arabasına isteyerek atlamasını ve ikisinin birlikte uzaklaşmasını izliyordu. *Arkayı dönme Hannibal*, diye düşündü.

Theo'nun bornozunu çekerek açmasının seksi bir tarafı yoktu. Bir piçin doğasında piç gibi davranmak vardı ve o da doğasında olanı yapmıştı. Ama pencereden uzaklaşırken, bunu yaptığında gözlerinde gördüğü hesaplamayı düşündü. Kasıtlı olarak onu çözmeye çalışmıştı ama işe yaramamıştı. Sinsi bir pislikti ama tehlikeli biri miydi? İçgüdüleri hayır diyordu ama güvenilir beyni bir yük trenini durduracak kadar uyarı sinyali veriyordu.

Yatak odasına doğru yöneldi. Yazlık evini sözde kiralamasının bugün başlaması gerekiyordu ve o gelmeden önce buradan gitmesi gerekiyordu. Standart ada üniforması haline gelen kot pantolon, yün çorap, uzun kollu üst ve kalın bir kazak giydi. Yazın giydiği boho elbiselerin uçuşan kumaşlarını ve renkli baskılarını özlemişti. Vücuda oturan korsajları ve dolgun etekleriyle 1950'lerden kalma eski elbiselerini özlemişti. En sevdiklerinden birinin üzerinde olgun yaz kirazları basılıydı. Bir diğerinde dans eden martini bardaklarından oluşan bir kenarlık vardı. Mariah'nın aksine, Annie renkli kıyafetleri severdi.

tuhaf süslemeler ve dekoratif düğmeler. Bunların hiçbirini yanında getirdiği kot pantolonları ve eski püskü kazakları canlandırmıyordu.

Oturma odasına döndü ve pencereden dışarı baktı ama Theo'nun arabasından hiçbir iz göremedi. Çabucak giyindi, envanter defterini aldı ve eksik bir şey olup olmadığını görmek için kulübeyi oda oda incelemeye başladı. Bunu dün gece yapmak istemişti ama Theo'nun mirasla ilgili hiçbir şey bilmesine izin vermiyordu ya da hırsızlık olayının bununla bağlantılı olduğundan şüpheleniyordu.

Listesindeki her şey yerli yerinde duruyordu ama tek bildiği, aradığı şeyin bir çekmecenin arkasında ya da henüz iyice araştırmadığı dolaplardan birinde olabileceğiydi. Ev hırsızı Annie'nin bulamadığı şeyi bulmuş muydu?

Theo onu endişelendiriyordu. Ceketinin fermuarını çekerken, hırsızlık olayının Mariah'nın mirasıyla hiçbir ilgisi olmadığı ve her şeyin Theo'nun onu korkuttuğu için öç almaya çalışmasıyla ilgili olduğu ihtimalini yeniden gözden geçirdi. Saat olayını atlattığını düşünmüştü ama ya atlatamadıysa? Ya Theo onun içini gördüyse ve bu onun intikamıysa? Aklını mı yoksa içgüdülerini mi takip etmeliydi?

Kesinlikle kafası. Theo Harp'a güvenmek, zehirli bir yılanın ısırmayacağına güvenmek gibiydi.

Kulübenin etrafında döndü. Theo da gitmeden önce aynı şeyi yapmıştı, görünüşte iz aramak için ... ya da belki de kendisinin bırakmış olabileceği kanıtları silmek için. Ona taze kar olmamasının ve ayak izlerinden kaynaklanan karışıklığın olağandışı bir şey görmeyi imkânsız kıldığını söylemişti. Ona pek inanmamıştı ama aynı bölgeyi ararken o da şüpheli bir şey bulamadı. Okyanusa doğru döndü. Sabah gelgiti bitmek üzereydi. Eğer Theo dün gece sahil yolunda ilerleyebilirdi, gün ışığında da ilerleyebilmeliydi.

Islak, sivri kayalar kulübenin yakınındaki kıyı şeridini koruyordu ve buz gibi okyanus rüzgârı tuz ve deniz yosunu kokusunu taşıyordu. Daha sıcak bir havada suyun kenarında yürüyebilirdi ama şimdi daha uzakta duruyordu.

geri döndü, yazın kumlu olan ama şimdi sert karla buz tutmuş dar bir patikada dikkatle ilerledi.

Patika eskisi kadar belirgin değildi ve eskiden okuma tüneği olarak kullandığı birkaç kayanın üzerinden tırmanması gerekiyordu. Burada, okuduğu romandaki karakterler hakkında hayaller kurarak saatler geçirirdi. Kadın kahramanlar asil soyları, vahşi ruh halleri ve ince burunlarıyla bu zorlu adamlara karşı koyarken sadece karakterlerinin gücünden besleniyorlardı. Theo Harp'tan farklı değildi. Gerçi Theo'nun burnu ince değildi. Kulağa romantik gelen bu kelimeyi araştırdığında ve gerçekte ne anlama geldiğini gördüğünde ne kadar hayal kırıklığına uğradığını hatırladı.

Bir çift martı rüzgârla mücadele ediyordu. Bir an durup kıyıya doğru ilerleyen okyanusun vahşi güzelliğini, köpüklü gri tepelerin dalgalanan karanlık vadilere dalmasını seyretti. Şehirde o kadar uzun süre yaşamıştı ki, evrende tamamen yalnız olma hissini unutmuştu. Yazın hoş, rüya gibi bir duyguysa ama kışın tedirgin ediciydi.

İlerlemeye devam etti. Harp House sahiline ulaştığında buzlu kabuk ayaklarının altında çatladı. Neredeyse öldüğü günden beri buraya gelmemişti.

Bastırmak için çok uğraştığı anısı sel gibi geri geldi.

O ve Regan yavruları yaz bitmeden birkaç hafta önce bulmuşlardı. Annie, Theo'nun düşmanca geri çekilmesinden dolayı hâlâ perişan haldeydi ve elinden geldiğince ondan uzak duruyordu. O sabah Theo dışarıda sörf yaparken, Annie, Regan ve Jaycie ahırda yeni yavrularla birlikteydi. Avluda dolaşan hamile kırma gece boyunca onları doğurmuştu.

Annelerine sarılmış olan yavrular sadece birkaç saatlikti; gözleri hâlâ kapalı, yumuşak pembe karınları her yeni nefeste inip kalkan siyah beyaz tüylerden oluşan altı kıpır kıpır kütle. Soyağacını tahmin etmenin imkânsız olduğu pek çok ırkın kısa tüylü bir karışımı olan anneleri yazın başında ortaya çıkmıştı. Theo başlangıçta onu kendi köpeği olarak sahiplenmiş, ancak köpek ayağını incittikten sonra ilgisini kaybetmişti.

Üç kız samanlıkta bağdaş oturmuş, her bir minik yavruyu incelerken ileri geri konuşuyorlardı. Jaycie, "Bu en sevimlisi," diye açıkladı.

"Keşke giderken onları da yanımızda götürebilseydik." "Onlara isim vermek istiyorum."

Sonunda Regan sessizliğe gömüldü. Annie bir sorun olup olmadığını sorduğunda Regan parlak siyah saçlarından bir tutamı parmağına doladı ve bir saman parçasıyla yeri dürttü. "Theo'ya onlardan bahsetmeyelim."

Annie Theo'ya hiçbir şey söylemeye niyetli değildi ama yine de Regan'ın ne demek istediğini bilmek istiyordu. "Neden olmasın?"

Regan kilidi yanağına doğru çekti. "Bazen o-" Jaycie araya girdi. "O bir erkek. Erkekler kızlardan daha serttir."

Annie, Regan'ın obuasını ve onun şiirleriyle dolu mor defterini düşündü. Kendisini düğündü; vagonda kilitli kalmıŒ, martıların saldırısına uğramıŒ, bataklıŒa itilmiŒti. Regan konuyu değiştirmek istercesine ayaŒa fırladı. "Haydi. Gidelim."

Üçü ahırdan ayrılmıştı ama o öğleden sonra Regan'la birlikte yavruları kontrol etmek için geri döndüklerinde Theo çoktan oradaydı.

Regan onun yanına giderken Annie geride kaldı. Samanların üzerine çömelmiş, küçük, kıpır kıpır bedenlerden birini okşuyordu. Regan onun yanına yerleşti. "Çok şirinler, değil mi?" Bunu bir soru olarak çerçeveledi, sanki onun fikirlerini onaylamasına ihtiyacı varmış gibi.

"Onlar it," dedi. "Özel bir şey değil. Köpekleri sevmem." Samanların üzerinden kalktı ve Annie'ye bakmadan ahırdan çıktı.

Ertesi gün Annie onu yine ahırda buldu. Dışarıda yağmur yağıyordu, sonbaharın kokusu çoktan havaya yayılmıştı. Regan ertesi gün eve dönmek için son eşyalarını topluyordu ve Theo'nun elinde yavrulardan biri vardı. Regan'ın sözleri aklına geldi ve Annie öne doğru sıçradı. "Bırak onu!" diye bağırdı.

Onunla tartışmadı, sadece yavruyu diğerlerinin yanına koydu. Ona bakarken, normal somurtkan ifadesi kayboldu ve onun hayalperest gözlerinde somurtkan olmaktan çok trajik görünüyordu. İçindeki romantik kitap kurdu

onun zalimliğini unuttu ve sadece karanlık sırları, gizli asaletleri ve müthiş tutkularıyla yanlış anlaşılmiş sevgili kahramanlarını düşündü. "Sorun nedir?"

Omuz silkti. "Yaz bitti. Son günümüzde yağmur yağıyor olması çok kötü."

Annie yağmuru severdi. Bu ona kıvrılıp kitap okumak için iyi bir bahane veriyordu. Ve gittiği için mutluydu. Son birkaç ay çok zor geçmişti.

Üçü de eski okullarına geri dönecekti. Theo ve Regan Connecticut'taki lüks yatılı okullara, Annie ise *şöhret* okulu LaGuardia Lisesi'ndeki ilk yılına.

Yumruklarını şortunun ceplerine soktu. "Annen ve babamla işler pek iyi gitmiyor."

Tartışmaları o da duymuştu. Elliott'ın Mariah'da ilk başta çok çekici bulduğu tuhaflık onu sinirlendirmişti ve annesinin Elliott'ı kibirli olmakla suçladığını duymuştu, Elliott kibirliydi ama Mariah'nın istediği şey onun istikrarıydı, parasından bile daha çok. Şimdi Mariah, Annie'yle birlikte şehre döndüklerinde eski dairelerine geri döneceklerini söylüyordu. Sadece eşyalarını toplamak için, demişti ama Annie ona inanmamıştı.

Yağmur tozlu ahır pencerelerini tıkırdattı. Theo spor ayakkabısının burnunu samana sürttü. "Bu yaz aramızdaki şeyler tuhaflaştığı için üzgünüm."

İşler tuhaflaşmamıştı. *O tuhaflaşmıştı*. Ama o yüzleşmeyi pek sevmezdi ve sadece "Sorun değil" diye mırıldandı.

"Seninle konuşmak hoşuma gitti."

Onunla konuşmak da hoşuna gitmişti ve sevişme seanslarını daha da çok sevmişti. "Benim de."

Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyordu ama kendilerini ahşap banklardan birinde oturmuş, sırtlarını ahırın duvarına dayamış, okuldan, ailelerinden, gelecek yıl okumaları gereken kitaplardan konuşurken buldular. Her şey eskisi gibiydi ve onunla saatlerce konuşabilirdi ama Jaycie ve Regan ortaya çıktı. Theo banktan atladı, ahırın duvarına tükürdü.

ve başını kapıya doğru salladı. "Hadi kasabaya gidelim," dedi onlara. "Biraz kızarmış istiridye istiyorum."

Annie'yi davet etmedi.

Onunla tekrar konuştuğu için kendini çirkin ve aptal hissediyordu. Ama o gece, son eşyalarını toplamayı bitirdikten hemen sonra, yatak odasının kapısının altında ondan gelen bir not buldu.

Sular çekildi. Benimle mağarada buluş. Lütfen.

T.

Bavulundan yeni bir bluz ve temiz bir şort çıkarmış, saçlarını kabartmış, dudaklarına biraz parlatıcı sürmüş ve evden çıkmıştı.

Sahilde değildi ama onu orada görmeyi de beklemiyordu. Her zaman arka tarafa doğru küçük, kumlu bir alanda buluşurlardı, burada içinde dolaşmak için bir gelgit havuzu vardı.

Gelgit konusunda yanılmıştı. Kuvvetli geliyordu. Ama gelgit değiştiğinde daha önce de mağaraya girmişlerdi ve kapana kısılma tehlikesi yoktu. Mağaranın arka tarafında su daha derin olsa da yüzerek çıkmakta hiç zorlanmadılar.

Soğuk deniz suyu spor ayakkabılarını ıslattı ve kayaların üzerinden girişe doğru tırmanırken çıplak bacaklarına sıçradı. Oraya vardığında, yanında getirdiği küçük pembe el fenerini açtı. "Theo?" Sesi kayalık odanın içinde yankılandı.

Cevap vermedi.

Bir dalga dizlerine çarptı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde geri dönmek üzereydi ki sesi duydu. Onun cevabını değil, yavruların çılgınca bağırışlarını.

İlk aklına gelen, Theo'nun onlarla oynayabilmek için onları aşağı indirdiği oldu. "Theo?" diye tekrar seslendi ona ve cevap vermeyince mağaranın derinliklerine doğru ilerledi, yanında getirdiği el feneriyle mağarayı aradı.

Arka tarafta, Theo'yla seviştikleri yerin yakınındaki kumlu hilal su altındaydı. Dalgalar hemen yukarıdaki çıkıntıya vuruyordu. Bunun üzerinde

çıkıntıda bir karton kutu duruyordu ve kutunun içinden duyduğu sesler geliyordu.

"Theo!" Midesini bulandıran bir his vardı, Theo cevap vermeyince bu his daha da kötüleşti. Yükselen su beline gelene kadar mağaranın arka tarafına doğru ilerlemeye başladı.

Çıkıntı, başının birkaç santim üzerindeki kaya duvara oyulmuştu. Eski karton kutu spreyden ıslanmaya başlamıştı bile. Eğer onu çıkıntıdan çekmeye çalışırsa, alt kısmı düşecek ve yavrular suya düşecekti. Ama onları burada bırakamazdı. Dalgalar kısa sürede kutuyu alıp götürecekti.

Theo, ne yaptın sen?

Yavruların hırıltısı giderek artarken bunu düşünemezdi. Basamak olarak kullanabileceği bir oyuk bulana kadar spor ayakkabısının burnuyla mağara duvarını yokladı. Kendini yukarı çekti ve el fenerini kutunun içine tuttu. Yavruların altısı da oradaydı, ciyak ciyak bağılıyor, dehşete kapılmış, deniz suyuyla çoktan ıslanmış kahverengi bir havlu parçasının üzerinde çılgınca koşuşturuyorlardı. El fenerini çıkıntının üzerine koydu, ikisini yakaladı ve aşağı inebilmek için onları göğsüne yaslamaya çalıştı. Keskin pençeleri tişörtünü çizdi ve tutuşunu kaybetti. İki yavru da dehşet dolu çılgınlıkla kutuya geri yuvarlandı.

Onları teker teker öldürmesi gerekecekti. En büyüğünü yakaladı ve pençeleri koluna batarken yüzünü buruşturarak çıkıntıdan indi. Mağaradan yüzerek çıkmak çok kolaydı. Kollarında çırpınan bir köpek yavrusuyla girdaplı suda yürümek çok zordu.

Kendini mağaranın girişindeki soluk ışığa doğru sürükledi. Su bacaklarını emiyordu. Yavru çılgına dönmüştü ve pençeleri acıyordu. "Lütfen sakın ol. Lütfen, lütfen ..."

Mağaranın ağzına ulaştığında kolundaki çizikler kanamaya başlamıştı ve beş yavru daha hâlâ içerideydi. Ama herhangi biri için geri dönmeden önce, bunu koyabileceği güvenli bir yer bulmalıydı. Kayaların üzerinden ateş çemberlerine doğru tökezledi.

Çukur geçen haftaki yangının küllerini barındırıyordu ama içi kuruydu ve çevresindeki taşlar yavrunun dışarı çıkmasını engelleyecek kadar yüksekti. Onu yere bıraktı, mağaraya doğru koştu ve tekrar içeri girdi. Orada hiç gelgitin ne kadar yükseldiğini görecektik kadar uzun kalmamıştı ama su hâlâ yükseliyordu. Mağara zemini aşağı doğru eğimlendikçe yüzmeye başladı. Yaz olmasına rağmen su buz gibiydi. Elleri duvara dokundu ve çıkıntının altında bir dayanak buldu. Titreyerek ikinci yavru için kutuya uzandı ve yeni bir çift pençe derisini çizdiğinde irkildi.

Bu yavruyu güvenli şekilde ateş çukuruna götürmeyi başardı, ancak su derinleşiyordu ve üçüncüsü için mağaranın arkasına ulaşmak için mücadele etmesi gerekiyordu. Çıkıntının üzerinde bıraktığı el feneri sönmüşleştmişti ama karton kutunun çökmek üzere olduğunu anlayacak kadar görebiliyordu. Hepsini asla zamanında çıkaramayacaktı. Ama çıkarmak zorundaydı.

Üçüncü yavruyu kaldırdı ve çıkıntıdan aşağı adım attı. Bir dalga onu yakaladı, köpek çırpındı ve o da tutuşunu kaybetti. Suyu doğru kaydı.

Bir hıçkırıyla kollarını çalkalanan tuzlu suya daldırdı ve küçük bedene doğru çılgınca uzandı. Bir şey hissetti ve yavruyu yakaladı.

Mağaranın ağzında solmakta olan ışığa doğru ilerlemeye çalışırken akıntı onu sürükledi. Nefes almakta zorlanıyordu. Yavru çırpınmayı bırakmıştı ve onu ateş çukuruna koyup hareket ettiğini görene kadar ölü mü yoksa canlı mı olduğunu bilmiyordu.

Üç tane daha. Henüz geri dönemedi. Dinlenmesi gerekiyordu. Ama eğer yaparsa, hayvanlar boğulacaktı.

Akıntı zayıflamak yerine güçleniyor ve su yükseliyordu. Bir spor ayakkabısını bir yerde kaybetti ve diğerini tekmeledi. Her nefes bir mücadeleydi ve su dolu kutuya ulaştığında iki kez suya batmıştı. İkinci seferinde o kadar çok tuzlu su yutmuştu ki, yukarı çıktığında hâlâ boğuluyordu.

Dördüncü yavruyu yakalayamadan bir dalga onu geriye savurdu. Ayağa kalktı ve nefes nefese kalarak tekrar tırmandı. Çılgınca bir hamle yaptı ve bir yavru daha çıkardı. Üzerindeki çiziklerin acısı

Kolları ve göğsü, ciğerlerindeki ateş dayanılmazdı. Bacakları pes ediyordu ve kasları durması için çığlık atıyordu. Bir dalga ayaklarını altından çekti ve o ve yavru battı, ama bir şekilde tutunmayı başardı. Yuttuğu suyu öksürerek çıkarmaya çalıştı. Kollarındaki ve bacaklarındaki kaslar yanıyordu. Bir şekilde ateş çukuruna ulaştı.

İki tane daha . . .

Eğer sağlıklı düşünebilseydi dururdu ama içgüdüleriyle hareket ediyordu. Tüm hayatı, tek amacının yavruları kurtarmak olduğu bu ana kadar gelmişti. Mağaraya geri çalışırken kayaların üzerine düştü ve baldırında uzun bir yara açıldı. Sendeleyerek içeri girdi. bir dalga onu aşağı itti. Yüzmek için çabaladı.

Çıkıntıdaki el fenerinden sadece belli belirsiz bir parıltı geliyordu. Islak karton kutu tehlikeli bir şekilde sarkıyordu. Kendini yukarı çekerken dizleri kayaya sürtündü.

İki yavru. Bunu iki kez yapamazdı. İkisini de dışarı çıkarmak zorundaydı. Onları birlikte kaldırmaya çalıştı ama ellerini çalıştıramadı. Ayağı tekrar kaydı ve tekrar suya düştü. Nefes nefese yüzeye çıkmaya çalıştı ama boğuluyordu ve kafası karışmıştı. Kendini tekrar çıkıntıya doğru zorlukla kaldırmayı başardı. İçeri uzandı.

Sadece birini. Sadece birini kurtarabilirdi.

Parmakları ıslak kürke dolandı. İçini burkan bir hıçkırıkla yavruyu aldı ve yüzmeye başladı ama bacaklarının hareket etmediğini fark etti. Ayakta durabilmek için onları altına almaya çalıştı ama akıntı çok güçlüydü. Ve sonra, dışarıdan gelen loş ışıktaki, mağaraya doğru ilerleyen dev dalgayı gördü. Gittikçe yükseliyordu. İçeri girip onu yuttu ve kayalık mağara duvarına fırlattı. Boğulmakta olduğunu bilerek kollarını çırparak döndü ve yuvarlandı.

Bir el onu çekti. Karşı koydu, etti. Kollar güçlüydü.

Israrcı. Yüzünde temiz hava hissedene kadar onu sürüklediler.

Theo.

Theo değildi. Jaycie'ydi. "Kavgayı kesin!" diye bağırırdı kız.

"Köpekler ..." Annie'nin nefesi kesildi. "Başka-" Oksijeni bitmiş.

Üzerlerine bir dalga daha çarptı. Jaycie'nin tutuşu sağlamdı. Annie ve yavruyu akıntıya karşı sürükleyerek mağaranın dışına çıkardı.

Kayalıklara ulaştıklarında Annie yere yığıldı ama Jaycie yığılmadı. Annie doğrulmak için çabalarken, kurtarıcısı mağaraya geri döndü. Islak, kıpır kıpır bir köpek yavrusu taşıyarak geri dönmesi uzun sürmedi.

Annie baldırındaki yaradan akan kanın, çizilen kollarının ve tişörtünde kıpkırmızı güller gibi açan lekelerin belli belirsiz farkındaydı. Ateş çukurundan gelen köpek havlamalarını duyuyordu ama bu ses ona hiç zevk vermiyordu.

Jaycie, kurtardığı yavru hâlâ kollarındayken çukurun üzerinde duruyordu. Annie, Jaycie'nin hayatını kurtardığı gerçeğini yavaşça içine sindirdi ve gevelediği dişlerinin arasından zoraki bir "Teşekkür ederim" çıkardı.

Jaycie omuz silkti. "Sanırım sarhoş olduğum için babama teşekkür etmelisin. Dışarı çıkmam gerekiyordu."

"Annie! Annie, aşağıda mısın?"

Hava göremeyecek kadar karanlıktı ama Annie Regan'ın sesini tanımakta zorlanmadı. Annie cevap veremeyince Jaycie, "O burada," diye seslendi.

Regan sığ taş basamaklardan koşarak indi ve Annie'nin yanına koştu. "Sen iyi misin? Lütfen babama söyleme. Lütfen!"

Annie'nin içinden öfke akıyordu. Regan aceleyle yavru köpeklerin yanına giderken Annie ayağa kalktı. Yavrulardan birini yanağına götürdü ve ağlamaya başladı. "Söyleyemezsin, Annie."

Annie'nin bastırıldığı tüm duygular içinde patladı. Yavruları, Regan ve Jaycie'yi bıraktı ve kayaların üzerinden uçurumun merdivenlerine doğru beceriksizce tırmandı. Bacakları hâlâ güçsüzdü, titriyordu ve kendini yukarı çekebilmek için ip tırabzana tutunmak zorunda kalmıştı.

İssız yüzme havuzunun etrafındaki ışıklar hâlâ yanıyordu. Annie'nin acısı ve öfkesi bacaklarına taze bir güç verdi. Çimenlerin üzerinden koşarak eve girdi. Merdivenleri uçarak çıktı, ayakları basamaklara çarpıyordu.

Theo'nun odası arka tarafta, kız kardeşininkinin yanındaydı. Kadın kapıyı açtı. Yatağına uzanmış, kitap okuyordu. Onu keçeleşmiş saçları, kanlı çizikleri ve yaralı baldırıyla görünce ayağa kalktı.

Yatak odasının etrafında her zaman binicilik aletleri bulunurdu. Kırbacı bilinçli olarak kapmamıştı ama kontrol edemediği bir güç onu ele geçirmişti. Kırbaç elindeydi ve ona doğru koşuyordu. Adam sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi kıpırdamadan öylece duruyordu. Kolunu kaldırdı ve kırbacı ona doğru olabildiğince sert savurdu. Yüzünün yan tarafına denk geldi ve kaş kemiğinin üzerindeki ince deriyi yardı.

"Annie!" Gürültüden etkilenen annesi, hemen arkasında Elliott'la birlikte odaya koştu. Elliott her zamanki kolalı uzun kollu mavi gömleğini giyerken, annesi dar siyah bir kaftan giymiş ve uzun gümüş küpeler takmıştı. Mariah, Theo'nun yüzünden akan kanı ve ardından Annie'nin durumunu görünce nefesi kesildi. "Tanrım..."

"O bir canavar!" Annie ağladı.

"Annie, sen histeriksin," diye bağırdı Elliott, oğlunun yanına koşarak.

"Köpekler senin yüzünden neredeyse ölüyordu!" diye bağırdı. "Ölmedikleri için üzgün müsün? Hâlâ hayatta oldukları için üzgün müsün?" Gözyaşları yüzünden akarak tekrar ona doğru hamle yaptı ama Elliott kırbacı onun elinden aldı. "Kes şunu!"

"Annie, ne oldu?" Annesi sanki artık onu tanımıyormuş gibi ona bakıyordu.

Annie hikayeyi anlattı. Theo orada, gözleri yerde, kesiğinden kan akarken dururken, onlara her şeyi anlattı; yazdığı notu, yavruları. Theo'nun onu vapura nasıl kilitlediğini ve tekne enkazında kuşları nasıl üzerine saldığını anlattı. Onu bataklığa nasıl ittiğini. Kelimeler sel gibi akıyordu.

"Annie, bütün bunları bana daha önce anlatmalıydın." Mariah kızını odadan çıkardı ve Elliott'ı oğlunun yarasından akan kanı durdurmakla baş başa bıraktı.

Hem Annie'nin baldırındaki yaraya hem de Theo'nun alnındaki kesiğe dikiş atılması gerekiyordu ama adada doktor yoktu ve basit bandajlar yeterli oluyordu. Bu da her ikisinde de kalıcı bir yara izi bıraktı -Theo'nunki küçük, neredeyse rakish, Annie'ninki daha uzun ama sonunda hafızanın yapabileceğinden daha fazla soluyor.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, yavrular anneleriyle birlikte ahıra yerleştirildikten ve herkes yattıktan sonra, Annie hâlâ uyanıktı ve yetişkinlerin yatak odasından gelen belli belirsiz sesleri dinliyordu. Duyamayacağı kadar alçak sesle konuşuyorlardı, bu yüzden kulak misafiri olmak için koridora çıktı.

"Gerçeklerle yüzleş, Elliott," dediğini duydu annesinin. "Oğlunuzda ciddi bir sorun var. Normal bir çocuk böyle şeyler yapmaz."

"Disipline ihtiyacı var, hepsi bu," diye karşılık verdi Elliott. "Onun için bir askeri okul bulacağım. Artık şımartmak yok."

Annesi rahat durmadı. "Onun askeri okula ihtiyacı yok. Bir psikiyatriste ihtiyacı var!"

"Abartmayı bırak. Hep abartıyorsun ve bundan nefret ediyorum."

Tartışma giderek alevlendi ve Annie ağlayarak uyudu.

THEO KULEDEN AŞAĞI BAKTI. Annie sahilde durmuş, mağaraya doğru bakarken kırmızı örgü şapkasının altından saçlarının uçları savruluyordu. Birkaç yıl önce bir kaya kayması girişi kapatmıştı ama yine de tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Kaşının üzerindeki ince beyaz yara izini ovuşturdu.

Babasına kimseyi incitmek istemediğine dair yemin etmişti; o öğleden sonra yavruları Annie'yle oynayabilsinler diye sahile götürmüştü ama televizyon izlemeye başlamış ve onları unutmuştu.

Daha sonra gönderildiği askeri okul, sorunlu çocukları ıslah etmeye adanmıştı ve sınıf arkadaşları birbirlerine eziyet ederek kemer sıkma politikasından kurtuldular. Yalnız doğası, kitaplarla meşguliyeti ve yeni gelen biri olarak statüsü onu hedef haline getirdi. Kavgaya zorlanıyordu. Çoğunu kazandı ama hepsini değil. Her iki durum da pek umurunda değildi. Ancak Regan'ın umurundaydı ve açlık grevi düzenledi.

Yatılı okulu, eski okulunun kardeş kurumuydu ve Theo'yu geri istiyordu. Elliott ilk başta onun açlık grevini görmezden gelmişti ama okul onu anoreksiya nedeniyle eve göndermekle tehdit edince yumuşamıştı. Theo eski okuluna geri dönmüştü.

Kulenin penceresinden arkasını döndü ve dizüstü bilgisayarını, kulübeye götüreceği birkaç sarı bloknotla birlikte topladı. Bir ofiste yazmayı hiç sevmemişti. Manhattan'da evdeki ofisini bir kütüphane kabiniyle ya da en sevdiği kafelerden birinde bir masayla takas etmişti. Kenley isteyken mutfağa ya da oturma odasındaki koltuğa geçerdi. Kenley bunu hiçbir zaman anlayamamıştı.

Tek bir yerde kalırsan çok daha verimli olursun Theo.

Duyguları bir gün içinde manik yükselişlerden felç edici düşüslere koşabilen bir kadından gelen ironik sözler.

Kenley'nin bugün ona musallat olmasına izin vermeyecekti. Peregrine Adası'na geldiğinden beri ilk kez huzurlu bir uyku çektikten sonra olmazdı. Kurtarması gereken bir kariyeri vardı ve bugün yazacaktı.

Sanatoryum beklenmedik bir şekilde gişe rekorları kırmıştı ve bu durum babasını etkilememişti. "Oğlumun neden bu kadar korkunç bir hayal gücüne sahip olduğunu arkadaşlarımıza açıklamak biraz zor. Eğer büyükannenin aptallığı olmasaydı, şu anda ait olduğun yerde, şirkette çalışıyor olurdu."

Elliott'un deyimiyle büyükannesinin aptallığı, mal varlığını Theo'ya bırakma ve babasının tahminine göre Theo'nun gerçek bir meslek sahibi olma ihtiyacını ortadan kaldırma kararıydı. Başka bir deyişle, Harp Endüstrileri için çalışacaktı.

Şirketin kökleri Elliott'un büyükbabasının düğme üretim işine dayanıyordu, ancak şimdi Black Hawk helikopterlerini ve hayalet bombardıman uçaklarını bir arada tutmaya yardımcı olan süper alaşımlardan yapılmış titanyum pimler ve civatalar ürettiyordu. Ama Theo pim ve civata yapmak istemiyordu. İyi ve kötü arasındaki sınırların son derece net olduğu kitaplar yazmak istiyordu. En azından düzenin kaos ve deliliğe galip gelme ihtimali olan bir yer. *Sanatoryum* adlı korku romanında da bunu yapmıştı.

Özellikle sadist bir seri katil olan Dr. Quentin Pierce'ın da aralarında bulunduğu bölge sakinleri zamanda geriye gider.

Şimdi de *Sanatoryum*'un devamı üzerinde çalışıyordu. İlk kitapta kurduğu arka plan ve Pierce'ı on dokuzuncu yüzyıl Londra'sına geri gönderme niyeti göz önüne alındığında, işinin daha kolay olması gerekirdi. Ama sorun yaşıyordu ve nedeninden emin değildi. Kulübedeki tıkanıklığı aşma şansının daha yüksek olduğunu biliyordu ve Annie'yi orada çalışmasına izin vermesi için zorlayabildiği için memnundu.

Ayak bileklerine bir şey sürdü. Aşağı bakınca Hannibal'ın ona bir hediye getirdiğini gördü. Gevşek, gri bir fare leşi. Yüzünü buruşturdu. "Bunu sevdiğin için yaptığını biliyorum dostum, ama şunu keser misin?"

Hannibal mırıldandı ve çenesini Theo'nun bacağına sürttü.

"Başka bir gün, başka bir ceset," diye mırıldandı Theo. İşe koyulma vakti gelmişti.

Dokuzuncu Bölüm

THEO RANGE Rover'ını onun için Harp House'da bırakmıştı. Haftalık erzak gemisini karşılamak için kasabaya giden tehlikeli yolda onu sürmek, Kia'sını sürmekten çok daha rahatlatıcı olmalıydı ama o sabah uyandığında Theo'yu yanında uyurken bulduğu için çok yorgundu. Arabayı iskeleye park etti ve akşam yemeği için hazırlayacağı gerçek salatayı düşünerek kendini neşelendirdi.

Çoğu kadın olan birkaç düzine insan iskelede bekliyordu. O sırada Orantısız sayıda yaşlı sakın, Barbara'nın genç ailelerin ayrılmasıyla ilgili söylediklerini doğruladı. Peregrine Adası yaz aylarında güzeldi ama kim yıl boyunca burada kalmak isterdi ki? Yine de bugünün açık, güneşli gökyüzü ve sudan yansıyan parlak ışığın özel bir güzelliği vardı.

Barbara'yı gördü ve el salladı. Muhtemelen kocasına ait büyük boy bir palto giymiş olan Lisa, parlak kırmızı-turuncu saçları da gülüşü kadar gürültülü ve neşeli olan Judy Kester'la konuşuyordu. Bunco kadınlarını bir arada görmek Annie'nin kendi arkadaşlarını umutsuzca özlemesine neden oldu.

Marie Cameron sanki limon emiyormuş gibi aceleyle yanına geldi. "Orada tek başına ne yapıyorsun?" diye sanki Annie ölümcül bir hastalığın son aşamasındaymış gibi hüznle sordu.

"İyi. Sorun yok." Annie dün geceki hırsızlık olayından kimseye bahsetmiyordu.

Marie daha yakına eğildi. Karanfil ve naftalin kokuyordu. "Theo'ya dikkat et. Ben bildiğimi bilirim ve gözleri olan herkes fırtınanın yaklaştığını görebilir. Regan o havada teknesiyle açılmazdı, gönüllü olarak değil."

Neyse ki, haftalık erzak feribotu olarak hizmet veren dönüştürülmüş ıstakoz teknesi iskeleye yanaşıyordu ve Annie'nin karşılık vermesine gerek kalmadı. Teknede market poşetleriyle dolu plastik kasaların yanı sıra bir makara elektrik kablosu, çatı kiremitleri ve parlak beyaz bir tuvalet vardı. Adalılar tekneyi boşaltmak için otomatik olarak bir kova tugayı oluşturdular, ardından aynı şekilde postaları, paketleri ve bir önceki yiyecek sevkiyatından kalan boş plastik kasaları yeniden yüklediler.

Bu iş bittiğinde herkes otoparka yöneldi. Her plastik market kasasının üzerinde, alıcının adının siyah kalemle yazıldığı beyaz bir indeks kartı vardı. Annie, üzerinde HARP HOUSE yazan üç sandığın yerini bulmakta hiç zorlanmadı. Kasalar o kadar doluydu ki, onları arabaya taşımak için mücadele etmesi gerekti.

Barbara kamyonetinin bagaj kapısından, "Feribotun geldiği gün her zaman güzel bir gündür," diye seslendi.

Annie son sandığı da Range Rover'a yerleştirirken, "Yapacağım ilk şey bir elma yemek olacak," diye cevap verdi.

Sahiplenilmeyi bekleyen bir düzine kadar sandıktan kendi yetersiz siparişini almak için geri döndü. Her birinin üzerindeki isimleri inceledi ama kendisininkini bulamadı. Tekrar kontrol etti. NORTON . . . CARMINE . . . GIBSON . . . ALVAREZ . . . HEWITT YOK. MOONRAKER COTTAGE YOK.

Üçüncü kez ararken, arkasında Barbara'nın çiçeksi parfümünün kokusunu aldı. "Bir sorun mu var?"

"Yiyeceklerim burada değil," dedi Annie. "Sadece Harp Evi için olanlar. Biri yanlışlıkla benimkini almış olmalı."

Barbara, "Büyük olasılıkla marketteki yeni kız yine her şeyi berbat etti," dedi. "Geçen ay da siparişimin yarısını unutmuştu."

Annie'nin neşesi kaçmıştı. Önce kulübeye zorla girilmişti, şimdi de bu. İki haftadır buradaydı. Ekmeği, sütü, birkaç konserve ve biraz pirinç dışında hiçbir şeyi kalmamıştı. Bir sonraki feribot için bir hafta daha nasıl bekleyecekti, tabii gemi karşıya geçebilirse?

Barbara, "Hava, eşyalarınızın arabada yarım saat durmasına yetecek kadar soğuk," dedi. "Benimle eve gel, sana bir fincan kahve vereyim. Oradan dükkânı arayabilirsin."

"Bana da elmalarından bir tane verir misin?" Annie asık suratla sordu. Yaşlı kadın gülümsedi. "Elbette."

Mutfak domuz pastırması ve Barbara'nın parfümü kokuyordu. Annie'ye bir elma uzattı ve kendi yiyeceklerini yerleştirmeye başladı. Annie anakarada adalıların siparişlerinden sorumlu olan memuru aradı ve olanları anlattı ama memurun sesi özür dilemekten çok sinirlenmiş gibiydi. "Siparişinizi iptal ettiğinizi söyleyen bir mesaj aldım."

"Ama ben yapmadım."

"O zaman sanırım birileri senden hoşlanmıyor."

Annie telefonu kapatırken Barbara masanın üzerine bir çift çiçekli kahve fincanı koydu. "Biri siparişimi iptal etmiş."

"Emin misin? Bu kız her zaman çuvallıyor." Barbara dolaptan bir kurabiye kutusu çıkardı. "Yine de . . . Buralarda böyle şeyler olur. Birinin kını varsa, telefon eder." Kapağı açtığında içi buzlu şekerli kurabiyelerle dolu mumlu kâğıttan bir yuva gördü.

Annie oturdu ama elma için bile iştahını kaybetmişti. Barbara kendisi için bir kurabiye aldı. Bir kaşını biraz çarpık çizmişti, bu da onu biraz kaçık gösteriyordu, ama açık sözlü bakışlarında çılgınca bir şey yoktu. "Her şeyin senin için daha iyi olacağını söylemek isterdim ama kim bilir?"

Annie'nin duymak istediği bu değildi. "Kimsenin bana kin beslemesi için bir neden yok." *Belki Theo hariç.*

"Ve düşmanlıkların ortaya çıkması için bir neden yok. Peregrine'i seviyorum ama herkese göre değil." Kurabiye kutusunu Annie'ye uzattı, onu cesaretlendirmek için salladı ama Annie başını salladı. Barbara kapağı tekrar .
"Ben

Muhtemelen ait olmadığım bir yere burnumu sokuyorum ama Lisa ile aynı yaştasınız ve burada mutlu olmadığınız çok açık. Gittiğini görmekten nefret ediyorum ama adada bir ailen yok ve mutsuz da olmamalısın."

Barbara'nın endişesi onun için her şeyi ifade ediyordu ve Annie burada geçirmesi gereken kırk altı günü, ödeyemediği borçlarını, Theo'ya olan güvensizliğini ve geleceğiyle ilgili korkularını anlatma isteğiyle savaştı ama bunların hiçbirini yapmadı.

"Teşekkürler, Barbara. İyi olacağım."

Harp Evi'ne geri dönerken, yaşının ve borçlarının onu ne kadar akıllı yaptığını düşündü. Artık kuklalar ve tuhaf işlerle hayatını sürdürmeye çalışmak yoktu. Artık dokuzdan beşe bir işin seçmelerle çakışması konusunda endişelenmeyecekti. Düzenli maaşı ve güzel, rahat bir 401(k)'si olan bir iş bulacaktı.

Nefret edeceksin, dedi Scamp.

"Fakir olmaktan nefret ettiğim kadar değil," diye karşılık verdi Annie. Scamp bile buna itiraz edemezdi.

ANNIE günün geri kalanını Harp Evi'nde geçirdi. Çöpü atmak için çıktığı bir yolculukta, Livia'nın saklandığı yerin yakınındaki ağaç kütüğünün önünde tuhaf bir şey fark etti. Kütüğün dibindeki boğumlu oyuğun önünde iki sıra kısa sopa yere saplanmıştı. Yarım düzine ağaç kabuğu şeridi bir çatı gibi üstte uzanıyordu. Bunu dün görmemişti, o halde Livia bugün gizlice çıkmış . Annie, Jaycie'nin kızının sessizliği hakkında konuşmasını diledi. Çocuk tam bir gizemdi.

Range Rover o öğleden sonra ortadan kayboldu, bu yüzden Annie hava kararmadan önce yürüyerek kulübeye dönmek için bolca vakti vardı. Ama hem plastik bir çantayı hem de sırt çantasını Harp House'dan aldığı yiyeceklerle doldurduğu için dinlenmek için sürekli durmak zorunda kalmıştı. Uzaktan bile kulübenin önüne park etmiş Range Rover'ı görebiliyordu. Bu hiç adil değildi. Eve döndüğünde onun gitmiş olması gerekiyordu. En son isteyeceği şey Theo'yla bir savaşa girmektir ama şimdi ona karşı koymazsa, onu geçecekti.

Kulübeye ön kapıdan girdi ve Theo'yu bacaklarını pembe kanepenin koluna dayamış, Leo'yu da kolunun üzerinden kaymış halde buldu. Theo ayaklarını yere indirdi. "Bu adamı sevdim."

"Elbette biliyorsun," dedi Annie. *Bir türden iki tane.*

Theo kuklaya hitap etti. "Senin adın ne, koca adam?"

"Onun adı Bob," dedi. "Ve artık ikinci vardiya geldiğine göre - bu ben oluyorum - eve gitme vaktin geldi de geçiyor bile."

Leo'ya bakkal çuvalını işaret etti. "İçinde iyi bir şey var mı?"

"Evet." Paltosundan kurtuldu ve mutfığa gitti. Adamın yemeğini alıp gittiğinin tamamen bilincinde olarak sırt çantasını yere bıraktı ve plastik poşeti tezgâhın üzerine koydu. Adam onu takip etti, Leo hâlâ kolundaydı ve bu, kadının son derece rahatsız edici bulunduğu bir şeydi. "Bob'u yere bırak. Ve şu andan itibaren kuklalarımı rahat bırak. Onlar değerli ve benden başka kimse onlara dokunamaz. Bugün çalışıyor olman gerekiyordu, eşyalarımı burnunu sokman değil."

"Çalıştım." Plastik market poşetinin içine baktı. "Birini öldürdüm Kaçak bir genç kız ve evsiz bir adam. Bir kurt sürüsü tarafından parçalandılar. Ve sahne medeni Hyde Park'ta geçtiği için, kendimi oldukça iyi hissettiğimi söylemeliyim."

"Ver şunu bana!" Leo'yu onun elinden kaptı. İhtiyacı olan son şey, Theo'nun kafasına kurt sürüsünün saldırı görüntülerini sokmasıydı.

Önce boğazını parçaladım.

Leo'yu oturma odasına bıraktıktan sonra mutfığa döndü. Leo ve Theo'nun birlikte görülmesi misilleme yapılmasını gerektiriyordu. "Bugün ben yukarıdayken evde garip bir şey oldu. Bir şeyler duydum. Bir şey söylememeliyim. Seni üzmem istemem."

"Ne zamandan beri?"

"Şey . . . Koridorun sonunda, kule kapısının hemen yanımdaydım ve diğer taraftan gelen bir ürperti hissettim." Her zaman dürüst bir insan olmuştu ve yalan söyleme konusunda nasıl bu kadar rahat olduğunu hayal bile edemiyordu. "Sanki biri pencereyi açık bırakmış gibiydi ama on kat daha soğuktu." Hafif bir ürperti üretmekte hiç zorlanmadı. "O yerde yaşamaya nasıl dayanabiliyorsun bilmiyorum."

İçinde yarım düzine yumurta olan bir karton çıkardı. "Sanırım bazı insanlar hayaletler konusunda diğerlerine göre daha rahat."

Kadın adama sertçe baktı ama adam ürkmekten çok market poşetinin içindekileri incelemekle ilgileniyor gibiydi. "Aynı markalardan bu kadar çok hoşlanmamız ilginç," dedi.

Jaycie'yle konuşur konuşmaz öğrenecekti, o yüzden ona kendisi söyleyebilirdi. "Biri market siparişimi iptal etmiş. Gelecek hafta feribot geldiğinde her şeyi yenileyeceğim."

"Bu *benim* yemeğim mi?"

"Sadece birkaç şey. Bir borç." Sırt çantasına doldurduğu yiyecekleri çıkarmaya başladı.

Kendisine en yakın paketi kaptı. "*Pastırmamı* mı aldın?" "Sende iki tane vardı. Birini bile kaçırmayacaksın."

"aldığına inanamıyorum."

"Çöreklerinizi ya da donmuş pizzanızı almak isterdim ama alamadım. Neden biliyor musun? Çünkü ikisini de sipariş etmedin. Sen nasıl bir adamsın?"

"Gerçek yemekten hoşlanan bir adam." Sırt çantasında ne olduğunu görebilmek için itti ve sipariş ettiği dilimden kestiği küçük bir Parmesan parçasını aldı. "Mükemmel." Bir elinden diğerine attı, sonra tezgâhın üzerine koydu ve dolapları açmaya başladı.

"Hey! Ne yapıyorsun?"

Bir tencere çıkardı. "Akşam yemeğimi yapıyorum. Yiyeceklerimle birlikte. Eğer beni kızdırmazsan, seninle paylaşabilirim. Ya da paylaşmam."

"Hayır! Evine git. Yazlık artık benim, unuttun mu?"

"Haklısın." Paketleri plastik torbaya geri atmaya başladı. "Bunları yanımda götüreceğim."

Lanet olsun. Daha az öksürmesinin yanı sıra iştahı da geri gelmeye başlamıştı ve bütün gün neredeyse hiç yemek yememişti. "Peki," dedi isteksizce. "Sen pişir. Ben yiyeceğim. Sonra da buradan gidersin."

Başka bir tencere bulmak için alt dolabı karıştırmaya başlamıştı bile.

Leo'yu stüdyoya bıraktı, sonra da yatak odasına gitti. Theo ondan hoşlanmıyordu -kesinlikle onu etrafında istemiyordu- o halde bunu neden yapıyordu? Botlarını çorap maymun terlikleriyle değiştirdi ve yatağın üzerinde bıraktığı kıyafetlerini düzeltti. Birazdan daha fazla korktuğu bir adamın etrafında olmak istemiyordu. Daha da kötüsü, aleyhine yığılmış onca kanıtı rağmen bir parçasının hâlâ güvenmek istediği bir adam. Yeniden on beş yaşında olmak gibiydi.

Cızırdayan pastırma kokusu, hafif sarımsak kokusuyla birlikte havayı doldurmaya başladı. Midesi guruldadı. "Siktir et." Mutfığa geri döndü.

Demir tavadan nefis kokular geliyordu. Tencerede spagetti kaynıyordu ve büyük sarı bir karıştırma kabında değerli yumurtalarından bazılarını çırpıyordu. Tezgâhın üzerinde iki şarap kadehi ve lavabonun üzerindeki dolaptan tozlu bir şişe duruyordu. "Tirbuşon nerede?" dedi.

İyi şarabı o kadar nadir içiyordu ki, Mariah'nın sakladığı şişelerden hiçbirini açmayı düşünmemişti. Şimdi bu cazibeye dayanamıyordu. İvir zıvır çekmecesini karıştırdı ve tirbuşonu uzattı. "Ne yapıyorsun?"

"Uzmanlık alanlarımdan biri."

"Fava fasulyesi ve güzel bir Chianti ile insan ciğeri?" Ona bir kaşını kaldırdı. "Çok tatlısın."

Onun kendisini bu kadar kolay gözden çıkarmasına izin vermeyecekti.

"Senden en kötüsünü beklemek için pek çok nedenim olduğunu unutma."

Şarap mantarını etkili bir çevirmeyle çıkardı. "Uzun zaman önceydi Annie. Sana söylemiştim. Berbat bir çocuktum."

"Bunu niyetlendiği ruh haliyle kabul et . . . Hala berbat durumdasın."

"Şu anda kim olduğum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Kadehini kan kırmızısı şarapla doldurdu.

"Perili bir evde yaşıyorsun. Küçük çocukları korkutuyorsun. Kar fırtınasının ortasında atını dışarı çıkarıyorsun. Sen-"

Şişeyi biraz sertçe yere bıraktı. "Karımı bir yıl önce bu ay kaybettim. Ne bekliyorsunuz ki? Parti şapkaları ve gürültücüler mi?"

Bir vicdan azabı hissetti. "Bunun için özür dilerim."

Onun sempatisine omuz silkti. "Ve Dancer'ı istismar etmiyorum. Hava ne kadar vahşi olursa, o da o kadar çok seviyor."

Theo'nun karda çıplak göğüsle durduğunu düşündü. "Tıpkı senin gibi mi?"

"Evet," dedi açıkça. "Tıpkı benim gibi." Bir yerlerden bulduğu peynir rendesini ve parmesan dilimini kaparak onu dışarıda bıraktı.

Şarabını yudumladı. Lezzetli bir cabernet şarabıydı, meyveli ve dolgundu. Belli ki konuşmak istemiyordu, bu da onu konuyu zorlamaya kararlı hale getirdi. "Bana yeni kitabından bahset."

Saniyeler geçti. "Bir kitabı yazarken onun hakkında konuşmayı sevmem. Sayfaya ait olan enerjiyi alıp götürüyor."

Aktörlerin her gece aynı rolü oynarken karşılaştıklarına benzer bir meydan okuma. Onun peyniri dikdörtgen bir cam kaseye rendelemesini izledi. "Pek çok insan *Sanatoryum'dan* nefret ederdi." Yorumu o kadar kabaydı ki neredeyse utanacaktı.

Kaynamakta olan spagetti tenceresini ocaktan aldı ve içindekileri lavabodaki süzgece boşalttı. "Okudun mu?"

"Bir türlü fırsat ." Bu kadar açık sözlü olmak doğasına aykırıydı ama on beş yaşındayken olduğu gibi ürkek bir fare olmadığını bilmesini istiyordu. "Karın nasıl öldü?"

Sıcak makarnayı karıştırma kabına aktardı ve yumurtaları hiç çırpmadan çırpı. "Umutsuzluk. Kendini öldürdü."

Sözleri midesini bulandırdı. Bilmek istediği daha çok şey vardı. *Bunu nasıl yapmıştı? Geldiğini gördün mü? Sebebi sen miydin?* En çok da bu son soru. Ama hiçbirini soracak cesareti yoktu.

Pastırmayı ve sarımsağı makarnaya ekledi ve karışımı bir bir çift çatal. Gümüş takımları ve peçeteleri alıp oturma odasının cumbalı penceresine yerleştirilmiş masaya taşıdı. Şarap kadehlerini getirdikten sonra yerine oturdu. Adam mutfaktan onların

tabakları yükledi ve cafcıflı bir şekilde boyanmış alçıdan denizkızı sandalyesine kaşlarını çatı. "Annenin bir sanat uzmanı olduğuna inanmak zor."

"Kulübedeki bir düzine başka şeyden daha kötü değil." Sarımsak, domuz pastırması ve üzerine kabaca rendelenmiş parmesan kokularını içine çekti. "Çok lezzetli kokuyor."

Tabağını bıraktı ve karşısına oturdu. "Spagetti carbonara."

Açlık beynini kızartmış olmalı çünkü çok aptalca bir şey yaptı. Bardağını otomatik olarak kaldırdı. "Şefe."

Adam onunla göz göze geldi ama kendi kadehini kaldırmadı. Kadın hemen kendi kadehini bıraktı ama adamın bakışları sabit kaldı ve kadın garip bir karıncalanma hissetti, sanki cumbadan gelen cereyandan daha fazla bir şey aralarındaki havayı karıştırmıştı. Tam olarak ne olduğunu anlaması sadece bir dakikasını aldı.

Bazı kadınlar, bazen nevrozlarından, bazen de -eğer kadın romantikse-kadınlık özelliklerinin bu serseri erkeklerden birini evcilleştirecek kadar güçlü olduğuna dair naif bir fanteziden dolayı uçarı erkeklere çekilirdi. Romanlarda bu fantezi karşı konulmazdı. Gerçek hayatta ise tam bir saçmalıklı. Elbette tüm bu tehlikeli erkeklikten cinsel bir çekim hissediyordu. Vücudu son zamanlarda çok şey yaşamıştı ve bu yeniden uyanış onun iyileşmekte olduğu anlamına geliyordu. Diğer taraftan, verdiği tepki, onun için hâlâ yıkıcı bir cazibeye sahip olduğunu da hatırlatıyordu.

Yemeğe odaklandı, çatalını makarnanın içinde döndürdü ve dağınık bir lokmayı ağızına attı. Şimdiye kadar tattığı en güzel şeydi. Zengin ve yapışkan, sarımsakla tuzlu ve pastırmayla dumanlı. Tamamen tatmin ediciydi. "Yemek yapmayı ne zaman öğrendin?"

"Yazmaya başladığımda. yemek pişirmenin kafamdaki sorunları çözmek için harika bir yol olduğunu keşfettim."

"Hiçbir şey bir kasap bıçağı kadar ilham verici olamaz, değil mi?" Yaralanmamış kaşını ona doğru kaldırdı.

Kendini biraz fazla iğneleyici hissetmeye başlamıştı, o yüzden yumuşadı. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi yemek ."

"Sadece senin ve Jaycie'nin tamir ettikleriyle karşılaştırıldığında."

"Yemeğimizde hiçbir sorun yok." Pek inandırıcı olamadı.

"Onda da pek bir sorun yok. Söyleyebileceğiniz en iyi şey işe yarar olduğu."

"olanı alacağım. Servis edilebilir iyidir." Çatalıyla bir pastırma lokmasını kovaladı. "Neden kendin için yemek yapmıyorsun?"

"Çok fazla sorun var."

Yemek yapmaktan hoşlanıyor gibi görüldüğü için tam olarak tatmin edici bir cevap değildi, ama daha fazla sorgulamak için yeterince ilgi göstermeyecekti.

Sandalyesinde arkasına yaslandı. Onun aksine, yemeğini mideye indirmiyor, tadını çıkarıyordu. "Neden kendin için yiyecek sipariş etmedin?"

"Sipariş verdim," dedi bir lokma daha yerken. "Görünüşe göre birisi iptal eden bir mesaj bırakmış."

Şarap kadehini kucakladı. "Anlamadığım şey şu. Buraya geleli daha iki hafta bile olmadı. Birini bu kadar çabuk kızdırmayı nasıl başardın?"

Burada değerli bir şey sakladığının farkında olup olmadığını bilmek için her şeyini verebilirdi. "Hiçbir fikrim yok," dedi çatalının etrafında bir tutam makarna çevirirken.

"Bana söylemediğin bir şey var."

Ağzını kuruladı. "Sana söylemediğim pek çok şey var." "Bu konuda bir teorin var, değil mi?"

"Evet, ama ne yazık ki sorunun arkasındaki kişinin sen olduğunu kanıtlayamam." "Saçmalamayı kes," dedi sertçe. "benim dağıtmadığımı biliyorsun."

Ama kimin yaptığına dair bir fikriniz olabileceğine inanmaya

başlıyorum." "Yok. Yemin ederim." En azından bu kısmı doğrudu.

"O zaman neden oldu? rağmen aptal değilsin. Sanırım şüpheleriniz var."

"Olabilir. Ve hayır, paylaşmayacağım."

Okunması imkânsız bir yüz ifadesiyle ona baktı. "Bana gerçekten güvenmiyorsun, değil mi?"

Bu o kadar gülünç bir soruydu ki, gözlerini devirmekten kendini alamasa da cevap verme zahmetine girmedii. O da bunu eğlenceli bulmadı.

"Benimle aynı seviyede olmazsan yardım edemem," dedi anında itaat etmeye alışkın birinin sesiyle.

Bunu ondan öğrenmesine imkan yoktu. Hafıza bankasını silmek için muhteşem yemekler ve harika şaraplardan daha fazlası gerekirdi.

"Bana neler olduğunu anlat," diye devam etti. "Neden biri senin peşinde? Ne istiyorlar?"

Avucunu göğsüne koydu ve "Kalbimin anahtarı" diye mırıldandı.

Çenesinde bir kas kıpırdadı. "Sırlarını sakla o zaman. Umurumda değil."

"Umurunda olması için bir sebep yok."

Sessizlik içinde yemeklerini bitirdiler. Kadın tabağını ve şarap kadehini mutfağa taşıdı. Lavabonun üstündeki dolabın kapağı hâlâ aralıktı ve içinde istiflenmiş şişeler duruyordu. Annesi, insanların ona getirdiği hediyeler sayesinde her zaman iyi şarap bulundururdu. Nadir şaraplar. Çok aranan koleksiyon ürünleri. Orada ne sakladığını kim bilebilirdi? Belki-

Şarap! Annie lavabonun kenarını kavradı. Ya bu şarap şişeleri onun mirasıysa? Kulübedeki sanata o kadar odaklanmıştı ki ötesini düşünememişti. Nadir şarap şişeleri müzayedelerde fahiş fiyatlara satılırdı. Tek bir şişenin yirmi ya da otuz bin dolara gittiğini duymuştu. Ya Theo'yla birlikte mirasının bir kısmını tüketmişlerse?

Şarap boğazına geri dönmeye başladı. Adamın arkasından mutfağa doğru yürüdüğünü duydu. "Artık gitmelisin," dedi kararsızca. "Yemek için minnettarım ama ciddiylim. Buradan gitmelisin."

"Bana uyar." Tabağını tezgâhın üzerine bıraktı, kovulduğu için başka hiçbir şey hissetmiyordu.

O gider gitmez defterini kaptı, her bir şarap şişesinin etiketindeki bilgileri yazdı ve sonra hepsini dikkatlice kutuladı. Bir keçeli kalem buldu ve kapağına BAĞIŞLANACAK KIYAFETLER yazdı, sonra kutuyu dolabının arkasına sakladı. Eğer başka bir hırsızlık olayı olursa, onu yakalamaya çalışan kişinin işini kolaylaştırmayacaktı.

"BU ODA DAHA İYİ GÖRÜNSEYDİ DİYE DÜŞÜNÜP DURUYORUM," dedi Jaycie, koltuk değneklerine tehlikeli bir şekilde yaslanarak, "Theo burada dinlenmek isteyebilirdi."

Bu da demek oluyor ki Jaycie'nin ona istediği gibi davranıyordu. Annie güneşlenme odasındaki kanepenin minderlerini çevirdi. Jaycie artık aşık bir genç kız değildi. Erkekler konusunda daha iyi seçimler yapmak konusunda hiçbir şey öğrenmemiş miydi?

"Theo dün gece akşam yemeği için eve gelmedi mi?"

Annie, Jaycie'nin sesindeki soruyu duydu ama dün geceki yemeği kendine saklamanın en iyisi olduğuna karar verdi. "Bana zor anlar yaşatmak için bir süre buralarda kaldı. Sonunda onu kovdum."

Jaycie elindeki toz bezini kitap raflarının üzerinde gezdirdi. "Oh. Bu muhtemelen iyiydi."

ŞARAP BİR HAYAL KIRIKLIĞI DAHA YARATTI. Annie her şişeyi internetten takip etti. En pahalısı yüz dolardı, kesinlikle pahalıydı, ama bir arada miras olarak nitelendirilmek için yeterli değildi. Dizüstü bilgisayarının kapağını kapatırken Jaycie'nin mutfak kapısında olduğunu duydu. "Livia! Dışarıda olmaman gerekiyor. Hemen buraya gel!"

Annie iç çekti. "Ben onu getiririm."

Jaycie topallayarak koridora çıktı. "Onu cezalandırmaya başlamam gerekecek."

Jaycie çok yufka yürekliydi. Ayrıca, ikisi de hareketli bir çocuğu bütün gün içeride tutmanın doğru olmadığını farkındaydı. Annie paltosunu giyip Scamp'ı kucağına alırken, iyi bir insan olmanın baş belası olduğuna karar verdi.

Livia'yı ağaç kütüğünün yanında topuklarının üzerine çömelmiş buldu. Küçük kız, ağaç kovuğunun önündeki toprağa saplanmış çift sıra çubuğa yeni bir şey eklemişti. Şimdi küçük bir taş kaldırım, ağaç kovuğunun girişine giden sopa gölgesinin altında bir patika oluşturunuyordu.

Annie sonunda neye baktığını fark etti. Livia bir peri evi inşa etmişti. Maine'de yaygındı, hayalperestler için el yapımı konutlar.

ormanlık alanda yaşayabilecek yaratıklar. Çubuklardan, yosunlardan, çakıl taşlarından, çam kozalaklarından, doğada ne varsa ondan yapılmıştır.

Annie soğuk çıkıntı taşının üzerine bağdaş kurarak oturdu ve Scamp dizinin üzerine oturttu. "Benim," dedi Scamp, "Genevieve Adelaide Josephine Brown, nam-ı diğer Scamp. Ne yapıyorsun?"

Livia sanki bir şey söylemek istermiş gibi yeni taş döşemesine dokundu. O bir şey söylemeyince Scamp, "Bir peri evi yapmışsın gibi görünüyor. Bir şeyler inşa etmeyi severim. Bir keresinde dondurma çubuklarından alfabe harfleri yapmıştım, kağıt mendilden çiçekler yapmıştım ve elimi keserek bir Şükran Günü hindisi yapmıştım. Oldukça sanatsal biriyimdir. Ama hiç peri evi yapmadım."

Livia, sanki Annie hiç var olmamış gibi dikkatini Scamp'in üzerinde sabit tuttu. "Periler ziyaret etti mi?" Scamp sordu.

Livia'nın dudakları sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi aralanmaya başladı. Annie nefesini tuttu. Çocuğun kaşları çatıldı. Ağzı kapandı, tekrar açıldı sonra her şeyi solmuş gibi göründü. Omuzları çöktü, başı öne eğildi. O kadar mutsuz görünüyordu ki Annie onu itmeye çalıştığına pişman oldu.

"Özgür sır!" Scamp bağırdı.

Livia başını kaldırdı, gri gözleri yeniden canlandı.

Scamp küçük bez ellerinden birini ağzına bastırdı. "Bu kötü bir tane. Kızmaya iznin olmadığını unutma."

Livia ciddiyetle başını salladı.

"Benim özgür sırrım ..." Scamp sesini neredeyse fısıltıya indirdi. "Bir keresinde oyuncaklarımı almam gerekiyordu ama ben almak istemedim ve Annie bana dışarı çıkmamamı söylemesine rağmen onun yerine keşfe çıkmaya karar verdim. Ama yine de çıktım ve Annie nerede olduğumu bilmiyordu ve bu onu çok korkuttu." Scamp nefes almak için durakladı. "Sana kötü olduğunu söylemiştim. Benden hâlâ hoşlanıyor musun?"

Livia'nın başı sert bir şekilde .

Scamp sırtını Annie'nin göğsüne yasladı. "Bu hiç adil değil. Ben iki bedava sır söyledim ama sen bana bir tane bile söylemedin."

Annie, Livia'nın iletişim kurma arzusunu hissedebiliyordu; küçük bedeninde toplanan gerginliği, narin yüz hatlarına kazınmış mutsuzluğu.

"Boş ver!" Scamp haykırdı. "Yeni bir şarkım var. Harika bir şarkıcı olduğumu söylemiş miydim? Şimdi sizin için çalacağım. Şarkı söylemeyin - ben solo bir sanatçıyım - ama dans etmekten çekinmeyin."

Scamp "Girls Just Want to Have Fun" şarkısının coşkulu bir versiyonunu söylemeye başladı. İlk nakarat sırasında Annie ayağa kalktı ve Scamp çapraz kolunun üzerinde sallanarak dans etti. Livia da kısa süre sonra ona katıldı. Scamp son nakaratı söylediğinde Livia ve Annie birlikte dans ediyorlardı ve Annie bir kez bile öksürmemişti.

ANNIE o gün THEO'yu görmedi ama ertesi gün öğleden sonra Jaycie'yle birlikte güneşlenme odasına saldırmaya devam ederken o da varlığını belli etti. "Theo'dan bir mesaj var." Jaycie telefonuna baktı. "Bütün şöminelerin temizlenmesini istiyor. Bunu yapamayacağımı unutmuş."

Annie, "O hiçbir şeyi unutmadı," diye karşılık verdi. Theo'ya güvenin, yeni bir

Ona işkence etmenin bir yolu.

Jaycie, koltuk değneğinin tepesine bağlı mor su aygırının üzerinden Annie'ye baktı. "Bu benim işim. Böyle bir şeyi yapmak zorunda olmamalısın."

"Eğer , Theo'yu eğlencesinden mahrum bırakacağım."

Jaycie kitaplıklara doğru çöktü ve deri ciltli bir kitabı yan tarafına yuvarladı. "İkinizin neden anlamıyorum. Yani... Ne olduğunu hatırlıyorum ama bu çok uzun zaman önceydi. O sadece bir çocuktü. Ve bir daha başının belaya girdiğini hiç duymadım."

Çünkü Elliott bunu örtbas ederdi, diye düşündü Annie. "Zaman bir insanın temel karakterini değiştirmez."

Jaycie ona ciddiyetle baktı, dünyanın en naif kadınıydı. "Karakterinde hiçbir sorun yok. Olsaydı beni kovardı."

Annie sivri bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Burada sahip olduğu tek gerçek arkadaşına kendi alaycılığını bulaştıramazdı. Belki de karakter kusuru olan kendisiydi. Jaycie'nin evliliğinde yaşadığı onca şeyden sonra, erkekler hakkındaki iyimserliğini hâlâ koruyabilmesi takdire şayandı.

ANNIE o gece üstü başı is içinde kulübeye girdiğinde, Leo'nun ata binmiş bir kovboy gibi koltuğunun arkasına yaslanmış olduğunu gördü. Dilly bir sandalyede oturuyordu, kucağında iki gece öncesinden kalma boş şarap şişesi vardı. Crumpet, pornografik sanat fotoğraf kitabının açık bir kopyasının önünde yere yayılmıştı, Peter ise eteğinin altına bakmak için arkasından yaklaşmıştı.

Theo mutfaktan çıktı, elinde bir bulaşık havlusu vardı. Kadın kuklalardan ona baktı. Adam omuz silkti. "Sıkıldılar."

"Sıkılmıştın. Yazmak istemiyordun ve bu da senin erteleme yöntemi. Sana kuklalarımı rahat bırak demedim mi?"

"mı? Hatırlamıyorum."

"Bu konuda seninle tartışabilirim ama banyo yapmam gerekiyor. Nedense her tarafım şömine külüyle kaplı gibi görünüyor."

Gülümsedi. Düşünceli yüzüne pek uymayan, Tanrı'ya karşı dürüst bir gülümseme. Yatak odasına doğru yürüdü. "Ben çıktığımda gitmiş olsan iyi olur."

"Gitmemi istediğine emin misin?" dediğini duydu. "Bugün kasabadan birkaç ıstakoz aldım."

Lanet olsun! Açlıktan ölüyordu ama bu kendini yemek için satacağı anlamına gelmiyordu. En azından sıradan bir yemek için. Ama ıstakoz . . . ? Kendini aptal gibi hissetmesine neden olan yatak odasının kapısını çarptı.

Neden hissettiğini anlamıyorum, dedi Crumpet huysuzca. *Ben her zaman kapıları çarpıyorum.*

Annie kirli kotunu çıkardı. *Tam olarak demek istediğim.*

Banyo yaptı, saçlarındaki isi yıkadı ve temiz bir kot pantolon ile Mariah'nın siyah balıkçı yaka kazaklarından birini giydi. Islak saçlarını atkuyruğu yaparak evcilleştirmeye çalıştı, bunu yaparken buklelerinin birazdan çılgın yatak yayları gibi dışarı fırlayacağını biliyordu. Yetersiz makyaj malzemelerine göz attı ama dudak parlaticısı bile sürmeyi reddetti.

Mutfak dört yıldızlı bir restoran gibi kokuyordu ve Theo lavabonun üzerindeki dolaba bakıyordu. "Buradaki şaraba ne oldu?"

Kazağının kollarını yukarı doğru itti. "Kutulandı ve postaneye yapacağım bir sonraki ziyareti bekliyor." Tüm partinin değeri yaklaşık dört yüz dolardı, bir miras değildi ama yine de hoş karşılanabilirdi. "Satıyorum. Yüzlerce dolar değerindeki şarabı kendim içemeyecek kadar fakir olduğum ortaya çıktı. Ya da istenmeyen bir misafire ikram edemeyecek kadar."

"Senden bir şişe alacağım. Daha da iyisi, benden çaldığın yiyeceklerle takas ederim."

"Ben bir şey çalmadım. Sana söyledim. Gelecek hafta ikmal gemisi geldiğinde hepsini yenileyeceğim." Aceleyle bir düzeltme yaptı. "Yedikleriniz hariç."

"Değiştirilmesini istemiyorum. Şarabını istiyorum." Scamp araya girdi. *Onun yerine vücudunu ver.*

Lanet olsun, Scamp. Kapa çenenin. Annie gözlerini ocaktaki tencerelere daktı. "En ucuz şişe bile ödünç aldığım yiyecekten daha değerli."

"Bu geceki ıstakozu unutuyorsun."

"Peregrine'de hamburger ıstakozdan daha pahalıdır. Ama iyi denemeydi."

"Peki. Senden bir şişe alacağım."

"Harika. Fiyat listemi alayım."

Kadın yatak odasına doğru ilerlerken adam nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Ne kadar ödemek istiyorsun?" diye seslendi.

"Şaşırt beni," dedi mutfaktan. "Ve hiç alamazsın. Hepsini kendim içeceğim."

Dolabın arkasından kutuyu çıkardı. "O zaman bir de mantarlama ücreti eklemem gerekecek. Paylaşmak daha ucuza gelir."

Ya öksürük ya da kaba bir kahkaha gibi bir şey duydu.

Theo ıstakozun yanına patates püresi yapmıştı -krem, sarımsaklı patates püresi- akşam yemeği hazırlama teklifinin önceden planlanmış olduğunun tartışılmaz bir kanıtıydı, çünkü o sabah kulübede hiç patates yoktu. Burada takılmasının sebebi neydi? Kesinlikle fedakarca değildi.

Masayı hazırladı, cumbadan gelen cereyana karşı bir kazak giydi ve mutfaktan bulaşıkları taşımaya yardım etti. Yemeğe başladıklarında, "Gerçekten tüm o şömineleri süpürdün mü?" diye sordu.

"Ben yaptım."

Kadının kadehini doldurup kendi kadehini kaldırarak kadeh kaldırırken ağzının kenarında bir şey oldu. "Her yerdeki iyi kadınlara."

Onunla tartışmaya giremezdi - önünde pembe kırmızı bir ıstakoz ve sıcak tereyağı varken olmazdı, bu yüzden yalnızmış gibi davrandı.

Sessizce yediler. Ancak son lokmasını -özellikle kuyruktan koparılmış tatlı bir lokma- bitirdikten ve çenesindeki tereyağı lekesini sildikten sonra sessizliği bozdu. "Şeytanla bir anlaşma yaptın, değil mi? Ruhunu yemek yapma yeteneğine değiştin."

Boş bir pençeyi kabuk çanağına bıraktı. "Ayrıca kadın kıyafetlerinin içini görebilmek."

Bu imparatorluk mavisi gözler alaycılık için tasarlanmıştı ve irislerdeki kıvılcımlar onu şaşkına çevirdi. Peçetesini buruşturdu. "Bu çok kötü oldu. Buralarda görülmeye değer pek bir şey yok."

Başparmağını şarap kadehinin kenarında gezdirdi, gözleri kızdaydı. "Ben öyle demezdim."

Vücudunda cinsel bir elektrik çarpması oldu. Teni yandı ve bir an için sanki yeniden on beş yaşındaymış gibi hissetti. Şarap yüzünden. Tabağını masanın kenarından geriye itti. "Bu doğru. Adanın en güzel kadını senin çatının altında. Jaycie'yi unutmuşum."

Bir an için kafası karışmış gibi göründü; bu onun açısından muazzam bir sahtekârlıktı. At kuyruğunu sıkılaştırdı. "Cinsel büyüünü onun üzerinde deneme Theo. Kocasını kaybetti, dilsiz bir çocuğu var ve -senin sayende- hiçbir iş güvencesi yok."

"Onu asla kovmayacaktım. Bunu biliyordun."

Bunu hiç bilmiyordu ve ona güvenmiyordu. Ama sonra aklına bir şey geldi. "Beni çemberden atlabildiğin sürece onu kovmayacaksın. Bu mudur yani?"

"O şömineleri gerçekten süpürdüğünüze inanamıyorum." Kayıtsız kaşlarından birinin hafifçe kalkması enayi yerine konulduğunu gösteriyordu. "Evde yaşamak yerine kasabada kalsaydı, haftada birkaç kez gelebilirdi," dedi. "Bunu hâlâ yapabilirim, biliyorsun."

"Kasabanın neresinde? Birinin evinde bir oda mı? Şu anda sahip olduğundan daha kötü."

"Burada çalışabildiğim sürece sorun olmaz." Şarap kadehini boşalttı. "Jaycie'nin çocuğu da hazır olduğunda konuşacak."

"Büyük çocuk psikoloğu konuştu."

"Sorunlu bir çocuğu benden daha iyi kim tanıyabilir?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir masumiyetle oynadı. "Ama Livia bir psikopat değil."

Kötü bir adamım diye duygularım yok mu sanıyorsun?

Kesinlikle şarabı fazla kaçırmıştı çünkü ses Leo'ya aitti. "O yaz bazı sorunlar yaşadım. Dışa vurdum."

Adamın duygusuzluğu onu çileden çıkardı ve masadan ayağa fırladı. "Beni öldürmeye çalıştın. Eğer Jaycie o gece sahilde yürüyor olmasaydı, boğulacaktım."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi rahatsız edici bir yoğunlukla.

Onun hakkındaki kararsızlığından nefret ediyordu. Birlikte olduklarında daha fazla tehdit altında hissetmesi gerekirdi ama hissettiği tek tehdit kafa karışıklığından kaynaklanıyordu. Yine de bu on beş yaşından çok mu farklıydı? O zaman da tehlikede olduğuna inanmak istememişti. Ta ki neredeyse boğulana kadar.

"Bana Regan'dan bahset," dedi.

Peçetesini topladı ve ayağa kalktı. "Bir anlamı yok."

Başka biri olsaydı, merhamet onu durdururdu. Ama anlaması gerekiyordu. "Regan iyi bir denizciydi," dedi. "Fırtınanın yaklaştığını bildiği halde neden tekneyi dışarı çıkardı? Bunu neden yapsın ki?"

Odanın diğ er ucuna doğru yürüdü ve ceketini aldı. "Regan hakkında konuşmam. *Asla*."

Saniyeler sonra kapıdan çıkmıştı.

Yatmadan önce son şarabı da bitirdi ve büyük bir susuzluk ve daha da büyük bir baş ağrısıyla uyandı. Bugün Harp Evi'ne gitmek istemiyordu. Theo, Jaycie'yi kovmayacağını söylememiş miydi? Ama ona güvenmiyordu. Ve bunu kastetmiş olsa bile, Jaycie'nin hâlâ yardıma ihtiya ı vardı. Annie onu terk edemezdi.

Kulübeden ayrılırken, Theo'nun kendisini daha fazla şömine temizliği gibi işlerle uğraştırmasına izin vermeyeceğine yemin etti. Peregrine Adası'nda sadece bir kukla ustasına yer vardı ve o da kendisiydi.

Başının yanından bir şey vızıldadı. Bir nefesle yere düştü.

Yanağının altındaki toprak soğuk ve p r zl yken, dünya etrafında dönerken, orada sertçe nefes alarak yattı. Gözlerini sıkıca kapattı. Kalbinin çarptığını hissetti.

Az önce biri onu vurmaya çalışmıştı. şu anda bile peşinden silahla gelebilecek biri.

Onuncu Bölüm

ANNIE KOLLARINI VE BACAKLARINI TEST ETTİ, sadece darbe almadığından emin olacak kadar hareket ettirdi. Dikkatle dinledi ama nefesinin hırıltılı sesi ve dalgaların vuruşundan başka bir şey duymadı. Bir deniz kuşu seslendi. Yavaşça, dikkatlice başını kaldırdı.

Kurşun batıdan gelmişti. Yattığı yer ile yol arasında uzanan kızıl ladin ve bodur sert ağaçlardan oluşan çalılıkta bir şey görmedi. Sırt çantasının ağırlığıyla kendini yukarı itti ve önce kulübeye, sonra okyanusa, sonra da uçurumun tepesinde beliren Harp House'a baktı. Her şey her zamanki gibi soğuk ve ıssız görünüyordu.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Korunmak için sadece bir sırt çantasıyla çok açıktaydı. Ateşli silahlarla hiç deneyimi yoktu. Bunun gerçekten bir kurşun olduğunu nereden biliyordu?

Çünkü biliyordu.

Bir avcının hatalı atışı mıydı? Peregrine Adası'nda av hayvanı yoktu ama her evde silah vardı. Barbara'ya göre, birkaç ada sakini ya kendilerini ya da vurmuştu. Genelde kaza olduğunu söylemişti ama her zaman değil.

Annie arkasında bir şey duydu; ait olmayan bir ses, bir atın toynaklarının sesi. Yeni bir adrenalin dalgası onu tekrar yere indirdi.

Theo işi bitirmek için onun peşinden geliyordu.

Düşünce şekillenir şekillenmez ayağa kalkmak için mücadele etti. Toprakta sinmişken onu vurmasına izin verirse lanetlenirdi. Eğer onu öldürecekse, tetiği çektiğinde gözlerinin içine bakması gerekirdi. Arkasını dönüp güçlü hayvanın dörtnala kumsaldan kendisine doğru geldiğini gördüğünde, korkunç bir ihanet duygusuyla birlikte bunun olmadığına inanmak için çaresizce bir ihtiyaç duydu.

Theo durdu ve kendini Dancer'ın üzerinden attı. Elinde silah yoktu. Herhangi bir silah. Belki de düşürmüştü. Ya da . . .

Yanakları soğuktan kızarmıştı ama ceketinin fermuarı açıktı ve ona doğru koşarken ceketini açtı. "Ne oldu? Düşüğünü gördüm. İyi misin?"

Dişleri takırdıyordu ve her yeri titriyordu. "Az önce *beni vurmaya* mı çalıştın?"

"*Hayır!* Bu ne? Birinin seni vurmaya çalıştığını mı söylüyorsun?"

"Evet, biri beni vurmaya çalıştı!" diye bağırdı.

"Emin misin?"

Dişlerini sıktı. "Bana hiç edilmedi ama evet, eminim. Nasıl olur da duymazsın?"

"Suya çok yakın olduğum için bir şey duyamadım. Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

Ellerinin topukları eldivenlerinin arasından sızladı. Parmaklarını sıktı. "Eve doğru gidiyordum ve bir kurşun kafamın yanından geçti."

"Nereden geldi bu?"

Hatırlamaya çalıştı. "Sanırım şuradaydı." Titreyen eliyle az önce geldiği yolun tam tersi yöndeki yolu işaret etti. Adam sanki ne kadar kötü yaralandığını çalışıyormuş gibi onu inceledi, sonra da hızlıca etrafı gözden geçirdi. "Seni görebileceğim bir yerde kal. Biz gideceğiz. eve kadar birlikte gidelim." Birkaç dakika sonra ağaçlara doğru gidiyordu.

Olduğu yerde kalamayacak kadar savunmasız hissediyordu ama bataklığın açık arazisinden kulübeye doğru yürürse daha da savunmasız kalacaktı. Bacaklarının sabitlenmesini bekledi, sonra Harp Evi'ne giden yolun dibindeki ağaçlara doğru koştu.

Theo'nun yanına yanaşması uzun sürmedi. Yerinde durmadığı için onu azarlamasını bekliyordu ama yapmadı. Bunun yerine attan indi ve Dancer'ı önden tutarak onunla birlikte yürüdü.

"Bir şey gördün mü?" diye sordu.

"Bir şey yok. Bunu her kim yaptıysa ben oraya vardığımda çoktan gitmişti."

Yolun başına geldiklerinde ona Dancer'ı sakinleştirmesi gerektiğini söyledi. "Seninle evde buluşacağım," dedi. "Ve sonra bir konuşma yapacağız."

Jaycie'yle konuşmak zorunda kalacağı içeri girmeye hazır değildi. Bunun yerine Theo Dancer'ı avluda dolaştırırken o da ahıra girdi. Ahır hâlâ hayvan ve toz kokuyordu ama artık burada sadece bir at barındığı için kokular eskisinden daha hafifti. Theo'yla buluşmak için mağaraya inmeden kısa bir süre önce, o öğleden sonra Theo'yla konuştukları cılız tahta bankın üzerindeki pencereden örümcekli bir ışık sızıyordu.

Sırt çantasını çıkardı ve hırsızlık olayından sonra telefonuna kaydettiği anakara polis numarasını aradı. Ulaştığı memur, verdiği bilgileri dikkatle dinledi ama ilgilenmiş gibi görünmüyordu. "Çocuklardı. Peregrine'de ortalık Vahşi Batı'ya dönmüş durumda ama sanırım siz bunu zaten biliyorsunuz."

"Çocuklar okulda," diye cevap verdi, hissettiği kadar sabırsız görünmemeye çalışarak.

"Bugün olmaz. Tüm adalardan öğretmenler kış konferansı için Monhegan'da. Çocuklar bugün izinli."

Atışın daha kötü bir amacı olan bir yetişkin yerine silahlarla uğraşan bir çocuk tarafından yapılmış olabileceğini düşünmek biraz rahatlatıcıydı. Memur, adaya bir sonraki gelişinde soruşturma yapacağına söz verdi. "Eğer başka bir şey olursa," dedi, "bize haber vermeyi unutmayın."

"Bir kurşun gerçekten bana isabet ederse mi?"

Kıkırdadı. "Bu konuda endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum hanımefendi. Adalılar sert bir gruptur ama genellikle birbirlerini öldürmezler."

"Salak herif," diye mırıldandı ve Theo Dancer'ı ahıra götürürken bağlantıyı kesti.

"Bu sefer ne yaptım?" Theo söyledi. "Sen değil. Anakara polisini aradım."

"Bu konuşmanın ne kadar iyi geçtiğini tahmin edebiliyorum." Dancer'ı yatağı olan tek ahıra götürdü. Ahırlar ısıtılmasa da ceketini bir kancaya attı ve atını eyerden indirmeye başladı. "Birinin seni vurmaya çalıştığından emin misin?"

Banktan kalktı. "Bana inanmıyor musun?" "Neden inanmayayım ki?"

Çünkü bana söylediklerine asla inanmam. Dancer'ın ahırına yaklaştı. "Ayak izleri bulduğunuzu sanmıyorum. Ya da bir mermi kovanı?"

Eyer örtüsünü kaldırdı. "Ah, evet. Yerdeki tüm pislikle birlikte ilk gördüğüm şey buydu. Bir mermi kovanı."

"Bu kadar iğneleyici olmana gerek yok." Onunla neredeyse her zaman iğneleyici konuştuğu için, kendisine saldırmasını bekliyordu ama o sadece çok fazla polisiye dizi izlediğini söyleyerek homurdandı.

Dancer'ın palaskasını çıkarmayı bitirdiğinde, Regan'la birlikte yavruları buldukları bir sonraki ahıra baktı. Şimdi orada sadece bir süpürge, bir yığın kova ve kötü anılar vardı. Başka tarafa baktı.

Sonunda kıpırdanmayı bıraktı ve sadece Theo'nun çalışmasını izledi - o uzun, eşit fırça darbeleri, herhangi bir çapak veya çamur pıhtısını kaçırmadığından emin olurken parmaklarının nazik dokunuşu, Dancer'ın kulaklarının arkasını kaşımak ve onunla yumuşak bir şekilde konuşmak için yaptığı işi bırakma şekli. Onun bu bariz ilgisi Dancer'ın anında pişman olduğu bir şey söylemesine neden oldu. "Gerçekten sen olduğunu düşünmemiştim."

"Evet, muhtemelen ." Fırçayı bir kenara bıraktı ve kontrol etmek için diz çöktü

Dancer'ın toynakları. Atın herhangi bir taş almadığından emin olduktan sonra ahırdan çıktı ve lazer odaklı gözlerini ona çevirdi.

"Daha fazla saçmalık yok," dedi. "Bana neler olduğunu hemen şimdi anlatmalısın."

Şapkasını çıkardı ve ellerinin arasında gezdirdi. "Nereden bilebilirim ki?"

"Söylediğinden daha fazlasını biliyorsun. Bana güvenmiyor musun? Güveniyorum. Ama bunu aşman gerekecek çünkü şu anda *güvenebileceğin* tek kişi benim."

"Bu pek mantıklı değil." "Bunu kabullen."

Hızlı bir hatırlatma yapma zamanı gelmişti. "Adaya geri döndüğümde . . . Sizi ilk gördüğümde bir silah taşıyordunuz." "Antika bir düello tabancası."

"Babanın silah koleksiyonundan."

"Bu doğru. Evde bir dolap dolusu silah var. Av tüfekleri, tüfekler, tabancalar." Durakladı, gözleri kısıldı. "Ve her birini nasıl ateşleyeceğimi biliyorum."

Şapkasını cebine soktu. "Bu beni çok daha iyi hissettirdi."

Ama ironik bir şekilde öyle oldu. Sadece kendisinin bildiği çarpık bir nedenden ötürü onu gerçekten öldürmek isteseydi, bunu şimdiye kadar yapardı. Mirasına gelince... O bir Harp'tı ve paraya ihtiyacı olduğuna dair hiçbir işaret görmemişti.

O zaman neden adada yaşıyor? Dilly sordu. *Gidecek başka bir yeri yoksa tabii.*

Tıpkı senin gibi, Crumpet işaret etti.

Annie kuklaların seslerini bastırdı. Bundan hoşlanmayabilirdi -hiç hoşlanmıyordu- ama şu anda konuşabileceği tek kişi Theo'ydu.

Tıpkı on beş yaşındayken olduğu gibi, dedi Dilly.

Parmaklarını ahır kapısının üzerinde kıvırdı. "Bu iş kontrolden çıktı. Sakladığın şey her neyse söyle bana."

"Bir çocuk olabilir. Ada öğretmeni bir konferansta olduğu için bugün okul yoktu."

"Bir çocuk mu? Sence kulübeyi de bir çocuk mu fırlattı?"

"Belki." Hayır, hiç de öyle düşünmüyordu.

"Eğer bunu bir çocuk yapmış olsaydı, çok daha fazla yıkım olurdu."

"Bunu bilmiyoruz." Onun yanından geçip gitti. "Gitmem gerek. Jaycie bir saat önce beni bekliyordu."

Adamın vücudu sert tendonlardan ve katı kaslardan oluşan taşınmaz bir duvar gibi önüne dikilmeden önce ancak bir adım atabilmişti. "İki seçeneğin var," dedi. "Ya bu adadan gideceksin ..."

Kulübeyi ona mı bırakacaktı? Bunu yapmasına imkan yoktu.

". . ya da," dedi, "benimle aynı seviyeye gelebilir ve yardım etmeye çalışmama izin verebilirsiniz."

Teklif çok samimi, çok baştan çıkarıcı görünüyordu. Ama istediği gibi yüzünü onun kazağına gömmek yerine, en hırçın haliyle Crumpet'i kanalize etti. "Sana ne ki? Benden hoşlanmıyorsun bile."

"Senden çok hoşlanıyorum."

Adam yüzünü ekşitmeden söyledi ama kadın yemedi. "Saçmalık."

Kemerli kara kaşlarından biri yukarı doğru kalktı. "Bana inanmıyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Tamam o zaman." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Biraz . Ama ..." Sesi yumuşak ve boğuk bir hal aldı. "Sen bir kadınsın ve benim ihtiyacım olan da bu. Uzun zaman oldu."

Oyun oynuyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu ama bu, hislerinin sıcak bir şekilde harekete geçmesini engellemedi. Bu his istenmeyen ve rahatsız ediciydi ama anlaşılabilirdi. Adam, kitaplarından fırlamış siyah saçlı, mavi gözlü bir cinsel fanteziydi ve o da uzun boylu, zayıf, otuz üç yaşında, tuhaf bir yüze, çıldırtıcı saçlara ve göründükleri kadar asil olmayan erkeklere karşı ölümcül bir çekime sahip bir kadındı. Onun kara büyüüne karşı alaycı bir haçla savaştı. "Neden daha önce söylemedin? Kıyafetlerimi hemen çıkaracağım."

Mürekkep gibi ipek ve pelüş siyah kadife gibiydi. "Burası çok soğuk. Sıcak bir yatağa ihtiyacımız var."

"Pek sayılmaz." *Kapa çeneni! Kapa şu lanet çeneni!* "Yeterince ateşliyim. En azından bana söylenen bu." Saçını savurdu, sırt çantasını aldı,

ve onun yanından geçti.

Bu sefer gitmesine izin verdi.

Theo sırtıtmakla yüzünü buruşturmak arasında bir şey yaparak ahır kapısının kapanışını izledi. Oyunun içinde olsa bile onu yemlememeliydi. Ama o iri gözler onu içine çekmeye devam ediyor, oyun oynamak istemesine neden oluyordu. Biraz kirli eğlence. Ayrıca kızın kokusunda da bir şeyler vardı alıştığı pahalı parfümlerden değil, basit bir kalıp sabun ve meyveli bir eczane şampuanından.

Dancer onu omzundan dürtükledi. "Biliyorum dostum. Beni iyi yakaladı. Ve bu benim hatam." Atı da onu onaylarcasına çenesini dürttü.

Theo raptiyeleri kaldırdı ve Dancer'ın kovanını taze suyla doldurdu. Dün gece Annie'nin evde bıraktığı dizüstü bilgisayara girmeye çalıştığında, şifresini kıramamıştı. Şimdilik sırları kendisine aitti ama bunun daha fazla devam etmesine izin veremezdi.

Onunla uğraşmayı bırakması gerekiyordu. Ayrıca, az önce yaptığı gibi onu yemlemek, onu rahatsız ettiğinden daha çok dengesini bozmuş gibi görünüyordu. Şu anda aklında olmasını isteyeceği son şey çıplak bir kadındı, hele ki çıplak bir Annie Hewitt.

Onu tekrar Peregrine'de görmek bir kâbusun içine geri itilmek gibiydi, öyleyse neden onunla birlikte olmayı dört gözle bekliyordu? Belki de onun arkadaşlığında tuhaf bir güvenlik bulduğu içindir. Annie'de her zaman çekici bulunduğu o cilalı güzellikten eser yoktu. Kenley'nin aksine Annie'nin ilginç bir lunapark yüzü vardı. Annie aynı zamanda çok zekiydi ve muhtaç olmamasına rağmen kendini yılmaz biri olarak da göstermiyordu.

Bunlar onun iyi yanlarıydı. Kötü yanlarına gelince. . .

Annie hayatı bir kukla gösterisi olarak görüyordu. Ruhu parçalayan geceler ya da dokunduğunuz her şeye yapışacak kadar yoğun bir umutsuzlukla ilgili hiçbir deneyimi yoktu. Annie bunu inkâr edebilirdi ama hâlâ mutlu sonlara inanıyordu. Onunla birlikte olmak istemesini sağlayan yanılsama buydu.

Ceketini eline aldı. Annie'nin ağır kazakları ve hantal paltosunun altında gizlenen çıplak beden yerine bir türlü yazamadığı bir sonraki sahneyi düşünmeye başlaması . Çok fazla giysi giyyordu. Yaz olsaydı, onu mayoyla görürdü ve yazarın hayal gücü yeterince tatmin olur, böylece daha üretken düşüncelere geçebilirdi. Bunun yerine, zar zor hatırladığı sıksa genç vücudunun görüntüleri gözünün önüne geliyor ve şimdi neye benzediğini merak ediyordu.

Azgın piç.

Dancer'ı son bir kez okşadı. "Sandığından daha şanslısın dostum. Topsuz yaşamak hayatı çok daha az karmaşık hale getiriyor."

ANNIE BİRKAÇ SAATİNİ kitaplıkta bulduğu en eski sanat kitaplarını araştırarak geçirdi ama ne David Hockney'nin kitabı, ne Niven Garr koleksiyonu, ne de Julian Schnabel'in kitabı, hiçbirisi nadir değildi. Yeterince hayal kırıklığı yaşadktan sonra Jaycie'nin temizlik yapmasına yardım etti.

Jaycie bütün gün her zamankinden daha sessizdi. Yorgun görünüyordu ve Elliott'ın ofisine girdiklerinde Annie ona oturmasını emretti. Jaycie koltuk değneklerini deri koltuğun koluna dayadı ve kanepeye doğru sarktı. "Theo bu gece Range Rover'ı kulübeye geri götürmeni isteyen bir mesaj gönderdi."

Annie Jaycie'ye vurulduğunu söylememiştii ve söylemeye de niyeti yoktu. Amacı Jaycie'nin hayatını kolaylaştırmaktı, endişelerini arttırmak değil.

Jaycie bir tutam sarı saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ayrıca bana bu akşam yemeği göndermememi söyledi. Bu hafta üçüncü kez oluyor bu."

Annie süpürgeyi ön pencerelere götürdü ve dikkatle, "Onu ben davet etmedim, Jaycie. Ama Theo ne isterse onu yapar."

"Senden hoşlanıyor. Anlamıyorum. Onun hakkında korkunç şeyler söylüyorsun."

Annie açıklamaya çalıştı. "Benden hoşlanmıyor. Hoşlandığı şey bana zor anlar yaşatması. Arada büyük bir fark var."

"Hiç sanmıyorum." Jaycie kendini toparladı ve koltuk değnekleriyle oynamaya başladı. "Gidip Livia'nın neyin peşinde olduğuna baksam iyi olacak."

Annie dehşet içinde ona baktı. Dünyada üzmemek isteyeceği son kişiyi üzüyordu. Neredeyse ıssız bir adadaki hayat gün geçtikçe daha da karmaşıklaşıyordu.

O AKŞAM, paltosunu almaya gitmeden hemen önce Annie, Livia'nın mutfakta bir tabure çekip üzerine tırmandığını ve Annie'nin sırt çantasına rulo halinde bir resim kağıdı sıkıştırdığını gördü. Kulübeye varır varmaz araştırmaya niyetlendi ama kapıyı açtığında gördüğü ilk şey Leo'nun koltuğa yayılmış, koluna bir uyuşturucu kullanıcısının turnikesi gibi bağlanmış bir pipetle yattığı oldu. Dilly diğer uca uzanmış, elinden sigara gibi sarılmış küçük bir kâğıt silindir sarkıyor, bacakları bir erkeğinki gibi çapraz, bilekleri dizlerinin üzerindeydi.

Annie şapkasını çıkardı. "Kuklalarımı *rahat* bırakacak mısınız?!"

Theo mutfaktan çıktı, lavanta rengi bir bulaşık havlusunu kot pantolonunun kemerine sıkıştırmıştı. "Şimdiye kadar dürtü kontrolümün bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

Annie onu gördüğünde hissettiği zevkten nefret ediyordu. Yine de, kalbi atan hangi kadın onun gibi bir adamla, lavanta rengi çay havlusuyla göz göze gelmekten zevk almazdı ki? Onu gülünç yakışıklılığı için kibirli davranarak cezalandırdı. "Dilly asla sigara içmez. Madde bağımlılığını önleme konusunda uzmanlaşmıştır."

"Takdire şayan."

"Ve ben eve dönene kadar buradan gitmiş olman gerekiyordu."

"Öyle miyim?" Belirsiz görünüyordu, hafıza kayıplarına eğilimli bir matine idolü gibiydi. Hannibal mutfaktan çıktı ve Theo'nun ayakkabısına sarıldı.

Gözlerini kediye dikti. "Tanıdığının burada ne işi var?"

"Çalışırken ona ihtiyacım var."

"Büyü yapmaya yardım etmek için mi?"

"Yazarların kedilere karşı bir ilgisi var. Anlaman mümkün değil." Mükemmel yontulmuş burnunu ona dikmiş, yüz ifadesi öylesine kasıtlıydı ki

küçümseyerek onu kızdırmaya çalıştığını biliyordu. Bunun yerine kuklalarını yeni keşfettikleri kötü alışkanlıklarından kurtardı ve onları stüdyoya geri götürdü.

Kutular artık yatağın üzerinde değil, duvar boyunca, araştırmasının pek çok şey gibi değersiz olduğunu kanıtladığı taksi duvar resminin altında duruyordu. Kutuların içindekileri gözden geçirmeye, her şeyin envanterini çıkarmaya başlamıştı ama şu ana kadar bulabildiği tek ilginç şey yazlık misafir defteri ve genç bir kızken tuttuğu hatıra defterine verdiği isim olan Hayal Defteri'ydi. *Defterin* sayfalarını çizimleriyle, izlediği gösterilerin *Playbill*'leriyle, en sevdiği aktrislerin fotoğraflarıyla ve kendi hayali Broadway zaferleri hakkında yazdığı eleştirilerle doldurmuştu. Yetişkin hayatının o genç kızın fantezilerinden ne kadar görmek iç karartıcıydı ve onu bir kenara koydu.

Mutfaktan lezzetli bir şeyin kokusu geliyordu. Saçlarını taradıktan ve zavallı olduğu için dudaklarına biraz parlaticı sürdükten sonra oturma odasına döndü ve Theo'yu daha önce Leo'yu yerleştirdiği yerde, kanepede uzanırken buldu. Odanın diğer ucundan bile elinde çizimlerinden birini tuttuğunu görebiliyordu. "Bu kadar iyi bir ressam olduğunu unutmuşum," dedi.

Kendini eğlendirmek için yaptığı bir şeyi incelediğini görmek onu rahatsız etti. "Ben iyi değilim. Bunu eğlenmek için yapıyorum."

"Kendini çok ucuza satıyorsun." Çizime tekrar baktı. "Bu çocuğu sevdim. Karakteri var."

Düz, siyah saçları ve başının tepesinden bir çeşme gibi fışkıran sakallarıyla çalışkan bir gencin çizimini yapmıştı. Kemikli ayak bilekleri kot pantolonunun paçalarının altından görünüyordu, sanki ergenlik öncesi büyüme ataklarından birini geçiriyor gibiydi. Kare çerçeveli gözlükleri hafif çilli burnunun üzerinde duruyordu. Gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmişti ve bileğine büyük gelen bir yetişkin saati takıyordu. Kesinlikle harika bir sanat eseri değildi ama geleceğin kuklası olma potansiyeline sahipti.

Theo kâğıdı eğerek başka bir açıdan baktı. "Sence kaç yaşında?"

"Hiçbir fikrim yok."

"On iki, belki. Ergenlikle mücadele ediyor."

"Sen öyle diyorsan."

Adam tabloyu yere bıraktığında, kendine bir kadeh şarap doldurduğunu fark etti. Kadın itiraz etmeye başladı ama adam Louis XIV sandığının üzerindeki açık şişeyi işaret etti. "Onu evden getirdim. Ve birkaç soruya cevap verene kadar içemezsin."

Gerçekten yapmak istemediği bir şey. "Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz?"

"Köfte yiyeceğim. Hem de öyle sıradan bir köfte değil. İçinde biraz pancetta, iki özel peynir ve Guinness olabilecek gizemli bir malzemeye hazırlanmış bir sos var. İlgilenir misin?"

Bunu düşünmek bile ağzını sulandırıyor. "Olabilirim."

"Güzel. Ama önce konuşmanız gerekecek. Bu da zamanın tükendiği ve duvara dayandığın anlamına geliyor. Bana güvenip güvenmeyeceğinize hemen şimdi karar verin."

Bunu nasıl yapabilirdi ki? Bulunduğu yerden ona ateş etmiş olamazdı. Ama bu onun güvenilir olduğu anlamına da gelmiyordu, hele ki geçmişine bakılırsa. Uçak koltuğuna yerleşmek için acele etmedi ve bacaklarını altına sıkıştırdı. "Eleştirmenlerin kitabınızdan nefret etmesi çok kötü. O acımasız eleştirilerin özgüvenine ne yaptığını ancak hayal edebilirim."

Şarabından bir yudum aldı, Costa del Sol'da dinlenen bir playboy kadar tembeldi. "Paramparça oldu. Kitabı okumadığına emin misin?"

Daha önceki küçümsemesinin karşılığını verme zamanı. "Daha yüce edebiyatı tercih ederim."

"Evet, yatak odanızda bazı yüksek edebiyat eserleri gördüm. Benim gibi bir acemi için kesinlikle göz korkutucu."

Kaşlarını çattı. "Yatak odamda ne yapıyordun?"

"Arıyorum. Bilgisayarına girmeye çalıştığımdan daha başarılı. Bir gün bana şifreni vermek zorunda kalacaksın. Adil olan bu."

"Öyle bir şey olmayacak."

"O zaman benimle aynı seviyeye gelene kadar meraklı olmaya devam etmek zorundayım." Şarap kadehiyle ona doğru işaret etti. "Bu arada, sana yeni bir külot lazım." Kulede yaptığı gözetleme göz önüne alındığında, gerektiği kadar haklı bir öfke toplamakta zorlanıyordu. "Burada donumda bir sorun yok."

"Bunu uzun zamandır biriyle yatmamış bir kadın söylüyor."

"Ben de öyle!"

"Sana inanmıyorum."

Oyun oynamak ve dürüst olmak konusunda çelişkili bir arzu duyuyordu. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bir sürü ezik erkek arkadaşım oldu." O kadar da uzun bir sıra değildi ama adam kahkahayı patlattığına göre, açıklığa kavuşturmayacaktı.

Sonunda ayıldığında başını hüznle salladı. "Görüyorum ki hâlâ kendini küçük görüyorsun. Bu arada bu neden böyle ve ne zaman bundan vazgeçeceksin?"

Onun hakkında, bazen kendisinin düşündüğünden daha fazla düşündüğü fikri onu şaşırtmıştı.

Ona güven, diye ısrar etti Scamp.

Aptal olma, dedi Dilly.

Unutun onu! Peter haykırdı. *Seni kurtaracağım!*

Dostum, Leo alay etti. *Böyle bir araç olmayı bırak. Kendini kurtarabilir.*

Yanında durmayan erkekleri hatırlaması, Theo'nun yönünü değiştiren şey olabilirdi. Kendi kendine psikopatların kurbanlarının güvenini kazanma konusunda özel bir yetenekleri olduğunu söylerken bile bacaklarını çözdü ve ona gerçeği söyledi. "Mariah ölmeden hemen önce, kulübede benim için değerli bir şey bıraktığını söyledi. Bir miras. Ve onu bulduğumda paraya sahip olacaktım."

Tüm dikkatini ona vermişti. Bacaklarını yere indirdi ve dik oturdu. "Ne tür bir miras?"

"Bilmiyorum. Zar zor nefes alabiliyordu. Hemen ardından komaya girdi ve sabaha karşı öldü."

"Ve ne olduğunu bulamadınız mı?"

"Tüm önemli sanat eserlerini araştırdım, ama yıllardır koleksiyonunu satıyordu ve geriye kalan hiçbir şey çok değerli görünmüyordu. Birkaç muhteşem saat için bunun şarap olabileceğini düşündüm."

"Yazarlar burada kaldı. Müzisyenler."

Annie başıyla onayladı. "Keşke daha açık konuşsaydı."

"Mariah'nın işleri senin için zorlaştırmak gibi bir alışkanlığı vardı. Bunu hiç anlamadım."

"Sevgisini ifade etme biçimi," dedi hiç acımadan. "Ben onun için çok sıradan, çok sessizdim."

"Eski güzel günler," dedi sert bir sesle.

"Sanırım benim için korkuyordu çünkü ondan çok farklıydım. Onun kızılına karşı bej." Hannibal onun kucağına atladı ve Mariah onun başını okşadı. "Mariah hayatla başa çıkamayacağımdan endişeleniyordu. Beni sertleştirmenin en iyi yolunun eleştirmek olduğunu düşünüyordu."

"Çarpık," dedi, "ama işe yaramış gibi görünüyor."

Kadın ona ne demek istediğini sormadan, adam devam etti. "Tavan arasına baktın mı?"

"Ne tavan arası?"

"Tavanın üstündeki boşluk mu?"

"Orası tavan arası değil. Bu bir-" Ama tabii ki tavan arasıydı. "Oraya ulaşmanın hiçbir yolu yok."

"Elbette . Stüdyo dolabında bir erişim tuzağı var."

Bu tuzağı onlarca kez görmüştü. Sadece neye yol açtığını hiç düşünmemişti. Hannibal'ın yerini alarak sandalyeden fırladı. "Hemen şimdi bakmaya gidiyorum."

"Dur bakalım. Yanlış bir adım atarsan tavandan düşersin. Yarın kontrol ederim."

Kendine bakmadan önce değil. Tekrar sandalyeye oturdu. "Şimdi şarabımı alabilir miyim? Ve köftemi."

Şarap şişesine doğru ilerledi. "Bunu başka kim biliyor?" "Kimseye söylemedim. Şimdiye kadar. Umarım pişman olmam."

Bunu görmezden geldi. "Biri kulübeye girmiş ve size ateş edilmiş. Bunları yapan kişinin Mariah'nın burada bıraktığı şeyin peşinde olduğunu varsayalım."

"Kimse sana bir şey yükleyemez."

"Ateş etmeye devam mı edeceksin yoksa bu işi çözmek mi istiyorsun?"

Bunu düşündü. "Potshots al."

Orada durdu. Sabırla bekledi. Ellerini havaya kaldırdı. "! Dinliyorum."

"Bu bir ilk." Şarabı ona getirdi ve uzattı. "Bundan başka kimseye bahsetmediğini varsayarsak..."

"Yapmadım."

"Jaycie değil mi? Ya da kız arkadaşlarından biri?"

"Ya da ezik bir erkek arkadaş? Hiç kimse." Şarabını yudumladı. "Mariah birine söylemiş olmalı. Ya da . . . Ve ben en çok bu fikri seviyorum. Rastgele bir sahipsiz para aradığı için kulübeye girdi ve tamamen alakasız bir olayda, silahla uğraşan bir çocuk yanlışlıkla beni vurdu."

"Hâlâ mutlu sonu arıyorum."

"Etrafta Kasvet Lordu gibi görünmekten iyidir." "Gerçekçi olmaktan mı bahsediyorsun?"

"Gerçekçi mi yoksa alaycı mı?" Kaşlarını çatı. "Alaycıların sevmediğim yönü şu..."

Belli ki onun neyi sevmediği umurunda değildi çünkü mutfağa doğru gidiyordu. Ama alaycılık onun en hassas noktalarından biriydi ve onu takip etti. "Alaycılar işin içinden sıyrılırlar," dedi, aktör güvensizliğini küçümsemenin arkasına saklayan son eski sevgilisini düşünerek. "Alaycı olmak bir insana mücadelenin dışında kalmak için bir bahane verir. Bir sorunu çözmek için ellerinizi kirletmek zorunda değilsiniz çünkü ne anlamı var ki? Bunun yerine, bütün gün yatakta oturabilir ve bir fark yaratmaya çalışan tüm naif aptalları aşağılayabilirsiniz. Bu çok manipülatif. Alaycılar tanıdığım en tembel insanlar."

"Hey, bana bakma. Ben sana harika bir köfte yapan adamım." Adamın fırının kapağını açmak için eğildiğini görünce kadının tıradı kesildi. Zayıftı ama sıska değildi. Kaslıydı ama şişkin değildi. Birdenbire kulübe çok küçük, çok تنها göründü.

Çatal bıçak takımını kaptı ve masaya götürdü. Bu sırada duyarlı Dilly kafasının içinde bağıırıyordu: *Tehlike! Tehlike! Tehlike!*

On Birinci Bölüm

ETLİ KÖFTE reklamı yapılandan bile daha iyiydi, beraberindeki kızarmış patatesler mükemmel bir şekilde terbiye edilmişti. Üçüncü kadeh şarabını içtiğinde, kır evi uygun davranış kurallarının askıya alındığı ve sırların gizli kalabildiği zamanın dışında bir yer haline gelmişti. Bir kadının şüphelerini bir kenara bırakabileceği ve kimsenin haberi olmadan her türlü şehvetli hevesini tatmin edebileceği bir yer. Kendini hayal aleminden kurtarmaya çalıştı ama şarap bunu çok zorlaştırdı.

Theo bardağının sapını başparmağı ve işaret parmağı arasında döndürdü. Sesi alçaktı, gece kadar sessizdi. "Mağarada ne yaptığımızı hatırlıyor musun?"

Bir parça patatesi ikiye bölme oyunu yaptı. "Neredeyse hiçbir şey. Çok uzun zaman önceydi."

"Hatırlıyorum."

Patates dilimini daha küçük kesti. "Nedenini hayal bile edemiyorum."

Sanki onun erotik saklanma yerlerini düşündüğünü biliyormuş gibi uzun ve sabit bir şekilde ona baktı. "Herkes ilk seferini hatırlar."

"İlk sefer diye bir şey yoktu," dedi. "O kadar uzağa gidemedik."

"Yeterince yaklaştık. Ben de hatırlamadığımı sanıyordum."

"O kadarını hatırlıyorum."

Sandalyesinde geriye doğru tekmeledi. "Eskiden saatlerce öpüşürdük. Bunu hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirdi ki? Öpüşmeleri devam etmişti; yanaklar, boyun, ağız ve dil. Saniyeler ... dakikalar . . . saatler. Sonra her şeye yeniden başlarlardı. Yetişkinler bu kadar zaman ayıramayacak kadar nihai hedefe odaklanmışlardı. Sadece bir sonraki adımdan korkan gençler sonsuza dek süren öpüşmeler yapardı.

Sarhoş değildi ama kafası iyiydi ve hafızasının o şaşırtıcı mağarasında oyalanmak istemiyordu. "Öpüşmek kayıp bir sanata dönüştü."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Um." Zengin, baş döndürücü şaraptan bir yudum daha aldı.

"Muhtemelen haklısın," dedi. "Bu işte berbat olduğumu biliyorum."

Onu düzeltme isteğini güçlkle bastırdı. "Çoğu erkek bunu kabul etmez."

"Bir sonraki adıma geçmek için çok endişeliyim." "Sen ve diğer tüm erkekler."

Siyah bir kuyruk masanın kenarından yukarı fırladı. Hannibal kucağına atlamıştı. Kediye okşadı, sonra tekrar yere bıraktı.

Tabağındaki bir parça köfteyi itti, artık aç değildi, artık temkinli değildi. "Anlamıyorum. Hayvanları seviyorsun."

Kadının ne demek istediğini sormadı. Hâlâ mağarada olduklarını biliyordu ama şimdi hava tersine dönmüş ve tehlikeli bir hal almıştı. Masadan kalktı ve kitap raflarına doğru yürüdü. "Kendi anlamadığın bir şeyi nasıl açıklarsın?"

Dirseğini masaya dayadı. "Yavrular yüzünden mi? Ben miydin? Kime zarar vermeye çalışıyordun?"

Cevap vermekte acele etmedi. "Nihayetinde, sanırım kendimdim."

Bu da hiçbir şeyi açığa çıkarmadı.

"Mariah'nın mirasını bana hırsızlık gecesi haber vermeliydin." dedi.

Ayağa kalktı ve şarap kadehini aldı. "Sanki bana her şeyi anlatıyorsun. Ya da herhangi bir şey, bu konuda."

"Kimse bana silah doğrultamaz."

"Sana güvenmedim."

Ona doğru döndü, bakışları şehvet düşkünü olmadan baştan çıkarıcıydı. "Şu anda ne düşündüğümü bilseydin, bana güvenmemek için iyi bir nedenin olurdu, çünkü en mutlu anılarımdan bazıları o mağarada yaşandı. Böyle hissetmediğini biliyorum."

Eğer dün gece olanlar olmasaydı, neredeyse aynı fikirde olabilirdi. Şarap damarlarında uğuldadı. "Neredeyse öldüğün yer hakkında nostaljik hissetmek zor."

"Anlaşılabilir."

Gergin olmaktan yorulmuştu ve şarabın onu rahatlatmasını seviyordu. Geçmişini mühürlemek, hiç yaşanmamış gibi geri almak istiyordu. Yeni tanışmışlar gibi davranmak. Barda çekici bir adam gören, onunla yatağa giren ve birkaç saat sonra pişmanlık duymadan ve kendini kırbaçlamadan çıkıp giden tanıdığı kadınlar gibi olmak istiyordu. *"Ben aslında bir erkeğim,"* demişti arkadaşı Rachel bir keresinde. *"Duygusal bağı ihtiyacım yok. Sadece boşalmak istiyorum."*

Annie de erkek olmak istiyordu.

"Bir fikrim var." Theo kitaplığa yaslandı ve ağzının köşesi yukarı kalktı. "Hadi öpüşelim. Eski günlerin hatırına."

Üç kadeh şarap içtiği için ona yeterince inanarak cevap veremedi. "Hiç sanmıyorum."

"Emin misin?" Kitaplıktan uzaklaştı. "İkimiz yeni bir çığır açmayacağız. Ve seni öldürmeye çalıştığım hissinden tamamen kurtulamadığın için, bana karşı derin bir düşkünlüğün varmış gibi davranmana gerek kalmayacak. Ve açıkçası ... Pratik yapmak işime yarayabilir."

Kan dolaşımındaki şarap, tüm bu dumanlı kadife baştan çıkarıcılığının altındaki yaramazlığa karşı koyamadı. Ama bunu yapabilecek kadar sarhoş olsa da, birkaç şartı olmayacak kadar da sarhoş değildi. "Eller yok."

Yavaşça ona doğru geldi. "Bundan emin değilim." "Eller yok," dedi daha kararlı bir şekilde.

"Pekâlâ. Eller yok. Belden aşağısı."

Başını eğdi. "Boyundan aşağı el yok."

"Bunun gerçekçi olmadığından oldukça eminim." Kadının önünde durdu ve elindeki şarap kadehini bir sütyen kopçasını çözer gibi samimiyetle çıkardı.

Neredeyse sarhoş Annie'yi severdi. "Al ya da bırak."

"Beni biraz geriyorsun," dedi. "Öpüşme konusunda kendime güvenmediğimi söylemiştim. Diğer şeyler, evet. Ama sadece öpüşmek? Hiç güvenim yok."

Gözleri ona gülüyordu. Düşünceli, hınzır Theo Harp onu erotik bir kapris ağına hapsediyordu. Eli saçlarına gitti. At kuyruğu tutucusunu çıkardı. "İçindeki on altı yaşındaki çocuğu yardıma çağır. Öpüşme konusunda çok iyiydi."

Saçlarına baktı, bardağındaki son damlaları da boşalttı ve aralarındaki son birkaç santimi de kapattı. "Deneyeceğim."

THEO HİÇBİR ZAMAN bu konuda bir pislik olmamıştı ama bir kadın istediğinde, onu elde etmeyi her zaman başarmıştı. Ancak bu tür bir cinsel küstahlık Annie gibi biri için tehlikeliydi. Neden ona oyun oynadığını söylememişti? O daha iyi biliyordu.

Kenley ile en son ne zaman öpüştüklerini hatırlamıyordu ama hatırlıyordu. En son ne zaman seviştiklerini hatırlıyordu. Bir gece yarısı sikişi - kadın ondan nefret ediyor ve bunu bildiğinden emin oluyordu. O da ondan nefret ediyor ve bunu belli etmemeye çalışıyordu.

Annie'nin kapalı göz kapaklarına baktı. Ona sahile vurmuş solgun deniz kabuklarını hatırlatıyorlardı. Yıllar içinde Annie'nin bazı sivri yanları ortaya çıkmıştı ama kullanma kılavuzunu okusa bile nasıl taşak avcısı olunacağını bilemezdi. Kuklalarına, iyi niyetler ve mutlu sonlarla dolu masal diyarına tutunmuştu. Şimdi buradaydı, öpüşmek için olgunlaşmıştı. Ve adam da buradaydı. Çekip gitmesi gerekirken bundan faydalanmak üzereydi.

Başparmaklarını kızın elmacık kemiklerinde gezdirdi. Dudakları hafifçe aralandı. Annie ondan iyi bir davranış beklemiyordu. Onun en kötü hallerini görmüştü ve kendisini kurtarmasını, korumasını, doğru olanı yapmasını beklemiyordu. En önemlisi, ondan kendisini sevmesini beklemiyordu. Onun sevdiği şey buydu.

Çoğu. Bu ve onun dürüstlüğüne olan inançsızlığı. Gardını indirip istediği kişi olma özgürlüğüne sahip olalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Hiç terbiyesi olmayan bir adam.

Ağzını onunkinin üzerine indirdi. Dudaklar zar zor temas ediyordu. Şarap kokulu nefesi birbirine karıştı. Kadın boynunu büktü, daha sıkı bir temas arıyordu. Adam kendini bir milimetre geri çekilmeye zorladı. Dudakları birbirine değdi ama hepsi bu kadardı. Kız onun oyununu gördü ve hafifçe geri çekilerek adamın çabucak doldurduğu bir boşluk yarattı, ama sadece en hafif dokunuşla. Ondan korkmak için her türlü nedeni vardı ve bu kadar yaklaşmasına izin vermek gülünçtü, ama başını hareket ettirdi, böylece dudakları uçan tüyler gibi onunkileri sıyırdı. Sadece saniyeler geçmişti ama çoktan sertleşmişti. Ağzını onunkine kapattı, dudaklarını ayırdı, dilini itiyor, öldürmek için içeri giriyor.

Ellerinin topukları adamın göğsüne çarptı. Bir çift öfkeli ela göz onu yaktı. "Çok haklısın. Berbat öpüşüyorsun."

O mu? Berbat öpüşen biri mi? Bunun geçmesine asla izin vermeyecekti. Bir elini başının arkasındaki duvara dayarken kolunun iç kısmını kızın saçlarına sürttü. "Özür dilerim. Bacağıma kramp girdi ve dengemi kaybettim."

"Şansını kaybettin, bu."

Kendisinden bir adım bile uzaklaşmamış birinden büyük laflar. Oyunun bu kadar başında yenilgiyi asla kabul etmezdi. Annie ile değil. Bir erkeğin son damla kanını talep etmeyi aklından bile geçirmeyen, alıngan, yufka yürekli Annie Hewitt. "En derin özürlerimi sunarım." Başını eğdi ve kulağının arkasındaki hassas deriye hafifçe üflledi.

Saçları karıştı. "Bu daha iyi."

Dudaklarıyla yumuşak yeri keşfederek yaklaştı. Yakınlık acı vericiydi ama ereksiyonunun onu alt etmesine izin vermeyecekti.

Elleri adamın beline dolandı ve kazağının altına kayd, kendi kuralını ihlal etti ama adamın bunu göstermeye hiç niyeti yoktu. Başını çevirdi, ağzını onunkine yaklaştırdı ama o her zaman bir rakipti ve oyun devam ediyordu, bu yüzden öpücüklerini çenesinin çizgisine taşıdı.

Kadın boynunu kaldırdı. Adam daveti kabul etti ve onu oradan öptü. Avuç içleri adamın kazağının altından yukarı doğru kaydı. Namuslu bir kadının dokunuşu çok iyi hissettiriyordu. Çok yabancı. Çıtayı yükseltmemek için mücadele etti. Sonunda vücudunu ona doğru sertçe bastıran, açık dudaklarıyla onun ağzıyla buluşan kadın oldu.

Yere nasıl düştüklerinden emin değildi. Onu oraya o mu çekmişti? Kız mı onu çekmişti? Tek bildiği onun sırt üstü yattığı ve kendisinin de onun üstünde olduğuydu. Tıpkı o tatlı, sıcak mağara günlerinde olduğu gibi.

Onu çıplak, bacaklarını açmış, ıslak ve açık istiyordu. Nefes alışındaki çabukluk, ellerinin çıplak sırtını kavraması, onun da bunu istediğini gösteriyordu. Kendini kontrol edebilmenin son ölçüsüne tutunarak öpüşmelerine geri döndü. Şakaklar, yanaklar, ağız. Derin, duygulu penetrasyonlar. Devam etti.

Şimdi inliyordu, bacaklarından birini onunkinin etrafına sararken yalvaran sesler çıkarıyordu. Elleri saçlarının ipeksi gürültüsüne karıştı. Adam kadının kalçalarının dar eyerine daha da yerleşti. Kot pantolonları aşındı ve kadının inlemeleri boğazında daha da derinleşti. Adam kontrolünü kaybediyordu. Bir an daha kendini tutamadı.

Fermuarını çekiştirdi, kendi fermuarını. Kadın sırtını kamburlaştırdı. Adam kot pantolonunu beceriksizce iterek bir bileğinden çıkardı. Kızın yumruğu adamın kazağını . Adam kadının kalçalarının arasına yerleşti, kendini serbest bıraktı ve kadının içine girdi.

Haykırdı ve yere yığıldı, alçak, gırtlaktan gelen iniltisi şiddetli ve savunmasızdı. Daha derine gitti. Geri çekti. Tekrar derine. Ve hepsi bu kadar.

Evren onun etrafında çatırdayarak açıldı.

BİLDİĞİ BİR SONRAKİ ŞEY, kadının deli gibi küfrettiği idi.

"Seni piç! Orospu çocuğu!" Adamı üzerinden iterek kot pantolonunu yukarı çekti ve aynı anda ayağa kalktı. "Tanrım, kendimden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum!" Fermuarını bir tür garip iblis dansı yapıyordu. Dirseklerini çırpıyordu. Yerde tepiniyordu. Ayağa kalktı, kadın tiradına devam ederken kendi kot pantolonunun fermuarını çekti. "Ben bir aptalım! Biri beni yere indirmeli. Yemin ederim! Tıpkı aptal, hasta bir hayvan gibi. En aptal, en salak ..."

Kendisine tek kelime etmemesini emretti.

Kızarmış yüzü ve öfkesiyle ona döndü. "Ben bu kadar kolay değilim! Değilim!" "Biraz kolay," dedi kendini durduramadan.

Kanepeden bir yastık kaptı ve ona doğru savurdu. Bir kadının öfkesine ve bu o kadar küçük bir olaydı ki eğilme zahmetine bile girmede.

Tekrar yere vurdu. Kızgınlığın da ötesinde, kolları sallanıyor, bukleleri zıplıyordu. "Bundan sonra ne olacağını çok iyi biliyorum! Arkamı döndüğüm an yüzüstü bataklığa düşeceğim. Ya da dumbwaiter'ın içinde kilitli kalacağım. Ya da o mağarada boğulacağım!" Nefes nefese kaldı. "Sana güvenmiyorum! Senden hoşlanmıyorum. Ve şimdi sen- Sen-"

"Hatırlayabildiğimden daha uzun zamandır geçirdiğim en iyi zaman mıydı?" Hiçbir zaman ukala biri olmamıştı ama Annie'de onun en kötü yanını ortaya çıkaran bir şey vardı. Ya da belki de en iyisiydi.

Ona ters ters baktı. "İçime girdin!"

Eğlencesi kayboldu. Hiçbir zaman dikkatsiz olmamıştı ve şimdi aptal hisseden kendisiydi. Bu onu savunmaya geçirdi. "Bunun olmasını planlamıyordum."

"! Şu anda bile küçük yüzücülerinizden biri benim yumurtama doğru sırt üstü kulaç atıyor olabilir!"

Bunu söyleme şekli çok komikti ama adamın gülmeye hiç niyeti yoktu. Yumruğunun tersiyle çenesini ovuşturdu. "Hap kullanıyorsun, değil mi?"

"Sormak için biraz geç!" Döndü ve tepinerek uzaklaştı. "Ve hayır, ben Hayır!"

Buz gibi bir mengene göğüs kafesinin etrafını sarmıştı. Zar zor hareket edebiliyordu. Önce yatak odasından, sonra da banyodan gelen sesleri duydu. Kendini temizlemesi gerekiyordu ama tek düşünebildiği ne yaptığı ve hayatının en tatminsiz cinsel karşılaşması olarak düşünebildiği şey için ödeyebileceği korkunç bedeldi.

Sonunda dışarı çıktığında üzerinde lacivert bornozu, Noel Baba pijamaları ve bir çift ter çorabı vardı. Yüzü fırçayla temizlenmiş, saçları bir kravatla toplanmış ve nemli dallar buraya savrulmuştu.

Neyse ki daha sakın görünüyordu. "Zatürre oldum," dedi. "İlaç programım berbat oldu."

Omurgasından aşağı soğuk bir damla süzüldü. "En son ne zaman regl oldun?"

Kadın onunla alay etti. "Nesin sen? Jinekologum mu? Cehenneme kadar yolun var." "Annie. . ."

Ona doğru döndü. "Bak. Bunun senin olduğu kadar benim de hatam olduğunu biliyorum ama şu anda kendi payıma düşen sorumluluğu alamayacak kadar öfkeliyim."

"Haklısın, bu senin de hatan! Sen ve senin öpüşme oyunun."

"Ki sen *sınıfta* kaldın."

"Tabii ki sınıfta kaldım. Sence ben buzdan mı yapıldım?"

"Sen! Peki ya ben? Ve ne zamandan beri prezervatifsiz seks yapmanın doğru olduğunu düşünüyorsun?"

"Hayır, lanet olsun. Ama onları cebimde taşımaya alışık değilim."

"Yapmalısın! Şu haline bak. Onlardan bir düzine olmadan hiçbir yere gitmemelisin!" Başını salladı, gözlerini kapattı ve tekrar açtığında merhametli bir şekilde daha sakindi. "Sadece git," dedi. "Sana bakmaya bir dakika daha dayanamam."

Karısı neredeyse aynı sözleri onlarca kez söylemişti ama Kenley vahşice bakarken Annie sadece yorgun görünüyordu.

"Gidemem Annie," dedi dikkatle. "Bunu şimdiye kadar anlamışsındır diye düşünmüştüm."

"Elbette . Ve yapacağın şey de bu. Şimdi."

"Biri seni vurmaya çalıştıktan sonra gece seni burada yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Kız ona baktı. Tekrar ayaklarını yere vurmaya başlamasını ya da bir yastık daha fırlatmasını bekledi ama yapmadı. "Seni burada istemiyorum."

"Biliyorum."

Kollarını kavuşturdu ve ellerini dirseklerinin etrafında kavuşturdu. "Nasıl istersen öyle yap. Tartışamayacak kadar üzgünüm. Ve stüdyoda uyu çünkü ben

Paylaşmak. Anladın mı?" Bir an sonra gitmişti, yatak odasının kapısı arkasından sıkıca kapanmıştı.

Tuvaleti kullandı ve dışarı çıktığında yemeğin dağınıklığıyla yüzleşti. Yemeği o pişirdiği için temizlik yapmak zorunda kalmaması gerekiyordu ama umursamadı. Gerçek hayatın aksine, mutfak temizliği başı, ortası ve sonu belli olan bir görevdi. Tıpkı bir kitap gibi.

ANNIE sabah yataktan kalkarken Hannibal'a takılıp düşmekten zor kurtuldu. Diğer her şeye ek olarak, yarı zamanlı bir kedi edinmiş gibi görünüyordu. Dün gece son adetinden bu yana geçen günleri sayarak uykuya dalmıştı. Güvende olmalıydı ama "olmalıydı" garanti olmaktan çok uzaktı. Tek bildiği, şu anda şeytanın yumurtasını kuluçkaya yatırıyor olabileceğiydi. Ve eğer bu olursa ... Bunu düşünmeye dayanamıyordu.

Bu yakışıklı, düşünceli sahte kahramanların onun üzerindeki gücünden kurtulduğunu düşünmüştü. Ama hayır. Theo'nun tek yapması gereken biraz ilgi göstermektir ve işte oradaydı, gözleri kapalı, bacaklarını açmış, şimdiye kadar yazılmış en aptal kadın kahraman gibi. Çok aptalcaydı. Arayışı ne kadar umutsuz olursa olsun, sonsuza dek sürecek bir aşk istiyordu. Çocukları ve hiç bilmediği geleneksel aile hayatını istiyordu ama bu hasarlı, soğuk adamlarla bunu asla bulamayacaktı. Yine de buradaydı, eski düzenine geri dönüyordu, ama çok daha kötüsüne. Theo Harp'ın ağına yakalanmıştı; şeytani bir şekilde etrafını sardığı için değil, kollarını açmış bir şekilde ağın içine düştüğü için.

Ondan önce tavan arasına çıkmalıydı ve onun banyoda olduğunu duyar duymaz dolaptan merdiveni alıp stüdyoya taşıdı. Yatağı çoktan hazırlamıştı ve kuklaları hâlâ pencerenin altındaki rafta duruyordu. Merdiveni dolaptaki yerine yerleştirdikten sonra yukarı tırmandı ve kapağı iterek açtı. Başını yavaşça soğuk tavan arasına soktu, sonra yanında getirdiği el feneriyle etrafı aydınlattı ama sadece inşaat kirişlerini ve yalıtımı görebiliyordu.

Bir çıkmaz sokak daha.

Banyodaki suyun kesildiğini duydu ve mutfağa gidip hızlıca bir kase mısır gevreği hazırladı, sonra da yemek için yatak odasına götürdü. Kendi evinde saklanmaktan hoşlanmıyordu ama şu anda onu görme fikrine de katlanamıyordu.

Ancak o kulübeden ayrıldıktan sonra Livia'nın sırt çantasına koyduğu kâğıdı hatırladı. Ruloyu çıkardı ve masanın üzerine taşıyarak düzeltti. Livia siyah keçeli kalemle ikisi büyük, biri çok küçük olmak üzere üç tane çubuk figür çizmişti. Sayfanın kenarına çizilmiş olan en küçük figürün saçları cetvel gibi düzdü. Livia onun altına çarpık büyük harflerle kendi adını yazmıştı. Diğer iki figür etiketlenmemişti. Biri kırmızı çiçekli gömlek süslemesiyle yüzüstü yatıyor, diğeri kollarını açmış ayakta duruyordu. Kâğıdın alt kısmına Livia zahmetli bir şekilde çarpık harfler basmıştı:

FRESEK

Annie çizimi daha yakından inceledi. Küçük figürün ağzının olmadığını fark etti.

FRESEK

Annie sonunda anlamıştı. Tam olarak ne gördüğünü bilmiyordu ama Livia'nın bunu ona neden verdiğini biliyordu. Bu çizim Livia'nın bedava sırrıydı.

On İkinci Bölüm

ANNIE RANGE ROVER'ı Harp Evi'nin garajına park etti. Livia'nın çizdiği resmi düşünmek, eğer küçük kızın resmettiği şeyde bu kadar rahatsız edici bir şey olmasaydı, hamile olma endişesinden uzaklaşmak için iyi bir fırsat olabilirdi. Çizimi Jaycie'ye gösterip deşifre edip edemeyeceğini görmek istedi ama Annie bir anlaşma yapmıştı ve bunu dört yaşında bir çocukla yapmış olsa bile bozmayacaktı.

Garaj kapısını kapattı ve arabanın kenarına doğru yürüdü.

Harp House'a Theo'dan önce varmıştı ve aşağıya baktığında onu sahil yolunda, denizin enginliğine karşı siluet oluşturmuş yalnız bir figür olarak gördü. Baş her zamanki gibi çıplaktı ve rüzgâra karşı siyah süet ceketinden başka bir şey korumuyordu. Bir gelgit havuzunu incelemek için çömeldi. Sonunda topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve gözlerini suya dikti. Ne düşünüyordu acaba? Korkunç bir olay örgüsü mü? Ölmüş karısını mı? Ya da belki de yanlışlıkla hamile bırakmış olabileceği uygunsuz bir kadından nasıl kurtulacağını mı düşünüyordu?

Theo onu öldürmeyecekti. Bundan emindi. Ama ona başka pek çok şekilde zarar verebilirdi. Theo gibi erkekleri romantikleştirme eğiliminin farkındaydı ve tetikte olması gerekiyordu. Dün gece bir fanteziyle seks yapmıştı. Romantik bir kitap kurdunun fantezisi.

ANNIE, JAYCIE VE LIVIA'NIN kahvaltı tabaklarını yıkadı ve mutfağı düzeltti. İşini bitirdiğinde Jaycie'yi hâlâ görmemişti ve onu aramaya gitti.

Kule ile evin karşı tarafındaki eski hizmetçinin dairesinde oturuyorlardı. Annie arka koridordan geçerek sondaki kapıya ulaştı. Kapı kapalıydı ve çaldı. "Jaycie?"

Cevap gelmeyince kapıyı tekrar çaldı. Tam kapı kolunu çevirmek üzereyken Livia kapıyı açtı. Başında kulakları dışarıda kalacak kadar aşağı itilmiş ev yapımı kâğıttan tacıyla çok sevimli görünüyordu. "Selam Liv. Tacını beğendim."

Livia sadece Annie'nin Scamp'i getirip getirmediğini görmek istiyordu ve kuklayı Annie'nin kolunda göremeyince hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Scamp biraz kestiriyor," dedi Annie. "Ama eminim daha sonra seni ziyaret etmek isteyecektir. Annem burada mı?"

Livia, Annie'yi içeri almak için kapıyı sonuna kadar açtı.

Hizmetçinin dairesi, hem oturma odası hem de uyku alanı sağlamak için L şeklinde tasarlanmıştı. Jaycie ayağını kırmadan önce oturma odasını Livia'nın yatak odasına dönüştürmüştü. Kendi odası sade bir odaydı.

-Bir yatak, sandalye, şifonyer ve lamba, hepsi evden atılmıştı. Livia'nın odası parlak pembe bir kitaplık, çocuk masası ve sandalyeleri, pembe ve yeşil bir halı ve Çilek Kız yorganlı bir yatakla daha neşeliydi.

Jaycie pencerenin önünde durmuş, dışarıya bakıyordu. Koltuk değneğinin tepesine bağladığı su aygırı bükülmüş ve yüzüstü yatmıştı. Jaycie yavaşça pencereden döndü, kot pantolonu ve kiraz kırmızısı kazağı kıvrımlarına yapışuyordu. "Burayı düzeltiyordum."

Livia'nın oyuncakları etrafa saçılmış olduğundan ve yarım düzine doldurulmuş hayvan, toplanmamış yatağın üzerindeki battaniyelerin arasından dışarı fırladığından, Annie ona inanmadı. "Hasta olmandan korkuyordum," dedi Annie.

"Hayır. Hasta değilim."

Annie şu anda Jaycie'yi üç hafta kadar önce buraya ilk geldiği zamankinden daha iyi tanımadığını fark etti. Onun yerine, kendini sanki

odağı biraz kaymış bir fotoğrafa bakıyordu. Jaycie sağlam ayağının üzerine eğildi. "Theo dün gece eve gelmedi."

Annie'nin boynundaki deri suçluluk duygusuyla ısındı. Bu, Jaycie'nin neden saklandığını açıklıyordu. Annie, Theo'nun Jaycie'ye karşı kişisel bir ilgisi olduğuna inanmasa da, kız arkadaş kurallarını çiğnemiş gibi hissediyordu. Jaycie'ye gerçeğin en azından bir kısmını söylemek zorundaydı ama Livia her şeyi dinlerken bunu yapamazdı. "Scamp çizimlerini çok seviyor Liv. Belki annenle ben konuşurken mutfağa asmamız için bir tane yapabilirsin."

Livia itiraz etmedi. Masasına gitti ve pastel boya kutusunu açtı. Annie koridora çıktı ve Jaycie de onu izledi. Annie ona yalan söylemeyecekti ama çok fazla şey anlatmak da acımasızlık olurdu. "Bazı tuhaf şeyler oluyor," dedi, suçluluk duygusu yapışkan bir şurup gibi üzerine yapışmıştı. "Seni rahatsız etmek istemedim ama sanırım bilmen gerekiyor. Cumartesi gecesi kulübeye döndüğümde, ev darmadağın edilmişti."

"Ne demek istiyorsun?"

Annie ona ne bulduğunu söyledi. Sonra da gerisini anlattı. "Dün sabah buraya gelirken biri bana ateş etti."

"Sana ateş mi ettiler?"

"Kurşun zar zor ıskaladı. Theo beni hemen sonra buldu. Bu yüzden dün gece eve gelmedi. Ona kalmasına gerek olmadığını söylememe rağmen beni yalnız bırakmak istemedi."

Jaycie arkasındaki duvara yaslandı. "Bir kazaydı, eminim. Kuşlara ateş eden bir aptal."

"Açıktaydım. Bir kuş olmadığım çok açıktı."

Ama Jaycie dinlemiyordu. "Bahse girerim Danny Keen'dir. O hep böyle şeyler yapar. Muhtemelen birkaç arkadaşıyla birlikte kulübeye girmiştir. Annesini arayacağım."

Annie açıklamanın bu kadar basit olduğuna inanmıyordu ama Jaycie çoktan koridora çıkmış, koltuk değnekleriyle Annie geldiğinde olduğundan daha rahat hareket etmeye başlamıştı. Annie kendi kendine Jaycie'nin kulübede olanları asla bilmek zorunda olmadığını hatırlattı. Hiç kimse bilmek zorunda değildi. Gerçekten hamile değilse tabii.

Dur! Dilly istedi. Bu şekilde düşünmeyeceksin. Seninle evleneceğim, dedi Peter. Kahramanlar her zaman doğru yapar. Peter onun sinirlerini bozmaya başlamıştı.

LIVIA kütüphaneye pembe paltosuyla, başında hâlâ eğri büğrü kâğıttan tacıyla ve Annie'nin sırt çantasını sürükleyerek geldi. Ne istediğini anlamak için dedektif olmak gerekmiyordu. Annie dizüstü bilgisayarını kapattı ve kendi paltosunu almaya gitti.

Sıcaklık otuzların üzerine çıkmıştı ve adım attıklarında Dışarıda oluklar damlıyordu ve kar en gölgeli noktalar hariç her yerden kaybolmaya başlamıştı. Peri evine yaklaştıklarında, yeşil kış yosunlarından minik bir halıyla kaplı yumurta büyüklüğünde bir kayanın ortaya çıktığını gördü, minik bir orman yarattığı için rahat bir tünecti bu. Jaycie'nin Livia'nın daha önce kaçtığını bilip bilmediğini merak etti. "Görünüşe göre perilerin oturacak yeni bir yeri var."

Livia kayayı incelemek için topuklarının üzerinde geriye yaslandı.

Annie onu tek başına dışarı çıktığı için azarlamaya başladı ama sonra vazgeçti. Livia ağaçtan daha uzağa gitmiş gibi görünmüyordu. Theo ahır kilitli tuttuğu sürece ona bir zarar gelmeyecekti.

Annie çıkıntı taşının üzerine oturdu ve Scamp'i çıkardı. "*Buon giorno, Livia. Benim, Scamperino.* İtalyancamı geliştiriyorum. Bu 'İtalyanca' demek. Yabancı dil biliyor musun?"

Livia başını salladı.

"Yazık," dedi Scamp. "İtalyanca pizzanın dilidir, ki ben buna bayılırım. Ve gelato. Dondurma gibi bir şey. Ve kötü inşa edilmiş kuleler. Ne yazık ki. . ." Başını öne eğdi. "Peregrine Adası'nda ne pizza ne de dondurma var."

Livia bunun için üzgün görünüyordu.

"Harika bir fikrim var!" Scamp haykırdı. "Belki sen ve Annie bu öğleden sonra İngiliz kekleriyle sahte pizzalar yapabilirsiniz."

Annie, Livia'nın itiraz etmesini bekledi ama onun yerine başını salladı. Scamp turuncu buklelerini kabartmak için başını salladı. "Dün gece benim için bıraktığın çizim

eccellente idi. İtalyanca'da 'mükemmel' demek. "

Livia başını eğip gözlerini ayaklarına dikti ama Scamp yılmadı. "Ben son derece zekiyim ve bir çıkarım yaptım -yani anladım- bir çıkarım yaptım ..." Sesini fısıltıya düşürdü. "...bu çizim senin özgür sırrın."

Livia'nın küçük yüzü endişeyle gerildi.

Scamp başını eğdi ve yumuşak bir sesle, "Merak etme. Sana kızgın değilim."

Livia sonunda ona baktı.

"Resimdeki sensin, değil mi? Ama diğerlerinin kim olduğundan emin değilim.

... " Tereddüt etti. "Belki annen?"

Livia küçücük, neredeyse anlaşılmaz bir şekilde başını salladı.

Annie kendini karanlık bir odada kollarını iki yana açmış, hiçbir şeye çarpmamaya çalışarak dolaşıyormuş gibi hissediyordu. "Güzel bir şey giymiş gibi görünüyor. Bir çiçek mi, yoksa bir sevgililer günü çiçeği mi? Bunu ona sen mi verdin?"

Livia başını şiddetle salladı. Sanki kukla ona ihanet etmiş gibi gözlerinden yaşlar boşandı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak eve doğru koştu.

Mutfak kapısı çarparak kapandığında Annie irkildi. Üniversitede aldığı birkaç psikoloji dersi onu böyle bir şeye karışacak kadar donanımlı hale getirmemişti. O bir çocuk psikoloğu değildi. Bir anne de değildi.

Ama olabilir.

Göğsü ağrımaya başladı. Scamp'i bir kenara bırakıp mutfığa geri döndü ama Harp Evi'nde bir saat daha geçirmeye dayanamazdı.

Tekrar evden çıkarken parlak kış güneşi ruh halinin karanlığıyla alay ediyordu. Omuzlarını kamburlaştırarak evin önüne doğru yürüdü ve uçurumun tepesinde durdu. Ön sundurma arkasında uzanıyordu. Aşağıda, kaya yüzeyine oyulmuş granit basamaklar sahile çıkıyordu. İnişe başladı.

Basamaklar kaygan ve sığdı ve o halat korkuluğuna tutundu. Hayatı nasıl bu hale gelmişti? Şimdilik sahip olduğu tek ev kulübesiydi ama ayakları üzerinde durmaya başladığında ... *Eğer ayağa kalkarsa*

ayakları . . . Düzenli bir iş bulduğunda, buraya gelmek için iki ay boyunca ayrılamayacaktı. Er ya da geç, kulübe tekrar Harp'ın eline geçecekti.

Ama henüz değil, dedi Dilly. Şu anda buradasın ve yapacak bir işin var. Artık sızlanmak yok. koyulun. Pozitif kalın.

Kapa çeneni Dilly, diye alay etti Leo. Tüm sözde duyarlılığına rağmen, hayatın ne kadar dağınık olabileceği hakkında en ufak bir fikrin yok.

Annie gözlerini kırıştırdı. Bu gerçekten Leo muydu? Sesler kafasında birbirine karışıyordu. Peter ona destek oluyordu. Leo sadece saldırıyordu.

Ellerini ceplerine soktu. Rüzgâr paltosunu ona doğru sıvadı ve örgü şapkasının altından saçlarının uçlarını savurdu. Suyu baktı, kendini dalgaların, akıntıların, gelgitlerin yükselip alçalmasının komutanı olarak hayal etti. Kendini hiç bu kadar güçsüz hissetmemişken gücü hayal ediyordu.

Sonunda arkasını dönmeyi başardı.

Bir kaya kayması mağaranın ağzını kapatmıştı ama Annie tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Zihninde mağara her zaman, önünden geçen herkese siren seslerini duyuran gizli bir sığınak olarak kalacaktı. *İçeri gelin. Pikniklerinizi, oyunlarınızı, hayallerinizi ve fantezilerinizi getirin. Düşün . . . Keşfedin . . . Sevişin. Ölin.*

Bir rüzgâr şapkasını çekiştirdi. Denize düşmeden önce onu yakaladı ve cebine soktu. Bugün eve geri dönmeyecekti, içinde bu duygusal kasırga dönerken olmazdı. Kayaların üzerinden tırmanarak kulübeye doğru ilerledi.

Ne Range Rover ne de Theo oradaydı. Isınmak için bir fincan çay yaptı ve pencerenin önündeki masaya oturup Hannibal'ı okşayarak hamile olma ihtimalini düşündü. Eğer şehirde olsaydı, en yakın eczaneye koşup bir EPT alabilirdi. Şimdi bir tane sipariş etmesi ve feribotun gelmesini beklemesi gerekiyordu.

Ancak bir adalıdan diğerine geçen açık market poşetlerini hatırlayınca bunu yapamayacağını anladı. Tampax, likör, yetişkin inkontinans bezleri görmüştü. Gerçekten de adadaki herkesin

adada bir EPT siparişı verdiğini bilecek miydi? Büyük şehrin anonimliğini .

Çayını bitirdikten sonra envanter defterini topladı ve stüdyonun yolunu tuttu. Kutuları daha düzenli bir şekilde gözden geçirmesi gerekiyordu. Köşeyi döndü ve stüdyonun kapısının hemen içinde dondu kaldı.

Crumpet tavandan bir ilmikle asılmıştı.

Crumpet. Onun aptal, kibirli, şımarık küçük kukla prensesi. Başı ürkütücü bir açıyla sarkıyor, sarı iplik sosis bukleleri yana doğru sallanıyordu. Küçük kumaş bacakları çaresizce sallanıyordu ve minik, ahududu pembesi rugan ayakkabılarından biri yerde duruyordu.

Annie hıçkırarak odanın diğer ucuna koştu ve onu tavana çakılı ipten indirmek için bir sandalye kaptı.

"Annie!" Ön kapı çarparak açıldı.

Etrafında döndü ve stüdyodan dışarı fırladı. "Seni *sürüngen*! Seni çirkin, duyarsız *pislik*!"

Antilobun peşine düşmüş bir aslan gibi oturma odasına daldı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

İstenmeyen yaşlar gözlerine hücum etti. "Bunun komik olduğunu mu düşündün? Hiç değişmemişsin."

"Neden beklemedin? Tekrar vurulmak mı istiyorsun?"

Dişlerini gösterdi. "Bu bir tehdit mi?"

"Thedit mi? Bunun tekrarlanmayacağını düşünecek kadar saf mısın?" "Eğer bir daha olursa, yemin ederim seni öldürürüm!"

Bu ikisini de durdurdu. Kendisinin böyle bir vahşete sahip olabileceğini hiç düşünmemişti ama en temel düzeyde saldırıya uğramıştı. Crumpet ne kadar benmerkezci olursa olsun, Annie'nin bir parçasıydı ve Annie de onun koruyucusuydu.

"Ya yine ne olursa?" diye sordu daha sakın bir sesle.

"İlk başta, kuklalarımı soktuğun tüm o pozisyonlar komikti." Elini stüdyoya doğru uzattı. "Ama bu çok zalimce."

"Zalim mi?" Adam yanından geçip gitti. Kadın dönüp adamın yatak odasına baktığını ve ardından stüdyoya doğru ilerlediğini gördü. "Orospu çocuğu," diye mırıldandı.

Onun peşinden gitti, sonra stüdyonun kapısında durup adamın uzanıp ip parçasını aşağı çekmesini izledi. İlmeği Crumpet'in başından kaydırды, onu Annie'ye taşıdı ve kuklayı teslim etti. "En kısa zamanda buraya bir çilingir getireceğim," dedi suratsızca.

Odanın köşesine doğru ilerlerken bakışları onu takip etti. Kaçırдыğı şeyi görünce Crumpet'i daha sıkı kavradı. Diğer kuklaları pencerelerin altındaki rafta durmak yerine çöp sepetinin içine tıkılmış, kafaları ve uzuvları yanlardan sarkıyordu.

"Yapma." Onlara doğru koştu. Kucağında Crumpet ile topuklarının çökerek onları teker teker dışarı çıkardı. Giysilerini ve saçlarını düzeltti. İşi bittiğinde Theo'ya baktı, yüzüne, gözlerine baktı, daha önce görmediği hiçbir şey görmedi.

Ağzı gerildi. "Arabayı evde beklemeliydin. Çok uzun kalmadım. Bir daha buraya tek başına gelme." Stüdyodan sinsice çıktı.

İçeri girdiğinde o kadar kızgın olduğu şey buydu. Dilly, Leo ve Peter'ı rafa dizdi.

Teşekkürler, Peter fısıldadı. Düşündüğüm kadar cesur değilmişim.

Crumpet'i terk etmeye tam olarak hazır değildi ve onu Theo'nun ceketini çıkardığı oturma odasına taşıdı. "Çilingir için param yok," dedi sessizce.

"Var," diye karşılık verdi, "ve yeni bir kilit taktırıyorum. Ben burada yokken kimse eşyalarımı karıştıramayacak."

Gerçekten bu kadar bencil miydi, yoksa bu onun yüzünü kurtarmasına izin verme yolu muydu?

Crumpet'i koluna taktı. Kuklanın fırfırlı elbisesinin tanıdık hissi onu sakinleştirdi. Hiçbir şey düşünmeden kolunu kaldırdı. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedi Crumpet nefes nefese, koket sesiyle.

Theo başını eğdi ama Annie onun yerine kuklaya hitap etti. "Tüm söyleyeceğin bu mu, Crumpet?"

Crumpet Theo'yu tepeden tırnağa süzdü. " içiyorsun."

"Crumpet!" Annie azarladı. "Nerede senin terbiyen?"

Crumpet uzun kirpiklerini Theo'ya doğru kırptırdı ve mırıldandı, " iyisin. . . . efendim."

"Bu kadar yeter, Crumpet!" Annie haykırdı.

Kukla saçlarını savurdu, belli ki öfkeliydi. "Ne söylememi istiyorsun?"

Annie sabırla konuştu. "Üzgün olduğunu söylemeni istiyorum." Crumpet huysuzlaştı. "Ne için özür dilemem gerekiyor?" "Çok iyi biliyorsun."

Crumpet Annie'nin kulağına doğru eğildi ve sahte bir fısıltıyla konuştu. "Ona saçını kimin yaptığını sormayı tercih ederim. Son ziyaretimin nasıl bir felaket olduğunu biliyorsun."

Annie ona, "Sadece şampüancı kıza hakaret ettiğin için," diye hatırlattı.

Crumpet'in burnu havaya kalktı. "Benden daha güzel olduğunu düşünüyordu." "Benden daha güzel. "

Crumpet muzaffer bir edayla, "Senden daha güzeldi," dedi.

Annie içini çekti. "Oyalanmayı bırak ve ne söylemen gerekiyorsa söyle."

"Oh, tamam." Crumpet isteksizce *mırıldandı*. Ve sonra, daha da isteksizce, "Beni tavana asanın sen olduğunu sandığım için özür dilerim."

"Ben mi?" Theo aslında kuklaya hitap ediyordu.

"Kendimi savunmak için ..." Crumpet burnunu çekti. "Senin bir geçmişin var. Peter'ı eteğimin altına bakmaya zorlamayı hâlâ atlatamadım."

Annie ona, "Bunu sevdin ve bunu biliyorsun," dedi.

Theo sanki örümcek ağlarını temizliyormuş gibi başını salladı. "Seni asanın ben olmadığımı nereden biliyorsun?"

Annie sonunda doğrudan onunla konuştu. "Yaptın mı?"

Bu kez Annie'ye bakmayı unutmadı. "Arkadaşının dediği gibi . . . Benim bir geçmişim var."

"Eve geldiğimde Crumpet ve Dilly'yi yatağında oynasırken bulsaydım hiç şaşırmazdım." Kuklayı elinden çekti. "Ama bu değil."

"İnsanlara hâlâ çok fazla güveniyorsun." Ağzı hoş olmayan bir şekilde buruştu. "Daha bir ay bile olmadı ve sen masalındaki kötü adamın kim olduğunu çoktan unuttun."

"Belki. Belki de değil," dedi.

Ona baktı, sonra yanından geçip stüdyoya doğru ilerledi. "Yapacak işlerim var." Kendini savunmadan, hiçbir şeyi inkâr etmeden ortadan kayboldu.

O gece iki kişilik rahat bir akşam yemeği yoktu, bu yüzden Annie kendine bir sandviç yaptı, sonra da stüdyodaki bazı kutuları oturma odasına taşıdı. Yere bağdaş kurarak oturdu ve ilk kutunun kapağını açtı. Kutunun içi lüks dergilerden uzun süredir kullanılmayan fotokopi dergilere kadar çeşitli dergilerle doluydu. Bazılarında Mariah'nın yazdığı ya da onunla ilgili hikâyeler vardı. Annie her derginin adını yayın tarihiyle birlikte defterine not etti. Bunlardan herhangi birinin koleksiyon olması pek olası görünmüyordu ama kontrol edene kadar bilemezdi.

İkinci kutuda kitaplar vardı. İmza için onları inceledi ve önemli bir şey olmadığından emin olmak için sayfaların arasına sıkıştırdı, sonra tek tek başlıkları defterine ekledi. Tüm bunları kontrol etmek sonsuza kadar sürecekti ve hâlâ ayırması gereken iki kutu daha vardı.

Fiziksel olarak adaya geldiği zamankinden daha iyi hissetmesine rağmen, hâlâ normalden daha fazla uykuya ihtiyacı vardı. Mariah'nın erkek pijamalarını giydi ve yatağın altından çorap maymun terliklerini çıkardı. Ama ayağını ilk terliğin içine soktuğunda bir şey hissetti-

Bir çığlık attı ve ayağını çekti.

Stüdyonun kapısı çarparak açıldı. Bir ürperti vücudunu sarstı. Theo içeri daldı. "Neyin var?"

"Her şey!" Uzandı ve başparmağıyla işaret parmağı arasındaki terliği yavaşça kaldırdı. "Şuna bir bakın!" Terliği eğdi ve ölü bir fare yere yuvarlandı. "Ne tür bir ahlaksız zihin böyle bir şey yapar!" Terliği yere fırlattı. "Buradan nefret ediyorum! Bu adadan nefret ediyorum! Bu kulübeden nefret ediyorum!" Ona doğru döndü. "Ve sanmayın ki ben

küçük bir fareden korkuyorum. Bunun için çok fazla fare deliği dairede yaşadım. Ama bir sapığın ayakkabımın içine bir tane bırakmasını beklemiyordum!"

Theo bir elini kot pantolonunun cebine soktu. "O . . . bir sapık ."

"Böyle bir şey yapmanın normal olduğunu mu sanıyorsun?" Yine çılgılık atıyordu ve umurunda değildi.

"Belki." Çenesini ovuşturdu. "Eğer ... sen bir kediysen."

"Bana mı söylüyorsun-" Hannibal'a ters ters baktı.

"Bunu bir aşk mektubu olarak düşünün," dedi Theo. "Bu özel hediyeleri sadece değer verdiği insanlara veriyor."

Annie kediye döndü. "Bir daha asla böyle bir şey yapma, beni duyuyor musun? Bu iğrenç!"

Hannibal arka uzun bir esnemeyle kaldırdı, sonra odanın karşısına geçip burnuyla kadının çıplak ayağını dürttü.

İnledi. "Bu gün hiç bitmeyecek mi?"

Theo gülümsedi ve kedisini kucağına aldı. Onu odadan koridora çıkardı ve kapıyı kapatarak kendisini onunla birlikte içeride bıraktı.

Dolabın kancadan bornozunu aldı. üzerine sararken, unutmaya çalıştığı bir olayı hatırladı. "Yatağında ölü bir balık bırakmıştın."

"Evet, gördüm." Yatağının gerçek başlığı olarak kullanılan oyma ahşap başlığın gerçek boyutlardaki fotoğrafını incelemek için yanına gitti.

"Neden?" sordu Hannibal kapının dışında miyavlarırken.

"Çünkü komik olduğunu düşündüm." Başparmağını fotoğrafın üst kenarında gezdirerek hak ettiğinden daha fazla dikkat çekti.

Fare leşinin yanından geçti. "Benden başka kime işkence yaptın?"

"Sizce bir kurban yeterli değil mi?"

Bir çöp sepetini farenin üzerine devirdi, sonra kapıya gitti ve Hannibal'ın miyavlamasını kesmesi için onu tekrar içeri aldı. Bu gece Theo'yla samimi bir sohbe ihtiyacı yoktu, özellikle de yatak odasında, ama kafasında bir sürü soru vardı.

"Harp Evi'nden en az benim kadar nefret ettiğine inanmaya başlıyorum, o zaman neden adaya geldin?"

Pencereye doğru yürüdü ve kasvetli kış çayırına baktı. "Bitirmem gereken bir kitap var ve yazmak için kimsenin beni rahatsız etmeyeceği bir yere ihtiyacım vardı."

İroniyi kaçırmamıştı. "Şimdiye kadar nasıl gitti?" Nefesi camı buğulandırdı. "En iyi planım değil."

"Daha bir sürü kış var," diye belirtti. "Hâlâ Karayipler'de bir sahil evi kiralayabilirsiniz."

"Olduğum yerde iyiyim."

Ama o değildi. Onu çevreleyen gizemlerden bıkmıştı, onun hakkında daha fazla şey bilmemenin kendisini ne kadar güçsüz hissettirdiğinden bıkmıştı. "Peregrine'e neden geldin? Gerçek hikâyeyi. Anlamak istiyorum."

Ona doğru döndü, yüz ifadesi penceredeki buz gibi soğuktu. "Nedenini hayal bile edemiyorum."

Kendini beğenmiş beyefendi tavrı gözünü korkutmadı ve bükmeye benzediğini umduğu bir şey yapmayı başardı. "Bunu patolojik bir zihnin iç işleyişine dair bitmek bilmeyen merakıma verin."

Ona bir kaşını kaldırdı ama fazla alınmamış görünüyordu. "Büyük bir vakıf fonu ve bir kitap anlaşması olan birinin ne kadar zor durumda olduğu hakkında sızlanmasını dinlemekten daha tatsız bir şey yoktur."

"Doğru," dedi. "Ama gerçek şu ki, karınızı kaybettiniz."

Omuz silkti. "Bunun başına geldiği tek adam ben değilim."

Ya örtbas ediyordu ya da her zaman inandığı gibi duygusal olarak kopuktu. "Sen de ikizini kaybettin. Ve anneni."

"Ben beş yaşındayken çekip . Onu zar zor hatırlıyorum."

"Bana karından bahseder misin? İnternette bir fotoğrafını gördüm. Çok güzeldi."

"Güzel ve bağımsız. Bunlar çeken kadınlar." Annie'nin pek bilmediği nitelikler.

"Kenley de harikaydı," dedi. "Çığır açan bir zekası vardı. Ve hırslıydı. Ama beni en çok cezbeden şey, o şiddetli bağımsızlık oldu."

Hayat oyununda skor belliydi. Kenley Harp, 4. Annie Hewitt, 0. Ölü bir kadını kışkandığından değil ama o da şiddetle bağımsız olmayı arzuluyordu. Ve bir mega beyinle birlikte aşırı güzelliğe sahip olmanın da zararı olmazdı.

Theo'dan başka biri olsaydı Annie konuyu değiştirirdi ama aralarındaki ilişki normallik sınırlarının o kadar dışındaydı ki istediğini söyleyebilirdi. "Madem karın tüm bu özelliklere sahipti, neden kendini öldürdü?"

Cevap vermekte acele etmedi; Hannibal'ı devrilmiş çöp sepetinden uzaklaştırdı, pencerenin mandalını kontrol etti. Sonunda, "Çünkü onu perişan ettiğim için beni cezalandırmak istedi," dedi.

Onun kayıtsızlığı, bir zamanlar onun hakkında inandığı ama artık tam olarak doğru gelmeyen her şeye mükemmel bir şekilde uyuyordu. Hafifçe konuştu: "Beni de mutsuz ediyorsun ama kendimi öldürmeyeceğim."

"Güven verici. Ama Kenley'nin aksine, senin bağımsızlığın sahte bir maske değil." Adam kendi saldırısını düzenlediğinde kadın bunu özümsemeye çalışıyordu.

"Bu kadar saçmalık yeter. Elbiselerini çıkar."

On Üçüncü Bölüm

KIYAFETLERİMİ Mİ ÇIKARAYIM? Hayal görüyorsun."

Theo kedinin etrafından dolandı. "Öyle miyim? Dün geceden sonra kaybedecek bir şeyimiz yok gibi görünüyor. Ve kulübenizin artık tamamen prezervatifle dolu olduğunu bilmek sizi mutlu edecektir. Her odada."

O gerçekten şeytandı. Yatak odasının etrafına baktı. "Buraya prezervatif mi koydun?"

Başını eğdi. "Yatağının başucundaki masanın en üst çekmecesinde. Oyuncak ayının hemen ."

"Bu," dedi, "bir Beanie Bebek koleksiyonu."

"Özür dilerim." Sakindi, rahattı, aklında baştan çıkarmaktan daha karmaşık bir şey olmayan bir adamdı. "Onları stüdyoya, mutfığa, banyoya ve ceplerime de koydum." Gözlerinin onun üzerinde gezinmesine izin verdi. "Yine de . . . Sana yapmayı düşündüğüm her şey prezervatif gerektirmiyor."

Sinir uçları kıvılcımlandı ve hayal gücü tam da onun istediği gibi pornografik bir yolculuğa çıktı. Kendini gerçekliğe geri çekti. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsun."

"Dediğin gibi. Daha çok kış var."

Bu sahte bir baştan çıkarma, onun sorgulamasını durdurmak için yaptığı acınası bir girişimdi. Ya da belki de değildi. Cübbesinin kuşağını sıktı. "Bu

Benimle ilgili olan şey. Bir tür duygusal yakınlık olmadan, ilgilenmiyorum."

"Bana dün gece ne tür bir duygusal yakınlık yaşadığımızı hatırlatın... çünkü çok ilgili görünüyordunuz."

"Bütün o olay alkolün yol açtığı bir sapmaydı." Tamamen doğru değildi ve bunu yutmuş gibi görünmüyordu ama yeterince doğruydı. Hannibal çöp sepetini tekrar elleyip ters çevirmekle tehdit edince kadın onu yerden kaldırdı. "Kes şunu ve bana neden daha hoş bir yere gitmek yerine Peregrine'e geldiğini söyle."

İpeksi baştan çıkarıcılığı kayboldu. "Merak etmeyi bırak. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Kıyafetlerimi çıkarmamı istiyorsan, çıkarırım." Aslında mırıltıya yakın bir ses çıkarmayı başarmıştı. Gerçekten seksi para birimi olarak kullanmaya mı çalışıyordu? Kendinden utanmalıydı ama adam gülmekten yerlere yatmadığı için kızarmadı bile. "Dürüstlüğe karşılık seks. Teklifim bu."

"Ciddi olamazsın."

Hiç de bile. Kedinin kulaklarının arasını okşadı. "Gizliliği sevmiyorum. Beni çıplak görmek istiyorsan, karşılığında bana bir şey vermen gerekecek."

Ona ters ters baktı. "Seni çıplak görmeyi o kadar istemiyorum."

"Senin kaybın." Bu özgüveni nereden almıştı? Bu alınganlığı? Burada tüm dağınıklığıyla duruyordu, üzerinde çok büyük bir erkek pijaması, eski püskü bir bornoz vardı ve -unutmamak gerekir ki- muhtemelen hamileydi. Yine de sanki Victoria's Secret yeni inmiş gibi davranıyordu. "Ben merhum arkadaşımızla ilgilenirken kedinizi tutun," dedi.

"Ben hallederim."

"Keyfin bilir." Kediye burun buruna gelene kadar kaldırdı. "Hannibal. Babanın kurtulması gereken bir ceset daha var."

Kucağında kedi, kalbini ısıtan bir memnuniyetle odadan çıktı. Çok şey öğrenmemişti ama bir şekilde oyun alanını eşitlemeyi başarmıştı. Kediye yere bırakırken, onun bağımsızlığının sahte bir görünüş olmadığına dair söylediklerini düşündü. Ya haklıysa? Ya kendini sandığı kadar enkaz halinde değilse?

Bu yeni bir fikirdi, ama son zamanlarda o kadar yıpranmıştı ki otomatik olarak reddetti. Ama . . . dışında. Eğer bu gerçekten doğruysa, kendisiyle ilgili tüm görüşlerini yeniden düzenlemesi gerekecekti.

"Omurga, Antoinette. Sende eksik olan bu. Sağlam bir omurga."

Hayır, anne, diye düşündü. Sırf sen değilim diye omurgam yok demek değil. Ölmeden önce sana ihtiyacın olan her şeyi verecek kadar param vardı, değil mi?

Ve şimdi bedelini ödüyordu.

Mutfak kapısı açıldı ve kapandı. Bir an sonra oturma odasına geldi. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki neredeyse ne dediğini kaçıracaktı. "Yazamadım. Herkesten uzaklaşmam gerekiyordu."

Döndü. Alarm.

Kitaplığın yanında duruyordu, fareden kurtulmak için dışarı çıktığı için saçları biraz dağılmıştı. "Arkadaşlarımdan gelen merhamete ve onunkinden gelen nefrete dayanamadım." Acımasız bir kahkaha attı. "Babası bana o hapları boğazından aşağı itmiş olabileceğimi söyledi. Ve belki de haklıydı. Yeterince duydun mu?"

Adam arkasını dönüp stüdyoya yöneldiğinde, kadın da peşinden gitti. "Mesele şu ki, madem kaçmak istiyordun, neden nefret etmediğin bir yere gitmedin? Fransız Rivierası. Virgin Adaları. Tanrı bilir, bunu karşılayabilirsin. Onun yerine buraya geldin."

"Peregrine'i seviyorum. Sadece Harp House'u sevmiyorum. Bu da orayı yeniden yazmaya başlamak için mükemmel bir yer haline getirdi. Dikkatimi dağıtacak bir şey yok. En azından sen gelene kadar." Stüdyonun içinde kayboldu.

Bu mantıklıydı ama bir şeyler eksikti. Onu kapıya kadar takip etti. "Birkaç hafta önce seni ahırdan çıkarken gördüm. O gün hava çok soğuktu ama kazağını çıkarmıştın. Bunu neden yaptın?"

Yerdeki bir çizici inceledi. Cevap vereceğini sanmıyordu. Ama sonra cevap verdi. "Çünkü bir şeyler *hissetmek* istedim."

Bir psikopatın klasik belirtilerinden biri normal duyguları yaşayamamasıydı, ancak yüzünün çizgilerine kazınmış acı bunu kanıtlıyordu

her şeyi hissetti. İçini bir huzursuzluk kapladı. Daha fazlasını duymak istemiyordu, o yüzden arkasını döndü. "Seni yalnız bırakayım."

"İlk başta mutluyduk," dedi. "En azından ben öyle sanıyordum." Kadın ona tekrar baktı.

Adam duvar resmine doğru baktı ama kadın onun vitrin camından içeri giren boyalı taksiyi görmediğini hissetti. "Bir süre sonra beni işten daha sık aramaya başladı. Hiçbir şey düşünmedim ama çok geçmeden her gün, her saat düzinelerce mesaj almaya başladım. Mesajlar, telefon aramaları, e-postalar. Nerede olduğumu, ne yaptığımı bilmek istiyordu. Eğer hemen cevap vermezsem, öfkeden deliye dönüyor ve beni başka kadınlarla birlikte olmakla suçluyordu. Ona asla sadakatsizlik etmedim. Asla."

Sonunda Annie'ye baktı. "İşinden ayrıldı. Ya da belki zorla çıkarıldı. Hiç emin olamadım. Davranışları daha da tuhaflaştı. Ailesine ve bazı arkadaşlarına onunla oynaştığımı, onu tehdit ettiğimi söyledi. Sonunda onu bir psikiyatriste götürdüm. Ona ilaç verdi ve her şey bir süreliğine daha iyiydi, ta ki onu zehirlemeye çalıştığımı söyleyip haplarını almayı bırakana kadar. Ailesinin yardım etmesini sağlamaya çalıştım ama onlara karşı hiç bu kadar kötü olmamıştı ve onlar da gerçekten bir sorun olduğuna inanmayı reddettiler. Bana fiziksel olarak saldırmaya başladı - yumrukluyor ve tırmalıyordu. Ona zarar vereceğimden korktum ve evden taşındım." Elleri iki yanında yumruk oldu. "Bir hafta sonra kendini öldürdü. Gerçek hayattan bir peri masalı için bu nasıl?"

Annie dehşete düşmüştü ama onun her hali acıma duygusunu reddediyordu, bu yüzden soğukkanlılığını korudu. "Bir psikopatla evlenmeyi sana bırakıyorum."

Şaşırmış görünüyordu. Sonra omuzları gevşedi. "Evet, şey, birini tanımak için biri gerekir, değil mi?"

"Öyle diyorlar." Rafta duran kuklalarına baktı, sonra tekrar ona döndü. "Bunun neresi senin hatan hatırlat bana. En başta onunla evlenmekten başka."

Öfkesiyle birlikte gerginliği de geri geldi. "Hadi ama Annie. Saf olma. Onun ne kadar hasta olduğunu biliyordum. Onu asla terk etmemeliydim. Eğer bıraksaydım

ailesine karşı çıkıp onu ait olduğu hastaneye götürseydi, belki de hâlâ hayatta olacaktı."

"Bugünlerde kendini bu işe adanmak istemeyen birini bulmak biraz zor."

"Bir yolunu bulabilirdim."

"Belki. Belki de değil." Hannibal ona sürtündü. "Bu kadar cinsiyetçi olduğunu bilmiyordum."

Başını kaldırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Karınızın sizi taciz ettiğı gibi kendisini taciz eden bir adamla evli olan her mantıklı kadın kaçır, bir sığınma evine gider, kurtulmak için ne gerekiyorsa yapardı. Ama sen erkek olduğun için burada kalman mı gerekiyordu? Bu böyle mi?"

Bir an için kafası karışmış gibiydi. "Anlamıyorsun."

"Öyle değil mi? Eğer suçluluk duygusuna kapılmaya kararlıysan, bunu gerçek bir günah için yap; mesela bu akşam bana yemek hazırlamamak gibi."

Gülümsemenin en zayıf gölgesi yüz hatlarını yumuşattı. "Neyin var senin?"

"Pijama zevkim mi? Hiçbir fikrim yok."

"Peki ya namusunuz?" Sonra, daha sert bir şekilde, "Ve aptallık. Bana bir daha yayan yolculuk yapmayacağına söz ver. Ve araba kullanırken, gözlerini açık tut."

"Tamamen açık." Sonunda onun evliliğıyle ilgili gerçeğı öğrenmişti ama keşke . Merakını giderme sürecinde, aralarındaki duvarda bir çatlağın daha oluşmasına, bir tuğlanın daha düşmesine izin vermişti. "İyi geceler," dedi. "Sabah görüşürüz."

"Hey, bir anlaşma yapmıştık. Şimdi kıyafetlerini çıkarman gerekmiyor mu?" "Bu sadece acınası bir seks olurdu," dedi sahte bir günah çıkarır gibi.

"Yapmayacağım.

seni böyle aşağılıyorum."

"Devam et. Bana hakaret et."

"Çok fazla evrim geçirmişsin. Bana daha sonra teşekkür edeceksin."

Kadın onu yalnız bırakırken, "Bundan ciddi şüpheliyim," diye mırıldandı.

CUMARTESĞ GECESG KÖYÜN aylık ıstakoz kaynatma gecesi idi ve Jaycie Annie'den kendisini götürmesini istemişti. "Benim için o kadar da önemli değil," demişti. "Ama Livia başka çocuklarla pek birlikte olamıyor. Ve ben de seni daha önce tanışmadığın herkesle tanıştırabileceğim."

Bu, Jaycie'nin ayağını kırdığından beri ilk izin gecesi idi. Onun hazır Etkinlik için çikolatalı cevizli kek pişirirken gülümsemesi, bunu sadece Livia için değil, kendi iyiliği için de ne kadar sabırsızlıkla beklediğini gösteriyordu.

Jaycie'nin köhne Chevy Suburban'ı garaja park edilmişti. Adanın yol yorgunu araçlarının çoğunda olduğu gibi, pas lekeleri kaportayı kemiriyordu, jant kapakları eksikti ve plakası yoktu, ama Livia için uygun şekilde takılmış bir araba koltuğu vardı, bu yüzden onu alıyorlardı.

Annie Livia'nın emniyet kemerini taktı, pastayı yolcu koltuğunun arkasındaki yere koydu ve Jaycie'nin yerleşmesine yardım etti. Gece rüzgârlıydı ama yeni kar yağmadığı ve buzlu bölgelerin en kötüsü ortadan kalktığı için yol eskisi kadar tehlikeli değildi. Yine de Annie kendi arabası yerine Suburban'ı kullanıyor olmaktan memnundu.

Yanında getirdiğı tek eteği giymişti; dizlerine kadar uzanan yumuşak, üç inçlik yün bir volanı olan, dar kesim koyu yeşil bir kalem etek. Eteği Mariah'nın beyaz, uzun kollu bale üstlerinden biriyle, kendi kızcık taytıyla ve ayak bileklerinin hemen üzerine kadar bağcıklı tasarım botlarla eşleştirmişti. Bunları geçen kış bir ikinci el mağazasının vitrininde görmüş ve neredeyse yok pahasına satın almıştı. İyi bir temizlik ve yeni bağcıklarla neredeyse yeni görünüyorlardı.

Yola çıktıklarında Annie omzunun üzerinden Livia'ya seslendi. "Scamp bu gece sizinle gelemediğı için üzgün. Boğazı ağrıyor."

Livia ters ters baktı ve spor ayakkabılarının topuklarını sertçe koltuğuna vurarak saç bandındaki kahverengi kadife kedi kulaklarının sallanmasına neden oldu. Kuklanın yokluğu hakkında ne hissettiğini anlatmak için kelimelere ihtiyacı yoktu. "Belki bir gün Scamp ile tanışabilirim," dedi Jaycie. Paltosunun fermuarıyla oynadı. "Theo nasıl?"

Loş ışıkta bile fazla parlak gülümsemesi acı vericiydi. Annie onu böyle görmekten nefret ediyordu. Ne kadar güzel olursa olsun, Jaycie'nin Theo'yla hiç şansı yoktu. Theo güzel, zeki ve çılgın olanlara ilgi duyuyordu; bu üç özellik ne Jaycie'de ne de Annie'de vardı. Annie için bu bir avantajdı ama Jaycie bunu aynı şekilde görmüyordu.

Annie gerçeği söylemekten kaçındı. "Dün gece yattığımda stüdyoda çalışıyordu ve bu sabah onu zar zor gördüm."

Ama yeterince görmüştü. Adamın beline sardığı havluyla banyodan çıktığını, omuzlarında hâlâ su taneciklerinin parladığını görmek onu olduğu yerde durdurmuştu. Tam da onun hamile kalmasına neden olabilecek türden bir tepkiydi bu.

Korkusunu yuttu. "Dün kimse yokken biri yine kulübeye girmiş." Arka koltukta oturan Livia'nın farkında olarak başka bir şey söylemedi. "Sana sonra anlatırım."

Jaycie ellerini kucağında kavuşturdu. "Danny hakkında konuşmak için Laura Keen'e ulaşamadım. Belki bu gece burada olur."

Işıl ışıl aydınlatılmış belediye binasının önünde durdular. Bayrak direğindeki bayrak dimdik dalgalanıyordu ve insanlar ellerinde plastik kek taşıyıcıları, altılı bira paketleri ve litrelik soda şişeleriyle içeriye akın ediyordu. Jaycie gergin görünüyordu ve Annie arabadan inerken düşürdüğü koltuk değneğini kurtardı.

Kapıya ulaşmak için rüzgârla mücadele ettiler. Livia pembe pelüş kedisini kucakladı ve başparmağını ağzına götürdü. Belki Annie'nin hayal gücüydü ama üçü içeri girerken kalabalığın üzerine anlık bir sükûnet çökmüş gibiydi. Saniyeler geçti ve sonra yaşlı kadınlardan birkaçı onlara doğru geldi -Barbara Rose, Judy Kester ve tekne kaptanı Naomi.

Barbara Jaycie'ye nazikçe sarıldı ve onu bir iek parfümü bulutuyla sardı. "Bu gece gelemeyeceğinden korkuyorduk."

Naomi, "ok uzun zamandır görüşmüyorduk," dedi.

Judy Livia'nın önünde çömeldi. "Bak ne kadar büyük bir kız olmuşsun," diye ciyakladı, kızıl saçları her zamankinden daha parlaktı. "Sarılabilir miyim?"

Kesinlikle olmaz. Livia korunmak için Annie'nin arkasına eğildi. Annie arkasına uzandı ve onun omzunu ovdu. Livia'nın onu güvenli bir sığınak olarak görmesi hoşuna gitmişti.

Judy gülerek geri çekildi, Jaycie'nin pastasını aldı ve onlar paltolarından kurtulurken tatlı masasına taşıdı. Jaycie'nin siyah pantolonu ve kraliyet mavisi kazağı oldukça yıpranmıştı ama yine de hoş duruyordu. Uzun sarı saçları yandan ayrılmıştı ve özenle yapılmış makyajında rimel, göz farı ve kiraz rengi ruj vardı.

Belediye binasındaki toplantı salonu ancak Harp House'un oturma odası kadar büyüktü ve beyaz kağıtla kaplı uzun masalarla doluydu. Aşınmış gri duvarlarda topluluk ilan panosu, sararmış tarihi fotoğraflar, limanın amatörce yapılmış bir yağlı boya tablosu, ilk yardım posterleri ve bir yangın söndürücü bulunuyordu. Kapılardan biri dolap büyüklüğündeki kütüphaneye, diğeri ise birleşik katip ofisine, postaneye ve -tatlı kokulara bakılırsa- mutfığa açıliyordu.

Jaycie, Lobster Boil'in aylık etkinlik için yanlış bir isim olduğunu, çünkü istakozun söz konusu olmadığını açıkladı. "O kadar çok yiyoruz ki yaklaşık yirmi yıl önce insanlar menüyü geleneksel New England haşlama yemeği olarak değiştirmeye karar verdi. Kışın dana göğüs eti ya da jambon, yazın ise istiridye ve mısır koçanı. Buna neden hala Istakoz Kaynatma diyoruz bilmiyorum."

Annie, "Hiç kimse ada halkını geleneklerine bağlı kalmamakla suçlamasın," dedi.

Jaycie alt dudağını dişleriyle çekiştirdi. "Bazen burada bir gün daha kalmak zorunda kalırsam boğulacağımı düşünüyorum."

Lisa McKinley mutfaktan çıkıp kapıdan içeri girdi. Kot pantolon ve V yakalı bir bluz giymişti; üzerinde Cynthia Harp'ın hediyesi olduğunu hemen söylediği Viktorya tarzı bir kolye vardı. Annie, Jaycie'yle arayı kapatabilmek için daldı. Masaların arasında dolaşırken, etrafındaki konuşmalardan bazı kesitler duydu.

". . . geçen yıl bu zamanlar yakaladığımın beş yüz pound gerisindeyim." ". . . Bisquick sipariş etmeyi unuttum, bu yüzden onları sıfırdan yapmak zorundayım." "Bu yeni bir dümen pompası fiyatından daha fazla."

Annie duvarda eğri büğrü asılı duran siyah-beyaz bir baskıyı inceledi. On yedinci yüzyıl giysileri içinde deniz kenarında duran figürleri gösteriyordu. Naomi arkasından yaklaştı ve başıyla baskıyı işaret etti. "Sömürge döneminde ıstakozlar sahile vururdu. O kadar çok vardı ki onları domuzlarına ve hapisanede ki mahkûmlara yediriyorlardı."

Annie, "Onlar benim için hâlâ bir ziyafet," dedi.

"Çoğu insan için öyle ve bu bizim için iyi bir haber. Ancak mahsulü sürdürülebilir kılmak zorundayız yoksa işimizden oluruz."

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"İnsanların ne zaman ve nerede balık tutabileceğine dair pek çok düzenleme var. Ve üreyenler yasak. Eğer üreyen bir dişi yakalarsak, onu tanımlamak için kuyruk yüzgecinde bir V kesiyoruz ve geri atıyoruz. ıstakozların %80'i ya küçük, ya büyük, ya V çentikli ya da yumurta taşıdıkları için geri atılmak zorunda kalıyor."

"Zor bir hayat."

"Bunu sevmek zorundasın, orası kesin." Kulak memelerindeki gümüş küpelerden birini çekiştirdi. "Eğer ilgileniyorsan tekneyle gelebilirsin. Hafta başında hava oldukça iyi olacak gibi görünüyor ve pek çok şehir insanı Maine'de bir ıstakoz teknesinde kış ustası olarak çalıştığını söyleyemez."

Bu davet Annie'yi şaşkına çevirdi. "Çok isterim."

Naomi gerçekten memnun görünüyordu. "Erken kalkman gerekecek. Ve güzel kıyafetlerini giyme."

Annie'nin Pazartesi sabahı Naomi'yle kayıkhanenin rıhtımında buluşması için gerekli ayarlamaları henüz yapmışlardı ki, dış kapı açılarak taze bir soğuk hava dalgası getirdi. Theo içeri girdi.

İnsanlar onun varlığının farkına vardıkça odadaki gürültü seviyesi düştü. Theo başını salladı ve konuşmalar yeniden başladı ama kalabalığın çoğu onu gizlice izlemeye devam etti. Jaycie, Lisa'yla konuşmasına ara vererek ona baktı. Hava koşullarından etkilenmiş yüzleri olan bir grup adam ona kendilerine katılması için işaret etti.

Annie eteğinden bir şeyin çekiştirildiğini hissetti ve aşağı bakınca Livia'nın dikkatini çekmeye çalıştığını gördü. Çocuk yetişkinlerle birlikte olmaktan sıkılmıştı ve dikkatini köşedeki bir grup çocuğa vermişti; üç erkek ve iki kız, Annie'nin kütüphane ziyaretinden tanıdığı en küçükleri Lisa'nın kızıydı. Annie, Livia'nın yüz ifadesindeki yalvarışı yorumlamakta güçlük çekmedi. Çocuklarla oynamak istiyordu ama onlara tek başına yaklaşamayacak kadar utangaçtı.

Annie onun elini tuttu ve birlikte gruba yaklaştılar. Kızlar bir kitaba çıkartma yapıştırırken, oğlanlar bir video oyunu üzerinde tartışıyorlardı. Annie kızlara gülümsedi, yuvarlak yanakları ve kızıl saçları onları kardeş olarak tanımlıyordu. "Ben Annie. Sen de Livia'yı tanıyorsun."

Yaşlı olan başını kaldırıp baktı. "Sizi uzun zamandır görmemiştik. Ben Kaitlin ve bu da kız kardeşim Alyssa."

Alyssa gözlerini Livia'ya dikti. "Şimdi kaç yaşındasın?" Livia dört parmağını kaldırdı.

"Beş yaşımdayım. Göbek adın ne? Benimki Rosalind." Livia başını eğdi.

Livia'nın cevap vermeyeceği belli olunca Alyssa Annie'ye baktı. "Onun nesi var? Neden konuşmuyor?"

"Kapa çeneni, Alyssa," diye uyardı kız kardeşi. "Bunu sormaman gerektiğini biliyorsun."

Annie, Jaycie ve Livia'nın toplumdan bir şekilde ayrı olduklarını düşünmeye alışmıştı ama öyle değillerdi. Onlar da buradaki herkes kadar kök salmışlardı.

Üç çocuk arasındaki video oyunu kavgası kontrolden çıkmaya başlamıştı. "Sıra bende!" diye bağırdı içlerinden biri.

"Değil! Bu benim oyunum." En iri çocuk şikayet edene sert bir yumruk indirdi ve ardından üçü de birbirlerine vurmaya hazır bir şekilde ayağa kalktı.

"*Avast, you ragged curs!*"

Çocuklar donup kaldılar, sonra da Kaptan Jack Sparrow'un sesinin kaynağını bulmak için etraflarına bakındılar. Livia oyunun çok ilerisindeydi ve

Gülümsedi.

"Kesin yaygarayı yoksa hepinizi sintineye atarım."

Çocuklar dikkatlerini yavaşça sağ elinden bir kukla yapan Annie'ye çevirdiler. Yavaşça eğilip ağırlığını baldırlarına verdi ve kuklayı konuşturmak için başparmağını hareket ettirdi. "İyi ki kılıcımı güvertede bırakmışım, sizi deniz köpekleri için üzgün bahaneler."

Erkekler her yerde aynıydı. Bir kez "kaka" dedi mi, onları avucunun içine alırdı.

Derme çatma kuklasını en küçük çocuğa, gözleri morarmış, sevimli, küçük bir çekiç kafaya doğru yönlendirdi. "Ne dersin, ufaklık? *Jolly Roger*'da yelken açabilecek kadar güçlü görünüyorsun. Kayıp Şehir Atlantis'in hazinesini arıyorum. Kim benimle gelmek ister?"

Elini ilk kaldıran Livia oldu ve Annie neredeyse Kaptan Jack'i bırakıp ona sarılacaktı. "Emin misin güzelim? Orada vahşi deniz yılanları var. Cesur bir genç kız gerekecek. Sen cesur bir kız mısın?"

Livia neşeyle başını salladı.

"Ben de!" dedi Kaitlin. "Ben cesur bir kıyım."

"Benim kadar cesur değilsin, aptal!" Melek yüzlü dedi.

Kaptan Jack homurdandı. "Aklını başına topla delikanlı, yoksa seni döverim." Ve sonra, alışkanlıktan olsa gerek, "*Jolly Roger*'da kabadayılık olmaz. Deniz ejderhalarıyla savaşıırken, birimiz hepimiz, hepimiz birimiz içindir. Gemimde kabadayı gibi davranan herkes köpekbalıklarının beslemek için denize atılır."

Oldukça etkilenmiş görünüyorlardı.

Kukla olarak süslenmemiş bir elden başka bir şeyi yoktu - kalemle çizilmiş bir çift gözü bile yoktu - ama çocuklar büyülenmişti. Ancak en büyük çocuk aptal değildi. "Korsana benzemiyorsun. Bir ele benziyorsun."

"Evet. Ve sen bunu fark edecek kadar zekisin. Düşmanlarım bana bir büyü yaptı ve bunu çözebilmemin tek yolu kayıp hazineyi bulmak. Ne diyorsunuz, dostlar? Yeterince cesur musunuz?"

"Sizinle yelken açacağım, Kaptan."

Bir çocuk sesi değildi. Ama son derece tanıdık bir sestti.

Döndü. Bir grup yetişkin gösteriyi izlemek için onun arkasında toplanmıştı. Theo da onlarla birlikte durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerinde eğlence dansı yapıyordu.

Kaptan Jack ona bir göz attı. "Ben sadece takıyorum. Biraz fazla ."

"Yazık," dedi Theo, tam bir kraliyet erkeği gibi bakarak. "Ben de o deniz yılanlarını dört gözle bekliyordum."

Yemek zili çaldı ve bir ses "Yemek hazır. girin!"

"Avast, me hearties. Peksimetinizi yeme ve benim de gemime dönme vaktim geldi." Parmaklarını dramatik bir şekilde açarak Kaptan Jack'i asil bir şekilde uğurladı.

Hem çocuklardan hem de yetişkinlerden alkış sesleri yükseldi. Livia onun yanına sokuldu. Büyük çocuklar sorular ve yorumlarla onu rahatsız etmeye başladılar.

"Dudaklarını oynatmadan nasıl konuşuyorsun?"

"Tekrar yapabilir misin?"

"Babamın ıstakoz teknesiyle açılıyorum." "Ben de böyle konuşmak istiyorum."

"Cadılar Bayramı'nda korsan oldum."

Yetişkinler yavrularına sahip çıkmaya ve onları yan odadaki servis tezgahına doğru oluşan yemek kuyruğuna yönlendirmeye başladı.

Theo onun yanına geldi. "Daha önce bulanık olan pek çok şey artık benim için açık."

"Şimdiye kadar mı?"

"Ağzımdan . Ama hala anlamadığım bir şey var. Saati nasıl ayarladın?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Ona, inkârının küçük düşürücü olduğunu ve eğer birazcık karakteri varsa bunu itiraf edeceğini söyleyen bir bakış attı.

İşin rengi belli olmuştu. Gülümsedi, ona yaklaştı, sonra en iyi inlemelerinden birini çıkardı, o kadar sessizce ürkütücüydü ki sadece o duyabildi.

"Şirin," dedi.

"Buna 'Dumbwaiter'ın İntikamı' deyin. "

Onun kendisini görmezden gelmesini bekliyordu. Bunun yerine, adam gerçekten pişman görünüyordu. "Bunun için gerçekten üzgünüm."

Uzun süredir birlikte olduğu iki erkek arkadaşından hiçbirinin herhangi bir konuda "özür dilerim" demediğini fark etti.

Livia koşarak annesinin yanına gitti. Jaycie hâlâ Lisa'yla birlikteydi ama dikkati Theo'daydı. Annie onlara katılmak için yanlarına gittiğinde Lisa'ya kulak misafiri oldu. "Onu doktora geri götürmelisin. Şimdiye kadar konuşuyor olmalıydı."

Annie, Jaycie'nin yanıtını duyamadı.

Hepsi tabaklarını doldurmak için sıraya girdi. Bunco grubundan Marie ve Tildy, Theo'yu da aralarına alarak yazılarıyla ilgili sorular sormaya başladılar ama Theo tabağını doldurduktan sonra Annie'nin Jaycie ve Livia ile oturduğu masaya gitmek üzere onlardan ayrıldı. Annie'nin yanındaki ve Lisa ile hem ıstakozcu hem de adanın elektrikçisi olan kocası Darren'ın karşısındaki sandalyeyi aldı. Livia Theo'ya ihtiyatla bakarken, Jaycie de Lisa'yla yaptığı konuşmayı unutmuştu.

Theo ve Darren birbirlerini geçmiş yazlardan tanıyorlardı ve balıkçılık hakkında konuşmaya başladılar. Annie, Theo'nun herkesle ne kadar kolay sohbet ettiğini fark etti ve özel hayatını ne kadar sıkı koruduğunu düşününce bunu ilginç buldu.

Theo'nun çelişkilerini düşünmekten bıkmıştı ve dikkatini yemeğine verdi. İyi terbiye edilmiş dana etinin yanı sıra haşlanmış yemekte patates, lahana dilimleri, soğan ve çeşitli kök sebzeler vardı. Hem kendisinin hem de Livia'nın vebadan kaçır gibi kaçındıkları şalgam dışında geri kalanı çok lezzetliydi.

Jaycie'nin Theo'ya olan tüm tutkusuna rağmen, ara sıra özlem dolu bakışlar atmanın ötesinde onun dikkatini çekmek için hiçbir şey yapmadı. Sonunda Theo Annie'ye döndü. "Ben uyurken kuleye girip saatin pilini değiştirmişsin. Bunu uzun zaman önce anlamalıydım."

"Yavaş olman senin suçun değil. Kafana gümüş kaşıkla vurulduktan sonra toparlanmanın zor olduğuna eminim."

Bir kaşını kaldırdı.

Livia Annie'yi dürttü, kolunu kaldırdı ve minyatür bir el kuklası yaptı, küçük parmaklarını beceriksizce hareket ettirerek başka bir kukla gösterisi istediğini belirtti. "Görüşürüz tatlım," dedi Annie, kedi kulaklarının hemen arkasına bir öpücük bırakarak.

"Orada bir arkadaşın var gibi görünüyor," dedi Theo.

"Daha çok Scamp. O ve Liv en iyi arkadaşlar. değil mi, ahbap?" Livia başıyla onayladı ve sütünden bir yudum aldı.

Adalılar tatlı masasında sıraya girmeye başlamıştı ve Jaycie ayağa kalktı. "Sana çikolatalı cevizli pastamdan getireyim Theo."

Theo şüphesiz Jaycie'nin yemeklerinden kaçmak istiyordu ama yine de başını salladı.

"Sizi burada gördüğüme şaşırdım," dedi Annie. "Siz tam olarak Mr. Sosyal."

"Birinin sana göz kulak olması gerek."

"Arabada Jaycie ile birlikteydim ve burada kalabalığın ortasındayım."

"Hala . . ."

Odayı delip geçen bir ıslık sesi kalabalığı sessizliğe boğdu. Parkalı, fıçı göğüslü bir adam ön kapının yanında durmuş, parmaklarını ağzından indiriyordu. "Herkes dinlesin. Sahil Güvenlik yaklaşık yirmi dakika önce Jackspar Point'in birkaç mil açığındaki bir trol teknesinden imdat çağrısı aldı. Yola çıkıyorlar ama biz oraya daha hızlı ulaşabiliriz."

Yan masadaki iri yarı, pazen gömlekleli istakozcuya ve Lisa'nın kocası Darren'a başıyla işaret etti. Her iki adam da ayağa kalktı. Annie'yi şaşırtan bir şekilde Theo da ayağa kalktı. Annie'nin sandalyesinin arkasını kavradı ve eğildi. "Bu gece kulübeye dönme," dedi. "Geceyi Jaycie'yle birlikte Harp House'da geçir. Bana söz ver."

Onun cevabını beklemedi ve kapıdaki üç adama katıldı. Onlara bir şeyler söyledi. Biri sırtına hızlı bir tokat attı ve dördü de dışarı çıktı.

Annie irkildi. Jaycie ağlamak istiyormuş gibi görünüyordu. "Anlamıyorum. Theo neden onlarla gidiyor?"

Annie de anlamadı. Theo eğlence amaçlı bir denizciydi. Neden bir kurtarma görevine çıksın ki?

Lisa alt dudağını ısırđı. "Bundan nefret ediyorum," dedi. "Dışarıda kırk knot hızla esiyor olmalı."

Naomi kulak misafiri oldu ve onun yanına oturdu. "Darren iyi olacak Lisa. Ed adadaki en iyi denizcilerden biri ve teknesi de olabildiğince sağlam."

"Peki ya Theo?" Jaycie söyledi. "O bu koşullara alışık değıl." "Bunu öğreneceğim." Naomi ayağı kalktı.

Barbara kızını teselli etmek için yanına geldi. Lisa onun elini tuttu. "Darren mide gribini yeni atlatıyor. Bu gece dışarısı çok kötü. *Val Jane* buzlanırsa ..."

Barbara da en az kızı kadar endişeli görünmesine rağmen, "Sağlam bir tekne," dedi.

Naomi geri geldi ve Jaycie'ye seslendi. "Theo bir acil yardım görevlisi. Bu yüzden onlarla gidiyor."

EMT mi? Annie buna inanamadı. Theo'nun işi cesetlerin başını kesmekti, onları bir araya getirmek değıl. "Bundan haberin var mıydı?" diye sordu Jaycie'ye, o da başını salladı.

Naomi, "Adada neredeyse iki yıldır tıbbi bakım konusunda eğitimli kimsemiz yok," dedi. "Jenny Schaeffer çocuklarıyla birlikte gittiğinden beri. Bu, bütün kış boyunca aldığımız en iyi haber."

Jaycie daha da telaşlandı. "Theo'nun bu tür havalarda dışarı çıkma deneyimi yok. Burada kalmalıydı."

Annie daha fazla katılamazdı.

Ada sakinlerinin ilk müdahale ekipleri ve kayıp tekne için duydukları endişe toplantının keyfini ve herkes toplanmaya başladı. Jaycie, Livia ve Lisa'nın kızlarıyla otururken Annie de kadınların çöpleri toplamasına yardım etti. Annie elinde kirli tabaklarla mutfağı girmek üzereydi ki kulak misafiri olduğu bir konuşma onu olduğu yerde durdurdu.

". Livia'nın hâlâ konuşmamasına şaşırmamalı," dedi içerideki kadınlardan biri. "Gördüklerinden sonra olmaz."

"Hiç konuşmayabilir," diye yorum yaptı bir başkası. "Ve bu Jaycie'nin kalbini kıracak."

İlk kadın tekrar konuştu. "Jaycie buna hazırlıklı olmalı. Küçük bir kız her gün annesinin babasını öldürdüğünü görmez."

Mutfak lavabosuna su sıçradı ve Annie daha fazlasını duyamadı.

Bölüm On Dört

DEV BİR DALGA *Val Jane*'in pruvasına çarparken THEO KENDİNİ DİREKSİYONA GETİRDİ. Yelkenli teknelerde büyümüş ve birkaç istakoz teknesinden daha fazlasına binmişti. Yaz fırtınalarını tecrübe etmişti ama böylesini hiç yaşamamıştı. Büyük fiberglas gövde bir başka çukura doğru eğildi ve içinden heyecan verici bir adrenalin dalgası yükseldi. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir yolculuktan sonra ilk kez kendini tamamen canlı hissediyordu.

Istakoz teknesi dalgaların üzerinde şaha kalktı, bir süre orada asılı kaldı, sonra

tekrar daldı. Teknenin ağır turuncu Grundens kötü hava içinde bile kemiklerine kadar üşüyordu. Boynundan aşağı tuzlu su damlıyordu ve derisinin açıkta kalan her yeri ıslak ve uyuşuktu ama kaptan köşkünün barınağı onu cezbetmiyordu. Bunu yaşamak istiyordu. İçine çekmek. İçine çekmek. Nabızlarının bu pompalanışına, duyularının bu yırtılışına ihtiyacı vardı.

Önlerinde başka bir su kütlesi yükseliyordu. Sahil Güvenlik telsizle kayıp balıkçı teknesi *Shamrock*'un motorunun su alması sonucu güç kaybettiğini ve teknede iki kişi olduğunu bildirmişti. İkisi de bu soğuk okyanus sıcaklarında suda uzun süre kalamazdı. Hayatta kalma giysileri bile onları koruyamazdı. Theo hipotermi tedavisi hakkında bildiği her şeyi zihninden geçirdi.

Sanatoryum'u araştırırken EMT eğitimine geri dönmüştü. Kriz durumlarında çalışabilme fikri yazarın hayal gücünü harekete geçirmiş ve giderek artan boğulma hissini hafifletmişti. Kenley'nin itirazları üzerine eğitime başlamıştı.

"Zamanını benimle geçirmelisin!"

Sertifikasını aldıktan sonra Philly'nin Center City bölgesinde gönüllü olarak çalışmaya başladı ve burada turistlerin kırık kemiklerinden koşucuların kalp krizlerine, paten yaralanmalarından köpek ısırıklarına kadar her şeyle ilgilendi. Şehri çok sert vuran kasırga sırasında Manhattan'daki VA hastanesinin ve Queens'teki bir huzurevinin tahliyesine yardım etmek için New York'a gitmişti. Yine de hiç yapmadığı bir şey, kışın ortasında Kuzey Atlantik'ten çıkarılan adamları tedavi etmektir. Çok geç olmadığını umuyordu.

Val Jane aniden *Shamrock'a* yaklaştı. Trol teknesi zar zor yüzüyor, sancak tarafına doğru ağır bir şekilde yatıyor ve okyanusta boş bir plastik su şişesi gibi sallanıyordu. Bir adam küpeşteye tutunmuştu. Theo diğerini göremiyordu.

Güçlü dalgalar tekneleri birbirinden ayırmaya çalışsa da, Ed *Val Jane'i* yaklaştırmak için dizel motorun sesini duydu. Ed'in bu geceki görev için seçtiği diğer mürettebat Darren ve Jim Garcia, batmakta olan balıkçı teknesini *Val Jane'e* sabitlemek için buzlu güvertede mücadele ediyorlardı. Theo gibi onlar da kötü hava koşullarına karşı can yelekleri giymişlerdi.

Theo, küpeşteye zar zor tutunan adamın panik içindeki yüzünü gördü, ardından hareketsiz ve halatlara dolanmış ikinci bir mürettebata göz attı. Darren batan tekneye binebilmek için kendi beline bir güvenlik halatı bağlamaya başlamıştı. Theo ona doğru koştu ve halatı çekti.

"Ne yapıyorsun?" Darren motorun gürültüsünün üzerinde bağırdı.

"Egzersize ihtiyacım var!" Theo bağırarak karşılık verdi ve ipi kendi beline dolamaya başladı.

"Kendinde değil misin-"

Ama Theo düğümü çoktan atmıştı ve Darren tartışarak vakit kaybetmek yerine serbest ucu bir güverte kelepçesine doladı. İsteksizce bıçağını Theo'ya uzattı. "Seni de kurtarmak zorunda bırakma bizi," diye hırladı.

"Hiç şansı yok," dedi Theo, hiç de hissetmediği bir duyguyla, kendini beğenmiş bir şekilde. Gerçek şu ki, bundan kurtulamazsa kimin canı yanacaktı? Babası. Birkaç arkadaşı. Hepsi bunu atlatırdı. Peki ya Annie?

Annie bunu bir şişe şampanya ile kutlayacaktı.

Ama o yapmazdı. Onun sorunu da buydu. İnsanlar konusunda zeki değildi. Ona söylediği gibi Harp Evi'ne gitmiş olmasını umuyordu. Eğer onun bebeğini taşıyorsa-

Bu tür bir dikkat dağınıklığını göze alamazdı. *Shamrock* batıyordu. Her an denize açılmak zorunda kalabilirlerdi, yoksa *Val Jane*'i tehlikeye atacaklardı. İki tekne arasındaki boşluğa bakarken, bu gerçekleşmeden gemiye geri dönmüş cehennem gibi umuyordu.

Dalgaları inceledi, fırsatını bekledi ve bir inanç sıçraması yaptı. Her nasılsa iki gemi arasındaki dalgalı boşluğu doldurmayı ve *Shamrock*'un kaygan, yarı batık gövdesine tırmanmayı başardı. Küpeşteye tutunmuş olan balıkçının tek kolunu uzatacak kadar gücü vardı. "Oğlum..." diye soluk soluğa kaldı.

Theo kokpite doğru baktı. Orada sıkışıp kalan çocuk belki on altı yaşındaydı ve bilinci yerinde değildi. Theo önce yaşlı adama odaklandı. Darren'a işaret ederek, Darren ve Jim'in onu tutup *Val Jane*'e çekebilmeleri için adamı yeterince yükseğe kaldırmasına yardım etti. Balıkçının dudakları morarmıştı ve hemen müdahale edilmesi gerekiyordu ama Theo'nun önce çocuğu kurtarması gerekiyordu.

Lastik çizmeleri deniz suyuna bulanarak kokpite girdi. Çocuğun gözleri kapalıydı ve hareket etmiyordu. Tekne batarken, Theo nabız bulmaya çalışmakla vakit kaybetmedi. Aşırı hipotermiyle başa çıkmanın temel bir kuralı vardı. *Isınana ve ölene kadar kimse ölmüş sayılmaz.*

Kendini destekleyerek, çocuğun bacaklarını bağlayan karmakarışık ipleri keserken, bir yandan da çocuğun hayatta kalma ceketini kavradı. Onu serbest bırakıp da cesedini denize atarsa lanetlenirdi.

Jim ve Darren tekne kancalarıyla boğuşarak iki tekneyi birbirine yakın tutmak için ellerinden geleni yaptılar. Theo çocuğun ölü ağırlığını teknenin gövdesine kaldırdı. Bir dalga başının üzerinden geçerek onu kör etti. Tüm gücüyle çocuğa tutundu ve gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirdi ama yine çarptı. Sonunda Darren ve Jim çocuğu *Val Jane*'e çekebilecek kadar uzanabildiler.

Birkaç dakika sonra Theo da *Val Jane*'in güvertesine yığıldı ama saatin her tik takı bu adamları ölüme biraz daha yaklaştırıyordu ve hemen ayağa kalkmaya çalıştı. Jim ve Ed batmakta olan trol teknesiyle ilgilenirken, Darren da adamların kamaraya girmesine yardım etti.

Tıraş olacak yaşta bile olmayan çocuğun aksine, yaşlı adamın sakalı dolgundu ve hayatının çoğunu dışarıda geçirmiş birinin yıpranmış cildine sahipti. Titremeye başlamıştı, bu iyiye işaretti. "Oğlum ..."

"Ben onunla ilgilenirim," dedi Theo, Sahil Güvenlik'in bir an önce onlara ulaşmasını umarak. Arabasında bir ilk yardım çantası bulunduruyordu ama bu adamların ihtiyacı olan canlandırma ekipmanı yoktu.

Başka koşullarda olsa çocuğa kalp masajı yapardı ama bu aşırı hipotermisi olan biri için felaket olabilirdi. Kendi teçhizatını çıkarmak için durmadan adamları hayatta kalma giysilerinden çıkardı ve onları kuru battaniyelere sardı. Derme çatma ısı paketleri hazırladı ve bunları çocuğun koltuk altlarına bastırdı. Sonunda zayıf bir nabız yakaladı.

Sahil Güvenlik botu geldiğinde Theo iki adamı da korumaya almıştı. ve daha fazla ısı paketiyle ısıtıyordu. Babası kısa cümleler kurarken, çocuk da rahatlamış bir şekilde kıpırdanmaya başlamıştı.

Theo, Sahil Güvenlik sağlık görevlisi serum takmaya ve adamlara sıcak, nemlendirilmiş oksijen vermeye başlarken onun yerini doldurdu. Çocuğun gözleri açıldı ve babası doğrulmaya çalışıyordu. "Onun hayatını kurtardınız. Oğlumun hayatını kurtardınız."

"Sakin ol," dedi Theo, adamı nazikçe geri iterek. "Yardım edebildiğimize sevindim."

Harp House'a vardığında saat neredeyse sabahın ikisiydi. Range Rover'ın kaloriferi son sürat çalışırken bile dişleri gıcırdıyordu. Daha birkaç hafta önce bu tür bir rahatsızlığı arzuluyordu ama bu gece başına bir şey gelmişti ve şimdi kuru ve sıcak olmayı arzuluyordu. Yine de kendini Moonraker Kulübesi'nde durdurdu. İçini rahatlatan şey, buranın boş olmasıydı. İstedğini yaptığına inanmak zordu.

Onu nerede bulduğuna inanmak daha zor.

Harp Evi'nin yatak odalarından birinde kıvrılmak yerine, kuledeki kanepede uyuyordu, ışıklar açıktı, *Peregrine Adası Tarihi*'nin bir kopyası yanında yerde açık duruyordu. Gerçi önce kulübeye uğramış olmalıydı, çünkü her zamanki kot pantolonunu ve kazağını giymişti. Ne kadar yorgun olursa olsun, eski şam koltuk minderinin üzerinde kıvrılan bukleleri görünce gevšemeye başladı.

Yan tarafına yuvarlandı ve gözlerini kırıştırdı. Kendini tutamadı. "Tatlım, ben geldim."

Üstünü örtmek için onun gri parkasını kullanmıştı ve otururken parka halıya kaydı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Tekneyi buldun mu? Ne oldu?"

Ceketini çıkardı. "Adamları yakaladık. Tekne battı."

Ayağa kalktı, adamın dağınık saçlarına, kazağının boynundaki ıslak, koyu renkli V'ye, ıslak kot pantolonuna baktı. "Sırılsıklam olmuşsun."

"Birkaç saat önce çok daha ıslaktım."

"Ve titriyorsun."

"Hipotermi. Birinci aşama. En iyi tedavi çıplak tenden çıplak tene."

Kadın, onun zayıf mizah girişimini görmezden geldi, onun yerine yorgunluğunu gördü ve ona gerçek bir endişeyle baktı. "Güzel, sıcak bir duşa ne dersin? Yukarı çık."

Tartışacak enerjisi yoktu.

Kadın onun önüne geçti ve adam merdivenlerin tepesine ulaştığında bornozu elindeydi. Onu banyoya itti ve sanki kendisi yapamayacakmış gibi duşu açtı. Ona kendisini bırakmasını, bir anneye ihtiyacı olmadığını söylemek istedi. Burada olmamalıydı.

Onu beklemek. Ona güvenmek. Saflığı onu çıldırtıyordu. Aynı zamanda ona teşekkür etmek istiyordu. Onunla ilgilenmeye çalıştığını hatırlayabildiği son kişi Regan'dı.

"Sana içecek sıcak bir şeyler hazırlayayım," dedi gitmek için dönerken.

"Viski." Buz gibi soğukken içmek için kesinlikle yanlış bir şeydi. Öyleydi, ama belki de bunu bilmiyordu.

O yaptı. Adam banyodan yeni du  almış ve bornozuna sarınmış olarak çıktığında, kadın elinde bir fınan sıcak çikolatayla kapıda bekliyordu. Adam tiksintiyle içine baktı. "Umarım baharatlıdır."

"Mar melov bile yok. Neden bana acil tıp teknisyeni olduğunu söylemedin?" "Bedava pelvik muayene isteyeceğinden korktum. Her olur." "Sen ahlaksızsın."

"Teşekkür ederim." Yatak odasına doğru yürüdü, yolda sıcak çikolatadan bir yudum aldı. Tadı harikaydı.

Kapı aralığında durdu. Lanet olası örtüleri indirmiş ve yastıkları bile kabartmıştı.  ikolatasından bir yudum daha aldı ve koridorda duran kadına baktı. Yeşil kazağı buru muştu ve bir kot pantolonunun pa ası terli bir çorabın üstüne takılmıştı. Buruşuk ve kızarmıştı ve hiç bu kadar seksi görünmemişti. "Hâlâ    yorum," dedi, kendine geri çekilmesini söylerken bile. "Gerçekten    yorum."

Başını eğdi. " yi deneme. Seninle yatağa girmeyeceğim." "Ama istiyorsun. Kabul et bunu."

"Oh, tabii. Neden hemen aslanın inine geri d nm yorsun?" Kadının irisleri ona altın benekli havai fişekler fırlattı. "Bak şimdiye kadar beni nereye getirdi. Muhtemelen hamileyim. O dumanı tüten mahrem yerlerinin üzerine bir kova buzlu su dökmeye ne dersin Bay Boynuz Köpek?"

Komik değildi. De  et vericiydi. Bunu söyleme şekli dışında, tüm o kılılı öfkeyle ... Onu ölesiye öpmek istedi. Onun yerine, hissettiğinden çok daha emin bir şekilde, "Hamile değilsin," dedi. Ve sonra, ilk sorduğunda söylemeyi reddettiği için, "Ne zaman adet görüyorsun?" diye sordu.

"Bu benim işim."

Baş belasıydı. İkisinin de yapmak istediği şeyden onları uzaklaştırmanın bir yoluydu. Ya da belki de tek kişi oydu?

Bir tutam saçını kulağının arkasına doladı. "Jaycie'nin kocasını öldürdüğünü biliyor muydun?"

Konunun aniden değişmesi onu bir an için şaşırttı. Kupayı eline aldı. Kadının ona sıcak çikolata yaptığına hâlâ inanamıyordu. "Elbette. Adam tam bir piçti. Bu yüzden onu *asla* kovmazdım."

"Bu kadar haklı görünmeyi bırak," diye karşılık verdi. "İkimiz de bana tuzak kurduğunu biliyoruz." Kazağının üzerinden kolunu ovuşturdu. "Jaycie bana neden söylemedi?"

"Bu konuda konuşmaya hevesli olduğundan şüpheliyim."

"Yine de haftalardır birlikte çalışıyoruz. Bir şey söylemiş olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Görünüşe göre değil." Çikolatayı tekrar yerine koydu. "Grayson benden birkaç yaş büyüktü. Asık suratlı bir çocuktü. O zamanlar bile çok popüler değildi ve kimse onu pek öznlüyor gibi görünmüyor."

"Bana söylemeliydi."

Onu, kuklalarla oynayan ve güvenilmez insanlara güvenen bu kıvrıcık saçlı kadını üzgün görmekten hoşlanmıyordu. Onu yatağa çekmek istiyordu. Çatık kaşlarını silecekse ona dokunmayacağına bile söz verebilirdi. Ama buna şansı olmadı. Işık düğmesini kapattı ve merdivenlerden aşağı indi. Kendisiyle ilgilendiği için ona teşekkür etmeliydi ama etrafındaki tek belalı o değildi.

ANNIE bir türlü uyuyamıyordu, bu yüzden ceketini ve Range Rover'ın anahtarlarını alıp dışarı çıktı. Istakoz Haşlama'dan dönerken, öğrendikleri hakkında Jaycie'yle konuşmamıştı. Jaycie de Annie'nin Theo'yu beklemek için kuleye gittiğini bilmiyordu.

Gece gökyüzü açılmıştı ve Samanyolu'nun yıldızlı örtüsü üzerinde uzanıyordu. Sabah ne Jaycie ne de Theo'yla konuşmak istemiyordu ama arabaya binmek yerine yolun kenarına kadar yürüdü ve aşağıya baktı. Kulübeyi göremeyecek kadar karanlıktı ama orada sorun çıkaran biri olsaydı şimdiye kadar çoktan gitmiş olurdu. Haftalar önce,

Gecenin bir yarısı kulübeye gitmeye korkardı ama ada onu güçlendirmişti. Şimdi neredeyse orada birinin umuyordu. En azından işkencecisinin kim olduğunu bilecekti.

Range Rover'ın içi Theo gibi kokuyordu: deri ve kışın soğuğu. Savunması o kadar hızlı düşüyordu ki bariyerleri yerinde zor tutuyordu. Bir de Jaycie vardı. Annie'yle yaklaşık bir aydır birlikteydiler ama Jaycie kocasını öldürdüğü gerçeğinden bir kez bile söz etmemişti. Kabul etmek gerekir ki bu, konuşmaya kolayca dahil edilebilecek türden bir ayrıntı değildi ama bir yolunu bulmalıydı. Annie arkadaşlarıyla sırlarını paylaşmaya alışkındı ama Jaycie'yle konuşmaları hiçbir zaman yüzeyin altına inmemişti. Sanki Jaycie'nin boynunda KABUL EDİLMEZ levhası asılı gibiydi.

Annie karanlık kulübeye yanaştı ve arabadan indi. Parasının yetmediği çilingir gelecek haftaya kadar gelmeyecekti. İçeride bir şey bulabilirdi. Kapıyı hafifçe araladı, mutfığa girdi ve ışığı yaktı. Her şey aynen bıraktığı gibiydi. Kulübeye doğru ilerledi, ışıkları yaktı, dolaba göz attı.

Korkak kedi, diye alay etti Peter.

"Kapa çeneni, göt kafa," diye karşılık verdi. "Ben buradayım, değil mi?" Leo son zamanlarda ona eziyet etmiyordu, kahramanı Peter ise giderek daha kavgacı oluyordu. Hayatındaki dengesiz şeylerden biri daha.

ERTESİ SABAH, BAŞI ağrıyordu ve kahveye ihtiyacı vardı. Duştan çıktı, etrafına bir havlu sardı ve soğuk zeminde mutfığa doğru yürüdü. Buzlu limonlu güneş ışığı ön pencerelerden içeri süzülürken denizkızı sandalyesinin yanardöner pullarını parlatıyordu. Mariah nasıl olmuştu da bu çirkin şeyi almıştı? Denizkızı Annie'ye Jeff Koons'un kitsch ve inanılmaz pahalı heykellerinden birini . Pembe Panter, Michael Jackson heykelleri, renkli Mylar balonlarından üflenmiş gibi görünen paslanmaz çelik hayvanlar . . . Onu ünlü yapmışlardı. Denizkızı Koons'un hayal gücünden çıkmış olabilirdi.

Nefes nefese kaldı ve oturma odasında bıraktığı kutulara doğru koştı. Ya denizkızı Koons'un eserlerinden biriyse? Dizlerinin üzerine çöktü, kartonları karıştırırken havlusunu düşürdü ve kulübenin ziyaretçi defterini aradı. Mariah Koons'un heykellerinden birine asla sahip olamazdı, bu yüzden bir hediye olmalıydı. Ziyaretçi defterini buldu ve sayfaları çılginca karıştırarak Koons'un adını aradı. Bulamayınca her şeye yeniden başladı.

Orada değildi. Ama kulübeyi ziyaret etmemiş olması sandalyenin onun eserlerinden biri olamayacağı anlamına gelmiyordu. Tabloları, küçük heykel parçalarını ve kitapların çoğunu araştırmış ama hiçbir şey bulamamıştı. Belki de-

"Burayı Harp Evi'nden çok daha fazla seviyorum," dedi arkasından ipeksi bir ses.

Mutfak kapısına doğru döndü. Theo orada duruyordu, parmak uçları ön ceplerindeydi, üzerinde dün gece altında uyuduğu koyu gri parka vardı, sarıldığı havlu ise yerdeydi.

Bu odada yaptıkları çılgin sekse rağmen onu çıplak görmemişti ama havluyu kapıp Viktorya dönemindeki bir bakire gibi önünde tutma dürtüsüne karşı koydu. Bunun yerine sanki önemli bir şey değilmiş gibi yavaşça havluya uzandı.

"Sen muhteşem bir yaratıksın," dedi. "O ezik erkek arkadaşlarından herhangi biri sana bunu hiç söyledi mi?"

Çok fazla kelimeyle değil. Hiçbir kelimeyle değil, gerçekten. Ve Theo'dan gelse bile bunu duymak güzeldi. Havluyu içine soktu ama kendisi olarak zarifçe ayağa kalkmak yerine dengesini kaybetti ve topuklarının üzerine yığıldı.

"Neyse ki" dedi, "ben doktor sayılırım, bu yüzden gördüklerimin hiçbiri yabancı değil."

Hem havluyu hem de kendini sıkıca tutmaya devam etti. "Doktor sayılmazsınız ve umarım gördüklerinizden keyif almışsınızdır çünkü artık göremeyeceksiniz."

"Oldukça şüpheli."

"Gerçekten mi? Gerçekten oraya mı gideceksin?"

"Dün gece ne yaptığımı unuttuğuna inanmak zor." Başını eğdi.

Hüzünle başını salladı. "O tehditkâr köpekbalıkları ve yüzlerce metrelik dalgalarla kahramanca yüzleşmem ... Buzdağları. Ve korsanlardan bahsetmiş miydim? Ama sanırım kahramanlık kendi başına bir ödül olmalı. İnsan daha fazlasını beklememeli."

"İyi denemeydi. Git bana kahve yap."

Tembelce ona doğru geldi, elini uzattı. "Önce ayağa kalkmana yardım edeyim."

"Geri çekil." Bir kez daha düşmeden ayağa kalktı. "Neden bu kadar erken geldin?"

"Saat o kadar erken değil ve buraya tek gelmemeliydin." "Özür dilerim," dedi tüm samimiyetiyle.

Çıplak bacaklarından yere saçtığı dağınıklığa baktı. "Başka bir hırsızlık mı?"

Ona denizkızı sandalyesini anlatmaya başladı ama adamın yine bacaklarındaydı ve havlu giyen tek kişi olması onu dezavantajlı duruma düşürdü. "Haşlanmış bıldırcın yumurtası ve taze mango suyu alacağım. Çok zahmet olmayacaksa."

"O havluyu bırak, ben de şampanya atayım."

"Cezbedici." Yatak odasına doğru ilerledi. "Ama *hamile olabileceğim* için içmemeliyim."

Uzun bir iç çekti. "Ve bu tüyler ürpertici sözlerle, belindeki azgın ateş yok ."

THEO stüdyoda yazarken, Annie denizkızı sandalyesini her açıdan fotoğrafladı. Harp House'a gider gitmez fotoğrafları Koons'un Manhattan'daki satıcısına e-posta ile gönderecekti. Eğer bu gerçekten bir Koons sandalyesiye, satarak borçlarını kapatabilirdi.

Sırt çantasının fermuarını çekti, düşünceleri kapanan adama doğru sürüklendi Stüdyoda.

"Sen muhteşem bir yaratıksın."

Doğru olmasa da bunu duymak güzeldi.

Her gün peri evini kontrol etme alışkanlığı edinmişti ve şimdi bir martı tüyü bir çift çubuktan sallanarak narin bir hamak oluşturunuyordu. Annie yeni eklentiyi incelerken, Livia'nın "özgür sır" çizimini düşündü. Ayakta duran yetişkin figürünün uzanmış kolunun ucundaki kaba leke hiç de hata değildi. Bu bir silahtı. Peki ya yerdeki ceset? Göğsündeki kırmızı leke bir çiçek ya da kalp değildi. Kandı. Livia babasının cinayetini çizmişti.

Arka kapı açıldı ve Lisa dışarı çıktı. Annie'yi gördü ve el salladıktan sonra garajın önüne park edilmiş çamurlu cipe yöneldi. Annie içeri girerken kendini destekledi.

Mutfak kızarmış ekmek kokuyordu ve Jaycie çok sık rastlanan endişeli ifadesini takınmıştı. "Lütfen Theo'ya Lisa'nın buraya geldiğini söyleme. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Theo seni kovmayacak, Jaycie. Bunu garanti ederim."

Jaycie lavaboya doğru döndü ve alçak sesle konuştu. "Bu sabah onu kulübeye giderken gördüm."

Annie Theo hakkında konuşmayacaktı. Ne söyleyebilirdi ki? Onun çocuğuna hamile olabileceğini mi? Tek seferlik bir olay.

Buna gerçekten inanıyor musun? dedi Dilly, *tsk-tsk* ile.

Annie'miz biraz sürtükleşiyor. Peter, eski kahramanı, ona sırtını dönmüştü.

Şimdi zorba kim? Leo dedi ki. *İsim takmaya dikkat et, dostum.* Her zamanki alaycılığıyla konuştu ama yine de ...

Kafasının içinde neler olduğunu bilmiyordu. Ve Jaycie karşısında dururken, şimdi bunu çözmenin zamanı değildi. "Kocanızın nasıl öldüğünü duydum," dedi.

Jaycie topallayarak masaya geldi ve ona bakmadan bir sandalyeye oturdu. "Şimdi de benim korkunç bir insan olduğumu düşünüyorsun."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Keşke bana söyleseydin."

"Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum."

"Anlıyorum. Ama biz arkadaşız. Bilseydim, Livia'nın neden dilsiz olduğunu en başından anlardım."

Jaycie irkildi. "Sebebinin bu olduğundan emin değilim." "Kes şunu, Jaycie. Mutizm hakkında biraz araştırma yaptım."

Jaycie yüzünü ellerinin arasına aldı. "Çok sevdiğin bir çocuğu ne kadar kötü incittiğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin."

Annie onun mutsuzluğuna daha fazla dayanamadı ve geri çekildi. "Bana söylemek zorunda değildin."

Jaycie ona baktı. "Arkadaşlık konusunda iyi değilim. Ben büyürken benim yaşında çok fazla kız yoktu. Kimsenin babamla aramızın ne kadar kötü olduğunu bilmesini istemedim, bu yüzden bana yaklaştırmaya çalışan herkesi dışladım. Lisa'yı bile. O benim en eski arkadaşım ama kişisel konular hakkında pek konuşmayız. Bazen buraya gelmesinin tek sebebinin Cynthia için bir şeyler kontrol etmek olduğunu düşünüyorum."

Lisa'nın Cynthia'nın köstebeği olması fikri Annie'nin hiç düşünmediği bir şeydi.

Jaycie onun bacağını ovuşturdu. "Regan'la birlikte olmayı seviyordum çünkü hiç soru sormazdı. Ama o benden çok daha zekiydi ve farklı bir dünyada yaşıyordu."

Annie, Jaycie'yi o yaz arka planda kalmış bir figür olarak hatırlıyor; mağarada olanlar olmasaydı hatırlamayabileceği biri. "Sonum hapishane olabilirdi," dedi Jaycie. "Her gece Tanrı'ya şükrediyorum ki Booker Rose çılgınlıklarını duydu ve tam zamanında eve koşup pencereden her şeyi gördü."

Gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı. "Ned sarhoştı. Silahını sallayarak bana doğru geldi ve beni tehdit etti. Livia yerde oynuyordu. Ağlamaya başladı ama Ned'in umurunda değildi. Silahı kafama dayadı. Beni vuracağını sanmıyorum. Sadece patronun kim olduğunu anlamamı istiyordu. Ama Livia'nın ağlamasına dayanamadım ve kolunu tuttum. Korkunçtu. Silah çok şaşırmış görünüyordu, sanki patronun kendisi olmadığına inanamıyordu.

artık."

"Oh, Jaycie . . ."

"Livia ile bu konuda nasıl konuşacağımı hiç bilemedim. Ne zaman denesem kaçmak için mücadele etti, ben de unutacağını umarak denemeyi bıraktım."

Annie nazıkçe, "Bir terapistle konuşmaya ihtiyacı var," dedi.

"Bunu nasıl yapacağım? Adada bir tane bile yok ve onu randevular için anakaraya götürebilsem bile karşılayamam." Yenilmiş görünüyordu, yaşından daha büyüktü. "Bu olay olduğundan beri gerçekten bağ kurduğu tek kişi sensin."

Ben değil, diye düşündü Annie. Livia Scamp'a bağlıydı.

Jaycie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Seni de incittiğime inanamıyorum. Benim için yaptığın onca şeyden sonra."

Livia koşarak odaya girdi ve varlığıyla konuşmalarına son verdi.

ANNIE Harp House'a gitmek üzere ayrıldıktan sonra Theo yazmak için oturma odasına taşındı ama ortam değişikliği işe yaramamıştı. Lanet çocuk bir türlü ölmüyordu.

Çocuk Annie'nin çiziminden ona bakıyordu. Theo çocuğun bileğindeki büyük boy yetişkin saatini, çocuğun kontrol edemediği sakalını ve alnındaki belli belirsiz endişe çizgilerini çok sevmişti. Annie bir ressam olarak yeteneğini reddetmişti ve bir usta olmasa da çok iyi bir çizirdi.

Çocuk onu hemen içine çekmiş, zihninde yarattığı karakterlerden herhangi biri kadar canlı hale gelmişti. Planlamadan, onu küçük bir karakter olarak taslağına yerleştirmişti; Diggity Swift adında, günümüz New York'undan on dokuzuncu yüzyıl Londra'sının sokaklarına taşınmış on iki yaşında bir çocuk. Diggity'nin Dr. Quentin Pierce'ın bir sonraki kurbanı olması gerekiyordu, ancak çocuk şimdiye kadar yetişkinlerin yapamadığını yaparak Quentin'in takibinden kurtulmayı başarmıştı. Şimdi Quentin psikopatça bir öfkeyle küçük kestaneyi en acı verici şekilde yok etmeye kararlıydı.

Theo çocuğun ölümünü göstermemeye karar vermişti, *Sanatoryum*'da bunu pekâlâ yapabilirdi ama bu kez midesi kaldırmıyordu. Fırından gelen kokuya kısa bir gönderme yapmak fazlasıyla yeterli olacaktı.

Ama çocuk kurnazdı. Daha yabancı olamayacak bir ortama, hem zamanı hem de mekânı aşan bir ortama nakledilmiş olmasına rağmen hayatta kalmayı başarmıştı. Ve bunu sosyal hizmet görevlilerinin, çocukları tehlikeye atma yasalarının ya da tek bir destekleyici yetişkinin yardımı olmadan yapıyordu, cep telefonu ya da bilgisayardan bahsetmiyorum bile.

Theo ilk başta çocuğun bu mucizevi kaçışları nasıl gerçekleştirdiğini anlayamamıştı ama sonra aklına gelmişti. Video oyunları. Zengin ve işkolik ebeveynleri Wall Street'i fethederken saatlerce video oyunu oynamak Diggity'ye hızlı refleksler, keskin çıkarım becerileri ve tuhafliklara karşı belli bir rahatlık kazandırmıştı. Diggity dehşete düşmüştü ama pes etmiyordu.

Theo daha hiçbir çocuğu kitaba yazmamıştı ve bunu bir daha yaparsa lanetlenirdi. Sil tuşuna basarak iki saatlik çalışmasını sildi. Bu çocuğun hikâyesi değildi ve küçük pislik kontrolü ele geçirmeden önce Theo'nun kontrolü geri alması gerekiyordu.

Bacaklarını gerdi ve eliyle çenesini ovuşturdu. Annie yerdeki kutuları yeniden paketlemişti ama henüz kaldırmamıştı. Gökkuşaklarıyla yaşıyordu. Mariah'nın ona bir şey bıraktığına inanmıyordu.

Ama onun söz konusu olduğu yerde gökkuşaklarıyla yaşamıyordu. Ya hamile olma ihtimaliyle alay etmeyi bırakmasını ya da ne zaman emin olabileceğine dair bir fikir vermesini diliyordu. Kenley hiçbir zaman çocuk istememişti, bu da ortak oldukları birkaç şeyden biri olmuştu. Bir daha başka bir insandan sorumlu olma fikri bile soğuk terler dökmesine neden olmuştu. Kafasına bir silah dayamaktan farksızdı.

Annie'ye Kenley'den bahsettiği geceden beri onu neredeyse hiç düşünmemişti ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Annie, Kenley'nin ölümü için onu serbest bırakmak istiyordu ama bu sadece Annie hakkında bir şey söylüyor, kendisi hiçbir şey söylemiyordu. Suçluluk duygusuna ihtiyacı vardı. Kendisiyle yaşayabilmesinin tek yolu buydu.

On Beşinci Bölüm

PAZARTESİ SABAHİ ANNIE, Naomi'nin teknesiyle açılmaya hazırlanmak için hava henüz kararmamışken yatağından sendeleyerek kalktı ama daha odanın içinde üç adım bile atmamıştı ki birden irkilerek uyandı. *Naomi'nin teknesine gitmek mi?* İnledi ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ne düşünüyordu ki? Düşünmüyordu! Sorun da buydu. Naomi'yle suya açılmazdı. Beyninin hangi bölümü bunu algılayamamıştı? *Ladyslipper* limandan ayrıldığında, Annie resmen adadan ayrılmış olacaktı. Ama tekne Peregrine'de demirli olduğu ve her gün kalkıp geri döndüğü için -çünkü Naomi adanın bir parçasıydı- Annie'nin dikkati dağılmıştı ve bir şekilde bu bağlantıyı kuramamıştı. Hamile olmalıydı. Böyle muazzam bir hatayı başka nasıl açıklayabilirdi ki?

Crumpet, *Theo Harp için bu kadar çok zaman harcamasaydın*, dedi, *beynini geri alırdın.*

Crumpet bile bu kadar aptal değildi. Annie'nin Naomi'yle rıhtımda buluşması gerekiyordu ve bir açıklama yapmadan gelmemezlik edemezdi. Üzerine bir şeyler giydi ve Jaycie'nin ödünç almasına izin verdiği Suburban'la kasabaya doğru yola çıktı.

Cumartesi geceki fırtınadan sonra yol donmuş Şubat çamuruyla çukurlaşmıştı ve hâlâ ne kadar dağınık olduğunu düşünerek dikkatle sürüyordu.

oldu. Yirmi iki gün boyunca, deniz sayesinde var olan bir adada mahsur kalmıştı ama o denize çıkmayı göze alamamıştı. Bir daha asla böyle basit bir hata yapamazdı.

Naomi'yi kayıkhanenin rıhtımında, kendisini limanda demirlemiş *olan Ladyslipper*'a götürecektir olan kayığa bir şeyler atarken bulduğunda gökyüzü yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. "İşte buradasın!" Naomi neşeli bir el sallayışla seslendi. "Fikrini değiştirdiğinden korkuyordum."

Annie daha açıklama yapmadan Naomi günün hava tahminlerine başladı. Sonunda Annie sözünü kesmek zorunda kaldı. "Naomi, seninle gelemem."

Tam o sırada hızla gelen bir araba kayıkhanenin yanındaki park yerine çarptı ve çakıllar uçtu. Kapı hızla açıldı ve Theo dışarı fırladı. "Annie! Olduğun yerde kal!"

İkisi de dönüp adamın rıhtım boyunca onlara doğru ilerleyişini izlediler. Buruşuk saçları arkada toplanmıştı ve yanağında bir yastık kırıışıklığı vardı. Tekne kaptanının yanında durduğunda, "Üzgünüm Naomi," dedi. "Annie adadan ayrılamaz."

Bir hata daha. Annie dün gece Theo için bıraktığı kısa notu yırtmayı unutmuştu ve şimdi buradaydı.

Naomi bir elini geniş kalçasına koyarak onu başarılı bir ıstakozcu yapan çeliği gösterdi. "Neden olmasın ki?"

Annie midesinin bulandığını söyleyip bir açıklama getirmeye çalışırken Theo'nun eli Annie'nin omzunu sıktı. "Annie ev hapsinde."

Naomi'nin diğer eli onun karşı kalçasını buldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Buraya gelmeden önce başı biraz belaya girmiş," dedi. "Büyük bir şey değil. Lisansı olmadan kukla gösterileri yapıyordu. New York'un bu tür şeylerle ilgili katı yasaları var. Ne yazık ki onun için tekrarlanan bir suçtu."

Annie ona ters ters baktı, ama o çok iyi gidiyordu. "Hapse girmek yerine, yargıç ona birkaç aylığına şehri terk etme seçeneği sundu. Buraya gelmesini kabul etti ama sadece adadan ayrılmaması şartıyla. Bir çeşit ev hapsi gibi. Belli ki unuttuğu bir şey."

Adamın açıklaması onu hem büyülemiş hem de dehşete düşürmüştü. Adamın omzuna koyduğu elden uzaklaştı. "Sana ne bundan?"

El geri döndü. "Şimdi, Annie. Mahkemenin beni senin vasin yaptığını biliyorsun. Bu küçük ihlali görmezden geleceğim ama bir daha olmayacağına yemin edersen."

Naomi, "Siz şehir insanları delisiniz," diye homurdandı.

"Özellikle de New Yorklular," dedi Theo ciddiyetle. "Haydi Annie. Seni günaha girmekten kurtaralım."

Naomi bunu kabul etmedi. " ol, Theo. Teknemde sadece bir gün. Kimsenin bundan haberi olmayacak."

"Üzgünüm Naomi, ama mahkemeye karşı görevimi ciddiye alıyorum."

Annie gülme arzusu ile onu limana itme dürtüsü arasında mücadele .

Naomi, "Bu tür şeyler burada bir boka yaramaz," diye karşı çıktı.

Kadın gerçekten kızgındı ama Theo yerinden kıpırdamadı. "Doğru doğrudur." Parmaklarını Annie'nin omzuna yerleştirdi. "Bu küçük olayı görmezden geleceğim ama bir daha olmasına izin verme." Onu iskeleden dışarı çıkardı.

Kulak mesafesinden uzaklaştıkları anda Annie ona baktı. "Lisansın olmadan kukla gösterisi mi yapıyorsun?"

"Gerçekten herkesin işinizi bilmesini mi istiyorsunuz?"

"Hayır. Tıpkı benim hüküm giymiş bir suçlu olduğumu düşünmelerini istemediğim gibi." "Abartma. Kukla gösterisi olayı sadece bir kabahat."

Ellerini havaya kaldırdı. "Daha iyi bir şey bulamadın mı? Menajerimden gelen acil bir telefon gibi mi?"

"Bir menajerin var mı?"

"Artık değil. Ama Naomi bunu bilmiyor."

"Özür dilerim," dedi on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir ses tonuyla. "Yeni uyandım ve baskı altındaydım." Ve sonra saldırıya geçti. "Gerçekten o tekneye mutlulukla tırmanıp uzaklara mı açılacaktın? Tanrı şahidim olsun Annie, senin bir bakıcıya ihtiyacın var."

"Gemiye binmeyecektim. Süvariler geldiğinde ona gidemeyeceğimi söylüyordum."

"O zaman neden en kabul ettin?" "Aklımda çok şey var, tamam mı?"

"Bir de bana sor." Onu otoparkın karşısındaki belediye binasına doğru yönlendirdi. "Kahveye ihtiyacım var."

Birkaç yerel balıkçı hâlâ kapının içindeki saksının etrafında oyalanıyordu. Theo onlara başıyla selam verirken iki strafor bardağı motor çamuruna benzeyen bir şeyle doldurdu ve kapaklarını kapattı.

Tekrar dışarı çıktıklarında arabalarına doğru yöneldiler. Adamın arabası onunkinden birkaç metre öteye çarpık bir şekilde park edilmişti. Adam kahvesinden bir yudum alırken, buharın kıvrılması kadının dikkatini dudaklarının keskin sınırlarına çekti. Bu mükemmel dudaklar, buruşuk saçları, kirli sakalı ve soğuktan hafifçe kızarmış burnu arasında, pasaklı bir Ralph Lauren reklamı gibi görünüyordu. "Geri dönmek için acelen var mı?" diye sordu.

" sayılmaz." Neden onu o tekneye itmediğini ve mutlu bir şekilde el sallayarak veda etmediğini anlayana kadar değil.

"O zaman içeri gir. Sana göstermem gereken bir şey var."

"İşkence odası ya da isimsiz bir mezar içeriyor mu?" Ona iğrenmiş bir bakış fırlattı.

Ona yeni patentli sırtış gülümsemesini verdi.

Gözlerini devirdi ve yolcu kapısını açtı.

Arabayı eve doğru sürmek yerine ters yöne doğru sürdü. Harap olmuş sarı okul binası karavanı, eski binanın kalıntılarının tepeye tutunmuştu. Kapalı bir sanat galerisinin ve ıstakoz ruloları ve buharda pişmiş istiridyelerin reklamını yapan kepenkli bir çift lokantanın yanından geçtiler. Balıkçıların bakım için teknelerini çektikleri Noel Plajı'nın yanında bir balıkçı evi bulunuyordu.

Engibeli yol, kapaklı bile olsa sıcak bir içecek içmeyi zorlaştırdı, Annie acı kahvesini dikkatle yudumladı. "Peregrine'in ihtiyacı olan şey iyi bir Starbucks."

"Ve bir şarküteri." Bir çift havacı ayakkabısı giydi. "İyi bir simit için ruhumu satarım."

"Yani hala bir tane mi var?"

"Daha bitirmedin mi?"

"Özür dilerim. Dilim sürekli elimden kaçıyor." Parlak kış güneşine karşı gözlerini kıstı. "Bir soru Theo. . ."

"Sonra görüşürüz." Kısa sürede geçit vermez hale gelen, bozuk bir yola saptı. Bir ladin korusunun içine park etti. "Buradan sonra yürümek zorundayız."

Daha birkaç hafta öncesine kadar kısa bir yürüyüş bile ürkütücüydü ama en son öksürük krizini hatırlamıyordu. Ada ona sağlığını geri vermişti. En azından bir dahaki sefere biri ona ateş edene kadar.

Theo uzun bacaklı yürüyüşünü kısalttı ve donmuş zeminde yürürken onun dirseğini tuttu. Desteğe ihtiyacı yoktu ama onun Eski Dünya'ya özgü bu basit nezaketinden hoşlanmıştı. İkiz izler, çam çalılıklarını kesen bir patikadan geriye kalanları işaretliyordu. Oradan itibaren yol, kesilmiş bir ağacın yanından hafifçe aşağıya doğru eğiliyor, hafif bir virajın etrafında kıvrılıyor ve sonra yazın muhteşem bir çayıra açılıyordu. Ortada arduvaz çatılı ve bir çift bacalı terk edilmiş bir taş çiftlik evi vardı. Eski bir taş buzhanenin karşısında yaban mersini olabilecek bir yama yetişiyordu. Okyanus uzakta uzanıyordu - nefes kesici bir manzara için yeterince yakın, ancak öfkesinin en kötüsünü etkilemek için çok uzak. Soğuk bir kış gününde bile, تنها, korunaklı çayır büyümlü hissettiriyordu.

Uzun, yavaş bir nefes verdi. "Bu, bir Maine'linin ada olmalı."

"Harp House'dan çok daha rahat."

"Bir mahzen Harp Evi'nden daha rahattır."

"Bu konuda sizinle tartışmayacağım. Burası adanın çalışan en eski çiftliği. Ya da en azından öyleydi. Burada koyun beslerler, biraz tahıl ve sebze yetiştirirlerdi. 1980'lerin başından beri terk edilmiş durumda."

Sağlam çatıyı ve kırılmamış pencereleri inceledi. "Birileri hâlâ burayla ilgileniyor."

Kahvesinden yavaşça bir yudum aldı ve hiçbir şey söylemedi.

Başını adama doğru eğdi ama adamın gözleri güneş gözlüğünün camlarının ardına gizlenmişti. "Sen," dedi. "Onunla ilgilenen sendin."

Sanki önemli bir şey değilmış gibi omuz silkti. "Burayı satın aldım. Bir şarkıya aldım."

Onun küçümseyici ses tonuna aldanmamıştı. Harp Evi'nden nefret ediyor olabilirdi ama burayı seviyordu.

Çayıra ve okyanusa doğru bakmaya devam etti. "Isı yok, elektrik yok. Bir kuyu var ama su tesisatı çalışmıyor. Pek bir değeri yok."

Ama onun için öyleydi. Çayırın gölgeli noktalarında hâlâ bozulmamış birkaç kar parçası vardı. Onların yanından, sabah güneşinin dalgaların tepelerini gümüş bicili süslediği suya doğru baktı. "Neden Naomi'nin teknesine binmemi istemedin? Limandan çıktıktan sonra yazlık senin olacaktı."

"Kulübe babamın olabilirdi." "Yani?"

"Cynthia'nın onunla ne yapacağını hayal edebiliyor musunuz? Bir köylü kulübesine dönüştürür ya da bir İngiliz köyü inşa etmek için yıkar. Ne yapacağını kim bilebilir ki?"

Onun hakkında bildiğini sandığı şeylerden bir parça daha . Kulübenin onda kalmasını istiyordu. Beynindeki örümcek ağlarını silkelemek zorunda kaldı. "kaybetmemin an meselesi olduğunu biliyorsun. Düzenli bir iş bulduğumda, her yıl iki aylığına buraya gelemeyeceğim."

"köprüye geldiğimizde geçeceğiz."

Biz. Sadece o değil.

"Gel," dedi. "Sana yeri göstereyim."

Çiftlik evine doğru onu takip etti. Sörf sesine o kadar alışmıştı ki, çayırın kuş sesleri ve derin sessizliği büyülenmiş gibiydi. Ön kapıya yaklaştıklarında, bir kardelen kümesini incelemek için diz çöktü. Minik, çan şeklindeki taç yaprakları, kışın ortasında güzelliklerini sergiledikleri için özür dilercesine eğilmişti. Karlı çiçeklerden birine dokundu. "Dünyada hâlâ umut var."

"Var mı?"

"zorunda. Yoksa ne anlamı var ki?"

Sert kahkahası hiç de neşeli değildi. "Bana tanıdığım bir çocuğu hatırlatıyorsun. Kazanamıyor ama savaşmaya devam ediyor."

Başını şaşkınlıkla eğdi. "Kendinden mi bahsediyorsun?"

Şaşırmış görünüyordu. "Ben mi? Hayır. Çocuk- Unut gitsin. Yazarlar gerçek ile kurgu arasındaki çizgiyi bulanıklaştırma eğilimindedir."

Vantriloklar da öyle, diye düşündü.

Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, diye burnunu çekti Scamp.

Theo istediği anahtarı buldu ve kolayca dönen kilide soktu.

"Adada kimsenin kapısını kilitlemediğini sanıyordum," dedi.

"Çocuğu şehir dışına çıkarabilirsin..."

Onu, yıpranmış, geniş ahşap zeminli ve büyük bir taş şömineli boş bir odaya kadar takip etti. Hava akımlarından rahatsız olan bir toz zerrecikleri korosu güneşli bir pencerenin önünde dans ediyordu. Oda odun dumanı ve eskimişlik kokuyordu ama bakımsızlık kokmuyordu. Çöp yığınları ya da duvarlarda delikler yoktu; duvar kâğıtları, dikiş yerlerinden kıvrılan soluk, eski moda bir çiçek deseniyle kaplanmıştı.

Ceketinin fermuarını açtı. Odanın ortasında durdu, elleri gri parkasının ceplerini karıştırdı, sanki bunu görmesinden utanıyormuş gibiydi. Onun yanından geçip mutfığa girdi. Aletler gitmiş, sadece taştan bir lavabo ve birkaç ezik metal dolap kalmıştı. Duvarın ucunda eski bir şömine vardı. Süpürülmüştü ve ızgarasında taze odunlar vardı. *Burayı seviyorum,* diye düşündü. Ev adaya aitti ama çatışmalarından ayrı bir yerde duruyordu.

Şapkasını çıkardı ve cebine soktu. Üst kattaki bir pencere Lavabo, bir zamanlar bir bahçeye ev sahipliği yapmış olması gereken bir açıklığa baktı. Bahçeyi çiçek açmış olarak hayal etti; gülhatmi ve glayöller bezelye, lahana ve pancarla bir arada, hepsi de geliyordu.

THEO, Annie'nin arkasından mutfığa girdi ve açık paltosu bir omzundan hafifçe düşmüş halde pencereden onu izledi. Makyaj yapma zahmetine katlanmamıştı ve geçmişten gelen bu mutfakta dururken

1930'lardan bir çiftlik kadını olabilirdi. Cesur gözleri ve asi saçlarının bolluğu, günümüzün üretilmiş güzellik standartlarına uymuyordu. Kendi başına bir yaratıktı.

Kenley'nin ve modayı takip eden arkadaşlarının fırsat bulsalar nasıl bir makyaj yaptıracaklarını hayal edebiliyordu. Annie'nin saçlarını kimyasal olarak düzleştirmek, dudaklarını porno yıldızı boyutlarında dolgunlaştırmak için dolgu yaptırmak, göğüs implantları ve nerede olduğunu hayal edemese de biraz liposuction. Ama Annie'nin görünüşünde yanlış olan tek şey ...

Kesinlikle hiçbir şey.

"Sen buraya aitsin." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz onları geri almak istedi. Ağzını gevelemeye yakın bir ses çıkardı. "Tarlaları sürmeye, domuzları kesmeye ve tuvaleti boyamaya hazırım."

"Vay be, teşekkürler." Hakarete uğramış olmalıydı. Bunun yerine çevresine baktı ve gülümsedi. "Evinizi sevdim."

"Sorun değil, sanırım."

"İyiden de öte. Ne kadar özel olduğunu çok iyi biliyorsun. Neden hep böyle sert biriymişsin gibi davranıyorsun?"

"Rol yapmaya gerek yok."

Bunu . "Sanırım öylesin. Ama tüm yanlış şekillerde."

"Sana göre." Onun zayıf noktalarına dair içgörüler, Kenley'yle olan ilişkisine dair kanayan yüreğiyle ilgili görüşleri, yıllar önce o yaz yaşanan her şeyi bir kenara bırakma isteği hoşuna . Bu onun için korkmasına neden oluyordu.

Bir güneş ışığı huzmesi kızın kirpiklerinin ucundan geçti ve adam ona hükmetmek için ilkel bir dürtü hissetti. Hâlâ kontrolün kendisinde olduğunu kanıtlamak istiyordu. Ona doğru yürüdü, acele etmeden gözlerinin içine baktı.

"Kes şunu," dedi.

Kulağının yanında duran bir bukleyi kaldırdı ve parmaklarının arasından geçirdi. "Neyi durdurayım?"

Onun elini . "Bana Heathcliff gibi davranmayı bırak." "Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim olsaydı ..."

"Yürüyüş. Kukuletalı gözler, tüm o kibirli şey."

"Hayatımda hiç saunaya çıkmadım." İtirazlarına rağmen bir santim bile kıpırdamamıştı. Başparmağıyla yanağını okşadı.

Onun üzerinde şeytani bir büyü yapıyordu. Ya da belki de çiftlik eviydi. Sebep her ne olursa olsun, bakışlarında rahatsız edici bir şey olmasına rağmen ondan uzaklaşmıyor gibiydi. Tam olarak hoşlanmadığı bir şey.

Tek yapması gereken arkasını dönmekti. Ama dönmedi. Paltosunu omuzlarından itip kendi paltosunu silerken de onu durdurmadı. Pencereden sızan kış güneşinin oluşturduğu su birikintisinin içine düştüler.

Kolları iki yanda, bakışları birbirine kenetlenmiş halde orada dururlarken, teninin her santimetresinin farkına vardı. Hassasiyeti o kadar keskindi ki damarlarının ve atardamarlarının uğultusunu hissedebiliyordu. Onunkileri de. Akılsız seks için yaratılmamıştı. Bir erkeğin sunduğu şeyleri almak ve sonrasında onu unutmak için tasarlanmamıştı. Bu kadın gücü zamanlarında, bu kopukluk eksikliği bir zayıflıktı. Bir kusurdu. Onda yanlış olan devasa bir şey daha.

Yanağına dokundu.

Bana öyle dokunma. Hiçbir yerime dokunma. Her yerime dokun.

Öptü. Neredeyse kızgın görünen bir öpücükle. Onun kadar güzel biri olmadığı için mi? Ayrıcalıklı? Başarılı?

Adamın dili içeri girdi ve kadın adamın kollarını kavradı. Dudaklarını ayırdı. Kendini öpücüğün baştan çıkarıcı gücüne bıraktı. Adam ona doğru bastırdı. Adam daha uzundu ve birbirlerine bu kadar iyi uymamaları gerekirdi ama vücutları mükemmel bir şekilde birbirine geçti.

Elleri kazağının altından kayarak sırtına yayıldı. Başparmakları omurgası boyunca bir yol çizdi. Adam kontrolü ele almıştı ve kadının bunu durdurması gerekiyordu. Öne çıkmalı ve günümüz kadınının yapması gerektiği gibi kendini savunmalıydı. Tam tersi yerine onu kullanmalıydı. Ama arzulanmak çok iyi hissettiriyordu.

"Seni görmek istiyorum," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Vücudunu. Güneş ışığında altın ."

Yazarın kelimeleri şiir gibi üzerine döküldü ve aralarına koyacak tek bir espri bile bulamadı. Adam kazağını başından çekiştirirken kollarını bile kaldırdı. Sütyenini çözdü. Sütyen yere düştü. Gözlerini kızın göğüslerinden ayırmadan kendi kazağını çıkardı. Güneş ışığı vücudunu yıkıyordu ve çiftlik evi soğuk olmasına rağmen o sıcaktı. Sıcaktı.

Onun şiirlerinden daha fazlasını istiyordu. Ondan daha fazlasını. Eğildi ve ayakkabılarını çıkardı. Çoraplarını çıkarırken, parmak uçları kıvrımlı omurgasının tümseklerinde gezindi. "Bir inci dizisi gibi," diye fısıldadı.

Cildi çakıllı. Erkekler seks sırasında böyle konuşmazdı. Neredeyse hiç konuşmazlardı. Konuştukları zaman da kaba, hayal gücünden yoksun ve libido köreltici olurdu.

Kot pantolonunun fermuarını indirirken gözlerini onunkilere kilitledi. Bir gülümsemenin gölgesiyle dizlerinin üzerine çöktü. Külotunun bel bandının hemen üzerindeki göbek derisini öptü. Ellerini onun saçlarının arasına soktu. Parmaklarının altında kafa derisini hissetti. Saç tellerini kavradı. Çekmiyordu ama dokusunu, hissini deneyimliyordu.

Acele etmeden kalça kemiklerini ve göbeğini buldu, çenesindeki kirli sakal hafifçe tenini aşındırıyordu. İnce naylon kumaşın arasından parmakları kalçalarının arasındaki çatlağın izini sürdü. Adam sabırsızlanmaya başladığında ellerini adamın omuzlarına koydu, külotunu ve kot pantolonunu çekiştirdi, her ikisini de ayak bileklerine kadar itti, sonra açıkta kalan her şeyi içine çekti ve burnunu soktu. Daha fazlasını istiyordu ve dizlerini ayırmaya çalıştı. Dizleri açılmak için can atıyordu ama kot pantolonu hâlâ ayak bileklerini bağlıyordu.

bakımı.

Adam kalçalarının arkasını kavrayıp dilediği gibi açarken ve daha derinlere dalarken kadın adamın omuzlarını daha sıkı kavradı.

Boynunu büktü. İhtiyacı olan oksijeni bulmaya çalıştı. Dizleri pes etmek üzereydi. Ve verdi de.

Bacaklarını garip bir şekilde açarak paltolarının üzerine düştü. Adam aralarına girdi ve kadının ortaya çıkardığı her şeye baktı. "Fırfırlı bir gül bahçesi. Tam çiçek açmış."

Onu kirli şiirleriyle öldürüyordu. O onu öldürmek istedi.
Fethetmek. Ama almak çok iyi hissettirdi.

Üstündeki diğer giysileri de çıkararak kızın dizlerinin arasında durdu; iri yarı, çıplaktı. Ona meydan mı okuyordu?

Oh, evet . . .

Dizlerinin üzerine çöktü. Ayak bileklerini omuzlarına dayadı. Başparmaklarıyla onu ayırdı. Onu ağzıyla buldu.

Gözleri kapandı. Boynu kemerli.

Çok titizdi. Çok titiz. Durdu. Tekrar başlıyor. Parmaklarıyla dokunuyor. Dudaklarla dokunmak. Dil ile. Nefes soğuyor, sonra ısınıyor. Yükselişi kat etti. Daha yükseğe yolculuk etti. Daha da yükseğe. Ulaşmak . . . Askıda . . . Yakalayın . . .

Ve uzun, keyifli bir yanma.

Bacaklarını kapatmasına izin vermedi. "İşin bitmedi. Sessiz ol. Şşşt. Benimle kavga etme."

Onun vücuduna sahipti.

Kaç kez? Yükseliş, zonklama, yanma. . . Onu en savunmasız, en savunmasız halinde görüyordu. Ve o da buna izin veriyordu.

Ancak daha fazla dayanamadığında mücadele etti. Ona yer açtı, sonra kendi bedenini onunkinin üzerine indirmeye başladı, tüm odağı açıkça kendisine ait olanı talep etmeye odaklanmıştı. Üstte. Hâlâ baskın. Kendi tatminini kontrol ediyordu. Onlar gerçek sevgili değillerdi ve kadın buna izin veremezdi. Adam onu yere mıhlamayadan altından kıvrıldı. Şimdi palto yığınının üstünde olan oydu. Yan tarafına döndü ve onu bir kez daha altına almak için uzandı. Ama onu serbest bırakırken, onda olmayan bir enerjiye . Ellerini adamın göğsünde birleştirdi ve onu itti.

sertçe, onu kendi sihrini uygulayabileceği yere, sırt üstü gönderdi.

Göğsünün kas yapısını, karnının sert düzlemini inceledi. Ve aşağısını. Onun üzerine eğildi. Saçları tenine değdi. Ellerini kaldırdı ve kıvrıcık telleri yumruklarının arasında buruşturdu, çekmedi. Neredeyse tadını çıkarıyordu.

Onun kendisine yaptığını o da ona yaptı. Oynamak. Durdu. Tekrar oynadı, onun koyu tenine karşı kadının teni solgundu. Güneş ışığı ve toz, seks kokusu, onun ve onun kokusu. Adam kadının başının arkasına bastırdı ama kadın direndi, adamın uçmasına izin vermedi. O dünyadaki en deneyimli fahişeydi. Memnuniyet verebiliyordu. Ya da esirgeyebiliyordu.

Uzun zaman önce gözlerini kapatmıştı. Sırtını dikleştirdi. Yüz hatları buruştu. Onun merhametine kalmıştı.

Sonunda, ona aradığı özgürlüğü verdi.

BU SONU DEĞİLDİ. Bir ceket fermuarı kısa süre sonra sırtına saplandı ve altta kaldı. Sonra üstte. Sonra tekrar altta. Bir noktada onu ateşi yakacak kadar uzun süre terk etti. Prezervatifler konusunda şaka yapmıyordu. Yanındaydılar ve hepsini kullanmak istiyor gibiydi.

Eski çiftlik evi etraflarında gıcırdarken, birbirlerini daha yavaş keşfettiler. Adam onun aptal saçlarını seviyor gibiydi ve kadın da onun vücudunu saçlarıyla ovuyordu. Onun dudaklarına bayılıyordu. Adam ona yine "güzel yaratık" dedi ve kız ağlamak istedi.

Onlar doymadan önce güneş gökyüzünde yükselmişti. "Bunu makyaj seksi olarak düşün," diye mırıldandı kulağına.

Bu onu esir alan büyüyü bozdu. Başını adamın omzundan kaldırdı. "Neyi telafi etmek için? Kavga etmiyorduk. Değişiklik olsun diye."

Yan döndü ve parmağını kızın yanağındaki bir kıvrımın içine soktu. "On altı yaşımdayken yaptığım tüm o beceriksizlikleri telafi ediyorum. Sekse sonsuza dek küsmemiş olman bir mucize."

"Belli ki değil." Yüzünü kesen bir ışık, kaşının köşesindeki yara izini belirginleştirdi. Ona dokundu ve niyet ettiğinden daha sert bir şekilde, "Bunun için üzgün değilim," dedi.

"Olman için bir sebep yok." Kızın buklesini bıraktı ve yerden kalktı. "Bunu sen yapmadın."

Kendini yukarı kaldırdı. Sırtında paltolardan -ya da tırnaklarından- kalma kırmızı bir iz vardı. "Yaptım," dedi. "Seninle yüzüne vurdum."

kırbaç."

Pantolonunu çekti. "O yara izini bana sen vermedin. Bir sörf kazasıydı. Benim aptallığım."

Şimdi ayağa kalkmıştı. "Bu doğru değil. Onu sana ben verdim."

Fermuarını çekiştirirdi. "Bu benim yüzüm. Bilmem gerektiğini düşünmüyor musun?"

Yalan söylüyordu. Kırbacı kaptığı gibi öfkeyle ona doğru savurmuş, yavrular için, ona yaptıkları için, mağara için, yazdığı not için ve kırık kalbi için onu cezalandırmıştı.

"Bunu neden söylüyorsun?" Ceketini kaptı ve çıplaklığının üzerine çekti. "Ne olduğunu biliyorum."

"Bana vurmuştun. Bunu hatırlıyorum. Ama beni buralarda bir yerde yakaladın." Büyük yara izinin altındaki küçük beyaz çizgiyi işaret etti.

Neden yalan söylüyordu? Bu büyülü kulübede olmak gardını düşürmesine neden olmuştu. Bir hata ve seksin güven ya da samimiyetle aynı şey olmadığını keskin bir şekilde hatırlatmıştı. Kıyafetlerine uzandı. "Hadi buradan çıkalım."

Kasabaya dönüş sessiz bir yolculuktu. Theo, Annie'nin Suburban'ı alabilmesi için limanın otoparkına yanaştı ve durduğunda, beyzbol şapkasını kızarmış sarı saçlarının üzerine çekmiş orta yaşlı bir kadın sürücü kapısına doğru koştu. Kadın daha Theo camı sonuna kadar açmadan konuşmaya başladı.

"Babamın evinden geliyorum. Les Childers. Onu hatırlıyor musun? *Lucky Charm*'ın sahibi. Elinde kötü bir kesik var. Deli gibi kanıyor ve derin. Dikiş atılması gerekecek."

Theo dirseğini pencere çerçevesine dayadı. "Bakacağım Jessie, ama acil tıp teknisyenlerinin bu konuda yetkisi yok. Sağlık görevlisi eğitimimi tamamlayana kadar tek yapabileceğim onu sarmak. Anakaraya gitmesi gerekecek."

Theo sağlık görevlisi olarak mı eğitim alıyordu? Bahsetmediği bir şey daha vardı. Jessie topuklarının üzerinde geriye yaslandı, savaşımaya hazırdı. "Bu Peregrine, Theo. Ne tür bir ehliyete sahip olduğun burada kimsenin umurunda mı sanıyorsun? İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

Annie de öyle. Adalılar kendi başlarının çaresine bakarlardı ve onların gözünde Theo'nun tıp eğitimi, ondan kullanmasını bekledikleri bir şeydi.

Jessie daha bitirmemişti. "Ayrıca kız kardeşimi görmeye gelerseniz çok memnun olurum. Köpeğine şeker hastalığı için iğne yapması gerekiyor ama iğne kullanmaktan korkuyor ve başlamak için yardıma ihtiyacı var. Keşke geçen ay Jack Brownie kalp krizi geçirdiğinde tıp eğitimi aldığını bilseydik."

İstese de istemese de Theo ada yaşamının içine çekilmişti. "İkisine de bakacağım," dedi isteksizce.

"Kamyonetimi takip edin." Jessie Annie'ye sertçe başını salladı ve bir zamanlar kırmızı olan pikabın paslı iskeletine doğru ilerledi.

Annie Range Rover'ın kapısını açtı. "Tebrikler, Theo. Görünüşe göre adanın yeni doktoru sensin. Ve veteriner."

Bir eliyle güneş gözlüklerini çıkardı ve diğer eliyle burnunun kenarını ovuşturdu. "Boyumdan büyük işlere kalkıştım."

"Öyle görünüyor," dedi. "Köpeklerin kurtlarını temizlemeyi öğrenmek isteyebilirsin. Ve ineklerin doğumunu."

"Peregrine'de hiç inek yok."

"Şimdi yok." Arabadan dışarı çıktı. "Ama herkes yeni bir veteriner olduğunu duyana kadar bekleyin."

On Altıncı Bölüm

BİR ŞEYLER ÇOK YANLIŞTI. Kulübenin ön kapısı açıktı ve Hannibal, eriyen karların kısmen açıkta bıraktığı eski ahşap istakoz tuzaklarından çok da uzak olmayan bir yere çömelmişti. Annie Suburban'dan fırladı ve bahçede tepinerek açık kapıya doğru ilerledi. Tedbirli olamayacak kadar öfkeliydi. İçeride birilerinin olmasını istiyordu ki onları parçalayabilsin.

Tablolar duvarlara eğri büğrü asılmış ve kitaplar yere saçılmıştı. En ürpertici olanı ise, davetsiz misafirin duvara parlak kırmızı boyayla bir mesaj karalamış olmasıydı.

Senin için geliyorum.

"Cehennem gibisin!" Annie kulübeye doğru hışımla yürüdü. Mutfak ve atölye en son geldiği zamanki gibi görünüyordu. Kuklaları zarar görmemiş, Theo'nun eşyalarına dokunulmamıştı ama yatak odasındaki şifonyerin çekmeceleri sökülüş, içindekiler yere atılmıştı.

Mahremiyetinin ihlali onu çileden çıkarıyordu, birinin istediği zaman içeri girmekte, eşyalarını karıştırmakta, duvarına sevimsiz bir mesaj yazmakta özgür olduğunu bilmek onu öfkeliendiriyordu. Bu fazlaydı. Her ikisi de

Harp ailesinden biri onu korkutup kaçırmak istiyordu ya da adalılardan biri Mariah'nın mirasını biliyordu ve Annie'nin buradan gitmesini istiyordu, böylece istediklerini bulana kadar burayı darmadağın edebileceklerdi.

Elliott'ın kötü bir eş zevki olmasına rağmen, onu hiçbir zaman etik dışı olarak görmemişti. Ama Cynthia Harp daha sorunluydu. Parası, nedeni ve yerel bağlantıları vardı. Güney Fransa'da yaşıyor olması, tüm bunları planlıyor olamayacağı anlamına gelmiyordu. Ama elinin altında Harp Evi varken küçücük bir kulübe için bu kadar zahmete girer miydi? Mariah'nın mirasına gelince. Annie kulübenin dışında olduğu için, davetsiz misafir Annie'nin onları basması endişesi olmadan istediği kadar zaman geçirebilirdi.

Ama Annie'nin dünya kadar zamanı vardı ve hâlâ aradığı şeyi bulamamıştı. Yine de, döşeme tahtalarını sökmemiş ya da duvarlarda delik açmamıştı ve belki de davetsiz misafirin yapmak için zaman istediği şey buydu. Bu işin arkasında her kim varsa, Annie gelene kadar mirası öğrenmiş olamazdı, yoksa çoktan aramaya başlamış olurdu. Hannibal yatağının altına saklanırken, Annie de yatağından yırtılmış olan çarşafların üzerinden geçerek oturma odasına doğru yürüdü.

Senin için geliyorum.

Kırmızı boya hâlâ yapış yapıştı. Birisi onu korkutmak istemişti ve eğer bu kadar öfkeli olmasaydı, işe yarayabilirdi.

Başka bir olasılık daha vardı, düşünmek istemediği ama kafasının yanından vızıldayarak geçen kurşunun sesini duymaya devam ettiği sürece artık kaçınamayacağı bir olasılık. Ya bunun mirasla bir ilgisi yoksa? Ya birisi basitçe ondan nefret ediyorsa?

Depoda bir kutu boya artığı buldu ve nefret dolu mesajın üzerini boyadıktan sonra Suburban'daki Harp House'a doğru yola çıktı. Neredeyse yürümeyi özlüyordu. Üç hafta önce eve tırmanmak

Everest Dağı'na tırmanıyordu ama öksürüğü nihayet kesilmişti ve efor iyi gelmeye başlamıştı.

Annie dışarı çıktığında, Livia çoraplarıyla dışarı fırladı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona doğru koştu. "Livia! Ayakkabılarını giymemişsin!" Jaycie arkasından seslendi. "Buraya gel, seni pislik."

Annie parmak uçlarıyla Livia'nın yanağını okşadı ve onu içeri kadar takip etti. Jaycie beceriksizce lavaboya doğru ilerledi. "Lisa aradı. Seni ve Theo'yu bu sabah kasabadan geçerken görmüş."

Annie, Jaycie'nin imalı sorusunu geçiştirdi. "Bir kadın onu durdurdu ve babasını kontrol etmesini istedi. Jessie biri. Görünüşe göre Theo'nun acil tıp teknisyeni olduğu haberi yayılmış."

Jaycie lavabodaki suyu açtı ve Livia'ya bir içki verdi. "Jessie Childers. Jenny Schaeffer taşındığından beri adada tıbbi yardım alamadık."

"Ben de öyle duydum."

Annie e-postalarını kontrol etmek için Elliott'ın ofisine gitti. Eski bir oda arkadaşının bebek partisi için bir davetiye, başka bir arkadaşından bir mesaj ve Jeff Koons'un bayisinden tek satırlık bir yanıt aldı.

Bu onun yazısı değil.

Ağlamak istedi. Kendine fazla umutlanmamasını söylemişti ama denizkızı sandalyesinin bir Koons olduğundan emindi. Onun yerine, başka bir çıkmaz sokağa girmişti.

Mutfaktan bir gümbürtü geldi ve araştırmak için ayağa kalktı. Jaycie'yi düz arkalıklı sandalyelerden birini düzeltmeye çalışırken buldu. "Artık koşmak yok Livie. Bir yerini kıracaksın."

Livia spor ayakkabısıyla sandalyenin köşesine tekme attı. Jaycie yenik bir iç çekişle masaya yaslandı. "Bu onun suçu değil. Enerjisini boşaltacak bir yeri yok."

"Onu ben çıkarırım," dedi Annie. "Ne dersin Liv? Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Livia o kadar güçlü bir şekilde başını salladı ki lavanta rengi plastik saç bandı gözlerinin üzerinden kaydı.

Annie onu sahile götürmeye karar verdi. Güneş doğmuş ve gelgit başlamıştı. Livia bir ada çocuğuydu. Suyu yakın olmaya ihtiyacı vardı.

Taş basamaklardan inerlerken Annie onun elini sıkıca tuttu. Livia aşağıya inmek için endişelenerek geri çekilmeye çalıştı ama Annie onu bırakmadı. Ancak son basamağı indiklerinde Livia durdu, sanki özgürce koşabileceği bu kadar çok alan olduğuna inanamıyormuş gibi her şeyi içine çekti.

Annie sahili işaret etti. "Bak bakalım şu martıları yakalayabilecek misin?"

Livia'nın cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Koşmaya başladı, kısa bacakları çalkalanıyor, pembe ponponlu şapkasının altından saçları uçuşuyordu. Kayaların arasından kuma doğru hızla ilerledi ama kırılan dalgalarından uzak durdu.

Annie eski mağara girişinden uzakta, tepesi düz bir kaya buldu. Sırt çantasını bırakarak Livia'nın kayalara tırmanmasını, kıyı kuşlarını kovalamasını ve kumu kazmasını izledi. Dört yaşındaki çocuk sonunda yorulduğunda, Annie'nin ve sırt çantasının yanına oturmaya geldi. Annie gülümsedi, Scamp'ı çıkardı ve kuklayı onun koluna taktı.

Scamp hiç vakit kaybetmedi. "Bedava sırmı?" Livia başını salladı.

"Korkuyorum." Ve sonra, daha dramatik bir şekilde,

"Dehşete düştüm." Livia'nın alnı düğümlendi.

"Okyanus çok büyük," diye fısıldadı Scamp, "ve ben yüzme bilmiyorum. Bu çok korkutucu."

Livia başını salladı.

"Suyun korkutucu olduğunu düşünmüyor musun?"

Scamp söyledi. Livia düşünmedi.

"Sanırım farklı şeyler farklı insanlar için korkutucudur." Scamp onun yanağına dokundu. "Bazı şeylerden korkmak iyidir, mesela etrafta yetişkin yoksa okyanusa girmek gibi. Bazı şeylerden de korkmak iyi değildir çünkü gerçek değillerdir, canavarlar gibi."

Livia da aynı fikirde gibiydi.

Annie Livia'nın oyununu izlerken, Livia'nın travması hakkında şimdi bildiklerini düşündü. Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi ama deneyecekti. "Babanın annene zarar vermeye çalışmasını izlemek gibi," dedi Scamp. "Bu gerçekten çok korkutucuydu."

Livia parmağını kot pantolonundaki küçük bir deliğe soktu.

Annie bir çocuk psikoloğu değildi ve çocukluk travmalarının tedavisi hakkında bildiği tek şey internetten öğrendikleriydi. Bu durum çok karmaşıktı ve burada durması gerekiyordu. Ama . . .

Jaycie Livia'yla olanlar hakkında konuşamıyordu. Belki Scamp bu konuyu daha az yasak hale getirebilirdi. "Okyanustan çok daha korkutucu," dedi Scamp. "Annemin babamı silahla vurmak zorunda kaldığını görseydim, o kadar korkardım ki ben de konuşmak istemeyebilirdim."

Livia gözlerini kocaman açarak kot pantolonundaki deliği bıraktı ve tüm dikkatini kuklaya verdi.

Annie geri çekildi ve Scamp'ın en neşeli sesiyle konuşmasına izin verdi. "Ama bir süre sonra konuşmamaktan sıkılırdım. Özellikle de söyleyecek önemli bir şeyim varsa. Ya da şarkı söylemek istersem. Sana hiç muhteşem bir şarkıcı olduğumu söylemiş miydim?"

Livia şiddetle başını salladı.

Annie'nin aklına çılgınca bir fikir geldi. Peşinden gitmeye hiç hakkı olmayan bir fikir.

Ama, ya . . .

Scamp şarkı söylemeye başladı, kıvrırcık iplik saçlarını Annie'nin oracıkta doğaçlama yaptığı melodinin ritmine uydurarak sallıyordu.

"Başıma korkunç, korkunç bir şey geldi.

Unutmak istediğim bir şey.

Zaman iyidir ve zaman kötüdür. Ve bu

şimdiye kadarki en kötüsüydü!

Oh . . . Bu şimdiye kadarki en kötüsüydü!"

Livia dikkatle dinlemeye devam etti, üzgün görünmüyordu, bu yüzden Annie saçma, doğaçlama sözlerine devam etti.

"Bazı babalar iyidir, bazıları kötüdür. Elde ettiğinle kalırsın.

Liv'in babası kötüydü, çok ama çok kötüydü ama onun öldüğünü görmek istemedi, ah! Onun öldüğünü görmek istemedi."

Aman Tanrım! Az önce yaptığı şeyin gerçekliği midelerini bulandırdı. Kötü bir *Saturday Night Live* skeci gibiydi! Mutlu küçük melodi, korkunç sözler ... Livia'nın travmasına sanki bir stand-up komedisiymiş gibi davranmıştı.

Livia daha fazlasını duymak için bekliyor gibiydi ama Annie dehşete kapıldı ve cesaretini kaybetti. Niyeti ne kadar iyi olursa olsun, bu değerli küçük kıza ciddi psikolojik zarar veriyor olabilirdi. Scamp başını öne eğdi. "Sanırım bu kadar korkunç bir şey hakkında şarkı söylememeliyim."

Livia onu inceledi, sonra kayadan indi ve bir martıyı kovalamak için koşarak uzaklaştı.

THEO, Hannibal'a akşam yemeğini vermeyi bitirdiği sırada onu kulübede buldu. "Burada tek başına olmaman gerekiyordu." Sesi her zamankinden daha huysuz geliyordu. "Neden ıslak boya kokusu alıyorum?"

"Küçük bir rötuş." Soğukkanlılıkla konuştu, aralarındaki mesafeyi yeniden kurmaya kararlıydı. "Yara onarımı nasıl gitti?"

"İyi değil. Birini önce uyuşturmadan dikmek benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymuyor."

"Okuyucularınıza söylemeyin. Hayal kırıklığına uğrayacaklar."

Kaşlarını çattı. "Eğer ben burada değilsem, Harp Evi'nde kalmalısın."

İyi tavsiye, ancak faili bir dahaki sefere ortaya çıktığında burada olmak için giderek daha güçlü bir dürtü hissediyordu. Bu kedi-fare oyunu yeterince uzun sürmüştü. Bir hesaplaşma istiyordu.

"Çekingen bir çocuk yetiştirmeyi reddediyorum, Antoinette."

Annie, Mariah'nın kendisi hakkındaki yargılarından kaçına inanmıştı?

"Sen doğuştan utangaçsın. . ." "Doğuştan sakarsın ..." "Hayalperest olmayı bırakmalısın . . ."

Ve sonra, *"Elbette seni seviyorum, Antoinette. Sevmeseydim senin için endişelenmezdim."*

Şehir hayatından çok uzakta, bu kasvetli kış adasında yaşamak Annie'nin kendisi hakkında yeni şekillerde düşünmesine neden oluyordu. Yollarda-

"Ne oluyor be?"

Döndüğünde Theo'nun daha önce boyadığı duvarı incelediğini gördü. Yüzünü buruşturdu. "İkinci bir kat daha atmam gerek."

Parmağını beyaz boyanın arasından sızan soluk kırmızı harflere doğru uzattı. "Komik olmaya mı çalışıyorsun? Bu hiç komik değil!"

"Kararınızı verin. Ya komik olurum ya da çılgılık atarım. Seçimini yap." Çılgılık atacak gibi hissetmiyordu. Birini yumruklamayı tercih ederdi.

Çok ağır bir küfür savurduktan sonra kadına tam olarak ne bulduğunu sordu. Kadın sözlerini bitirdiğinde, adam açıklamasını yaptı. "İşte bu kadar. Harp House'a taşınyorsun. Ben de polisle konuşmak için anakaraya gidiyorum."

"Tam bir zaman kaybı. Biri bana ateş ettiğinde bile ilgilenmediler. Bununla daha da az ilgilenecekler."

Telefonunu çıkardı ama sinyal alamadığını hatırladı. "Toparlan. Buradan gidiyorsun."

"Her ne kadar ilginize minnettar olsam da, ben burada kalıyorum. Ve bir silah istiyorum."

"Silah mı?"

"Sadece borç olarak."

"Sana bir silah ödünç vermemi ister

misin?" "Ve bana nasıl

kullanılacağını göster." "Bu iyi bir

fikir değil."

"Bunu yapanla silahsız yüzleşmemi mi tercih edersin?"

"*Kiminle* olursa olsun yüzleşmemeni tercih ederim."

"Ben kaçmıyorum."

", Annie. On beş yaşındayken ne kadar pervasızsan şimdi de o kadar pervasızsın."

Ona baktı. Kendini hiçbir zaman umursamaz biri olarak görmemişti ve bu imaj hoşuna gitmişti. Bunu yanlış erkeklere aşık olma alışkanlığı, büyük bir aktris olabileceğine olan inancı, Mariah'yı son bir gezi için Londra'ya götürme kararlılığı ışığında değerlendirdi. Ve -unutmamak gerekir ki- Theo Harp'ın onu hamile bırakma ihtimali.

Mariah, beni hiç tanıımıyordun.

Adam yıpranmış görünüyordu ve bunun yeniliği kadının daha da sinirlenmesine neden oldu. "Bir silah istiyorum, Theo. Ve nasıl ateş edileceğini öğrenmek istiyorum."

"Bu çok tehlikeli. Evde güvende olursunuz."

"Cehennem Evi'nde kalmak . Burada kalmak istiyorum."

Ona uzun uzun ve sertçe baktı, sonra parmağını yüzüne doğru itti. "Pekâlâ. Yarın öğleden sonra atış talimi. Ama söylediğim her kelimeye dikkat etsen iyi olur." Stüdyoya doğru uzaklaştı.

Annie akşam yemeği için kendine bir sandviç yaptı ve kutuları karıştırmaya geri döndü ama uzun bir gün olmuştu ve yorgundu. Dişlerini fırçalarken kapalı stüdyo kapısına baktı. Kendisine mesafeli durması konusunda söylediği her şeye rağmen, onun yanında yatmasını istiyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki mutfaktan bir bloknot aldı, en üsttekinin üzerine bir şeyler karaladı ve yatak odasının kapısına yapıştırdı. Sonra kendini içeri kapattı ve uyumaya gitti.

DIGGITY SWIFT ÖLMÜŞTÜ. Theo yapmıştı. Çocuk sonunda hata yapmıştı, Dr. Quentin Pierce onu yakalamıştı ve Theo o zamandan beri tek kelime yazmamıştı.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve gözlerini ovuşturdu. Beyni kızarmıştı, bu Hepsi. Yarın temiz bir kafayla başlayabilecekti. O zamana kadar göğsündeki gerginlik kaybolacak ve ilerleme kaydedebilecekti. Her kitabın ortası yazması en zor kısımdır ama Diggity'nin gidişiyle yarattığı karmaşadan sıyrılıp sonraki bölümlere giden yolu bulabilecekti. Annie'yi ve bugün çiftlik evinde olanları düşünmeye başlamadığı sürece...

Bu gece onun yanına yattığında onu uyandırmayacaktı. O değildi Kendini kontrol edemeyen bir tür hayvan gibi hissetmesine rağmen.

Nefret etmeye başlamadığı bir kadınla sevişmenin yeniliği onu büyülemişti. Sonrasında ağlama krizine girmeyen bir kadın. Ya da hayali bir suç için ona saldırmayan bir kadın.

Annie geçmişindeki kadınlardan çok farklı olduğu için, sokakta yanından geçse onu fark edip etmeyeceğini merak ediyordu. Kesinlikle fark ederdi. O tuhaf yüzünün benzersizliği, sanki altındaki zemini fethetmeye niyetliymiş gibi yürüyüşü dikkatini çekti. Boyunu, insanlara sanki onları gerçekten görüyormuş gibi komik bir şekilde bakmasını severdi. Bacaklarını seviyordu - bacaklarını kesinlikle seviyordu. Annie orijinal biriydi. Ve onu korumak için daha iyi bir iş çıkarması gerekiyordu.

Bugün Jessie ve babasıyla konuşmuş, insanların Annie'ye nasıl baktıklarını anlamaya çalışmıştı ama şüphelerini artıracak bir şey öğrenememişti. Annie'nin adaya neden geldiğini merak ediyorlardı ama daha çok Mariah'yla ilgili hikâyelerini paylaşmakla ilgileniyorlardı. Yarın tekneler geldikten sonra balık evinde takılmak niyetindeydi. Adamlara biraz bira götürüp ne bulabileceğine bakacaktı. Ayrıca Annie'nin silahlı olacağını bilmelerini sağlayacaktı; bu rahatsız edici bir ihtimaldi ama gerekliydi.

İnsanların arasında olmaya tahammül edemediği için adaya gelmişti ama işte buradaydı, her şeye karışıyordu. Onun odasına gittiğini duyalı bir saatten fazla olmuştu. O korkunç pijamaları giyiyor olmalıydı. Belki de giymemiştir.

İyi niyeti yok oldu. Dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve stüdyodan çıktı. Ama kapısındaki post-it notu görünce donup kaldı. Tek bir kelime vardı.

Hayır.

THEO ertesi sabah ona nottan bahsetmedi. O gün arabasına ihtiyacı olduğu dışında pek bir şey söylemedi. Çilingiri almak için rıhtıma gittiğini ancak daha sonra öğrendi. Faturayı ödeyecek parası olmadığını bilmek onu utandırmıştı.

Kadın kulübeye döndüğünde adam stüdyodaydı. Dolabından şarap kutusunu aldı ve arabasına kadar taşıdı. Adam mutfağı açtı.

içeri girerken kapıyı açtı. "Arabama ne koydun?"

"Mükemmel bir şarap. Bir şey değil. Kilitlerle için de teşekkürler."

Adam onun içini gördü. "Kilitleri kendim için değiştirdim. Ben dışarıdayken dizüstü bilgisayarımın çalınmasını göze alamam."

Yüzünü kurtarmasına izin vermeye çalışıyordu, bu da onu daha da borçlu hale getiriyordu. "Uh-huh."

"Annie, şarabını istemiyorum. Bu benim için önemli bir şey değil." "Benim için önemli."

". Şuna ne dersin? Artık kapına post-it yapıştırmak yok ve ödeşтик diyeceğiz."

"Şarabınızın tadını çıkarın." Çiftlik evinde olanlardan sonra, tüm o erkek feromonlarını sızdıran adam karşısında dururken düzgün düşünemiyordu. "Silah getirdin mi?"

Baskı yapmadı. "Ben . Ceketini al."

Bataklığa gittiler. Silah güvenliğinin temel kurallarını anlattıktan sonra, Annie'ye onun için seçtiği otomatik tabancayı nasıl doldurup ateşleyeceğini gösterdi. Silahın Annie'ye itici gelmesi gerekirdi, ama Annie ateş etmeyi seviyordu. Hoşlanmadığı şey, Theo'nun bu kadar yakınında olmasının beklenmedik erotizmiydi. Birbirlerinin giysilerini yırtmadan önce kulübeye ancak girebilmişlerdi.

"Bu konuda KONUŞMAK İSTEMİYORUM," diye hırladı ona o gece yatağında uzanırken.

Esnedi. "Bana uyar. İyiden de öte."

"Burada uyuyamazsın. Kendi yatağında uyumalısın."

Onu çıplak bedenine yaslamaya çalıştı. "Kendi yatağında uyumak istemiyorum."

O da bunu istemiyordu ama bazı şeyler ne kadar bulanık olursa olsun, bu çok açıktı. "Ben seks istiyorum, yakınlık değil."

Elini onun arkasına doladı. "Seks o zaman."

Kıpırdanarak uzaklaştı. "İki seçeneğin var. Ya tek başına uyursun ya da önümüzdeki üç saat boyunca burada yatar ve yaşadığım her berbat ilişkinin ayrıntılarını, neden berbat olduklarını ve erkeklerin neden berbat olduğunu dinlersin. Uyarı. Çirkince ağlarım."

Kapağı geri attı. "Sabah görüşürüz." "Ben de öyle düşünmüştüm."

ANNIE, Theo'dan istediğini elde etmişti -hayatının en iyi seksini- ama aynı zamanda sınırlar da koymuştu.

Çok mantıklı, dedi Dilly. *Sonunda dersini aldın.*

Ertesi gün öğleden sonra Annie Livia'yı yine dışarı çıkardı. Hava kumsal için fazla rüzgârlıydı, bu yüzden ön verandanın basamaklarında takıldılar. Annie dün herhangi bir zarar verip vermediğini öğrenmek istedi ve Scamp'ı dizinin üzerine oturttu. Kukla doğrudan konuya girdi. "Sahile indiğimizde baban hakkında konuştuğum için bana kızgın mısın?"

Livia dudaklarını büzerek , sonra yavaşça başını salladı. "İyi," dedi

Scamp, "çünkü kızacağından endişeleniyordum."

Livia tekrar başını salladı, sonra tahta parmaklıkların yerini alan taş korkuluklara tırmandı. Sırtını Annie'ye dönerek korkuluğun üzerine çıktı.

Konuyu kapatmalı mıydı yoksa masada mı tutmalıydı? Mutizm ve çocukluk travması hakkında daha fazla araştırma yapması gerekiyordu. Bu arada içgüdülerine güvenecekti.

Scamp, "Anneme kötü şeyler yapan bir babam olsaydı bundan nefret ederdim," dedi. "Özellikle de bunun hakkında konuşamazsam."

Livia korkuluk atına binmeye başladı.

"Ya da bunun hakkında şarkı söyleyin. Sanırım başarılı bir vokalist olduğumu söylemiştim." Scamp bir dizi gam söylemeye başladı. Annie'nin tüm kuklalarının ses perdelerinde iyi şarkı söyleyebilmesi için yıllarca pratik yapması gerekmişti, bu da onu çoğu havalandırmadan ayıran bir özellikti. Scamp sonunda durdu. "Eğer olanlarla ilgili başka bir şarkı söylememi istersen, bana haber ver."

Livia atını sürmeyi bıraktı ve arkasını döndü. Önce Annie'ye, sonra da Scamp'a baktı.

"Evet mi hayır mı?" Scamp cıvıldadı. "Senin akıllıca kararına uyacağım."

Livia başını eğdi ve başparmağındaki pembe oje kalıntılarını karıştırdı. Kesin bir hayır. Annie ne bekliyordu ki? Beceriksizce müdahalesinin böylesine derin bir travmanın kilidini açabileceğini gerçekten düşünmüş müydü?

Livia korkuluktaki pozisyonunu Annie'ye bakacak şekilde değiştirdi. Yavaşça başını oynattı. Tereddütlü bir baş sallama.

Annie sanki kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti. ", " dedi Scamp. "Şarkımın adını 'Livia'nın Korkunç Deneyimi Baladı' koyacağım. " Annie dramatik bir şekilde boğazını temizleyerek zaman kazanmaya çalıştı. Yapmayı umabileceği en iyi şey konuyu karanlıktan aydınlığa çıkarmaktı. Belki bu konuyu daha az tabu haline getirirdi. Ayrıca Jaycie'ye de bundan bahsetmesi gerekiyordu. Yumuşak bir şekilde şarkı söylemeye başladı.

*"Küçük kızlar kötü şeyler görmemeli
Ama bazen görüyorlar ..."*

Şarkısına devam etti, dün yaptığı gibi uydurdu, ama bu sefer melodiyi daha ciddi tuttu ve herhangi bir *Olés*'ten kaçındı. Livia her kelimeyi dinledi, sonra sonunda başını salladı ve korkuluklu atına binmeye geri döndü.

Annie arkasından bir ses duydu ve döndü.

Theo verandanın en ucundaki evin köşesine yaslanmıştı. Bulunduğu yerden bile kaşlarının arasına kazınmış çatık kaşları görebiliyordu. Kulak misafiri olmuştu ve bunun için onu yargılıyordu.

Livia da onu gördü ve korkuluğu sürmeyi bıraktı. Parkasının yakasını kaldırarak öne doğru geldi, ayak sesleri verandanın taş zemininde sessizdi.

Annie, *onun kararlarının canı cehenneme*, diye düşündü. En azından Livia'ya yardım etmeye çalışıyordu.

Onu korkutmaktan başka ne yapmıştı?

Scamp hâlâ onun kolundaydı ve kuklayı ileri doğru itti. "*Dur!*
Kendini tanı!"

Durdu. "Theo Harp. Burada yaşıyorum." "Öyle diyorsun. Kanıtla."

"Şey . . . Baş harflerim çardağın zeminine kazınmış."

Hem onun hem de ikizinin baş harfleri.

Scamp çenesini öne doğru itti. "İyi misiniz yoksa kötü mü, Bay Theo Harp?"

Kara kaşlarından biri saç çizgisine doğru kalktı ama kuklaya odaklanmaya devam etti. "İyi olmaya çalışıyorum ama bu her zaman kolay olmuyor."

"Sebzelerini yiyor musun?"

"Şalgam hariç her şeyi."

Scamp Livia'ya döndü ve sahnede fısıldayarak, "O da şalgam sevmez," dedi. Sonra Theo'ya döndü. "Büyük bir yaygara koparmadan banyo yapabiliyor musun?"

"Duş alıyorum. Onları severim."

"Dışarıda çoraplarınla mı koşuyorsun?" "Hayır."

"Kimse bakmıyorken gizlice şeker alır mısın?"

"Sadece fıstık ezmeli şeker."

"Atın korkutucu."

Livia'ya şöyle bir baktı. "İşte bu yüzden ben orada değilsem çocukların ahırdan uzak durması gerekiyor."

"Hiç bağırır mısın?"

Dikkatini tekrar Scamp'a verdi. "Yapmamaya çalışıyorum. Altılılar kaybetmediği sürece."

"Saçını kendi nasıl tarayacağını biliyor musun?"

"Bilirim."

"Tırnaklarını ısırır mısın?"

"Kesinlikle hayır."

Scamp derin bir nefes aldı, başını eğdi ve sesini alçalttı. "Sen hiç annelere vurur musun?"

Theo gözünü kırpmadı. "Asla. Kesinlikle asla. Kimse annelere vurmamalı." Scamp Livia'ya döndü ve başını eğdi. "Ne düşünüyorsun? Kalabilir mi?" Livia tereddütsüz, kararlı bir şekilde başını salladı ve korkuluktan aşağı kaydı.

"Annie ile şimdi konuşabilir miyim?" Theo Scamp'a sordu.

"Sanırım," diye yanıtladı Scamp. "Gidip kafamdan şarkılar uyduracağım." "Bunu sen yap."

Annie Scamp'ı sırt çantasına geri koydu. Kukla artık konuşmanın bir parçası olmadığına göre Livia'nın içeri girmesini bekliyordu ama onun yerine verandada dolaşp öndeki üç basamaktan aşağı indi. Annie ona geri gelmesini söylemeye başladı ama Livia geri . Bunun yerine evin yanındaki donmuş toprağı karıştırdı.

Theo başını verandanın ucuna doğru eğerek özel bir konuşma yapmaları gerektiğini açıkça belirtti. Annie onun yanına gitti, gözünü hâlâ Livia'dan ayırmıyordu. Çocuğun duyamayacağı kadar alçak sesle konuştu. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

"O ve Scamp bir süredir arkadaşlar ama babası hakkında daha birkaç gün önce konuşmaya başladım. Ve hayır, ne yaptığımı bilmiyorum. Ve evet, profesyonel olmayan biri için fazla karmaşık bir soruna karıştığının farkındayım. Sence ben deli miyim?"

Düşündü. "Kesinlikle eskisi kadar ürkek değil. Ve senin etrafında olmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Scamp'ın etrafında olmayı seviyor."

"Gördükleri hakkında onunla konuşmaya başlayan Scamp'tı, değil mi? Scamp'tı, sen değil?"

Annie başını salladı.

"Ve Scamp ile birlikte olmak istiyor?" dedi.

"Öyle görünüyor."

Kaşlarını çattı. "Bunu nasıl yapıyorsun? Ben yetişkin bir adamım. O kuklayı konuşturanın sen olduğunu çok iyi biliyorum ama yine de kuklaya bakıyorum." "Yaptığım işte iyiyim." Alaycı olmak istemişti ama öyle olmadı. bu şekilde ortaya çıktı.

"Çok ." Başını küçük kıza doğru eğdi. "Ben devam et derim. Eğer yeteri kadar içerse, size haber verecektir."

Kendine olan güveni onu daha iyi hissettirdi.

Gitmek için döndü ama Livia peşinden koşarak merdivenlerden çıktı. Yanında bir şey getirmişti. Ona bakarak ellerini açtı, birkaç küçük taş ve birkaç istiridye kabuğu gösterdi. Adam ona baktı. Kadın da ona baktı, dudakları o bilindik mulish çizgisine yerleşti. Ellerini uzattı. Gülümsedi ve ona verdiklerini aldı, sonra başının üstünü okşadı. "Sonra görüşürüz, ufaklık." Uçurumun basamaklarından sahile doğru gözden kayboldu.

Ne garip. Livia Theo'dan korkuyordu, zaman neden topladıklarını ona vermişti?

Taşlar, istiridye kabukları . . .

Annie anlamıştı. Livia ona tekliflerini vermişti çünkü peri evini inşa eden oydu.

ANNIE, geçmişten hatırladığı Theo ile şimdi tanıdığı adam arasında bağlantı kurmakta giderek zorlanıyordu. İnsanların büyüdükçe değiştiklerini anlıyordu, ama onun rahatsız edici gençlik davranışları kolayca düzeltilemeyecek kadar derin bir psikoza dayanıyor gibiydi. Ona terapi gördüğünü söylemişti. Görünüşe göre işe yaramıştı ama Regan hakkında konuşmayı reddediyor ve konu kişiselleştiğinde çenesini kapatmaya devam ediyordu. Onun hâlâ derin bir sorun yaşadığı gerçeğini gözden kaçıramazdı.

Daha sonra, çöpü dışarı çıkarırken kulübeye baktı ve onu durduran bir şey gördü. Bir araba yavaşça, neredeyse gizlice kulübeye doğru ilerliyordu.

Theo stüdyoda yazardı. Bazen çalışırken müzik patlatırdı. Ziyaretçisi olduğunu bile anlamazdı.

Koşarak eve girdi, arabanın anahtarlarını aldı ve hızla uçurumdan aşağı indi.

On Yedinci Bölüm

Beni bir buz kazıyıcıyla savunmaya mı hazırlandın?" Theo parkasını pembe kadife koltuğun arkasına fırlattı. Talihsiz olayın üzerinden iki saat geçmişti ve kasabaya yaptığı ikinci ziyaretten yeni dönüyordu.

"Arabanızda bulabildiğim tek şey buydu," dedi Annie. "Biz Ninjalar elimizde ne varsa onu kullanmak zorundayız."

"Wade Carter'a resmen kalp krizi geçirttin."

"Kulübenin arkasında sinsice dolaşıyordu," diye karşılık verdi. "Ne yapmam gerekiyordu?"

"Sence de onun üzerine atlamak biraz aşırı değil mi?"

"İçeri girmeye hazırlanıyorsa hayır, ve ciddi, Theo, onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Karısının, sırf kulübeye girmek için bir bahanesi olsun diye kolunu kırmadığını bilecek kadar iyi." Arabasının anahtarlarını masanın üzerine bıraktı ve mutfağa yöneldi. "Ona beyin sarsıntısı geçirtmediğin için şanslı."

Annie kendisiyle biraz gurur duyuyordu. Evet, adama gerçekten zarar vermediği için mutluydu ama uzun süre dayak yemiş gibi hissettikten sonra

harekete geçmekten korkmadığını bilmek hoşuna gidiyordu. "Bir dahaki sefere kapıyı çalacak," dedi onu takip ederek.

İçeriye geri getirdiği şarap şişesi kutusunun kapaklarını açtı. "Yeni kilitlerimiz var. Ve kapıyı çaldı, hatırladın mı?"

Ama Theo cevap vermemişti, bu yüzden Carter kulübenin etrafında dönerek içeride biri olup olmadığını anlamaya çalışmıştı. Annie bunu bilmiyordu. "Şu andan itibaren çalışırken yüksek sesle müzik dinlemek yok," dedi. "Biri sana gizlice yaklaşabilir ve sen çok geç olana kadar bunu fark edemezsin."

"Wonder Woman iş başındayken neden endişeleneyim ki?" Sırıttı. "Oldukça harikaydım."

Gülüşünün kenarları hâlâ kararmıştı. "En azından senin kolay lokma olmadığını herkes biliyor."

Ona peri evini sormayı düşündü ama bu konuda konuşmak büyüü bozacaktı. Ayrıca, bu onunla Livia arasındaydı. "Kemik ayarı nasıl gitti?"

"Kolunu sabitledim. Wade onu yarın anakaraya götüreceğine söz verdi." Şarap şişesinin üzerindeki etiketi inceledi. "Sonra Lisa McKinley arabamı gördü ve benden en küçük kızına bakmamı istedi."

"Alyssa."

"Evet, *Alyssa* burnuna bir şey soktu ve bir türlü çıkmıyor. Bir çocuğun burnundan jelibon çıkarma konusunda ne bildiğimi bana sorun." Tirbuşonu buldu. "Hepsine aynı şeyi söylüyorum. Ben EMT'yim, doktor değilim ama sanki Harvard'dan tıp diplomam varmış gibi davranıyorlar."

"Çıkardın mı?"

"Hayır ve Lisa bana çok kızgın." Jelibonun aksine, şarap mantarı yumuşak bir patlamayla dışarı çıktı. "Yanımda burun spekulumu taşıyorum ve onu kurcalamaya başlarsam ciddi zarar verebilirim. Carter'larla birlikte anakaraya gidiyor." İki şarap kadehi indirdi.

"Bana şarap yok," dedi hemen. "Çay içeceğim. Papatya çayı."

Gülümsemeyen ağzının köşelerinde tanıdık sert oluklar yeniden ortaya çıkmıştı. "Regl olmamışsın."

"Hayır, yapmadım." Şarabı reddetmesi sadece olası bir hamilelikle ilgili değil, aynı zamanda şarabı kulübeye geri getirme kararıyla da ilgiliydi. Eğer paylaşırsa, şarap artık bir hediye olmaktan çıkacaktı.

İki bardağı da sertçe tezgâhın üzerine koydu. "Benimle dalga geçmeyi bırak da ne zaman regl olacağını söyle."

Daha fazla oyun oynayamazdı. "Gelecek hafta, ama kendimi iyi hissediyorum. Eminim ben değilim. Bilirsin işte."

"Hiçbir şeyden emin değilsin." Kendi bardağını doldurmak için arkasını döndü, ona bakmadı. "Eğer hamileysen, bir avukatla görüşür, bir vakıf kurarım. Senin ve çocuğun neye ihtiyacı varsa . . . senin ve çocuğun neye ihtiyacı varsa."

"Çocuktan" kurtulmaktan bahsetmedi. "Bunun hakkında konuşmayacağım" dedi.

Şarap kadehinin çanağını avuçlayarak ona geri döndü. "Bu benim de en sevdiğim konu değil ama bilmen gerek-"

"Bu konuda konuşmayı kes!" Eliyle ocağı işaret etti. "Yemek yaptım. Seninki kadar güzel olmayacak ama yemek işte."

"Önce atış talimi."

Bu sefer tamamen iş başındaydı.

Akşam yemeğine kadar neşeleri yerine gelmedi. Haftalık erzak gemisi Moonraker Kulübesi için çoğu Theo'nun sipariş ettiği yiyecekleri getirmişti ve o da iyi yaptığı şeylerle yetinmişti: köfte ve ev yapımı spagetti sosu. Lüks bir mutfak değildi ama Theo'nun hoşuna gittiği belliydi. "Jaycie'ye yemekte yardım ederken neden bunu benim için yapmadın?"

"Acı çekmeni istedim," dedi.

"Görev tamamlandı."

Çatalını yere bıraktı. "Peki bunun nasıl sonuçlanmasını istiyorsun? Yatak odasının kapısına daha fazla post- it notu mu, yoksa yetişkinler gibi davranıp ikimizin de istediğini mi yapacağız?"

Sadede gelmeyi Theo'ya bırakın. "Sana söyledim. Seksten duygusal olarak kopma konusunda iyi değilim," dedi. "Bunun beni yaşlı yaptığını biliyorum-

moda, ama ben ."

"Sana bir haberim var Annie. Duygusal olarak hiçbir şeyden kopma konusunda iyi değilsin."

"Evet, o da var."

Kadehini ona doğru kaldırdı. "Teşekkür etmeyi unuttum mu?" "Bir seks tanrıçası olduğum için mi?"

"O da var. Ama ..." Bardağı yere bıraktı ve aniden masadan kalktı. "Kahretsin, bilmiyorum. Yazım berbat durumda, seni burada olanlardan nasıl koruyacağıma dair hiçbir fikrim yok ve çok yakında biri benden kalp nakli yapmamı isteyecek. Ama . . . Mesele şu ki, tam olarak mutsuz değilim."

"Vay be. Böyle bir ilerlemeyle, kısa sürede Comedy Central'da kendi özel programını yaparsın."

"Hassas bir şekilde söyledim." Neredeyse gülümsüyordu. "Şimdi ne diyorsun? Post-it notlarla işin bitti mi, bitmedi mi?"

Öyle miydi? Kirli tabağını mutfğa taşıdı ve kendisi için neyin doğru olduğunu düşündü. Onu değil. Sadece kendisi için. Mutfak kapısına doğru ilerledi. "Tamam, istediğim şey bu. Seks ve bolca seks."

"Dünyam çok daha aydınlık oldu."

"Ama kişisel değil. Sonrasında sarılmak yok. Ve kesinlikle aynı yatakta uyumak yok." Masaya doğru geri geldi. "Beni tatmin ettiğin anda işimiz biter. Küçük, samimi sohbetler yok. Kendi yatağında uyu."

Sandalyesini arkaya yatırdı. "Sert ama bununla yaşayabilirim."

"Tamamen kişiliksiz," diye ısrar etti. "Sanki erkek bir fahişeymişsin gibi."

O buyurgan kaşlarından birini kaldırdı. "Sence de bu biraz . . . aşağılayıcı mı?"

"Benim sorunum değil." Fantezi çok lezzetliydi ... ve vermek istediği mesaj için mükemmeldi. "Sen özel kadın müşteriler için tasarlanmış bir genelevde çalışan bir erkek fahişesin." Kitaplıklara doğru yürüdü, fantezinin gelişmesine izin verdi, onun bu konuda ne hissettiğini ya da onu yargılayıp yargılamadığını umursamadan. "Burası seyrek ama lüks bir yer. Tamamen beyaz

duvarlar ve siyah deri sandalyeler. Aşırı doldurulmuş olanlar değil," diye ekledi. "Şu krom çerçeveli şık olanlar."

"İçimden bir ses bunu daha önce düşündüğünüzü söylüyor," dedi sert bir sesle. "Siz erkekler hepiniz çeşitli aşamalarda oturuyorsunuz. Ve hiçbiriniz kimse tek kelime etmiyor."

"Dishabille?"

"Araştırın."

"Ne anlama geldiğini biliyorum. Ben sadece-"

"Her erkek bir öncekinden daha güzel," dedi. "Odanın içinde dolaşıyorum." Odanın içinde dolaştı. "Her şey tamamen sessiz. Acele etmiyorum." Durdu. "Odanın tam ortasında yuvarlak bir platform var. Platform yerden 15 santim yüksekte."

Yine kaşları havaya kalktı. "Bunu gerçekten çok düşünmüşsün."

Kadın onu görmezden geldi. "Orası erkeklerin gittiği yer. Teftiş edilmek için."

Sandalyesinin dört ayağı da yere çarptı. "Tamam, cidden tahrik olmaya başladım."

"En çok tahrik olduğum üçünü seçiyorum. Teker teker onları platforma çıkarıyorum."

"Bu, yerden tam olarak 15 santim yüksekliğe yerleştirilmiş yuvarlak platform mu?" "Onları dikkatle inceliyorum. Ellerimi vücutlarında gezdiririm, kontrol ederim.

kusurlar için-"

"Dişlerine bakar mısın?"

"-onları güç ve en önemlisi dayanıklılık açısından değerlendirin."

"Ah."

"Ama ben kimi istediğimi zaten biliyorum. Ve onu en son getirdim."

"Hiç aynı anda hem bu kadar tahrik olup hem de bu kadar dehşete düşmemiştim."

"Bu adam muhteşem. Tam ihtiyacım olan şey. Kalın, siyah saçlar; keskin bir profil; sert kaslar. Hepsinden iyisi, gözlerindeki zekâdan onun bir aygırdan fazlası olduğunu görebiliyorum. Onu seçiyorum."

Sandalyesinden kalktı ve ona alaycı bir baş selamı verdi. "Teşekkür ederim."

"Hayır, sen değil." Elini sallayarak onu başından savdı. "Ne yazık ki, seçtiğim adam bu gece için çoktan rezerve edildi. *O zaman* ben

seni alacağım." Ona muzaffer bir gülümseme verdi. "O kadar pahalı değilsin ve kim bir pazarlığa karşı koyabilir ki?"

"Görünüşe göre, sen değil." Sesindeki hafif kısıklık mizah girişimini mahvetti.

Kendini Şehrazat gibi hissetti. Ses tonunu alçalttı, boğucu sınırına getirdi ama tam olarak geçmedi. "Siyah dantelden ince bir parça giyiyorum. Ve altımda sadece bir çift kırmızı külot var."

"Yatak odası!" diye emretti. "Hemen şimdi." Bu bir emirdi, ama adam onu kolundan tutup oraya çekene kadar yaklaşık üç saniye düşünmüş gibi yaptı.

Adam onu kapıdan içeri çektikten sonra ayaklarını dikti, henüz kontrolü bırakmaya hazır değildi. "Odada, baş ve ayak tahtalarından sarkan kürk kaplı prangaların olduğu büyük bir yatak var."

"Tam da birini tanıdığınızı sandığınız anda ..."

"Ve a duvar . cam cepheli dolaplar görüntüleniyor her seks oyuncak hayal edilebilir."

"İş beni aşar." Ama gözlerindeki eğlenceye karışan duman bunun pek de doğru olmadığını söylüyordu.

"Şu tüyler ürpertici tıkaçlar hariç," dedi hemen. "Bilirsin işte onları."

"Korkarım bilmiyorum."

"İğrençler." "Sözüne güveniyorum."

Hayali işaret etti. "Her şey zevkle düzenlenmiş."

"Neden olmasın? Burası birinci sınıf bir tesis."

Ondan birkaç adım uzaklaştı. "Cam kapıları her bir parçayı birlikte inceleyeceğiz."

"Acele etmiyoruz ..."

"Birkaç tanesini çıkarıyorsun," dedi.

"Hangilerini?"

"Fark ettikleriniz arasında en uzun süre baktıklarım var."

"Ki bu da ..."

Gözlerini ona dikti. "Kırbaçların sergilendiği yeri işaret ediyorum."

"Seni kırbaçlamıyorum!"

Onun sahte olan ya da olmayan öfkesini görmezden geldi. "Seçtiğim kırbacı al ve bana getir." Dişleriyle alt dudağını çekti. "Onu senden alıyorum."

"Cehennem gibi biliyorsun!" İçindeki şeytan kontrolü ele aldı. "Senin bilmediğin," dedi, aralarındaki mesafeyi kapatarak, "Ben herhangi bir yüksek maaşlı erkek fahişe değilim. Ben erkek fahişelerin *kralıyım*. Ve şimdi yönetimi ele alıyorum."

Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi.

Uzun bir tutam saçı parmaklarının arasında dolaştırdı. "Kırbaçtan bir deri şeridi çekiyorum."

Nefes almayı bıraktı.

"Saçını bağlamak için kullanıyorum..."

Tüyleri diken diken oldu. "Bunun nereye gittiğini sevdiğimden emin değilim." Bunun nereye gittiğini seviyordu.

Dudaklarıyla ensesini okşadı, sonra hafifçe etini ısırdı. "Oh, hoşuna gitti. Çok hoşuna gitti." Saçlarını serbest bıraktı. "Özellikle de bacaklarını açmak için kırbacın ucunu kullandığımda."

Kıyafetleri onu yakıyordu. Onları zorundaydı. Hemen şimdi.

"Baldırında gezdiriyorum ..." Parmaklarını kot pantolonunun iç kısmında gezdirdi. "Sonra uyluğunun iç kısmına..."

"Kıyafetlerini çıkar!" Kazağını başının üzerinden çekti.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve o da aynısını yaptı, sonra gözlerini onunkilerle kilitledi. "Sana kıyafetlerini çıkarttırıyorum."

"Seni ahmak."

Önce o soyundu, bu da ona adamın vücudunu seyretmek için zaman kazandırdı. Kaslar ve tendonlar, çıkıntılar ve çukurlar. Adam mükemmeldi ve kendisi öyle değilse bile umurunda değildi. Görünüşe göre adamın da umurunda değildi.

"O kırbaça ne oldu?" diye sordu. Belki unutmuştur diye

...

"Sorduğuna sevindim." Başını eğdi. "Sen. Yatağın üzerinde."

Bu sadece bir oyundu ama kendini hiç bu kadar çekici hissetmemişti. Dünyanın Seks Kraliçesi'ne doğru yürüdü ve onun yaklaşmasını izlemek için şiltenin üzerine diz çöktü.

Tüm görkemiyle.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. Adamın gözlerindeki parıltı, onun da en az kendisi kadar bundan zevk aldığını gösteriyordu. Ama çok mu fazla zevk alıyordu? Ne de olsa kariyerini sadizm üzerine kurmuş bir adamdı bu.

Onu sırt üstü yatırdı. Vücudunu keşfederken, ona yapmak istediği tüm sapkın, kaba ve kesinlikle heyecan verici şeyleri fısıldadı.

Fısıldayacak kadar hava bulmakta zorlandı, "Ve ben hiçbir şey söylemiyorum. Ne istersen yapmana, neye istersen dokunmana izin veriyorum. Tamamen itaatkârim." Tırnaklarını sertçe adamın kalçalarına geçirdi. "Olmayana kadar."

Ve Dünya'nın Seks Kraliçesi yönetimi ele geçirdi. Muhteşemdi.

Rol yapmaları onları özgürleştirdi. Ciddiyetlerinden sıyrıldılar. Bırakın hırlasınlar, oynasınlar, tehdit etsinler ve kavga etsinler. Hiç vicdanları yoktu ve her türlü vicdan azabı çekiyorlardı. Tehditleri daha korkunç, okşamaları daha heyecan verici hale geldikçe battaniyeler etraflarına dolanıyordu.

Erotik mağaralarının penceresinin dışında taze kar yağmaya başlamıştı. İçeride, serbest bıraktıkları vahşetin içinde kaybolmuşlardı.

THEO HİÇ BİR KADINLA BU KADAR APTAL OLMAMIŞTI. Yastıklara uzanırken, seksin eğlenceli olabileceği gibi alışık olmadığı bir düşüncüyü denedi. Keskin bir dirsek kaburgalarına saplandı. "Seninle işim bitti," dedi kadın. "Dışarı."

Kenley ona asla doyamazdı. Onu her zaman yanında istiyordu. İkincisi. Ve tek istediği uzaklaşmaktı. "Hareket edemeyecek kadar yorgunum," diye mırıldandı.

"Tamam." Yataktan fırladı ve odadan kaçarcasına çıktı. Birlikte yatmama konusunda söylediklerinde ciddiydi. Bir beyefendi gibi davranıp istediğini yapmalıydı ama kendini kötü kullanılmış hissediyordu ve olduğu yerde kaldı.

Çok sonra, hâlâ uykuya dalamamışken, onu stüdyodaki yatağında kıvrılmış halde buldu. Yanına sokulma isteğine direndi ve onun yerine dizüstü bilgisayarını aldı. Onu oturma odasına taşıdı ve yazmak için yerleşti. Ama sürekli Diggity Swift'i düşünüyordu. Çocuğu kafasında değil ama sayfada öldürmüştü ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Kendinden öğrenerek dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı, pencereden dışarı baktı ve karın yağışını izledi.

ANNIE duş aldıktan ve kot pantolonuyla yeşil kazağını giydikten sonra Theo'yu mutfakta buldu.

"Bir fincan kahve daha ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür . Ama teklifiniz için teşekkür ederim." "Benim için zevkti."

Ondan önce duş almıştı ve o da tamamen giyinikti. Dün geceki sefahati Eski Dünya nezaketiyle telafi ederek, sanki saygınlıklarını geri kazanmaları ve gerçekten medeni olduklarını kanıtlamaları gerekiyormuş gibi, en iyi tavırlarını sergiliyorlardı.

O kahvesini alıp masaya çekilirken, Theo eski çarşaf buldu, dolaptaki siyah boya kutusunu buldu ve hepsini stüdyoya taşıdı; yerde fark yaratmayacak kadar çok sıçrama vardı. Yarım saat sonra Theo taze karın içinde durdu ve kulübenin önüne astığı pankarta baktı.

İZINSİZ GİRENLER GÖRÜLDÜKLERİ YERDE VURULACAKTIR. SORU SORMAK YOK.

Merdivenden indi ve onunla dalga geçmesi için cesaretlendirerek kaşlarını çattı, ama o sadece omuz silkti. "Bana uyar."

Sonraki birkaç gün boyunca Annie bir karara vardı. Theo hakkında değil. Onunla olan ilişkisi dilediği kadar netti. Dünyanın Seks Kraliçesi olmayı seviyordu ve ayrı yataklarda yatmakta ısrar ediyordu.

onu bir enayi olmaktan alıkoydu. Onun yerine, kararı mirası ilgilendiriyordu. Hiçbir şey bulamamıştı ve gerçeklerle yüzleşme zamanı gelmişti. Mariah o kadar çok ağır kesici almıştı ki ne dediğini bilmiyordu. Ortada bir miras yoktu ve Annie ya para sorunları sihirli bir şekilde ortadan kalkmayacağı için dağılacaktı ya da her seferinde bir adım atarak ilerlemeye devam edecekti.

Adalar arası feribotun Mart ayının ilk günü, yani sadece birkaç gün sonra varması bekleniyordu ve o da yazlıktaki anakaraya gönderilecek değeri olan her şeyi toplamaya başladı. Feribotu karşılaması ve hepsini Manhattan'a götürmesi için bir minibüs ayarladı. Annesinin adı hâlâ bir değer taşıyordu ve eşyaları şehirdeki en iyi ikinci el satış mağazasına gidecekti.

Annie, tablolar, taş baskılar, sanat kitapları, Louis XIV "Pile Driver" sandığı ve dikenli tel kase de dahil olmak üzere her şeyin fotoğraflarını sahibine göndermişti. Nakliye için gereken parayı gelecekteki satışlara karşılık avans olarak vermeyi kabul etmişti.

Koleksiyonun en önemli parçası ve satıcının en çok para getireceğinden emin olduğu eşya, neredeyse gözden kaçırdığı bir şeydi. Yazlık misafir defteri. İmzaların bazıları tanınmış sanatçılara aitti ve birkaç imzanın yanında isimlerin yanında küçük karalamalar vardı. Satıcı bunun için iki bin dolar almayı umuyordu ama yüzde kırk komisyon alıyordu. Her şey satılsa bile Annie borçlarını kapatamayacaktı ama bir nebze olsun azaltabilirdi. Ayrıca yeniden sağlığına kavuşmuştu. Altmış günü dolduğunda eski işlerini geri almaya çalışacak ve her şeye yeniden başlayacaktı. İç karartıcı bir düşünce.

Sonra Şubat ayının son gününde onu neşelendiren bir şey oldu
Yukarı.

Theo her zamankinden daha uzun süredir ata biniyordu ve Harp House'un pencerelerine koşup onu arıyordu. Onu arabasına binerken gördüğünde hava neredeyse kararmak üzereydi. Aceleyle yan kapıdan çıktı, yolda ceketini aldı ama şapkası ve eldivenleriyle uğraşmadı.

Kızın kendisine doğru koştuğunu görünce dizginleri çekti. "var?"

"Bir şey yok. Mutlu yüzünü takın. Regl oldum!"

Başını salladı. "Çok rahatladım."

Büyük bir gülümseme yok. Beşlik çakmak ya da "Tanrıya şükür" demek yok. Ona merakla baktı. "Nedense biraz daha coşkulu olmasını beklerdim."

"Bana güvenin. Daha hevesli olamazdım."

"Öyle görünmüyorsun."

"Senin aksine, on iki yaşında bir çocuk gibi hoplayıp zıplama alışkanlığım yok." Atını ahıra doğru sürdü.

"Bir ara sen de denemelisin," seslendi arkasından.

Adam gözden kaybolurken kadın tiksintiyle başını salladı. Aralarındaki tek bağın fiziksel olduğunu bir kez daha hatırladı. Kafasının içinde neler olup bittiğini kimsenin görmesine izin veriyor muydu?

TABİİ Kİ RAHATLAMIŞTI. Annie onun rahatlamadığını söyleyecek kadar küstahtı. Hamile bir Annie onun hayatını aklının alamayacağı kadar çok yönden mahvederdi. İşi yüzünden sinirliydi. Yazıları iyi gitmediğinde her zaman hırçınlaşırdı ve şu anda da kesinlikle iyi gitmiyordu. Diggity Swift'i bir hafta önce öldürmüştü ve o zamandan beri engelleniyordu.

Bunu anlamıyordu. Hiçbir zaman bir karakteri öldürmekle ilgili bir sorunu olmamıştı ama şimdi Quentin Pierce ve serseriler çetesine hiç ilgi gösteremiyor gibiydi. Bugün Booker Rose'dan basuruyla ilgili bir telefon aldığında çok mutlu olmuştu.

ANNIE, PEMBE KADİFE kanepeyi ve yatakları sakladı, ancak denizkızı sandalyesi de dahil olmak üzere diğer mobilyaların çoğunu gönderdi. Büyük tabloların etrafına eski battaniyeler sardı ve daha küçük eşyaları Harp House'dan getirdiği kutulara doldurdu. Judy Kester'ın oğlu Kurt, tüm eşyaları iskeleye getirmek için kamyonetiyle iki sefer yapmak zorunda kaldı. Judy ona, hamile karısına doğum gününde vermek istediği boz kahverengi koltukla ödeme yaptı.

Yeni kilitler bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce takıldığından beri kulübede başka bir olay olmamıştı, ancak bunun sorumlusunun kilitler mi yoksa astığı tabela mı olduğundan emin olamıyordu. Theo bir kez

Silah kullanabildiğinden memnun olan adam, kasabadaki herkesin onun silahlı olduğunu bilmesini sağlamış ve kadın kendini yeniden güvende hissetmeye başlamıştı.

Theo eksik mobilyalardan memnun değildi. "Yazacak bir yere ihtiyacım var," diye yakındı neredeyse bomboş olan oturma odasını incelerken.

"Tarete geri dönebilirsin. Artık burada iyi olacağım."

"Bunun arkasında kimin olduğunu bulana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Yaralarını sararken insanların bana söyledikleri inanılmaz. Doğru soruları sorarsam bir şeyler öğrenebileceğimi umuyorum."

Adamın ona yardım etme çabalarından çok etkilenmişti. Aynı zamanda, ona sırtını dayadığını düşünmesini de istemiyordu - talihsiz kahramanına karşı kahramanı oynamasını bekliyordu. "Muhtaç kadınlardan yeterince çektin," dedi. "Benden sorumlu değilsin."

Sanki onu duymamış gibi davrandı. "Harp Evi'nden birkaç mobilya getireceğim. Tavan arasında kimsenin kullanmadığı bir sürü eşya var."

"Ama gerçekten mumyalanmış bir cesede ihtiyacım var mı?" "Harika bir kahve masası olur."

Sözüne fazlasıyla sadıktı. Kadın onun bir masa ve belki de bir sandalye ile gelmesini bekliyordu ama adam aynı zamanda şimdi ön pencerede duran yuvarlak, açılır kanatlı masayı ve dört iğ destekli sandalyeyi de getirmişti. Küçük, üç çekmeceli, boyalı bir sandık, soluk lacivert ve beyaz ekoselerle kaplı, aşırı doldurulmuş iki koltuğun arasında duruyordu. Hatta avcı boynuzu şeklinde ezik bir pirinç lamba bile getirmişti.

Mariah hepsinden nefret ederdi, özellikle de avcı lambasından. Hiçbir şey modern değildi, hatta birbiriyle uyumlu bile değildi ama nihayet burası olduğu gibi hissettiriyordu; Manhattan'daki gösterişli bir oturma odası yerine Maine'deki mütevazı bir kır evi.

Theo ona, "Jim Garcia'nın kamyonetini tıbbi hizmetlerime karşılık ödünç aldım," dedi. "Elektrikli testeresiyle küçük bir kaza geçirdi. Bu ıstakozcular çok inatçı. Doktora görünmek için anakaraya gitmektense kangren olma riskini göze alıyorlar."

"Lisa yine evdeydi," dedi Annie ona. "Alyssa'nın burnundaki jelibonu almadığın için sana hâlâ kızgın. İnternette bir arama yaptım ve

Eğer kendin halletmeye çalışsaydın neler olabileceğini ona gösterdim." "Diğer üç kişi bana kızgın, ama ben zaten Ben , onlar da bununla başa çıkabilirler."

İster kabul etsin ister etmesin, ada hayatına giderek daha fazla dalıyordu. Bu ona iyi geliyor olmalıydı çünkü daha çok gülüyor gibiydi ve artık o kadar gergin görünmüyordu. "Henüz kimseyi öldürmedin," dedi kadın. "Bu iyi haber."

"Çünkü telefonda bana yardımcı olan birkaç doktor arkadaşım var."

Theo'yu yalnız biri olarak düşünmeye o kadar alışmıştı ki, onun arkadaşları olduğunu hayal etmekte zorlanıyordu.

Bir başka cinsel ahlaksızlığın ardından, Theo'yu her gece daha da sinirlendiren bir şey olarak, ayrı yataklarda uykuya daldılar. Kapıya vurulması Annie'yi yatakta dikleştirdi. Saçlarını yüzünden iterek bacaklarını battaniyeden kurtardı.

"Ateş etme!" diye seslendi tanımadığı bir ses. Birinin işaretini ciddiye almasından memnundu ama yine de tabancasını almak için komodine uzandı.

Oturma odasına vardığında Theo çoktan ön kapıdaydı. Mart ayının başlarında esen rüzgâr şiddetini artırmış, kar ön cama vuruyordu. Theo kapının tokmağını çevirirken tabancasını yanından ayırmadı. Judy Kester'ın mobilyaları taşımasına yardım eden oğlu Kurt diğer tarafta duruyordu. "Kim arıyor," dedi telaşla. "Erken doğum yaptı ve tıbbi yardım helikopteri yerde. Sana ihtiyacımız var."

"Kahretsin." Pek profesyonel bir yanıt sayılmazdı ama Annie Theo'yu suçlamadı.

Kurt'e içeri girmesini işaret etti. "Burada bekle." Giysi almaya giderken Annie'nin yanından geçti. "Giyin. Benimle geliyorsun."

On Sekizinci Bölüm

THEO bir eliyle telefonunu kulağına götürürken diğer eliyle direksiyonu tutuyordu. "Havanın kötü olduğunu biliyorum. Göremediğimi mi sanıyorsun? Ama burada bir helikoptere ihtiyacımız var, hem de *hemen!*"

Rüzgar Range Rover'ı ve Kurt'ün kamyonetinin arka lambalarını savurdu. Onu kasabaya kadar takip ettiklerinde önlerindeki yolda şeytani gözler gibi parlıyordu. Kurt bebeğin doğmasına daha iki hafta olduğunu ve karısıyla birlikte Cuma günü anakaraya gitmeyi planladıklarını söyledi. "Çocukları anneme bırakacak ve Kim'in hastane yakınındaki kuzeninde kalacaktık," dedi. "Böyle olmaması gerekiyordu."

Theo telefonun diğer ucundaki kişiye karşı mantıksız davrandığının farkına varmış gibiydi çünkü sakinleşti. "Evet, anlıyorum. Evet, biliyorum. Pekâlâ."

Telefonunu bir kenara atarken Annie ona sempatiyle baktı. "Kulübede yalnız kalmamı istemediğin için mi yoksa manevi desteğe ihtiyacın olduğu için mi peşine takılıyorum?"

"İkisi de." Parmak eklemleri direksiyon simidinde sıkılaştı.

"Mükemmel. Beni ebelik becerilerim için yanınızda getirmenizden korkuyordum. Ki hiç becerim yok."

Homurdandı.

"Doğum hakkında bildiğim tek şey televizyonda gördüklerim" dedi. "Ve çok acıması gerektiği."

Cevap vermedi.

"Doğum hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki hayır."

"Ama ..."

"Eğitim aldım, eğer kastettiğiniz buysa. Ama gerçek hayat deneyiminin eksik olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Harika olacaksın."

"Bunu bilemezsin. Bu bebek iki hafta erken doğdu."

Annie'nin çoktan fark ettiği bir şeydi ama yine de güvence vermeye çalıştı. "Bu Kim'in üçüncü çocuğu. Şimdiye kadar ne yaptığını biliyordur. Kurt'ün annesi de yardımcı olabilir." Judy Kester, hazır gülüşü ve olumlu tavrıyla, bir kriz anında etrafta olması gereken mükemmel bir insandı.

Ama Judy evde değildi. Paltolarını çıkarır çıkarmaz Kurt onlara Judy'nin anakaradaki kız kardeşini ziyaret ettiğini söyledi. "Neden başka bir şey bekleyecektim ki?" Theo mırıldandı.

Kurt'ü çocuk eşyalarıyla dolu, rahat ve dağınık bir oturma odasında takip ettiler. "Okul beri Kim bana adadan taşınmaktan bahsediyor," dedi ayağıyla bir çift Transformer figürünü kenara iterek. "Bunun fikrini değiştirmeyeceği kesin."

Theo ellerini ve kollarını ovma için mutfakta durdu. Annie'ye de aynısını yapmasını işaret ettiğinde, Annie ona sadece moral desteği için orada olduğunu hatırlatmak amacıyla "*Deli misin sen?*" der gibi baktı. Adam gözlerini Annie'ye dikti, yüzündeki ifade öylesine vahşiydi ki Annie itiraz etmeden olsa onun dediğini yaptı. "Burada kalıp su falan kaynatmam gerekmez mi?"

"Ne için?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Sen," dedi, "benimle geliyorsun."

Kurt çocuklarını kontrol etmek için soyundu. Bütün olay boyunca uyuyor gibi göründüklerinden, Annie onun elinden geleni yaptığından şüpheleniyordu.

karısından kaçmak için.

Theo'yu yatak odasına kadar takip etti. Kim turuncu ve sarı çiçekli çarşafların arasında yatıyordu. Üzerinde yırtık pırtık, soluk mavi bir yaz geceliği vardı. Cildi lekeli, kıvrıkcık kumral saçları dağınıktı. Her yeri yuvarlak ve dolgundu: yüzü, göğüsleri ve en çok da karnı. Theo kırmızı kanvas EMT kitini yere bıraktı. "Kim, ben Theo Harp. Bu da Annie Hewitt. Nasılsın?"

Bir kasılma sırasında dişlerini sıktı. "Nasıl görünüyorum ne yapıyorsun?"

Sanki ülkedeki en deneyimli doğum uzmanıymış gibi, "İyi gidiyorsun gibi görünüyor," dedi. Acil yardım çantasını açmaya başladı. "Kasılmalar ne kadar aralıklarla oluyor?"

Acısı hafifledi ve yastıklara doğru sarktı. "Yaklaşık dört dakika."

Bir paket lateks eldiven ve mavi bir yatak pedi çıkardı. "Bir dahaki sefere olduğunda bana söyle, ne kadar süreceğini görelim."

Adamın sakinliği kıza da bulaşmış gibiydi ve kız başını salladı.

Birkaç ünlü dergisi, birkaç çocuk kitabı ve çeşitli losyon tüpleri ona en yakın olan cam kaplı komodinin üzerini kaplamıştı. Diğerinde dijital bir çalar saat, bir çakı ve yarısı bozuk paralarla dolu küçük bir plastik yiyecek saklama kabı vardı. Theo yatak örtüsünü açtı. "Seni biraz daha rahat ettirelim."

Sesi yatıştırıcıydı ama Annie'ye attığı bakış, odadan çıkmayı aklından bile geçirirse başına korkunç bir felaket geleceğini, ardından daha da kötü bir felaketin geleceğini, sonra da tamamen yok olacağını söylüyordu. Annie isteksizce yatağın başına gitti, neler olup bittiğini görmek için Theo'nun şüphelendiğinden bile daha az endişeliydi.

Kim alçakgönüllülüğün ötesindeydi ve Annie onun yatak pedini kalçalarının altından nasıl dikkatle geçirdiğini ve çarşafı dizlerinin üzerine nasıl yerleştirdiğini fark ettiğinden bile şüpheliydi. Özellikle sert bir kasılma onu ele geçirdiğinde inledi. Theo zamanlamayı yaparken Annie'ye yumuşak bir sesle ne olmasını beklediğini ve ne yapmasını istediğini anlatan bir dizi talimat verdi.

"Dışkı mı?" diye fısıldadı adam sözünü bitirdiğinde.

"Olur böyle şeyler," dedi. "Ve bu çok doğal. Temiz bir pedle hazır olun." "Ve bir kusmuk torbası," diye mırıldandı. "Benim için."

Theo gülümsedi ve dikkatini saatine verdi. Kim doğum sancısı çekerken Annie yatağın başucundan ayrılmıyor, hafifçe saçlarını okşuyor ve cesaretlendirici sözler fısıldıyordu. Kasılmalar arasında Kim, Theo'yu gecenin bir yarısı dışarı çıkardığı için özür diledi ama onun doğum becerilerini bir kez bile sorgulamadı.

Yaklaşık bir saat sonra işler ciddileşti. "İkınmak zorundayım," diye bağırarak gizlilik örtüsünü tekmeledi ve Annie'nin istediğinden daha fazlasını görmesine izin verdi.

Theo lateks eldivenlerini çoktan giymişti. "Bir göz atalım."

Adam onu incelerken Kim inledi. "Henüz ıkınma," dedi. "."

"*Siktir git!*" Kim çığlık attı.

Annie onun kolunu okşadı. "Aferin kızıma. Harika gidiyorsun." Bunun doğru olduğunu umuyordu.

Theo her ne yapıyorsa ona konsantre olmuştu. Bir sonraki kasılmayla birlikte onu ıkınması için cesaretlendirdi. "Doğuruyorsun," diye duyurdu, sanki hava durumunu bildiriyormuş gibi sakince. Aynı anda Annie onun alnındaki boncuk boncuk terleri gördü. Hiçbir şeyin Theo Harp'ı terletebileceğini düşünmemişti ama bu terletiyordu.

Kasılma hafifledi ama uzun sürmedi. Kim'in nefesi kesildi. Theo, "Bebeğin başını görebiliyorum," dedi.

Kim'in boğazına bir hırıltı takıldı. Dizini okşadı ve onu cesaretlendirdi. "İt. Bu harika. Harika gidiyorsun."

Annie'nin doğumu görme konusundaki isteksizliği ortadan kalkmıştı. İki güçlü kasılmadan sonra ve Theo'nun daha fazla teşvikiyle bebeğin başı ortaya çıktı. Theo onu eliyle kucakladı. "Kordonu yoldan çekelim," dedi yumuşak bir sesle, diğer parmağını içeri sokup bebeğin boynuna doladı. "Annie, bir battaniye hazırla. Tamam, ufaklık. Şu omzuna bir bakayım. Dön. İşte böyle. İşte böyle."

Bebek onun güçlü ve yetkin avuçlarının içine kaydı.

"Burada bir oğlumuz var," diye duyurdu. Solunum yolunu temizlemek için minik, dağınık yenidoğanı eğdi. "Sana bir sekiz verelim ufaklık."

Doğumdan sonraki ilk dakikada bebeğin Apgar skorunun hesaplanması ve beşinci dakikada bebeğin durumunun tekrar değerlendirilmesi hakkında söylediklerini hatırlaması bir anını aldı. Bebek ağlamaya başladı, yumuşak, küçük bir miyavlamaydı. Theo onu Kim'in karnına yerleştirdi, Annie'den havluyu aldı ve nazıkçe ovdu.

Kurt sonunda odaya geldi. Karısının yanına gitti ve yeni doğan oğullarını gördüklerinde birlikte ağlamaya başladılar. Annie, tüm bu çile boyunca yanında olmadığı için Kurt'ün kafasına vurabilirdi ama Kim daha bağışlayıcıydı. Yeni doğmuş bebeği kucağına alırken Theo karnına masaj yaptı. Çok geçmeden bir kasılma daha geçirdi ve plasenta kütlesi dışarı kaydı.

Annie, Theo'nun çantasındaki kırmızı atık torbasını uzatırken bakmamaya çalıştı. Göbek bağıını klempile bağladı ve kirli pedi temiz bir pedle değiştirdi. Büyük bir vakıf fonu ve kazançlı bir kitap sözleşmesi olan bir adam için, aşağı inip kirlenmekten çekinmiyordu.

Bebek biraz küçüktü ama üçüncü kez anne olan Kim onu güvenle idare etti ve kısa sürede emzirdi. Theo gecenin geri kalanını rahat bir koltukta geçirirken Annie kanepede mışıl mışıl uyudu. Annie onun birkaç kez kalktığını duydu ve bir keresinde gözlerini açtığında bebek onun kollarında uyuyordu.

Gözleri kapalıydı ve yeni doğan bebek koruyucu bir şekilde göğsüne kıvrılmıştı. Onun Kim'e karşı nazik davranışını hatırladı, bebeğe karşı şefkatini gördü. Theo ürkütücü bir durumun içine itilmiş ve bir şampiyon gibi üstesinden gelmişti. Neyse ki herhangi bir komplikasyon olmamıştı ama olsaydı da soğukkanlılığını koruyacak ve gerekeni yapacaktı. O bir kahramandı ve kahramanlar onun zayıf noktasıydı. Ancak bu kahraman bir keresinde onu neredeyse öldürüyordu.

SABAH, büyük çocukları -Annie onlara kahvaltı hazırladıktan sonra- yeni kardeşlerine için yatağa tırmanırken Kim ve Kurt Theo'ya coşkuyla teşekkür ettiler. Bebek sağ salim doğduğu ve Kim'in durumu iyi olduğu için artık helikopterle tahliye gerektiyordu ama Theo, Kurt'ün

karısını ve yeni doğan bebeğini kontrol için o sabah anakaraya götürmesini istedi. Kim kesin bir dille reddetti. "Sen de herhangi bir doktor kadar iyi bir iş çıkardın ve biz hiçbir yere gitmiyoruz."

Theo ne kadar bastırırsa bastırsın, Kim fikrini değiştirmede. "Vücudumu ve bebekleri tanıyorum. Biz iyiyiz. Judy de yardım etmek için çoktan yola çıktı."

"Neyle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun?" Kulübeye geri dönerlerken Theo'nun yüzü yorgunluktan kıışmıştı. "Bana çok fazla güveniyorlar."

Annie ona, tanıdığı en güvenilir adam söylemek yerine, "Daha az yetkin davran," diye önerdi. Belki de değildir. Kafası hiç bu kadar karışmamıştı.

Ertesi gün Harp Evi'nin tavan arasına çıkan merdivenleri tırmanırken hâlâ onu düşünüyordu. Ona yazlık için ne istiyorsa almasını söylemişti ve hatırladığı deniz manzaralarından herhangi birinin orada kalıp kalmadığını merak etti. Tavan arasındaki kapıyı açtığında menteşeler inledi. Burası bir korku filminden fırlamış gibiydi. Ürkütücü bir terzi kuklası, kırık mobilyaların, tozlu karton kutuların ve bir yığın solmuş can yeleğinin üzerinde nöbet tutuyordu. Tek ışık, yırtık pırtık gri örümcek ağlarıyla örtülü kirli bir cumbadan ve tavan kirişlerinden sarkan iki çıplak ampulden geliyordu.

Gerçekten buraya gelmemi , değil mi? Crumpet ciyaktadı.

Peter, maalesef kalamayacağımı söyledi.

Leo alay etti. Burada birinin omurgalı olması iyi bir şey.

Senin bel kemiğin benim kolum, diye hatırlattı Annie ona, dikkatini bir zamanlar Regan'ın olan ürkütücü plastik kaplı oyuncak bebek koleksiyonundan başka yöne çevirerek.

Aynen öyle, Leo resneered. Ve işte buradasın.

Tavan arasında yığınla eski gazete, dergi ve kimsenin okumayacağı kitaplar vardı. Duvara yaslanmış birkaç resim çerçevesine ulaşmak için küflenmiş bir kanvas yelken çantasının, kırık bir veranda şemsiyesinin ve tozlu bir Jansport sırt çantasının etrafından dolaştı. Karton kutular ölü böceklerle doluydu.

tablolar. Onları kenara çekmeye başladığında, üzerinde REGAN HARP'IN ÖZEL MALI yazan bir ayakkabı kutusu gördü. Merak edip içine baktı.

Kutu Theo ve Regan'ın çocukluk fotoğraflarıyla doluydu. Annie eski bir plaj havlusunu açtı ve onlara bakmak için yere oturdu. Çarpık kompozisyona bakılırsa, çoğunu kendileri çekmişlerdi. Süper kahraman kostümleri giymişler, karda oynuyorlar, kameraya surat yapıyorlardı. Görüntüler o kadar sevimliydi ki boğazında bir yumru oluştu.

Bir zarfın kapağını açtı ve içinde başka fotoğraflar da buldu. İlki Theo ve Regan'ın birlikte çekilmiş fotoğrafıydı. Regan'ın hep birlikte oldukları yazdan kalma NO FEAR tişörtünü tanıdı ve fotoğrafı kendisinin çektiğini hayal meyal hatırladı. Regan'ın tatlı gülümsemesine, kardeşine yaslanışına bakarken, kaybının trajedisi bir kez daha gözünün önüne geldi. Theo'nun annesinin onu terk etmesiyle başlayan ve bir zamanlar sevmiş olması gereken karısının ölümüyle son tüm kayıplarının trajedisi.

Regan'ın alnına düşen dağınık saçlarına ve kız kardeşinin omuzlarına dikkatsizce dolanmış koluna baktı. *Regan, keşke burada olup kardeşini bana açıklasaydın.*

Zarftaki tüm fotoğraflar o yazdan kalma gibiydi. Theo ve Regan'ın havuzda, verandada ve teknelerinde çekilmiş fotoğrafları vardı - Regan'ın boğulduğu gün denize açıldığı tekne. Annie hem nostalji hem de acıyla dolup taşı.

Ve sonra ... şaşkınlık.

Fotoğrafları daha hızlı karıştırdı. Nabızı hızla atmaya başladı. Fotoğraflar teker teker kucağından süzülüp ölen yapraklar gibi ayaklarının dibine saçıldı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Özür dilerim, diye fısıldadı Leo. *Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim.*

BİR SAAT SONRA, ANNIE boş yüzme havuzunun yanında, sert rüzgârın altında duruyordu. Beton havuz duvarlarında uzun çatlaklar oluşmuş ve havuzun dibi pis kar ve çamur yığınlarıyla dolmuştu. Lisa'ya göre, Cynthia

havuzu doldurmayı planlıyordu. Annie, onun yerine bir İngiliz köşkünün sahte kalıntılarını koyduğunu hayal etti.

Theo, Dancer'ı tımar ettiği ahırdan çıkarken onu görmedi. O onun sevgilisiydi, çok iyi tanıdığı ama hiç tanımadığı bu çılgınca baştan çıkarıcı adam. Gri kar taneleri kasvetli havada kül gibi savruluyordu. Mantıklı bir kitap kahramanı, düşüncelerini toparlayana kadar onunla yüzleşmezdi. Ama Annie mantıklı değildi. Darmadağınktı. "Theo. . ."

Yürümeyi bıraktı ve onu bulmak için döndü. "Burada ne yapıyorsun?" Cevap beklemedi ama artık çok tanıdık gelen o uzun bacaklı yürüyüşüyle ona doğru geldi. "Bugünlük bu kadar yeter diyelim ve birlikte kulübeye gidelim." Gözlerindeki dumanlı ifade, oraya vardıklarında ikisinin ne yapmasını planladığını anlatıyordu.

Omuzlarına sarıldı. "Tavan arasındaydım." "İhtiyacın olan şeyi buldun mu?"

"Evet. Evet, yaptım." Ceketinin cebine uzandı. Fotoğrafları çıkarırken eli hafifçe titredi. Beş taneydi ama bir düzine daha getirebilirdi.

Elinde ne olduğunu görmek için çatlak havuz güvertesine çıktı. Ve bunu yaptığında ... Acı yüzünü buruşturdu. Topuklarının üzerinde dönerek onu terk etti.

"Sakın benden uzaklaşmaya cüret etme," diye bağırdı adam avluda yürürken. "Sakın buna *cüret* etme!"

Yavaşladı ama durmadı. "Onu bırak, Annie."

"*gitme*." Her kelimeyi tükürerek söyledi. Bir adım bile atmadı. Olduğu yerde kaldı.

Sonunda onunla yüzleşmek için döndü, sözleri onunkiler kadar sertti. "Bu uzun zaman önceydi. Senden bu işin peşini bırakmanı istiyorum."

İfadesi taş gibiydi, önseziliydi ama kadın gerçeği bilmek zorundaydı. "Sen değildin. Asla sen değildin."

Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Sen bir yalancısın," diye karşılık verdi, öfkeyle değil, bir açıklama olarak. "O yaz. Bunca zaman sen olduğunu sandım. Ama değildim."

Saldırıyı savunma olarak kullanarak kendini ona doğru fırlattı. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun. O gün kuşlar tarafından bombalandın. Seni o enkaza gönderen bendim." Havuzun güvertesindeydi, ona doğru yaklaşıyordu. "Ölü balığı yatağına ben koydum. Seni aşağıladım, sana zorbalık ettim, seni dışladım. Ve bunların hepsini bilerek yaptım."

Yavaşça başını salladı. "Nedenini anlamaya başlıyorum. Ama beni asansörün içine iten ya da bataklığa iten sen değildin. O yavruları mağaraya sen götürmedin ya da beni sahile gönderen notu sen yazmadın." Başparmağını elindeki fotoğrafların üzerinde gezdirdi. "Ve boğulmamı isteyen de sen değildin."

"Yanılıyorsun." Adam kadının gözlerinin içine baktı. "Sana söyledim. Hiç vicdanım yoktu."

"Bu doğru değil. Çok fazla içtin." Boğazı düğümlendi ve konuşması zorlaştı. "Başından beri Regan'dı. Ve sen hâlâ onu korumaya çalışıyorsun."

Kanıt, elinde tuttuğu fotoğraflarda yatıyordu. Her birinde Annie . Yüzü, vücudu, makasın her bir sivri ucu küçük bir cinayetti.

Theo kıpırdamadı, her zamanki gibi dimdik duruyordu ama yine de kendi içine kapanıyor, kimsenin ona ulaşamayacağı o yere çekiliyor gibiydi. Onun yine çekip gitmesini bekledi ve gitmemesine şaşırdı. Buna tutunmuştu. "Jaycie bazı fotoğraflarda var," dedi. "Hepsinde."

Onun uzaklaşmasını, açıklama bekledi ve ikisi de olmayınca, kendi sonucunu, kendisinin söyleyemediği bir sonucu önerdi. "Çünkü Jaycie Regan için bir tehdit değildi. Jaycie benim yaptığım gibi senin dikkatini çekmeye çalışmadı. Onu hiç dışlamadın."

Onun içsel bir savaş verdiğini hissedebiliyordu. İkizi on yıldan uzun bir süre önce ölmüştü ama yine de onu fotoğrafların kanıtlarından korumak istiyordu. Ama Annie buna izin vermiyordu. "Anlat bana."

"Bunu duymak istemezsiniz," dedi.

Neşesiz bir kahkaha attı. "Oh, ama biliyorum. Beni ondan korumak için bana o şeyleri yaptın."

"Sen masum bir taraftın."

Onun kız kardeşi için aldığı cezaları düşündü. "Sen de öyleydin." "Ben içeri giriyorum," dedi açıkça. Onu dışarıda bırakıyor ve her zamanki gibi.

"Burada kal. Ben de bu hikâyenin büyük bir parçası oldum ve şu anda her şeyi bilmeyi hak ediyorum."

"Bu çirkin bir hikaye."

"Bunu zaten anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Kendini ondan ayırdı ve bir zamanlar eski trampenin monte edildiği güvertenin ucuna doğru yürüdü. "Annemiz biz beş yaşındayken bizi terk etti, bunu biliyorsun. Babam çalışarak kaçtı, bu yüzden Regan ve ben dünyaya karşıydık." Söylediği her kelime ona acı veriyor gibiydi. "Sahip olduğumuz tek şey birbirimizdik. Onu seviyordum ve o da benim için her şeyi yapardı."

Annie . Theo paslanmış bir metal cıvataı ayak parmağıyla dürttü. binici çizmesi. Daha fazlasını söyleyeceğini sanmıyordu ama adam devam etti, sesi zar zor duyuluyordu. "O her zaman sahipleniciydi, ama ben de öyleydim ve on dört yaşımıza kadar bu bir sorun değildi ve ben kızlarla ilgilenmeye başladım. Bundan nefret ederdi. Telefon konuşmalarımı dinler, ilgi gösterdiğim her kız hakkında yalanlar söylerdi. Sadece baş belası olduğunu düşünüyordum. Sonra işler ciddileşti." Topuklarının üzerinde çömelerek havuzun dibindeki dağınıklığı kontrol etti ama Annie onun geçmişten başka bir şey gördüğünden kuşkuluydu. Soğukkanlılıkla, duygusuzca devam etti. "Dedikodular çıkarmaya başladı. Bir kızın ailesini isimsiz olarak arayıp kızlarının uyuşturucu kullandığını söyledi. Regan'ın okulda çelme taktığı bir başka kızın omzu kırıldı. Herkes bunun bir kaza olduğuna inandı çünkü hepsi Regan'ı seviyordu."

"Kazara olduğuna inanmadınız."

"Ben istedim. Ama başka olaylar da oldu. Sadece birkaç kez konuştuğum bir kız bisikletiyle giderken ona bir taş atıldı. Düştü ve bir araba çarptı. Neyse ki kötü yaralanmamıştı ama yaralanabilirdi ve Regan'la yüzleştim. itiraf etti, sonra ağladı ve

Bir daha asla böyle bir şey olmayacağına söz verdi. Ona inanmak istedim ama o kendine engel olamadı." Tekrar ayağa kalktı. "Kendimi kapana kısılmış hissettim."

"Demek kızlardan vazgeçtin."

Sonunda ona baktı. "Hemen değil. Regan'ı karanlıkta tutmaya çalıştım ama o her zaman öğrendi. Ehliyetini aldıktan kısa bir süre sonra en iyi arkadaşlarından birini ezmeye çalıştı. Bu olaydan sonra daha fazla risk alamazdım."

"Babana söylemeliydin."

"Korkuyordum. Kütüphanede saatlerce akıl hastalıkları hakkında okumuştum ve onda ciddi bir sorun olduğunu biliyordum. Hatta bir teşhis bile bulmuştum: ilişkiye dayalı obsesif-kompulsif bozukluk. Hedeften o kadar da uzak değildim. Onu akıl hastanesine yatırırdı."

"Ve sen bunun olmasına izin veremezdin."

"Onun için en iyisi bu olurdu ama ben çocuktum ve bu şekilde düşünmüyordum."

"Çünkü ikiniz dünyaya karşıydınız."

Adam onun söylediklerini kabul etmedi ama kadın bunun doğru olduğunu biliyordu. Bir zamanlar olduğu çaresiz çocuğu gördü.

"Aramıza kimsenin girdiğini asla hissetmediğinden emin olursam, iyi olacağını düşündüm," dedi. "Ve bir noktaya kadar haklıydım. Kendini tehdit altında hissetmediği sürece normal davranıyordu. Ama en masum söz bile onu kızdırabiliyordu. Bir erkek arkadaşı olur ve bu durum sona erer diye umuyordum. Herkes onunla çıkmak istiyordu ama o benden başka kimseyle ilgilenmiyordu."

"Ondan nefret etmeye başlamadın mı?"

"Aramızdaki bağ çok güçlüydü. Onunla bir yaz geçirdin. Ne kadar tatlı olabileceğini biliyorsun. O tatlılık gerçektir. Karanlığın onu ele geçirdiği ana kadar."

Annie fotoğrafları ceketinin cebine soktu. "Onun şiir defterini yakmışsın. Bunu yapmak için ondan nefret ediyor olmalıydın."

Ağız buruştu. "O defterde şiir falan yoktu. En saplantılı hezeyanlarının yanı sıra sana yönelik zehir dolu sayfalar da vardı. Birinin içine bakmasından korkuyordum."

"Peki ya obuası? Onu çok severdi ve siz onu yok ettiniz."

Gözlerinde yorgun bir hüznü vardı. "Sana yaptıklarını babama anlatmakla tehdit ettiğimde kendisi yaktı. Bunu beni yatıştırmak için bir tür kurban olarak gördü."

Ona söylediği her şey arasında en üzücü olanı bu gibi görünüyordu - Regan'ın çarpık aşkı onu kendisine bu kadar zevk veren şeyi yok etmeye zorlamıştı.

"O yaz onu korumak istedim," dedi, "ama aynı zamanda bana zarar vermesini de engellemek istedim. İmkânsız bir durumdaydın."

"Her şeyin kontrolüm altında olduğunu sanıyordum. Kendimi sıradan bir genç keşişe dönüştürmüştüm; kızlarla konuşmuyor, Regan'ın yapacaklarından korktuğum için onlara zar zor bakıyordum. Sonra sen geldin, aynı evde yaşıyorduk. Seni kırmızı şortunla koştururken görüyor, konuşmalarını duyuyor, kitap okurken saçınla oynayışını . Senden kaçamazdım."

"Jaycie benden çok daha güzeldi. Neden o değil?"

"Benimle aynı kitapları okumuyor, sevdiğim müzikleri dinlemiyordu. Onunla rahat edemedim. Kendime izin verdiğimden değil. Onu Regan'a rezil ettim. Bunu seninle de denedim ama Regan aklımı okuyabiliyordu."

"Her şey ulaşılabilirlikle ilgiliydi, değil mi? İronik olan da bu. Benimle şehirde tanışmış olsaydın, yüzüme iki kere bile bakmazdın." Theo güzel kadınlara aitti. Onunla sevgili olmalarının tek nedeni yakınlıktı. Soğuk ellerini paltosunun ön kısmına soktu. "Kız kardeşinle yaşadığın onca şeyden sonra Kenley'e nasıl aşık olabildin?"

"Bağımsızlığı ve kendine güveni vardı." Kendi sözleriyle alay ediyordu. "Bir kadında aradığım her şey. Regan'da her şey. Bana baskı yaptığında altı aydır birlikte değildik.

evlenmek için. Onun için deli oluyordum, bu yüzden bazı şüphelerimi görmezden geldim ve kabul ettim."

"Bu da seni Regan'la düştüğün çıkmazın neredeyse aynısına soktu."

"Kenley'nin kendisinden başka kimseyi öldürmeye çalışmaması dışında." "Seni cezalandırmanın bir yolu olarak."

Omuzlarını kamburlaştırdı. "Üşümeye başladım. Ben içeri giriyorum."

Bir zamanlar kazağını çıkarıp karda çıplak göğüsle duran adam birden üşümeye mi başlamıştı? "Henüz değil. Hikayeyi bitir."

"Çoktan yaptım." Ondan uzaklaşıp kulenin içine doğru yürüdü.

Cebinden fotoğrafları çıkardı. Soğuk parmaklarını yaktılar. Gri kar girdabının içinden onlara baktı, sonra ellerini açtı. Bir rüzgâr avuçlarına çarptı ve onları alıp götürdü. Teker teker yüzme havuzunun dibindeki çamurun içine sürüklendiler.

ANNIE içeri girer girmez, Livia onun dikkatini çekmek istedi. Annie onun için karikatürler çizerken, Livia öğrendikleri ve hâlâ bilmedikleri üzerine kara kara düşünüyordu. Tahmin edilebileceği gibi, Theo hikâyesini bir yere kadar anlatmıştı. Gerisini ondan zorla alması gerekecekti. Belki bunu anlatmak, arkasında yaşadığı buzdan duvarı yıkabilirdi.

Livia'nın başına bir öpücük kondurdu. "Neden gidip doldurulmuş hayvanların için bir kukla gösterisi yapmıyorsun?" Masadan kalkarken Livia'nın kaşlarını çatıldığını fark etmemiş gibi yaptı.

Daha kuleye girmeden rock müziği duyabiliyordu. Kendini oturma odasına bıraktı. Müzik Theo'nun ofisinden geliyordu. Üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmandı ve kapıyı çaldı ama yanıt alamadı.

Müziğin sesi yüksekti ama duyamayacağı kadar değil. Kapıyı bir kez daha çaldı ve adam yine cevap vermeyince, kapı kolunu denedi. Kilitli olduğunu görünce şaşırmadı. Mesaj açıktı. Theo bugünlük konuşmasını bitirmişti. Bunu düşündü. Müzik Arcade Fire'dan The White Stripes'a geçti. Bir anda, dehşete düşmüş bir kedinin çılgılığı havayı yırttı,

Hemen ardından sadece en kötü tehlikedeki bir hayvanın çıkarabileceği türden acı dolu bir ses geldi.

Kapı uçarak açıldı. Theo kedisini aramak için sahanlığa fırladı.

Adam merdivenlerden hızla inerken kadın içeri süzüldü.

Paltosunu, yazı sandalyesinin önünde duran siyah deri sedirin üzerine atmıştı. Çalışma masası son daha düzenliydi ama o zamandan beri yazılarının çoğunu kulübede yazıyordu. Koltuğun yanında yerde birkaç CD kutusu duruyordu. Teleskop kulübeye bakan pencerede duruyordu ama şimdi bu görüntüyü tehditkâr değil güven verici buluyordu. Koruyucu Theo. Akıl hastası kız kardeşini korumaya, deli karısını kendinden kurtarmaya ve Annie'yi güvende tutmaya çalışıyordu.

Adamın ayak seslerinin merdivenlerden geri geldiğini duydu, daha yavaş, daha amaçlı bir adımla ilerliyordu. Kapı aralığında belirdi. Orada durdu. Odanın öbür ucundan ona baktı. "Sen ... yapmadın."

Şirin görünmek için burnunu kırıştırdı. "Elimde değil. Çılgın yeteneklerim var."

Kaşları birbirine çarptı. Uğursuzca odaya doğru ilerledi. "Yemin ederim. Eğer bunu bana bir kez daha yaparsan ..."

"Yapmayacağım. En azından yapacağımı sanmıyorum. Muhtemelen yapmam." *Mecbur kalmadıkça*, diye düşündü.

"Sadece içimi rahatlatmak için..." dedi dişlerini sıkarak. "Kedim nerede?"

"Tam olarak emin değilim. Muhtemelen stüdyo yatağının altında uyuyordur. Orayı ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Theo bunu fark etmiş gibiydi -her ne kadar ona birazcık zarar vermek istese de, bu onun doğasında yoktu. "Seninle ne halt edeceğim ben?"

Saldırıya geçti. "Sana ne yapmayacağımı söyleyeyim. Benimle ilgilenmeye çalışırken kendini hırpalamayacaksın. Düşüncenize minnettarım ama ben sağlıklı bir bedene sahibim, nispeten aklım başımda -en azından kıyaslandığında- ve kendime bakıyorum. Bunu yapma şeklim hoş olmayabilir ama

yapıyorum ve yapmaya devam edeceğim. Sizin kahramanlık yapmanıza gerek yok."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Belki de bilmiyordu. Kendisini koruyucu yerine kötü adam olarak görüyor gibiydi ama kadın ona bunu işaret etse muhtemelen görmezden gelirdi.

Onun yazı sandalyesine oturdu. "Ben acıktım. Hadi şu işi bitirelim."

On Dokuzuncu Bölüm

BU İŞİ BITİRELİM Mİ?" Bir kez daha kaşları çarpışma rotasına girdi. "Regan'ı öldürüp öldürmediğimi bilmek istiyorsun."

Theo'ya geri kalanını söyletebilmesinin tek yolu onu kışkırtmaktı. "Benimle oyun oynama. Onu sen öldürmedin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum, ey peri evlerinin usta yapıcısı." Ve tanıyordu. Şimdiye kadar bilmediği pek çok yönden.

Gözlerini kırıştırdı. Livia için yaptıklarını inkâr edemeden sözünü kesti. "Dehşetini sayfaya döktün. Şimdi sahte tehditlerinle dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak ve bana neler olduğunu anlat."

"Belki de sana söylemek istediğim kadarını söyledim."

O da tıpkı Leo gibi dudak büktü ama Regan yılmadı. "Sen ve Regan üniversiteden yeni mezun olmuştunuz," dedi. "Ve aynı üniversiteden değil. Bunu nasıl başardınız?"

"Ayrılmamızı kabul etmezse üniversiteyi tamamen bırakmakla tehdit ettim. Nereye gittiğimi kimseye söylemeden sırt çantamla dünyayı dolaşacağımı söyledim."

Onun kendini korumak için bu kadarını yapabilmiş olmasını seviyordu. "Yani farklı okullara gittiniz ..." Ne olduğunu anlamak için kristal küreye gerek yoktu.

sonra oldu. "Ve bir kızla tanıştın."

"Birden fazla. Yapacak daha iyi bir işin yok mu?" "Yok bir şey. Devam et."

Paltosunu sedirden aldı ve kapının yanındaki kancaya atarak ortalığı topladı; temizlik hastası olduğu için değil, ona bakmak istemediği için. "Süpermarkette açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibiydim, ama kampüslerimiz arasında yüz mil olmasına rağmen yine de gizliydim. Ta ki son sınıfta derslerimden birinde bir kıza fena halde aşık olana kadar..."

Annie sandalyede arkasına yaslandı, rahat görünmeye çalışıyordu, böylece o da susmayacaktı. "Dur tahmin edeyim. Güzel, akıllı ve deliydi."

Buhar gibi bir gülümsemeyi başardı. "Üçte iki. Şu anda Denver'daki bir teknoloji firmasının CFO'su. Evli ve üç çocuğu var. Kesinlikle deli değil."

"Ama senin büyük bir sorunun vardı ..."

Masasının üzerindeki sarı bir defteri birkaç santim sola kaydırdı. "Regan'ı kampüsünde olabildiğince sık ziyaret ediyordum ve iyi görünüyordu. Normal. Son senesinde birileriyle çıkmaya bile başlamıştı. Sorunlarını aştığını düşünmüştüm." Masadan uzaklaştı. "Aile 4 Temmuz için adada bir araya geliyordu. Deborah ama Peregrine'i görmek istedi, ben de herkesin gelmesinden bir hafta önce onu getirdim." Suya bakan arka pencerelerden birine doğru ilerledi. "Bir sonraki hafta sonu Regan'a ondan bahsetmeyi planlıyordum ama Regan erkenden geldi."

Annie parmaklarını sandalyenin kollarına geçirdi, bundan sonra ne olacağını duymak istemiyordu ama duymak zorunda olduğunu biliyordu.

"Deborah ve ben sahilde yürüyorduk. Regan bizi uçurumun tepesinden gördü. El ele tutuşuyorduk. Hepsi bu kadar." Ellerini pencere çerçevesinin iki yanına koymuş, dışarı bakıyordu. "Daha önce yağmur yağmıştı ve kayalar kaygandı, bu yüzden merdivenlerden nasıl bu kadar hızlı indiğini hâlâ bilmiyorum. Geldiğini bile görmedim ama bir de baktım ki kendini Deborah'ın üzerine atmış. Onu yakaladım ve . Deborah kaçmak için eve doğru koştu."

Pencereden başını çevirdi ama yine de ona bakmadı. "Çok öfkeliydim. Regan'a kendi hayatımı yaşamam gerektiğini ve onun da bir psikiyatriste görünmesi gerektiğini söyledim. İşler kötüye gitti." Kaşının yanındaki yara izini işaret etti. "Bunu bana veren Regan'dı, sen değil." Yara izinin hemen altında, Annie'nin zar zor fark ettiği çok daha küçük bir izi gösterdi. "Bu senin."

Ona bir yara izi verdiği için kendini çok iyi hissetmişti. Şimdi onu görmek bile midesini bulandırıyor.

"Regan çılgına döndü," diye devam etti. "Beni tehdit etti, Deborah'ı tehdit etti. Ben de patladım. Ondan nefret ettiğimi söyledim. Gözlerimin içine baktı ve kendini öldüreceğini söyledi." Çenesinde bir kas seğirdi. "O kadar öfkeliydim ki ona umurumda olmadığını söyledim."

Acıma duygusu onu boğdu.

Teleskopla pencereye doğru yürüdü, ona bakmıyordu, hiçbir şey görmüyordu. "Bir fırtına yaklaşıyordu. Eve vardığımda, geri dönüp ona bunu kastetmediğimi söylemem gerektiğini bilecek kadar sakinleşmiştim, bir yanım öyle düşünse de. Ama artık çok geçti. Çoktan sahildeki iskelemize koşmuş ve yelkenliye tırmanmaya başlamıştı. Merdivenlerden ona geri dönmesi için bağırdım. Duyduğundan emin değilim. Ben ona ulaşamadan yelkenleri açmıştı."

Annie sanki oradaymış gibi görebiliyordu ve bu görüntüyü silmek istedi.

"Motorlu tekne tamir için sudan ," dedi, "ben de bir şekilde onu yakalayabileceğimi düşünerek suya atladım. Dalga çok kuvvetliydi. Beni gördü ve geri dönmem için bağırdı. Yüzmeye devam ettim. Dalgalar üzerime geliyordu ama hala yüzünü görebiliyordum. Çok üzgün görünüyordu, çok özür diliyordu. Çok özür diliyordu. Sonra yelkenleri düzeltti ve fırtınanın içine daldı." Yumruğunu sıktı. "Onu en son o zaman canlı gördüm."

Annie yumruklarını sıktı. Akıl hastalığı olan birinden nefret etmek yanlıştı ama Regan sadece kendini mahvetmekle ve Annie'yi neredeyse öldürmekle kalmamış, Theo'yu da yok etmek için elinden geleni yapmıştı. "Regan seni iyi yakaladı, değil mi? Mükemmel bir intikam."

"Anlamıyorsun," dedi acı bir kahkaha atarak. "Regan beni cezalandırmak için kendini öldürmedi. Beni özgür bırakmak için yaptı."

Annie sandalyesinden kalktı. "Bunu bilemezsin!"

"Evet, biliyorum." Sonunda ona baktı. "Bazen birbirimizin zihnini okuyabiliyoruz ve o an da onlardan biriydi."

Regan'ın kanadı kırık bir martı için döktüğü gözyaşlarını hatırladı. Akli başında olduğu zamanlarda, bu parçasından nefret etmiş olmalıydı.

Annie hissettiği acıma duygusunun yüzüne yansımaya izin vermemesi gerektiğini biliyordu ama adamın kendine yaptığı şey yanlıştı. "Regan'ın planı işe yaramadı. Hâlâ onun ölümünden sorumlu olduğunu düşünüyorsun."

Elinin sert bir hareketiyle onun sempatisini boşa çıkardı. "Regan. Kenley. Ortak unsuru ararsanız beni bulursunuz."

"Bulacağınız şey iki akıl hastası kadın ve aşırı gelişmiş sorumluluk duygusuna sahip bir adam. Regan'ı kurtaramazdın. Er ya da geç kendini yok edecekti. Asıl sorunlu soru Kenley. Regan'ın tam tersi olduğu için ondan etkilendiğini söylüyorsun ama bu doğru mu?"

"Anlamıyorsunuz. Çok zekiydi. Çok bağımsız görünüyordu." "Bunu anlıyorum, ama tüm bunların altında onun muhtaçlığını hissetmiş olmalısın." "Hissetmedim."

Şimdi kızgındı ama Annie devam etti. "Onunla olan ilişkini Regan'a olanları telafi etmenin bir yolu olarak görmüş olabilir misin? Kız kardeşini kurtaramadın ama belki Kenley'i kurtarabilirsin?"

Dudağı kıvrıldı. "İnternette aldığın psikoloji diploması kesinlikle işe ."

İnsan psikolojisine dair içgörülerini, bir karakterin en derin motivasyonlarını anlamaya adanmış oyunculuk atölyelerinde edinmişti. "Sen doğuştan bakıcısın, Theo. Yazmanın, içinde seni diğer insanlara karşı sorumlu hissettiren şeye karşı bir isyan olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Çok derine iniyorsun," dedi sert bir şekilde.

"Bunu bir düşün, tamam mı? Eğer Regan konusunda haklıysan, kendini cezalandırmaya devam etmenden ne kadar nefret edeceğini bir düşün."

Zorlukla gizlediği düşmanlığı ona onu daha fazla zorlayamayacağını söylüyordu. Tohumları ekmişti. Şimdi geri adım atmalı ve herhangi birinin büyüüp büyümeyeceğini görmeliydi. Kapıya doğru yürüdü. "Merak etmeye başlarsan diye söylüyorum. Sen harika bir adamsın ve iyi sayılabilecek bir aşıksın ama senin için kendimi asla öldürmem."

"Rahatlatıcı."

"Ya da bir dakikalık uykunuzu bile kaybetmeyin."

"Belli belirsiz aşağılayıcı ama ... açıklık için teşekkürler."

"Akıllı başında kadınlar böyle davranır. Bunu ileride kullanmak üzere bir kenara koyun."

"Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz."

Göğsünde hissettiği ani daralma, gevezeliğiyle çelişiyordu. Kalbi onun için acıyordu. Adaya yazmak için gelmemiştir. Buraya kendi sorumluluğunda olduğuna inandığı iki ölümün kefaretinin ödemeye gelmiştir. Harp Evi onun sığınağı değildi. Burası onun cezasıydı.

ERTESİ SABAH dolaptan bir mısır gevreği kutusu çıkarırken duvara astığı takvime baktı. Otuz dört gün geride kalmıştı, yirmi altı gün kalmıştı. Theo mutfağa geldi ve ona anakaraya gitmesi gerektiğini söyledi. "Yayıncım Portland'dan geliyor. Camden'da onunla buluşacağım ve bazı işleri halledeceğim. Ed Compton yarın akşam beni teknesiyle geri getirecek."

Bir kâse kaptı. "Şanslısın. Sokak lambaları, asfalt yollar, Starbucks - aslında Starbucks'a param yettiğinden değil."

"Senin için oraya gideceğim." Sanki söyleyeceği şeye itiraz edeceğini biliyormuş gibi bir elini kaldırdı. "Silahlı ve tehlikeli olduğunu biliyorum ama ben yokken Harp Evi'nde kalmanı istiyorum. Bu kibar bir ricadır, emir değil."

Regan'a ve Kenley'e bakmaya çalışmıştı, şimdi de ona bakmaya çalışıyordu. "Sen tam bir kızsın," dedi.

O da buna topuklarının üzerinde geriye yaslanıp ona ters ters bakarak cevap verdi; her santimetrekaresi öfkeli erkekliğin vücut bulmuş haliydi.

"Bu bir iltifatı," dedi. "Sayılır. Şu besleyip büyütme olayı var ya. ? Her ne kadar bekçi köpeği tavrını takdir etsem de, ben senin topladığın o muhtaç kadınlardan biri değilim."

Ona en kötü, belalı dudak büküşünü yaptı. "Şu kırbaç fikrin var ya... Gittikçe daha çok hoşuma gidiyor."

Adamın kıyafetlerini yırtıp onu oracıkta yiyip bitirmek istedi. Bunun yerine burnunu çekerek, "Seni endişelendirmemek için Harp Evi'nde kalacağım kızım," dedi.

Alaycı tavrı istediği etkiyi yarattı. Onu mutfakta yere yatırdı. Ve bu heyecan vericiydi.

ANNIE her ne kadar Harp Evi'nde uyuma fikrinden hoşlanmasa da, onu yatıştırmayı kabul etti. Yolda peri evini incelemek için durdu. Theo, sopaları kullanarak kapının üzerine dirsekli bir balkon inşa etmişti. Ayrıca birkaç istiridye kabuğunu yan çevirmiş ve kaldırım taşlarından bazılarını, gece geç saatlerde yapılan bir peri eğlencesinin kanıtı olarak etrafa saçmıştı. Yüzünü güneşe döndü. Bu kadar soğuk havaya katlandıktan sonra, bir daha asla parlak bir kış gününü hafife almayacaktı.

Mutfağa adımını attığında onu taze pişmiş muzlu ekmek kokusu karşıladı. Jaycie aşçıdan çok fırıncıydı ve Annie kocasının ölümüyle ilgili olarak onunla yüzleştikten beri bu küçük ikramları yapıyordu. Geçmişini anlatmamasını telafi etmenin bir yoluydu bu.

Livia'nın sanat projelerinden birinin kâğıt kalıntıları masanın üzerinde, ekmeğin yanında duruyordu. Annie internette derin çocukluk travmalarıyla ilgili makaleleri araştırarak saatler geçirmişti. Kukla terapisiyle ilgili bilgilere rastladığında özellikle ilgisini çekmişti. Ancak bu, eğitilmiş terapistleri olan özel bir alandı ve makaleler ne kadar çok şey bilmediğinin daha da farkına varmasını sağlamıştı.

Jaycie mutfağa geldi. Haftalardır koltuk değneklerine bağlıydı ama hâlâ her zamanki gibi beceriksizce hareket ediyordu. "Theo'dan bir mesaj aldım," dedi. "O

Anakaraya doğru yola çıktı." Sesi alışılmadık bir keskinlik kazandı. "Eminim onu özleyeceksin."

Annie, Jaycie'yi açık sözlü olmamakla eleştirmişti ama Annie de aynı şekilde ketum davranıyordu. Ama sevgili olduklarını açıklamayı hayal bile edemiyordu. Jaycie'ye hayatını borçlu olduğu gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi. Regan'ın onu bataklığa ittiği günü düşündü. Jaycie de oradaydı ama o kadar geride kalmıştı ki asıl itme olayını görmemiş olmalıydı.

Öğleden sonra ilerledikçe Annie'nin morali bozuldu. Günün sonunda Theo'yla birlikte olmayı dört gözle beklemeye başlamıştı. Ve sadece inanılmaz seks için değil. Onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu.

Alış buna, dedi Dilly, her zamanki açık sözlü tavrıyla. *Kötü tavsiye edilen aşk ilişkiniz yakında sona erecek.*

Seks ilişkisi, Annie onu düzeltti. *Bunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Sen söyle,* dedi Dilly.

Annie istese de istemese de, onun yokluğunda hissettiği bu acı bir uyanış çağrısıydı. Kendini, tadını çıkarmaya kararlı olduğu önündeki akşama odakladı. Kukla terapisi hakkındaki makaleler büyüleyiciydi. Biraz daha araştırma yaptıktan sonra yanında getirdiği eski gotik ciltsiz kitabın başına oturdu. Eski ürkütücü favorilerinden birini okumak için Harp Evi'nden daha iyi bir yer olabilir miydi?

Ancak gece yarısına doğru, alaycı dük ve bakire hikayesi Refakatçi sihrini gösterememişti ve hâlâ uyuyamıyordu. Akşam yemeği seyrekli ve mutfakta muzlu ekmek vardı. Yataktan çıktı ve ayaklarını spor ayakkabılarının içine soktu.

Üst kattaki koridordaki lamba duvara uzun sarı bir gölge düşürdü ve kadın antreye doğru ilerlerken merdivenler gıcırdadı. Dolunay, ön kapının üzerindeki cam bölmelerden gümüş ışık huzmeleri saçıyordu.

-Etrafı aydınlatacak kadar değil, sadece kasvetini vurgulayacak kadar. Ev hiç bu kadar yasaklayıcı gelmemişti. Köşeyi dönüp arka koridora girdi. Ve dondu kaldı.

Jaycie dairesine doğru ilerliyordu ve koltuk değnekleri görünürde yoktu.

Buz gibi bir panik Annie'yi felç etti. Jaycie mükemmel bir dik duruşla yürüyordu. Ayağında hiçbir sorun yoktu. Hem de hiç.

Annie'nin kulakları, başının yanından vızıldayarak geçen kurşunu hatırlayınca çınladı. Crumpet' tavanda asılı olduğunu, duvardaki kan kırmızısı uyarıyı gördü. Jaycie'nin onun gitmesini istemek için bir nedeni vardı. Annie bariz olanı gözden kaçırmış mıydı? Kulübeye zarar veren Jaycie miydi? O kurşunu o mu sıkmişti?

Jaycie durduğunda neredeyse dairesinin kapısına ulaşmıştı. Başını hafifçe eğerek yukarı baktı, sanki yukarıda herhangi bir hareket olup olmadığını dinliyordu. Ve üst kattaki tek kişi Annie olduğu için ...

Jaycie dairesine değil, geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Annie karanlık mutfağa girdi ve omurgasını kapının hemen içindeki duvara yasladı. Felci etkisini yitirmişti. Jaycie'yi yakalayıp gerçeği ağzından almak istedi.

Jaycie mutfağın önünden geçti.

Annie, Livia'nın ön fuayeye doğru döndüğünü görmek için tam zamanında koridora çıktı. Geride durarak onu takip eden Annie, Livia'nın yere bıraktığı My Little Pony figürlerinden birinden zar zor kurtuldu. Köşeden arkasına baktı. Jaycie merdivenin dibinde durmuştu. Annie onu izlerken o da yavaşça basamakları çıkmaya başladı.

Öfke ve ihanet içini yaktı. Başının arkasını duvara yasladı. Buna inanmak istemiyordu. Gözlerinin önünde duran gerçekle yüzleşmek istemiyordu. Başından beri Jaycie'ydi. Öfkesi daha da alevlendi. Bunu onun yanına bırakmayacaktı.

Duvarдан uzaklaşmaya başladı ama Scamp'in alaycı sesini duydu. *Şimdi de onun peşinden mi gidiyorsun? Tıpkı en ahmak kahraman gibi. Gecenin köründeyiz. Bu evde bir cephanelik var ve bildiğin kadarıyla Jaycie'nin silahı var. Kocasını çoktan öldürdü. Romanlarından hiçbir şey öğrenmedin mi?*

Annie dişlerini sıktı. Ne kadar nefret ederse etsin, bu yüzleÇme gün ıGıgında daha sakın bir kafayla gerçekleÇmek zorundaydı. Ve kendine ait bir silahı. Kendini mutfaga geri dönmeye zorladı, askıdan paltosunu kaptı ve evden kaçtı.

Ahırın içinden yumuşak bir kişneme sesi geldi. Ladinler gıcırdadı ve bir gece yarattığı çalılıkların arasında gezindi. Parlak ay ışığına rağmen iniş tehlikeliydi. Gevşek kayaların üzerinde kaydı. Bir baykuş uyarıda bulundu. Bunca zamandır birinin mirasın peşinde olduğunu düşünmüştü ama hiç de öyle olmamıştı. Jaycie, Theo'yu kendine alabilmek için Annie'yi uzaklaştırmak istiyordu. Sanki Regan'ın karanlığı Jaycie'nin içinde bir yuva bulmuştu.

Annie bataklıga ulaştığında dişleri takırdıyordu. Tekrar eve baktı. Kuledeki pencerelerden birinin ışığı yanıyordu. Jaycie'nin kendisine baktığını hayal ederek ürperdi, sonra daha önce oraya çıktığında ışığı kendisinin açık bıraktığını hatırladı.

Harp Evi'nin devasa gölgesine ve parlayan kule penceresine bakarken, en kara mizah anını yaşadı. Bu tıpkı eski gotik kitaplarından birinin kapağı gibiydi. Ama Annie gecenin karanlığında perili malikâneden uçuşan ipek bir elbise giyerek kaçmak yerine, bir çift pazen Noel Baba pijamasıyla kaçıyordu.

Karanlık kulübeye yaklaşırken tüyleri diken diken olmuştu. Jaycie Annie'nin kaçtığını çoktan öğrenmiş miydi? Öfkesi yeniden su yüzüne çıktı. Theo geri dönüp kontrolü ele geçirmeye çalışmadan önce onunla yarın ilgilenecekti. Bu sadece onun savaşıydı.

Ama öyle değildi. Livia'yı düşündü. Ona ne olacaktı?

Jaycie'nin yürüdüğünü gördüğünden beri savaştığı mide bulantısı bastırdı. Cebinde kapı anahtarını aradı ve mandala yerleştirdi. Kapı uğursuz bir gıcırta çıkardı. Kendini içeri bırakırken, ışık düğmesine uzandı.

Hiçbir şey olmadı.

Booker ona jeneratörü nasıl çalıştıracağını anlatmıştı ama bunu karanlıkta yapacağını hiç düşünmemişti. Kapının yanında tuttuğu el fenerini aldı ve

Dışarı çıkmak için döndüğünde yumuşak, neredeyse algılanamayan bir ses onu durdurdu.

Odanın diğer tarafında bir şey hareket etmişti.

Ayak parmakları spor ayakkabılarının içinde kıvrıldı. Nefes almayı bıraktı. Tabanca yatak odasında idi. Elindeki tek şey el feneriydi. Kolunu kaldırdı ve ışını odanın diğer tarafına .

Hannibal'ın sarı gözleri, patilerinin arasına sıkıştırdığı peluş fare oyuncağıyla ona bakıyordu.

"Seni aptal kedi! Beni ölümüne korkuttun!"

Hannibal burnunu havaya kaldırdı ve fareyi yere vurdu.

Kalp atışlarının normale dönmesini beklerken ona ters ters baktı. Hareket edebilecek kadar iyileştiğinden emin olduğunda, gecenin karanlığına doğru tepindi. O bir adalı olmak için doğmamıştı.

Çok iyi bir iş , dedi Leo.

Ponpon kız rutinin beni, dedi ona.

Bir kuklayı azarlıyorsun, diye hatırlattı Dilly ona.

Kendisi gibi davranmayı bırakmış bir kuklayı.

Jeneratöre ulaştı ve Booker'ın ona söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Basamaklardan geçmeye başladığında, ana yoldan yaklaşan bir motorun hafif sesini duydu. Şimdi buraya kim geliyor olabilirdi? Theo'yu arayan acil bir sağlık sorunu olan biri olabilirdi ama herkes onun adayı terk ettiğini biliyordu. Ve Annie burada yalnızdı.

Jeneratörü bıraktı ve komodininin tabancasını almak için içeri koştu. Birini vurabileceğinden kesinlikle emin değildi ama vuramayacağından da emin değildi.

Karanlık oturma odasına döndüğünde silahı elindeydi. Ön pencerenin kenarında durdu ve gevşek çakıl taşlarının çıkardığı sesleri dinledi. Farlar bataklığı süpürüyordu. Arabayı süren her kimse, sessizce yaklaşmak için herhangi bir çaba sarf ediyor gibi görünmüyordu. Belki de Theo bir şekilde anakaradan gece yarısı bir araç bulmayı başarmıştı.

Tabancayı sıkı sıkı tutarak pencerenin kenarından baktı ve bir kamyonetin kulübenin önüne yanaşıp durduğunu gördü. Tanıdığı bir kamyonetti.

Annie ön kapıyı açtığında Barbara Rose arabadan inmiş, motoru çalışır halde bırakmıştı. Annie, açık sürücü kapısından gelen ışıktaki, pembe pastel geceliğinin eteğinin ceketinin altından sarktığını gördü.

Barbara ona doğru koştu. Annie onun yüz ifadesini göremiyordu ama aciliyetini hissetmişti. "Sorun nedir?"

"Oh, Annie . ." Barbara elini ağzına bastırdı. "Bu Theo. ."

Annie'nin göğsünün önünde bir musluk açılmış ve vücudundaki kan boşalmış gibiydi.

Barbara Annie'nin kolunu tuttu. "Bir kaza geçirdi." Annie'yi ayakta tutan tek şey onun tutuşuydu.

Barbara, "Ameliyatta," dedi.

Ölmedim. Hala yaşıyorum.

"Nereden biliyorsun?"

"Hastaneden biri aradı. Sinyal berbattı. Önce size ulaşmaya çalıştılar mı bilmiyorum. Mesajın sadece yarısını anlayabildim." Barbara sanki uzun bir mesafe koşmuş gibi nefessiz kalmıştı.

"Ama . . . Yaşıyor mu?"

"Evet. O kadarını aldım. Ama durum ciddi."

"Oh, Tanrım ..." Kelimeler boğazının üst kısmından geliyordu. Bir dua.

"Naomi'yi aradım." Barbara gözyaşlarıyla savaşıyordu. "Seni *Ladyslipper*'a götürecekt."

Barbara Annie'nin ona gitmek isteyip istemediğini sormadı, Annie de tereddüt etmedi. Verilecek bir karar yoktu. Bulabildiği ilk giysileri kaptı ve birkaç dakika içinde kasabaya doğru yola koyuldular. Annie yazlık olmadan da yaşayabilirdi ama Theo'suz bir dünya düşüncesi dayanılmazdı. Bir erkekte olması gereken her şey onda vardı. Parlak bir zekâsı ve sağlam bir karakteri vardı. O vicdanlı bir adamdı : güvenilir,

zeki ve şefkatli. O kadar şefkatliydi ki, başkalarının şeytanlarını kendi şeytanları gibi kabul ediyordu.

Ve onu bunun için sevdi.

Onu seviyordu. İşte . Asla yemin ettiği şey. Theo Harp'ı seviyordu. Sadece vücudunu ya da yüzünü değil. Sadece seks ya da arkadaşlık için değil. Kesinlikle parası için değil. Onu olduğu kişi için seviyordu. Güzel, acı çeken, nazik ruhu için. Eğer yaşarsa, onun yanında olacaktı. Yaralı, felçli ya da beyin hasarlı olması hiç fark etmezdi. Onun için orada olacaktı.

Bırak yaşasın. Lütfen, Tanrım, yaşamasına izin ver.

Rıhtıma vardıklarında iskele ışıkları yanıyordu. Annie, onları *Ladyslipper*'a götürecek olan kayığın yanında bekleyen Naomi'ye doğru koştu. O da Barbara kadar asık suratlıydı. Annie'nin kafasında çılgınca, korkunç düşünceler dönüp duruyordu. Theo'nun ölmekte olduğunu biliyorlardı ve ikisi de bunu ona söylemek istemiyordu.

Annie kayığa atladı. Çok geçmeden limanın dışına doğru yarışmaya başladılar.

Annie sırtını geri çekilmekte olan kıyı şeridine döndü.

Yirminci Bölüm

KOCAM AMELİYATTA." Bu kelime Annie'nin dudaklarında yanlış bir tat bırakmıştı ama kendini aileden biri olarak tanıtmazsa doktorlar onunla konuşmayacaktı. "Theo Harp."

Masanın arkasındaki kadın dikkatini bilgisayarına verdi. Annie Naomi'nin anakarada kullandığı Honda Civic'in anahtarlarını sıktı; adada kullandığı külüstür arabadan çok daha iyiydi. Kadın bilgisayarından başını kaldırdı. "Soyadını nasıl heceliyorsun?"

"*H-A-R-P*. Enstrüman gibi."

"Burada o isimde kimse yok."

"Biliyorsun!" Annie ağladı. "Ciddi bir kaza geçirdi. Hastaneden aradılar. Şu anda ameliyatta."

"Bir daha kontrol edeyim." Kadın telefonunu aldı ve sandalyesini başka yöne çevirdi.

Annie bekledi, dehşet duygusu her saniye daha da artıyordu. Belki de bilgisayar kayıtlarında yoktu çünkü o zaten-

Kadın telefonu bıraktı. "Onunla ilgili hiçbir kaydımız yok hanımefendi. O burada değil."

Annie ona bağırarak, okumayı öğrenmesi gerektiğini söylemek istedi. Onun yerine el yordamıyla telefonunu aradı. "Polisi arayacağım."

"Bu iyi bir fikir," dedi kadın nazikçe.

Ancak ne yerel ne de eyalet polisinin elinde Theo'nun karıştığı bir kazaya dair herhangi bir kayıt yoktu. Yaşadığı rahatlamanın yoğunluğu onu gözyaşlarına boğdu. Ancak bu rahatlama yerini yavaş yavaş anlamaya bıraktı.

Kaza falan olmamıştı. Yaralanmamıştı. Ölmüyordu. Bir otel odasında uyuyordu.

Cep telefonunu aradı ama telesekretere düştü. Çünkü Theo'nun geceleri, telefonun çekmediği kulübede bile telefonunu kapatma alışkanlığı vardı. Barbara'yla her kim bağlantı kurduysa, bunu Annie'yi adadan çıkarmak için yapmıştı.

Jaycie.

Barbara aramayı anlamanın zor olduğunu söylemişti. Elbette öyleydi. Ama kötü sinyal yüzünden değil. Çünkü Jaycie, Barbara'nın onun sesini tanıyamayacağından emin olmuştu. Çünkü Jaycie Annie'yi Mart sonundan önce adadan çıkarmak istiyordu, böylece Theo sadece onun olacaktı.

Annie arabayı Naomi'nin beklediği rıhtıma geri götürürken gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Sokaklar boştu, dükkânlar kapalıydı, trafik ışıkları sarı renkte yanıp sönüyordu. Karşı çıkabilirdi, hafifletici sebepler öne sürebilirdi ama Cynthia kulübeyi istiyordu, Elliott inatçı bir iş adamıydı ve anlaşma kesindi. Tekrarlamak yok. Yazlık Harp ailesine geri dönecek ve üvey annesi onunla ne yapmak isterse istesin Theo'nun sorunu olacaktı. Annie'nin sorunu şehre dönmek ve yaşayacak bir yer bulmak olacaktı. Muhtaç kadınların kurtarıcısı Theo, muhtemelen ona Harp Evi'nde bir oda teklif edecek, o da bunu reddedecekti. İçinde bulunduğu koşullar ne kadar zor olursa olsun, Theo'nun kendisini kurtarılmaya muhtaç başka bir kadın olarak görmesine izin vermeyecekti.

Keşke hastaneyi kendisi arasaydı, ama panik içinde bunu yapmadı. aklına geldi. Şu anda yapmak istediği tek şey Jaycie'yi verdiği zarar için cezalandırmaktı.

Annie rıhtıma döndüğünde Naomi, *Ladyslipper*'ın kış tarafında oturmuş bir fincan kahve içiyordu. Naomi'nin kısa saçları bir tarafa dökülmüştü ve Annie'nin hissettiği kadar yorgun görünüyordu. Annie ona bir

olanları kısaltılmış bir şekilde anlattı. Şimdiye kadar kadınlardan hiçbiriyile, Barbara'yla bile, kulübenin kendisine ait olmasıyla ilgili koşullar hakkında konuşmamıştı ama yakında herkes öğrenecekti ve artık gizliliğe gerek kalmayacaktı. Annie'nin Naomi'ye söylemediği şey, telefon görüşmesini Jaycie'nin yapmış olduğuydu. Bu bilgiyi paylaşmadan önce Jaycie'yle bizzat ilgilenmek niyetindeydi.

LADYSLIPPER şafak vakti, balıkçı tekneleri günlük işlerine başlamak üzere denize açılırken limana yaklaştı. Barbara ve pikabı rıhtımda, Theo'nun Range Rover'ından çok da uzak olmayan bir yere park etmiş olarak Annie'yi bekliyordu. Naomi teknesinden Barbara'yı aramıştı ve Barbara Annie'ye yaklaşırken suçluluk duygusu kadınsı vücudunun her gözeneğinden sızıyordu. "Annie, özür dilerim. Daha fazla soru sormalıydim."

"Bu senin hatan değil," dedi Annie bıkkınlıkla. "Şüphelenmeliydim."

Kulübeye dönerken Barbara'nın tekrar tekrar dilediği özürler

Annie kendini daha kötü hissetti ve yolculuk sona erdiğinde çok sevindi. Zar zor uyumuş olsa Jaycie'yle yüzleşmeden rahat edemeyeceğini biliyordu. Vandalizm, cinayete teşebbüs ve şimdi de bu. Annie'nin polise başvurma konusunda hissettiği tüm tereddütler yok olmuştu. Ne yaptığını bildiğini söylerken Jaycie'nin gözlerinin içine bakmak istiyordu.

Kendine bir fincan kahve içirdi ve birkaç lokma kızarmış ekmek yedi. Silahı dün gece bıraktığı yerdeydi. Onu kullanmayı düşünemiyordu ama Jaycie'nin dün gece Annie'nin odasına doğru merdivenleri tırmandığını gördükten sonra aptallık da etmeyecekti. Silahı ceketinin cebine sokarak kulübeden çıktı.

Rüzgârda baharın esintisi bile yoktu. Bataklıkta ilerlerken Theo'nun adanın diğer ucundaki çiftliğini hayal etti. Korunaklı çayırların yemyeşil uzantısını. Denizin uzaktan görünüşü. Her şeyi kucaklayan huzuru.

Mutfak boştu. Ceketini çıkarmadan hizmetçinin dairesine doğru ilerledi. Tüm bu zaman boyunca borcunu ödemeye çalışıyordu.

Jaycie'ye borçluydu ve Jaycie'nin kulübeye ilk girdiğinde borcun tamamının ödendiğini bilmiyordu.

Hizmetçinin dairesinin kapısı kapalıydı. Annie kapıyı çalmadan iterek açtı. Jaycie pencere kenarındaki eski sallanan koltukta oturuyordu, Livia kucağında annesinin göğsüne yaslanmıştı. Jaycie'nin yanağı kızının başına yaslanmıştı ve Annie'nin içeri girmesine kızmış gibi görünmüyordu. "Livia kapıda başparmağını incitti," dedi Annie'ye. "Biraz kucaklaşacağız. Şimdi daha iyi mi, tatlım?"

Annie'nin midesi bulandı. Jaycie ne yapmış olursa olsun, kızını seviyordu ve Livia da annesini seviyordu. Eğer Jaycie'yi polise teslim ederse . . .

Livia yaralı başparmağını unuttu ve Scamp'in Annie'nin arkasına saklanıp saklanmadığını görmek için başını kaldırdı. Jaycie Livia'nın bir tutam saçını parmakladı. "Yaralanmasından nefret ."

Livia odadayken, Annie'nin ceketinin cebindeki silahın ağırlığı ihtiyatlı olmaktan çok müstehcen hissettiriyordu. "Livia," dedi Annie, "Annenle yetişkinlere özgü bazı şeyler hakkında konuşmamız gerekiyor. Benim için bir resim çizer misin? Belki bir plaj resmi?"

Livia başını salladı, Jaycie'nin kucağından kaydı ve boya kalemlerini sakladığı küçük masaya yöneldi. Jaycie'nin alnı endişeyle çatıldı. "Bir sorun mu var?"

"Mutfakta konuşuruz." Jaycie koltuk değneklerine uzanınca Annie arkasını dönmek zorunda kaldı.

Jaycie'nin düzensiz yürüyüşü Annie'yi koridorda takip etti. Erkeklerin tarihsel olarak hesaplaşmalarını nasıl kamusal arenalarda yaptıklarını düşündü: düello meydanı, boks ringi ve savaş alanı. Ama kadınların anlaşmazlıkları, bu mutfak gibi ev içi arenalarda çözülmeye meyilliydi.

Onunla yüzleşmek için dönmeden önce Jaycie'nin arkasından gelmesini bekledi. "Onları ben alırım." Koltuk değneklerini öyle bir çekti ki, kendini tutacak iki sağlam ayağı olmasaydı Jaycie düşebilirdi. Jaycie bir sesi çıkardı.

"Ne yapıyorsun sen?" Ağırlığını duvara karşı dengelemeyi hatırlayana kadar çok fazla saniye geçti. "I

bunlara ihtiyacım var."

Annie kesin bir tavırla, "Dün gece onlara ihtiyacın yoktu," dedi.

Jaycie şok olmuş görünüyordu. Güzel. Annie onun dengesinin bozulmasını istiyordu. Koltuk değneklerini yere bıraktı ve ayağıyla itti. "Bana yalan söyledin."

Jaycie'nin yüzü soldu. Annie sonunda arkasında yaşadığı görünmez perdenin arkasını görüyormuş gibi hissetti. "Bunu istemedim," dedi Jaycie.

"Belli ki."

Jaycie duvardan uzaklaştı, o kadar hafif bir aksaklıkla yürüyordu ki Annie bakmasa bunu fark edeceğinden şüpheliydi. Jaycie parmaklarını masanın ucundaki sandalyenin arkalığına doladı, parmak eklemleri bembeyazdı. "Dün gece evi bu yüzden terk ettin," dedi.

"Seni yukarı çıkarken gördüm. Ne yapmayı planlıyordun?"

Jaycie sanki hâlâ desteğe ihtiyacı varmış gibi sandalyenin arkalığını daha sıkı kavradı. "Ben

- Sana söylemek istemiyorum."

Annie'nin acısı patladı. "Beni kandırdın. Ve bunu olabilecek en kötü şekilde yaptın."

Mutsuzluk Jaycie'nin yüz hatlarını gölgeledi. Sandalyeye çöktü. "Çaresizdim. Bu bir mazeret değil. Olmadığını biliyorum. Sana ayağımın daha iyi olduğunu söyleyip duruyordum. Ama anlamaya çalış. Çok yalnızdım."

Theo'nun ölmüş olmasından korkmanın verdiği acemilik Annie'nin içinde bir şeyleri sertleştirmişti. "Theo'nun sana eşlik etmek için kendini müsait hissetmemesi çok kötü."

Jaycie düşmanlık yerine sadece boyun eğmiş bir kabullenme sergiledi. "Bu hiçbir zaman olmayacaktı. Senden daha güzelim ve bir süreliğine bunun yeterli olabileceğine kendimi inandırdım." Jaycie'nin sözleri övünmek için değildi, sadece bir gerçeği ifade ediyordu. "Ama ben senin gibi ilginç biri değilim. İyi eğitilmiş değilim. Sen her zaman ona ne söyleyeceğini biliyorsun, bense hiç bilmiyorum. Sen ona karşı duruyorsun, ben duramıyorum. Bunların hepsini biliyorum."

Annie bu kadar açık sözlülük beklemiyordu ama bu onun ihanete uğramışlık duygusunu azaltmadı. "Dün gece neden benim odama gidiyordun?"

Jaycie başını eğdi. "Zaten olduğumdan daha omurgasız görünmek istemiyorum."

"Tam olarak kullanacağım kelime bu değil."

Jaycie ellerine baktı. "Geceleri bu evde yalnız olmaktan nefret ediyorum. Theo'nun kulede olduğunu bildiğimde o kadar da kötü değildi ama şimdi Tüm odaları dolaşmadan uyuyamıyorum ve o zaman bile dairemin kapısını kilitlemek zorunda kalıyorum. Sana yalan söylediğim için özür dilerim, ama sana doğruyu söyleseydim, ayağımın iyileştiğini ve koltuk değnekleri olmadan yürüyebileceğimi, yardımına ihtiyacım olmadığını söyleseydim, buraya gelmeye devam etmezdin. Sen kitaplardan ve tiyatrodan anlayan şehirli kız arkadaşlarına alışkınsın. Ben sadece bir ada kızıyım."

Şimdi dengesiz hisseden Annie'ydi. Jaycie'nin söylediği her şey doğruluk payı taşıyordu. Ama ya söylemediği her şey? Annie kollarını kavuşturdu. "Adadan dün gece ayrıldım. Ama eminim bunu zaten biliyordur."

"Adadan ayrıldı mı?" Sanki bu yeni bir bilgiymiş gibi telaşlanmış gibi davrandı. "Ama bunu yapamazsınız? Kimse seni gördü mü? Adadan neden ayrılarsın ki?"

Annie'nin öfkesinin içinden bir şüphe ipliği örülmeye başlamıştı. Ama o her zaman başarılı yalancıların yanında saf kalmıştı. "Telefon görüşmen işe yaradı."

"Ne telefon görüşmesi? Annie, sen neden bahsediyorsun?"

Annie kararlılığına sıkı sıkıya sarıldı. "Barbara'ya gelen ve Theo'nun hastanede olduğunu söyleyen telefon. O telefon görüşmesi."

Sandalyeden sıçradı. "Hastane mi? O mi? Ne oldu?"

Seni içine çekmesine izin verme, diye uyardı Dilly. Saf olma.

Ama . . . Scamp araya girdi. Bence doğruyu söylüyor.

Bu saldırıların arkasındaki kişi Jaycie olmalıydı. Yalan söylemişti, bir nedeni vardı ve Annie'nin tüm geliş gidişlerinden haberdardı.

"Annie, söyle bana!" Jaycie ısrar etti.

O kadar kararlı, o kadar alışılmadık talepkârdı ki Annie kendini daha da dengesiz hissetti. Kendine zaman ayırdı. "Barbara Rose'un

telefon görüşmesi, sözde hastaneden ..." Annie Jaycie'ye anakaraya yaptığı yolculuğu, bulduğu-bulamadığı-şeyleri anlattı. Jaycie'nin her tepkisini dikkatle izlerken ayrıntıları soğukkanlılıkla ve gerçeklere dayanarak anlattı.

Sözlerini bitirdiğinde Jaycie'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. "O aramanın arkasında benim olduğumu mu düşünüyorsun? Benim için yaptığın onca şeyden sonra sana bunu yapmı sandın?"

Annie kendini çelikleştirdi. "Theo'ya aşıksın."

"Theo bir fantezi! Onunla ilgili hayaller kurmak Ned'le yaşadığım her şeyi yeniden yaşamamı engelledi. Gerçek değildi." Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Ben kör değilim. Sevgili olduğunuzu bilmediğimi mi sanıyorsun? Acıtıyor mu? Evet, acıtıyor. Seni kıskandığım zamanlar oluyor mu? Çok fazla. Her şeyde çok iyisin. Çok beceriklisin. Ama bu konuda iyi değilsin. İnsanları yargılama konusunda iyi değilsin." Jaycie Annie'ye sırtını döndü ve mutfaktan çıktı.

Annie bir sandalyeye yığıldı, midesi bulanıyordu. Bu iş nasıl bu kadar ters gitmişti? Ya da belki de öyle olmamıştı. Şu anda bile Jaycie ona yalan söylüyor olabilirdi.

Ama değildi. Annie bunu biliyordu.

ANNIE HARP EVİ'NDE KALAMADI ve kulübeye geri döndü. Hannibal onu kapıda karşıladı ve silahtan kurtulduğu yatak odasına kadar onu takip etti. Onu kucağına aldı ve kanepeye taşıdı. "Seni özleyeceğim dostum."

Gözleri uykusuzluktan kaşınıyordu ve midesi bulanıyordu. Rahatlaması için kediye okşarken etrafına bakındı. Adadan ayrılırken yanına alabileceği neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Mobilyalar Theo'ya aitti ve kendine ait bir mutfak olmadığı için kulübenin tencere ve tavalarına ihtiyacı yoktu. Annesinin bazı eşarplarını ve kırmızı pelerini istiyordu ama Mariah'nın geri kalan kıyafetlerini adada bırakacaktı. Theo'yla ilgili anılarına gelince. . . Bir şekilde onları da geride bırakmanın bir yolunu bulmalıydı.

Acıya karşı gözlerini kırptırdı. Hannibal'ın çenesinin altını bir kez daha tırmaladıktan sonra kediye yere bıraktı ve birkaç yırtık pırtık kitap ve eski Hayal Kitabı dışında hiçbir şey olmayan kitap raflarına gitti. Kendini yenilmiş hissetti. Bomboş. Karalama defterini eline aldığında, sakladığı Playbill'lerden biri düştü, yanında da genç kızlık hayalleriyle başarabileceğini düşündüğü şık saç modelleri giyen modellerin bazı dergi fotoğrafları vardı.

Kedi ayak bileklerine sarıldı. Sayfaları çevirdi ve hayali yıldızı olduğu bir oyun hakkında kendi yazdığı bir eleştiriyi buldu. Tüm o gençlik iyimserliği.

Çömelerek düşen diğer eşyaları topladı, bunların arasında kazandığı çeşitli sertifikaları sakladığı iki zarf da vardı. Birinin içine baktı ve ağır bir çizim kâğıdı gördü. Onu çıkardı ve daha önce gördüğünü hatırlayamadığı kalem ve mürekkeple yapılmış bir çizime baktı. İkinci zarfı açtı ve eşdeğer bir çizim buldu. Onları ön pencereye doğru taşıdı. Her birinin sağ alt köşesinde bir imza vardı. Gözlerini kırptırdı. N. Garr.

Kalbi küt küt atmaya başladı. İmzaları daha yakından inceledi, eskizleri aldı, imzalara tekrar baktı. Hiçbir hata yoktu. Bu eskizler Niven Garr tarafından imzalanmıştı.

Çılgınca hafızasında onun hakkında ne bildiğini araştırmaya başladı. Postmodern bir ressam olarak adını duyurmuş, ölümünden birkaç yıl önce de fotogerçekçiliğe adım atmıştı. Mariah onun çalışmalarını her zaman eleştirmişti, Annie'nin kulübede onun resimlerinin fotoğraflarını içeren üç kitap bulunduğu düşünülürse bu garipti.

Eskizleri ışığın en parlak olduğu masanın üzerine koydu. Bu çizimler Mariah'nın ona bahsettiği miras olmalıydı. Ve ne miras ama!

İğ destekli sandalyelerden birine oturdu. Mariah bunları nasıl almıştı ve tüm bu gizem neden? Annesi onu tanıdığından hiç söz etmemişti ve Mariah'nın hâlâ bir sosyal çevresi olduğu günlerde bu adam kesinlikle onun sosyal çevresinin bir parçası olmamıştı. Annie ayrıntıları inceledi. Çizimler iki gün arayla yapılmış. Her iki çizim de çıplak bir kadının gerçekçi tasvirleriydi.

Ancak mürekkep çizgilerinin cesurluğuna ve gölgelendirmelerin hassasiyetine rağmen, kadının sanatçıya bakarkenki ifadesindeki derin şefkat, çizimlere rüya gibi bir nitelik kazandırıyor. Kadın ona her şeyi sunuyordu.

Annie bu kadının duygularını kendi duygularıymış gibi anlıyordu. Bu tür bir aşkın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Model uzun bacaklıydı, yakışıklıydı ama güzel değildi, güçlü kemikli bir yüzü ve yele gibi düz saçları vardı. Annie'ye Mariah'nın gördüğü eski fotoğraflarını hatırlattı. Onlarda da aynısı vardı.

Annie'nin eli ağzına gitti. Bu Mariah'ydı. Neden onu hemen tanımamıştı?

Çünkü Annie annesini hiç böyle görmemişti -yumuşak, genç ve savunmasız, sert yanları kaybolmuş.

Hannibal Annie'nin kucağına atladı. Annie sessizce oturdu, gözleri yaşardı. Keşke annesini o zamanlar tanıyabilseydi. Keşke... Bir kez daha eskizlerin tarihlerine baktı; yıl, ay. Hesapladı.

Bunlar o doğmadan yedi ay önce yapıldı.

"Baban evli bir adamdı. Sadece bir kaçamaktı. Başka bir şey değildi. Onu hiç umursamadım."

Bir yalan. Bunlar, resmini çeken adama derinden aşık bir kadının çizimleriydi. Tarihlerle göre Annie'nin babası olması gereken bir adam.

Niven Garr.

Annie parmaklarını Hannibal'ın kürküne batırdı. Garr'ın gördüğü fotoğraflarını hatırladı. Çılgınca kıvrık saçları onun alametifarikasıydı - Mariah'ninkinden çok farklı, Annie'ninkine çok benzeyen saçlar. Annie'nin hamile kalması, annesinin söylediği gibi bir kaçamak sonucu olmamıştı ve Niven Garr o sırada evli değildi. Tek evliliğini yıllar sonra, uzun süredir birlikte olduğu erkek partneriyle yapmıştı.

Her şey açıklığa kavuştu. Mariah Niven Garr'ı sevmişti. Onu tasvir edişindeki şefkat, da aynı şeyi hissettiğini gösteriyordu. Ama yeterince değil.

Nihayetinde gerçek doğasıyla barışmak ve Mariah'yı geride bırakmak zorunda kalmıştı.

Annie onun bir kızı olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Mariah'nın gururu -ya da belki acısı- gerçeği ondan gizlemesine neden olmuş muydu? Mariah, Annie'nin çocukluk resimlerini o kadar küçümsemiş, Annie'nin buklelerini ve çocukluk utangaçlığını o kadar aşağılamıştı ki. Bunlar ona acı veren hatırlatmalardı. Mariah'nın Garr'ın resimlerine duyduğu öfkenin Garr'ın çalışmalarıyla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Mariah'nın onu, Garr'ın onu sevebildiğinden daha çok sevmiş olmasıyla ilgiliydi.

Hannibal Annie'nin elinden kurtuldu. Aşık bir kadının bu güzel çizimleri onun tüm sorunlarını çözecekti. Annie'ye borçlarını defalarca ödeyecek kadar çok para getireceklerdi. Hayatının bundan sonraki bölümüne hazırlanmak için zamanı ve parası olacaktı. Çizimler her şeyi düzeltecekti.

Ama onlardan asla ayrılamazdı.

Mariah'nın yüzünden yayılan sevgi, karnının üzerinde koruyucu bir şekilde kıvrılmış eli, hepsi çok hassas. Bu çizimler Annie'nin gerçek mirasıydı. Annie'nin sevgiyle yaratıldığının somut kanıtlarıydı. Belki de annesinin görmesini istediği şey buydu.

SON YİRMİ DÖRT SAATTE Annie çok şey kaybetmişti ama mirasını da bulmuştu. Kulübe artık onun değildi, mali durumu her zamanki gibi kötüydü ve yaşayacak bir yer bulması gerekiyordu ama kendisinin kayıp parçasını keşfetmişti. Ayrıca bir arkadaşına da ihanet etmişti. Jaycie'nin kederli yüz ifadesinin hatırası aklından çıkmıyordu. Geri dönüp özür dilemeliydi.

Aptal olma, dedi Peter. Tam bir ahmaksın.

Onu duymazdan geldi ve vücudu uykuya hasret olsa da günün ikinci yürüyüşünü uçurumun tepesine doğru yaptı. Tırmanırken hem Mariah hem de Niven Garr'ın kızı olmanın ne anlama geldiğini düşündü. Ama nihayetinde, nasıl olacağını bildiği tek kişi kendisiydi.

Jaycie dairesinde, pencerenin yanında oturmuş, yan bahçeye bakıyordu. Kapı açıktı ama Annie çerçeveye vurdu. "İçeri girebilir miyim?"

Jaycie omuz silktili. Annie bunu izin olarak algıladı. Ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Jayc, özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Söylediklerimi geri almak için yapabileceğim bir şey yok ama beni affetmenizi istiyorum. Başıma gelenlerin arkasında kim var bilmiyorum ama-"

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!" Jaycie bir halde konuştu. "Öyleyiz."

Jaycie sandalyeden kalktı ve Annie'nin yanından geçti. "Livia'yı kontrol etmem gerekiyor."

Annie onu durdurmaya çalışmadı. İlişkilerine verdiği zarar kolay kolay tamir edilemeyecek kadar derindi. Mutfığa döndü ve Jaycie konuşmaya hazır olana kadar orada kalmaya niyetlendi. Jaycie hemen ortaya çıktı ama Annie'nin yanından geçip gitti. Annie'ye doğru bir bakış bile atmadan arka kapıyı açtı. "Livia! Livia, neredesin?"

Annie Livia'nın peşinden gitmeye o kadar alışmıştı ki kapıya doğru yöneldi ama Jaycie çoktan dışarı çıkmıştı. "Livia Christine! Hemen buraya gel!"

Annie, Jaycie'yi takip etti. "Ben ön taraftan dolaşacağım." " etme," diye tersledi Jaycie. "Ben kendim yaparım."

Annie onu görmezden geldi ve ön verandayı kontrol etti. Livia orada değildi. Jaycie'ye geri döndü. "İçeride olmadığından emin misin? Evin herhangi bir yerinde saklanıyor olabilir."

Jaycie'nin kızı için duyduğu endişe, Annie'ye duyduğu öfkeyi geçici olarak gölgede bıraktı. "Gidip bakacağım."

Ahırın kapısı sıkıca kilitlenmişti. Annie onu çardağın arkasındaki ormanda bulamadı ve tekrar evin önüne doğru döndü. Veranda hâlâ boştu ama kumsala bakarken kayaların üzerinde bir pembe sıçrama gördü. Merdivenlere doğru koştu. Livia su kenarından oldukça geride dursa da, aşağıda tek başına olmamalıydı. "Livia!"

Livia başını kaldırdı. Pembe ceketinin fermuarı açıktı, saçları yüzüne doğru dökülüyordu.

Dibe yaklaşırken Annie ona, "Olduğun yerde kal," diye emretti. "Onu buldum!" diye bağırdı, Jaycie'nin duyup duymadığından emin değildi.

Livia'nın suratı asıktı. Bir elinde resim kâğıdına benzeyen bir şey, diğerinde de boya kalemlerinden oluşan bir çaydanlık tutuyordu. Daha önce Annie ondan sahilin bir resmini çizmesini istemişti. Anlaşılan dört yaşındaki çocuk bunu yerinde yapmaya karar vermişti. "Ah, Liv... Buraya yalnız gelmene izin yok." Azgın dalgaların yetişkin insanları denize sürüklediğine dair duyduğu hikâyeleri hatırladı. "Gidip annemi bulalım. Seninle mutlu olmayacak."

Livia'nın eline uzandığında, kulübeden sahile doğru yürüyen bir figür gördü. Uzun boylu, zayıf ve geniş omuzluydu, rüzgâr siyah saçlarını dalgalandırıyor. Kalbi ona karşı hissettiği sevgiyle ve duygularını belli etmemek için gösterdiği kararlılıkla yerinden oynadı. Ona değer verdiğini biliyordu, tıpkı onu sevmediğini bildiği gibi. Ama onu, ona olan duygularının bir başka suçluluk yükü haline gelmemesini sağlayacak kadar seviyordu. Theo Harp'ın hayatında ilk kez bir kadın onun iyiliğini düşünecekti, tam tersini değil.

"Hey, Boo," dedi adam yanında durduğunda.

Kaşları bir hançer gibi yukarı kalktı. "Bana şirin görünmeye çalışmayı aklından bile geçirme. Olanları duydum. Deli misin sen? Böyle kaçmana ne sebep oldu?"

Aşk beni ele geçirdi. Sert çene kaslarını gevşemeye zorladı. "Gecenin bir yarısıydı ve ben zar zor uyanıktım. Yaralandığımı düşündüm. Endişelendiğim için kusura bakma."

İğneyi görmezden geldi. "Ölüyor olsaydım bile, yapman gereken son şey adayı terk etmek olurdu."

"Biz arkadaşız, seni pislik. Korkunç bir kaza geçirdiğimi düşünseydin aynı şeyi yapmayacağını mı söylüyorsun?"

"Yaşamak zorunda olduğum tek yeri kaybetmem anlamına geliyorsa hayır!"

Çok yanlış. Herhangi bir arkadaşı için de aynı şeyi yapardı. O böyle yaratılmıştı. "Git buradan," dedi. "Seninle konuşmak istemiyorum." *Seni öpmek istiyorum. Tokatlamak. Seninle sevişmek.* Ama bundan da öte, onu kendi doğasından kurtarmak istiyordu.

Ellerini havaya kaldırdı. "Bu kış tek yapman gereken basit bir şeydi. *Yerinde kalmak.* Ama bunu yapabildin mi? Hayır."

"Bana bağırmayı kes."

Hemen gibi . "Bağırmıyorum."

Ama adam sesini yükseltmişti, o da kendi sesini yükseltti. "Kulübe umurunda değil," diye yalan söyledi. "Hayatımın en güzel günü buradan ayrıldığım gün olacak."

"Peki tam olarak nereye gitmeyi planlıyorsun?" "Şehre, ait olduğum yere!"

"Ne yapmaya?"

"Yaptığım şeyi yapıyorum!"

Birkaç dakika böyle devam ettiler, sesleri her saniye daha da yükseliyordu, ta ki ikisinin de takati tükenene kadar. "Kahretsin, Annie. Senin için endişeleniyorum."

Sonunda sakinleşmişti ve ona dokunmaktan kendini alamadı. Avucunu göğsüne götürüp kalp atışlarını hissetti. "Bu senin doğanda var. Şimdi kes şunu."

Kolunu onun omuzlarına doladı ve merdivenlere doğru döndüler. "Bir şeyim var-"

Annie kayaların üzerinde uçuşan beyaz bir inşaat kâğıdı gördü. Livia gitmişti.

"Liv!"

Yanıt gelmedi.

"Livia!" İçgüdüsel olarak denize doğru döndü ama suya yaklaşmış olsaydı onu görebileceği bir açıda duruyordu.

"Onu buldun mu?" Jaycie uçurumun tepesinde belirdi. Paltosuzdu, sesi histeriye yakın bir şekilde kısıktı. "Evde değil. Her yere baktım."

Theo mağarayı kapatan kayalıklara doğru ilerlemeye başlamıştı ama Annie'nin onun gördüğü şeyi görmesi biraz zaman aldı: Kayaların arasındaki bir yarıktaki yatan yırtık pembe bir kumaş parçası. Annie hemen onun yanına koştu. Mağaranın girişi yıllar önce kapatılmıştı ama kayaların arasında bir açıklık, bir çocuğun girebileceği genişlikte köşeli bir boşluk vardı. Ve yakınlarda dört boya kalemi duruyordu.

"Bir el feneri getirin!" Theo, Jaycie'ye doğru bağırdı. "Sanırım mağaraya girdi."

Gelgitin başlamasına daha birkaç saat vardı ama suyun içeride ne kadar derin olduğunu kim bilebilirdi ki? Annie Theo'nun önünde çömeldi ve yarığa doğru eğildi. "Livia, orada mısın?"

Kendi sesinin yankısını, suyun mağara duvarlarına çarpışını duydu ama başka bir şey duymadı. "Livia! Tatlım, bana cevap vermelisin ki iyi olduğunu bileyim." Gerçekten de dilsiz bir çocuğun konuşmasını talep edebileceğini mi düşünüyordu?

Theo onu kenara itti. "Liv, ben Theo. Ev için harika deniz kabukları buldum ama mobilyaları inşa etmek için yardıma ihtiyacım olacak. Dışarı gelip bana yardım eder misin?"

Theo beklerken Annie ile göz göze geldi. Hiçbir şey duymadılar.

Annie tekrar denedi. "Eğer içerideysen, bizim için biraz ses çıkarabilir misin? Ya da duyabilmemiz için bir taş atar mısın? Sadece orada olduğunu bilelim diye."

Dinlemek için gerildiler. Birkaç saniye sonra duydular. Suyu çarpan bir taşın yumuşak sesi.

Theo çılgınca kayaları itmeye başladı, daha küçük olanların bile tek bir adamın hareket ettiremeyeceği kadar büyük olduğu gerçeğine aldırmadan. Jaycie elinde el feneri, hâlâ paltosuz bir şekilde merdivenlerden aşağı koşuyordu. Theo bir an için yaptığı işi bırakıp, koltuk değnekleri olmadan kayaların üzerinden onlara doğru koşan Jaycie'ye baktı. Açıklamak Annie'nin işi değildi ve işine geri döndü.

"O ." Annie yoldan çekildi, böylece Jaycie diz çöküp yarığın önünde.

"Livia, ben annen!" Jaycie el fenerini içeriye tuttu. "Işığı görebiliyor musun?"

Sadece dalgalar cevap verdi.

"Livia, dışarı çıkmalısın. Hemen şimdi! Kızmayacağım. Söz veriyorum." Annie'ye doğru döndü. "Orada boğulabilir."

Theo ağır bir odun parçası kaptı. Geçici bir kaldıraç yapmak için üstteki kayanın altına itti, sonra tereddüt etti. "Bu riski göze alamam. Kayaları kaydırırsam, girişi daha da sıkı kapatmayacaklarının garantisi yok."

Jaycie'nin yanakları kül rengi olmuştu. Kızının montundaki yırtık pembe kumaşı tuttu. "Neden oraya gitti?"

"Bilmiyorum," dedi Annie. "Keşfetmeyi seviyor. Belki-"

"Karanlıktan korkuyor! Bunu neden yapsın ki?"

Annie cevap vermedi.

"Livia!" Jaycie ağladı. "Hemen dışarı çıkmalısın!"

Theo yarığın dibindeki sert kumu kazmaya başlamıştı. "Onun peşinden gideceğim ama açıklığı genişletmemiz gerek."

"Çok büyüksün," dedi Jaycie. "Çok uzun sürecek."

Bir dalganın ucu kayaların üzerinden geçerek ayaklarına çarptı ve Theo'nun taşıdığı kumun bir kısmını geri getirdi. Jaycie onu kenara itmeye çalıştı. "Ben içeri giriyorum."

Theo onu durdurdu. "Sığmayacaksın. Daha fazla kum kaydırmamız gerek."

Haklıydı. Açıklığı derinleştirmesine rağmen, deniz suyu kumu geri çekmeye çalışıyordu ve Jaycie'nin kalçaları çok genişti. "Yapmak zorundayım," diye itiraz etti. "Şu anda, o ... olabilir."

"Ben yaparım," dedi Annie. "Çekil yolumdan."

Jaycie'yi kenara iterken bile uyum sağlayıp sağlayamayacağından emin değildi ama ikisinden de daha fazla şansı vardı. Theo'nun gözleri onunkilerle buluştu. "Bu çok tehlikeli."

Tartışmak yerine ona en ukala gülümsemesini verdi. "Çekil yolumdan, dostum. Ben iyi olacağım."

Aralarında bunu yapma şansı olan tek kişinin kendisi olduğunu en az onun kadar iyi biliyordu ama bu, gözlerinde beliren mücadeleyi hafifletmiyordu. "Dikkatli ol, beni duyuyor musun?" dedi şiddetle. "Sakin çılgınca bir şey yapmaya cüret etme!"

"Planlamıyorum." Ceketini çıkardı ve Jaycie'ye uzattı. "Bunu giy."

Daracık açıklığı inceledi, sonra kazağını başından geçirip bir kenara fırlattı, üzerinde sadece kot pantolon ve parlak turuncu bir kaşkorse vardı. Soğuktan tüyleri diken diken olmuştu.

Theo öfkeyle kumu kazarak ona daha fazla yer açmaya çalıştı. Yere çömeldi buzgibi bir spreyci. "Liv, ben Annie. Seninle geliyorum." Soğuk kuma uzanırken nefesi kesildi. Ayaklarını içeri doğru iterken, mağaranın girişinde bal kavanozundaki Pooh gibi sıkışıp kaldığını hayal etti.

"Sakin ol." Theo'nun sesi doğal olmayan bir şekilde gergindi. "Yavaş ol." Adam, kızın manevra yapmasına yardımcı olmak için elinden geleni yaptı ama aynı zamanda, sanki onu bırakmak istemiyormuş gibi, neredeyse fark edilemeyen bir direnç sezdi. "Dikkatli ol. Sadece dikkatli ol."

Bacaklarını yarıktan geçirirken yarım düzine kez daha tekrarladığı bir kelimeydi bu, sonra kalçaları açıklıkla kabaca paralel olacak şekilde vücudunu çevirdi. Bir dalga daha püskürttü onu. Theo pozisyonunu değiştirerek onu korumaya çalıştı.

Spor ayakkabıları mağaranın içinde suyun altındaydı ve suyun derinliğiyle ilgili korkularını yeniliyordu. Kalçaları kayaların arasına sıkışmıştı. ", dedi adam. "Geri gel. Ben daha derine ineceğim."

Onu görmezden geldi ve karnını içine çekti. Vücudunun üst yarısı hâlâ dışarıdayken, olabildiğince sert bir şekilde itti.

"Annie, dur!"

O yapmadı. Kayaların keskin kenarlarına karşı dudağını ısırdı ve ayaklarını kuma gömdü. Omuzlarını son bir kez çevirdiğinde içerideydi.

ANNIE mağaranın içinde kaybolurken, Theo da sanki onunla birlikte içine çekilmiş gibi hissetti. El fenerini yarığın içinden ona uzattı. Orada olması gereken oydu. Daha güçlü bir yüzücüydü ama Tanrı biliyordu ya, içerideki suyun bunu bir etken haline getirecek kadar derin olmamasını umuyordu.

Jaycie onun arkasında durmuş çaresiz sesler çıkarıyordu. Kazmaya devam etti

Kum. Kurtarıcı o olmalıydı, Annie değil. Bu sahneyi kendisi yazsaydı nasıl olacağını düşünmemeye çalıştı ama çirkin senaryo kafasında bir film şeridi gibi akıp gidiyordu. Eğer bu sahne onun kitaplarından birinde geçiyor olsaydı, Quentin Pierce o mağaranın içinde masum Annie'nin bir sonraki sadist katliamının kurbanı olmasını bekliyor olurdu. Theo, kadın karakterlerinin vahşi ölümlerini asla ayrıntılı bir şekilde yazmazdı ama okuyucuların zalim detayları kendi kendilerine doldurabilmeleri için yeterince ipucu yerleştirirdi. Ve şimdi bunu kafasında Annie ile yapıyordu.

Korku romanları yazmaya yönelmesinin nedeni onunla alay ediyordu. Çarpık zihinlerle ilgili dehşet verici hikâyelerini yaratarak bir kontrol duygusu elde etmişti. Kitaplarında kötülüğü cezalandırma ve adaletin yerini bulmasını sağlama gücüne sahipti. En azından kurguda, tehlikeli ve kaotik bir dünyaya düzen getirebiliyordu.

Ona yardım etmesi için zihinsel olarak Diggity Swift'i gönderdi. Yarıktan geçebilecek kadar küçük ve Annie'yi güvende tutabilecek kadar becerikli olan Diggity. Diggity, iki hafta önce öldürdüğü karakter.

Ellerindeki kanayan kesikleri görmezden gelerek daha hızlı ve daha derin kazdı ve ona, "Tanrı aşkına, dikkatli ol," diye seslendi.

Mağaranın içinde Annie Theo'nun sözlerini duydu ama eski kâbusuna geri dönmüştü. El fenerini açtı. Erozyon mağaranın ön tarafındaki su seviyesini eskisinden daha derine, baldırlarına kadar indirmişti. Korkudan boğazı tıkanı. "Liv?"

Işını mağaranın duvarlarında gezdirdi, sonra kendini suya tutmaya zorladı. Yüzeyde yırtık pembe bir ceket sallanıyordu. Düz kahverengi saçlı hiçbir küçük kız yüzüstü yatmazdı. Ama bu mutlaka onun

orada değildi . . . "Livie, ses çıkar tatlım, böylece nerede olduğunu bileyim." sözlerini boğuk bir şekilde söyledi.

Granit duvarlarda sadece su yankılanıyordu. Mağaranın derinliklerine doğru ilerledi ve Livia'nın kuytulardan birinde gözden uzakta çömelmiş olduğunu zihninde canlandırdı. "Livia, lütfen... Benim için bir ses çıkar. Herhangi bir ses."

Devam eden sessizlik kulaklarını tırmalıyordu. "Annen mağaranın dışında seni bekliyor." El feneri, çok iyi hatırladığı arka taraftaki çıkıntıyı yakaladı. Yarı yarıya ıslak bir karton kutu görmeyi bekliyordu. Su dizlerinin üstüne sıçradı. Livia neden ona cevap vermiyordu? Hayal kırıklığıyla çığlık atmak istedi.

Ve sonra bir ses fısıldadı, "*Bırak beni.*"

El fenerini kapattı.

"Tekrar aç!" Scamp titretek bir sesle haykırdı. "Eğer hemen geri açmazsanız, çığlık atacağım ve bu herkes için hoş olmayacak. Göstermeme izin verin ..."

"Gösteri yapma, Scamp!" Annie çoktan boğulmuş olabilecek bir çocuğa kukla gösterisi yapıyor olma ihtimaliyle savaştı. "Pilleri korumak için kapattım."

"Başka bir şey saklayın," dedi Scamp. "Pop-Tarts kutuları ya da kırmızı boya kalemleri gibi. Liv ve ben el fenerinin açık olmasını istiyoruz, değil mi Liv?"

Küçük, boğuk bir hıçkırık suyun üzerinde sürüklendi.

Annie'nin rahatlaması o kadar yoğundu ki Scamp'ın sesini zorlukla kontrol edebiliyordu. "Görüyorsun ya. Livia kabul ediyor! Annie'ye aldırma, Livia. Ruh hallerinden birinde. Şimdi lütfen ışığı tekrar aç."

Annie ışığı yaktı ve mağaranın derinliklerine doğru ilerledi, gözleri umutsuzca herhangi bir hareket arıyordu. "Hiç havamda değilim, Scamp," dedi kendi sesiyle. "Ve eğer pil biterse, beni suçlama."

Scamp, "Liv ve ben senin aptal pilin bitmeden çok önce buradan gitmeyi planlıyoruz," diye karşılık verdi.

"Aptal demeye iznin yok," dedi Annie, sesi hâlâ titriyordu. "Bu çok kaba, değil mi Livia?"

Cevap yok.

"Özür dilerim," dedi Scamp. "Kaba çünkü korkuyorum. Anlıyorsun, değil mi Livia?"

Mağaranın arka tarafından boğuk bir hırıltı daha geldi. Annie el fenerini sağa doğru çevirdi ve su seviyesinin hemen üzerinde asılı duran ve çıkıntılı bir kaya parçasının etrafından kıvrılan dar bir rafı izledi. Livia o çıkıntı boyunca sürünmüş olabilir miydi?

"Burası çok karanlık," diye yakındı kukla. "Bu da çok korktuğum anlamına geliyor, bu yüzden kendimi daha iyi hissetmek için bir şarkı söyleyeceğim. Buna 'Karanlık Bir Mağarada Oturmak' şarkısı diyeceğim. Benim tarafımdan yazıldı, Scamp."

Scamp şarkı söylemeye başlarken Annie de baldırına kadar suya girdi.

*"Karanlık bir mağarada, yüksek
bir çıkıntının üzerinde
oturuyordum.
Saklanmak
Kalmak istemiyorum."*

O kadar üşümüştü ki bacaklarını hissetmiyordu.

*"Güzel bir örümcek gelip yanına
oturduğunda
Ve dedi ki . . .
anasını! Benim gibi güzel bir örümceğin böyle karanlık bir mağarada ne işi
var?"*

Çıkıntılı bir kayanın kenarını yuvarladı ve çıkıntıda büzüşmüş pembe bir bulanıklık gördü. İleri atılıp onu yakalamak istedi. Bunun yerine görüş alanının dışına doğru eğildi ve el fenerini karanlık suya doğru tuttu.

"Annie," dedi Scamp, "hâlâ korkuyorum. Livia'yı görmem gerek. Livia beni daha iyi hissettirecek."

"Anlıyorum, Scamp," dedi Annie, "ama Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

"Yapmak zorundasın! Bir çocukla konuşmam gerek, bir yetişkinle değil! Livia'ya ihtiyacım var!" Scamp giderek daha da sinirleniyordu. "O benim arkadaşım ve arkadaşlar korktuklarında birbirlerine yardım ederler." Scamp zavallı küçük burnunu çekerek ağlamaya başladı. "Neden bana nerede olduğunu söylemiyor?"

Bir dalga Annie'nin kalçalarına çarptı ve mağaranın tavanı omurgasından aşağı buz gibi parmaklar damlattı.

Scamp daha sert ağlamaya başladı, burnunu çekmesi daha da belirginleşti. Ta ki üç yumuşak, tatlı kelime suyun üzerinde süzülene kadar.

"Ben buradayım."

Yirmi Birinci Bölüm

ANNIE HİÇBİR ŞEYİ bu zayıf, tereddütlü kelimeler kadar güzel duymamıştı. *Ben buradayım.* Bunu bozamazdı.

"Livia," diye fısıldadı Scamp. "Bu gerçekten sen misin?" "Uh-huh."

"Yalnız olduğumu sanıyordum, sadece Annie'yle."

"Ben de buradayım." Livia'nın yeni keşfettiği sesi, kullanılmadığı için biraz paslanmıştı.

"Bu beni daha iyi hissettirdi." Scamp burnunu çekti. "Korkuyor musun?" "Uh-huh."

"Ben de öyle. Tek olmadığımı sevindim."

"Değilsin." *R* seslerini tam olarak çıkaramıyordu ve daha çok *w* olarak çıkıyorlardı, ses değişimi o kadar tatlıydı ki Annie'nin kalbini daraltıyordu.

"Burada daha uzun süre kalmak mı istiyorsun, yoksa gitmeye hazır mısın?" Scamp sordu.

Uzun bir duraklama. "Bilmiyorum."

Annie endişesini dizginledi ve kendini beklemeye zorladı. Uzun saniyeler geçti.

"Haylaz mı?" Livia sonunda söyledi. "Hâlâ orada mısın?"

"Düşünüyorum," dedi Scamp. "Ve bence bunu bir yetişkinle konuşmalısın. Annie'yi seni bulması için göndersem sorun olur mu?"

Annie çok ileri gittiğinden korkarak bekledi. Ama Livia sessiz bir "Tamam"la karşılık verdi.

"Annie!" Scamp seslendi. "Buraya gel lütfen. Livia seninle konuşmak istiyor. Livia, çok üşüyorum ve gidip sıcak çikolata alacağım. Bir de dereotu turşusu. Sonra görüşürüz."

Annie kayanın etrafında dolanırken, görünüşünün Livia'yı tekrar dilsiz yapmaması için dua ediyordu. Livia hâlâ dizlerini göğsüne çekmişti. Baş eğikti, saçları yüzünü gizliyordu.

Annie, Jaycie'nin Livia'nın güvende olduğunu duyup duymadığından emin değildi ama Livia'yı geri döndürmekten korktuğu için seslenmekten de çekiniyordu. "Hey, şapşal," dedi.

Livia sonunda başını kaldırdı.

Karanlıktan korkan bir çocuğu buraya gelmeye iten şey neydi? Sadece derin travmatik bir şey. Yine de Annie onu sahilde bulduğunda, Livia travma geçirmekten çok huysuzlanmıştı. Ondan sonra bir şey olmuş olmalıydı, ama Theo'nun ortaya çıkması dışında-

O anda Annie anladı.

Dişlerinin takırdamasına ve çıkıntının rahat edemeyeceği kadar sık olmasına rağmen kendini yukarı çekti. Elinden geldiğince sıkışarak kolunu çocuğa doladı. Livia küflü okyanus, küçük kız teri ve şampuan kokuyordu. "Scamp'ın bana kızgın olduğunu biliyor muydun?" Annie sordu.

Livia başını salladı.

Annie omzuna saplanan taş parçasını görmezden gelerek bekledi, Livia'yı yakınında tuttu ama açıklama yapmadı.

Sonunda Livia'nın çenesi Annie'nin koluna doğru hareket etti. "Ne yaptın sen?"

O ses! O sevgili küçük ses. "Scamp, Theo'yla tartıştığımızı duyduğun için buraya geldiğini söyledi. Bu yüzden bana kızgın. Çünkü senin önünde tartıştık ve yetişkinler arasındaki tartışmalar seni korkutuyor."

Omzuna doğru belli belirsiz bir baş sallama.

"Babanın annene yaptığı kötü muamele ve babanın ölüm şekli yüzünden." Annie bu açıklamayı elinden geldiğince gerçekçi bir şekilde yaptı.

"Beni korkuttu." Yürek parçalayıcı bir burun çekişi.

"Elbette öyle. Beni de korkuturdu. Scamp bana, yetişkinlerin tartışmasının her zaman kötü bir şey olacağı anlamına gelmediğini sana açıklamam gerektiğini söyledi. Theo ve benim tartışmamız gibi. Tartışmayı severiz. Ama birbirimize asla zarar vermeyiz."

Livia başını eğerek Annie'ye baktı ve bunu anladı.

Annie onu kaldırıp aşağı indirebilir ve onunla birlikte yüzebilirdi ama tereddüt etti. Hasarı gidermek için başka ne söyleyebilirdi? Başparmağını Livia'nın yanağında gezdirdi. "Bazen insanlar tartışır. Çocuklar ve yetişkinler. Mesela bugün annenle ben tartıştık. Benim hatamdı ve ona üzgün olduğumu söyleyeceğim."

"Sen ve annem mi?" Livia söyledi.

"Bir konuda kafam karışmıştı. Ama mesele şu, Livia. Birinin tartıştığını her duyduğunda korkarsan, çok korkarsın ve hiçbirimiz böyle hissetmeni istemeyiz."

"Ama Theo'nun sesi gerçekten çok yüksekti." "Benimki de öyle. Ona çok kızmıştım."

"Onu bir silahla vurabilirsin," dedi Livia, kendisi için çok karmaşık olan bir durumu çözmeye çalışarak.

"Oh, hayır, bunu asla yapmam." Annie başka bir yol bulmaya çalıştı. Tereddüt etti. "Bedava bir sır alabilir miyim?" "Uh-huh."

Annie yanağını Livia'nın başının üstüne yasladı. "Theo'yu seviyorum," fısıldadı. "Ve beni incitmeye çalışan birini asla sevemem. Ama bu ona kızamayacağım anlamına gelmiyor."

"Theo'yu seviyor musun?"

"Bu benim özgür sırrım, unuttun mu?"

"Hatırlıyorum." Nefes alışının tatlı sesi Annie'nin kulaklarında uğuldadı. Kıpırdandı. "Bedava bir sır alabilir miyim?"

"Elbette." Annie bundan sonra olacaklardan korkarak kendini hazırladı. Livia başını çevirip Annie'ye baktı. "Scamp'in şarkısını sevmedim." Annie güldü ve onu alnından öptü. "Ona söylemeyeceğiz."

ANNE VE ÇOCUK ARASINDAKİ SEVİNÇLİ BULUŞMA, eğer bu kadar üşümemiş olsaydı Annie'yi gözyaşlarına boğabilirdi. Theo onu güneş ışığının zayıf olduğu bir yere çekti ve yaralarını inceledi. Üzerinde sadece turuncu kaşkolu ve beyaz külotu vardı, ıslak yün çorapları origami kıvrımları halinde ayak bileklerine çökmüştü. Livia'yı yarıktan Theo'nun kollarına ittikten sonra, ıslak kot pantolonunun onu sıkıştırmasını engelleyecek kadar fazladan yük aldığını fark etmiş ve onları çıkarmak zorunda kalmıştı.

Theo, diğer kesik ve çürüklerle birlikte karnından aşağıya doğru inen uzun çizdiği kontrol etti. Sağ eli kalçasının etrafında kıvrılmıştı, böylece kızın geri çekilmesini engelliyordu. "Her yerin kesilmiş." Parkasını çıkardı ve onu parkasına sardı. "Yemin ederim ki oraya girdiğin zamankinden on yaş daha yaşlıyım." Onu göğsüne doğru çekti, Annie'nin dinlenmekten çok mutlu olduğu bir yerdi bu.

Jaycie'nin minnettarlığı ona Annie'ye olan öfkesini unutturmuştu ve sonunda "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır." diyecek kadar bakışlarını Livia'dan ayırdı.

Annie dişlerinin takırdamasını engellemek için başarısızca çabaladı. "Livia'nın mağaraya neden girdiğini duyduktan sonra bunu yapmak istemeyebilirsin." Annie isteksizce Theo'nun göğsünün rahatlığından uzaklaşıp Jaycie ve Livia'ya birkaç adım daha yaklaştı ama Theo arkasından geldi.

"Jaycie ile daha sonra konuşabilirsin," dedi. "Şu anda ısınman gerekiyor."

"Bir dakika içinde geliyorum." Jaycie, Livia kucağında kıvrılmış, Annie'nin paltosu ikisini de örtmüş halde bir kayanın gölgesinde oturuyordu. Annie Livia'ya baktı. "Liv, yanlış söyleyeceğimden korkuyorum, o yüzden annene açıklasan iyi olur."

Jaycie kızının konuşmasına kulak misafiri olmamıştı ve gözle görülür bir şekilde kafası karışmıştı. Livia yüzünü annesinin göğsüne çevirdi.

"Sorun değil," dedi Annie. "Ona söyleyebilirsin." Ama söyler miydi? Mağarayı geride bıraktıklarına göre, Livia konuşma ihtiyacını yitirmiş miydi? Annie parkasını daha sıkı sardı ve bekledi, umdu, dua etti ...

Sonunda ortaya çıkan kelimeler boğuktu, annesinin göğsüne karşı söylenmişti. "Korkmuştum."

Jaycie'nin nefesi kesildi. Kızının yanaklarını avuçlayarak küçük yüzünü yukarı çevirdi ve merakla gözlerinin içine baktı. "Liv ..."

"Çünkü Annie ve Theo kavga ediyorlardı," dedi Livia. "Bu beni korkuttu."

Theo'nun laneti fısıltıyla söylendiği için daha az içten değildi.

"Aman Tanrım..." Jaycie Livia'yı tekrar kendine doğru çekerek şiddetle kucakladı.

Jaycie'nin gözlerini dolduran sevinç gözyaşları Annie'nin, Livia'nın sözlerinin içeriğini değil, sadece kızının sesinin mucizesini algıladığından şüphelenmesine neden oldu. Şimdi, duygular yüksekken, Jaycie'nin geçmişin üzerine yapıştırdığı gizlilik bandajını yırtıp atmanın ve orada büyüyen kabuğu açmanın tam zamanıydı.

Annie, Theo'nun bedeninin koruyucu bir şekilde omurgasına yaslanmasından cesaret aldı. "Bunu bilmiyor olabilirsin Jaycie ama yetişkinlerin tartıştığını duymak Livia'ya seninle babasının arasında olanları hatırlatıyor."

Jaycie'nin neşesi dağıldı. Ağzı acıyla burkuldu ama Annie devam etti. "Theo'yla tartıştığımızı duyunca onu vurmaya çalışacağımdan korktu ve saklanmak için mağaraya girdi."

Theo sert bir sesle konuştu. "Livia, Annie bunu asla yapmaz."

Jaycie bir elini kızının kulağının üzerine koyarak sembolik bir mühürleme yaptı. Ağzının etrafındaki gerginlik Annie'ye karşı duyduğu minnettarlığın azaldığını gösteriyordu. "Bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

Annie nazikçe, "Livia'nın konuşmaya ihtiyacı var," dedi.

"Annie'yi dinle," dedi Theo, dikkate değer bir inanç sıçramasıyla. "O her şeyi anlar."

Livia başını salladı, bu hareket otomatikti. Theo Annie'nin omuzlarını arkadan sıktı. Onun teşviki her şey demekti. "Livia ve

Scamp ve ben babasının onu nasıl korkuttuğunu konuşuyorduk," dedi Annie, "ve istemediğin halde onu nasıl vurduğunu." Soğuk beynini uyuşturmuş, tedbiri elden bırakmasına neden olmuştu. "Livia babasını vurduğun için biraz memnun bile olabilir - Scamp'in memnun olduğunu biliyorum - ve Livia'nın seninle bu konuda da konuşmaya ihtiyacı var."

"Scamp?" Jaycie söyledi.

"Scamp da bir çocuk," dedi Annie, "o yüzden Livia hakkında yetişkinlerin bazen gözden kaçırdığı şeyleri anlıyor."

Jaycie şimdi kızgın olmaktan çok şaşkıındı. Kızının yüzüne baktı, anlamaya çalıştı ama başaramadı. Çaresizliği Annie'ye Jaycie'nin de Livia kadar derin bir yara almış olduğunu hatırlattı.

Elinin altında bir psikoterapist olmadığı için, tiyatro atölyelerinde insan davranışlarını anlamak üzere eğitilmiş başarısız bir karakter oyuncusunun bunu yapması gerekecekti. Annie omurgasının Theo'nun göğsüne hafifçe yaslanmasına izin verdi, onu bir koltuk değneği olarak değil, sadece rahatlatmak için kullanıyordu. "Scamp da bazı şeyleri anlamak istiyor," dedi. "Belki yarın ikinizle de oturup neler olduğunu konuşabilir." Annie, Peregrine Adası'ndaki "yarınlarının" sayılı olduğunu hatırladı.

"Evet, Scamp'i görmek istiyorum!" Livia annesinde olmayan tüm coşkuyu gösterdi.

"Harika bir fikir," dedi Theo. "Sanırım şimdi herkesin ısınma vakti geldi."

Livia yetişkinlerden daha çabuk toparlanmıştı ve annesinin kucağından . "Peri evim için aldığın deniz kabuklarını bana gösterir misin?" diye sordu Theo'ya.

"Evet. Ama önce Annie'yle ilgilenmeliyim." Başını uçurumun tepesine doğru eğdi. "Bırakmamı ister misin?"

Uçurumun basamaklarını tırmanıp tepeye ulaştıklarında Livia kendini onun omuzlarında buldu.

ANNIE VE THEO kulübeye döndükten sonra, artık ona ait olmayan küveti doldurdu ve onu yalnız bıraktı. Her yerinde kesikler vardı ve suya girdiğinde yüzünü buruşturdu, ama dışarı çıkıp elbisesini giydiğinde

Bornozu vardı, sıcaktı. Theo kuru giysiler giymişti; bir dizinde yırtık olan bir kot pantolon ve Jaycie yıkarken küçülttüğü için giymeyi bıraktığı uzun kollu siyah bir tişört, göğsündeki her kası onun hoşlanmadığı ama Annie'nin çok hoşuna giden bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Annie'nin kesiklerini yamalamış, dokunuşundaki her şey kişisel değildi. Bir gün içinde çok şey değişmişti. Kulübeyi kaybetmiş, masum bir kadını kendisine zarar vermeye çalışmakla suçlamış, köklerini keşfetmiş ve küçük bir kızın kurtarılmasına yardım etmişti. Tüm bunların ötesinde, sahip olamadığı bu adamı ne kadar çok sevdiğini fark etmişti.

Onlar için ızgara peynirli sandviç yaptı. O büyük bir pat düştü gibi tereyağını sıcak tavaya dökerken, kafasının içinde bir saat sarkacı onunla birlikte olmak için bıraktığı zamanı işaret ediyordu. "Elliott'ı aradım," dedi. "Adadan ayrılman için kandırıldığını duyar duymaz."

Bornozunun kuşağını daha sıkı çekti. "Dur tahmin edeyim. Cynthia zaten biliyordu -Lisa McKinley sayesinde- ve kutlamak için kokteyl içiyorlardı."

"Bir açıdan doğru. Diğerinde yanlış. Lisa aramıştı ama kutlama yoktu."

"Gerçekten mi? Cynthia'nın kulübeyi Stonehenge'in bir kopyasına dönüştürmek için planlar hazırlamamış olmasına şaşırdım."

"Fikrini değiştirmesini sağlamaya niyetliydim. Onu tehdit etmek. Kulübeyi istediğin kadar tutmanı sağlamak için elimden geleni yapacaktım. Ama ortaya çıktı ki, Elliott hiçbirimizin bilmediği bir değişiklik yapmış."

"Ne tür bir değişiklik?"

"Kulübe aileye geri dönmüyor." Sandviçleri bırakıp ona baktı. "Peregrine Adası Vakfı'na gidecek."

Aptal aptal ona baktı. "Anlamıyorum."

Geri döndü ve sandviçleri gereksiz bir güçle cızırdayan tereyağına çevirdi. "Sonuç olarak, kulübeyi kaybettiniz ve buna tahmin edebileceğinizden daha çok üzülüyorum."

"Ama neden değiştirdi?"

"Ayrıntıları öğrenemedim -Cynthia odadaydı- ama Harp House'a yaptıklarından tam olarak memnun değildi. Tahminimce kulübenin olduğu gibi kalmasını istiyordu, bu yüzden ona karşı çıkmak yerine, arkasından avukatına gitti ve değişikliği yaptı."

Başı döndü. "Mariah bundan hiç bahsetmedi."

"O bilmiyordu. Görünüşe göre ada mütevellileri dışında kimse bilmiyordu."

Yaklaşan bir aracın sesi onları böldü. Ona spatulayı uzattı. "Bunlara göz kulak ol."

Ön kapıya doğru ilerlerken, her şeyi bir araya getirmeye çalıştı, ancak düşünceleri ön kapıdaki garip bir erkek sesiyle kesildi. Birkaç dakika sonra Theo kafasını mutfığa geri soktu. "Gitmem gerekiyor. Başka bir acil durum. Artık davetsiz misafirler konusunda endişelenmene gerek yok ama yine de kapıları kilitli tut."

Adam gittikten sonra, sandviçlerden biriyle masaya oturdu. Adam iyi kaşar peyniri ve en sevdiği iri kahverengi hardalı kullanmıştı ama yemek yiyemeyecek ya da düşünemeyecek kadar yorgundu. Uykuya ihtiyacı vardı.

Ertesi sabah onu hiç olmadığı kadar açık kafalı buldu. Jaycie'nin Suburban'ını aldı ve kasabaya doğru yola çıktı. Barbara Rose'un evinin önündeki kirli kamyonet koleksiyonu, pazartesi sabahı örgü grubunun toplantı halinde olduğunu gösteriyordu. Annie dün gece uykuya dalmadan önce düşünmek için bol bol vakti olmuştu ve zili çalmadan içeri girdi.

Döşemeli mobilyalar ve biblolar oturma odasını doldurmuştu. Duvarlarda yarım düzine çiçekli porselen tabağın yanı sıra amatör yağlı boya tekne ve şamandıra resimleri asılıydı. Her masanın üstünde aile fotoğrafları vardı: Lisa doğum günü mumlarını üflerken, Lisa ve kardeşi Noel hediyelerini açarken. Daha da fazla fotoğraf Rose'un torunlarını gösteriyordu.

Barbara kahverengi ve altın rengi platformlu sallanan koltuktan odaya hükmediyordu. Judy ve Louise Nelson kanepede oturuyordu. Şimdiye kadar çoktan suya girmiş olması gereken Naomi aşk koltuğunda kendine yer bulmuştu. Her zamanki gibi somurtkan görünen Marie, Tildy'nin karşısındaki koltuğa oturmuştu

şekilsiz eşofman altı için moda gardırobu. Hiçbiri örgü örmüyordu.

Barbara o kadar hızlı ayağa fırladı ki, platform salıncak duvara çarptı ve üzerinde bir çift golden retriever yavrusu bulunan porselen tabağı salladı. "Annie! Bu ne sürpriz. Sanırım Phyllis Bakely'ye olanları duymuşsundur."

"Hayır, hiçbir şey duymadım."

"Dün gece felç geçirdi," dedi Tildy. "Kocasını Ben onu anakaraya götürdü ve Theo da onlarla birlikte gitti."

Bu, Theo'nun kulübeye neden dönmediğini açıklıyordu. Ama Annie onu bulmak için kasabaya gitmemişti. Kadınlara baktı, acele etmedi ve sonunda buraya sormak için geldiği soruyu yöneltti. "Hanginiz beni vurmaya çalıştı?"

Bölüm Yirmi İki

KOLEKTİF **BİR** GASP, ÖRME ÇEMBERİNİN ETRAFINDA DOLAŞTI. Louise sanki yaşlı kulakları bir şey kaçırmış gibi öne doğru eğildi. Judy sıkıntıyla inledi, Barbara kaskatı kesildi, Naomi çenesini tuttu ve Tildy ellerini kucağında kavuşturdu. En çabuk toparlanan Marie oldu. Dudakları büzülmüş ve küçük gözleri kısılmıştı. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Gerçekten mi?" Annie halının izini sürmeyi umursamadan odaya doğru ilerledi. "Buna neden inanmıyorum?"

Barbara sandalyesinin yanındaki örgü çantasına uzandı ve tekrar yerine oturdu. "Bence gitsen iyi olur. Olanlardan dolayı üzgün olduğun belli, ama bu bir neden değil-"

Annie onun sözünü kesti. "Üzülmek bunu tarif etmeye yetmez." "Gerçekten mi Annie?" Tildy öfkeyle kabardı.

Annie örgü çantasını karıştırmaya başlamış olan Barbara'ya doğru döndü. "Sen bir ada vekilisin. Ama altı kişi daha var. Ne yaptığını biliyorlar mı?"

"Biz hiçbir şey yapmadık," dedi Naomi deniz kaptanı sesiyle.

Marie kendi örgü çantasını kaptı. "Buraya gelip bu tür suçlamalarda bulunmaya hakkın yok. Gitmeniz gerekiyor."

"Başından beri istediğin tam da buydu," dedi Annie. "Gitmemi sağlamak için. Ve sen, Barbara. Tek istediğin benden kurtulmak olduğu halde benimle arkadaşmış gibi davranmak."

Barbara'nın iğneleri daha hızlı hareket etti. "Hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmadım. Senden çok hoşlanıyorum."

"Elbette öyle." Annie odanın içine doğru bir adım daha atarak gitmeyeceğini anladıklarından emin oldu. Gözlerini grubun üzerinde gezdirerek zayıf halkayı aradı ve buldu. "Peki ya torunların Judy? Yaptıklarını bildiğin halde, Theo'nun teslim ettiği o küçük çocuğun yüzüne bunu hatırlamadan nasıl bakacaksın?"

"Judy, ona aldırma." Tildy'nin emrinde bir çaresizlik vardı.

Annie parlak kıvıll saçları, güneşli mizacı ve cömert ruhuyla Judy Kester'a odaklandı. "Peki ya diğer torunların? Gerçekten bunu asla öğrenmeyeceklerini mi düşünüyorsun? Sen örnek oldun. Yolda kimi incitmiş olursan ol, istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmanın sorun olmadığını senden öğrenecekler."

Judy gülmek için yaratılmıştı, yüzleşmek için değil. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı, kulak memelerindeki gümüş haçlar yanağına doğru düştü.

Annie ön kapının açıldığını belli belirsiz fark etti ama durmadı. "Sen dindar bir kadınsın Judy. Bana yaptıklarınla inancını nasıl bağdaştırıyorsun?" Bütün gruba baktı. "Herhangi biriniz nasıl?"

Tildy evlilik yüzüğünü çevirdi. "Ne yaptığımızı düşündüğünüzü bilmiyorum..." Sesi titredi. "Ama yanılıyorsunuz."

"Öyle olmadığını hepimiz biliyoruz." Annie Theo'yu arkasında hissetti. Onu göremiyordu ama içeri girenin o olduğunu biliyordu.

"Hiçbir şeyi kanıtlayamazsınız." Marie'nin meydan okuması doğru gelmedi.

"Kapa çeneni Marie," dedi Judy alışılmadık bir sertlikle. "Bu iş yeterince uzadı. Çok uzun."

"Judy . . ." Naomi'nin sesinde bir uyarı notası vardı. Aynı zamanda, sanki acı çekiyormuş gibi dirseklerini göğsünde kavradı.

Louise ilk kez konuştu. Seksen üç yaşında, osteoporoz nedeniyle omurgası eğilmişti ama başını dik tutuyordu. "Bu benim fikrimdi. Hepsi benim fikrimdi. Her şeyi ben yaptım. Beni korumaya çalışıyorlar."

"Çok asilce," diye söylendi Annie.

Theo Annie'nin yanına geldi. Pasaklı ve tıraşsızdı ama herkesin dikkatini çeken sert bir zarafeti vardı. "Kulübeyi tek başınıza dağıtmadınız, Bayan Nelson," dedi. "Ve beni bağışlayın ama bir ahırın bordasına bile vuramazsınız."

"Hiçbir şeyi kırmadık," diye bağırdı Judy. "Çok dikkatliydik."

"Judy!"

"Ama biz !" Judy savunmaya geçti.

Yenilmişlerdi ve bunu biliyorlardı. Annie bunu yüz ifadelerinden anlayabiliyordu. Judy'nin ve belki de kendilerinin vicdanı tarafından alt edilmişlerdi. Naomi başını eğdi, Barbara örgüsünü bıraktı, Louise kanepeye doğru sarktı ve Tildy avucunu dudaklarına bastırdı. Sadece Marie meydan okurcasına bakıyordu.

"Ve gerçek ortaya çıkıyor," dedi Annie. "Kuklamı ilmiğe geçirmek kimin fikriydi?" Crumpet'in tavandan sarkan görüntüsü hâlâ aklından çıkmıyordu. Kukla ya da değil, Crumpet onun bir parçasıydı.

Judy yanağını ovuşturan Tildy'ye baktı. Tildy zayıf bir sesle, "Bir filmde görmüştüm," dedi. "Kuklanıza bir zarar gelmedi."

Theo'nun kolunun yan tarafı onunkine dayanmıştı. "Daha önemli bir soru. Hanginiz bana ateş etti?"

Kimse cevap vermedikçe, Theo soğuk bakışlarını platformdaki salıncakta oturan kadına çevirdi. "Barbara, neden bu soruya cevap vermiyorsun?"

Barbara sandalyenin kollarını kavradı. "Tabii ki bendim. Başka birinin bu riski almasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Annie'ye baktı, yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Sen hiçbir zaman tehlikede değildin. Ben Kuzeydoğu'nun en iyi nişancılarından biriyim. Madalyalar kazandım."

Theo'nun yanıtı sertti. "Annie'nin bunu bilme sahip olmaması çok kötü."

Judy cebini karıştırıp bir mendil aradı. "Yaptığımız şeyin doğru olmadığını biliyorduk. Bunu en başından beri biliyorduk."

Marie sanki yaptıklarının o kadar da kötü olmadığını düşünüyormuş gibi burnunu çekti ama Tildy sandalyesinin kenarına gelmişti. "Ailelerimizi kaybetmeye devam edemeyiz. Çocuklarımızı ve torunlarımızı."

"Oğlumu kaybedemem." Louise'in boğumlu elleri bastonunu kavradı. "Elimde kalan tek şey o ve eğer Galeann onu gitmeye zorlarsa..."

"Anlayamayacağınızı biliyorum," dedi Naomi, "ama bu ailelerimizden çok daha fazlası hakkında. Bu Peregrine Adası'nın geleceği ve hayatta kalmaya devam edip edemeyeceğimiz ile ilgili."

Theo etkilenmemişti. "Bunu bizim için açıkla. Annie'nin kulübesini çalmanın neden namuslu kadınları birer suçluya dönüştürecek kadar önemli olduğunu tam olarak açıklayın."

"Çünkü yeni bir okula ihtiyaçları var," dedi

Annie. Theo nefesinin altından hafifçe küfretti.

Judy buruşuk bir mendile sarılıp hıçkırdı ve Barbara gözlerini kaçırdı. Tekne kaptanı sözü devraldı. "Sıfırdan bir okul inşa edecek paramız yok. Ama bu olmadan, genç ailelerimizin geri kalanını kaybedeceğiz. Bunun olmasına izin veremeyiz."

Barbara kendini toparlamak için mücadele etti. "Okul yanana kadar genç kadınlar bu kadar huzursuz değildi. O karavan korkunç. Lisa'nın tek konuştuğu gitmek."

"Ve torunlarını yanında götürüyor," dedi Annie.

Marie'nin küstahlığı azaldı. "Bir gün bunun bir his olduğunu anlayacaksın."

Barbara'nın gözleri anlamak için yalvarıyordu. "Kulübeye ihtiyacımız var. Orası gibi başka bir yer yok."

"Bu düşüncesizce olmadı." Tildy, Annie'nin de paylaşmasını istiyor gibi görünen umutsuz bir coşkuyla konuştu. "Kulübe manzarası nedeniyle özel bir yer. Ve her yaz burayı kolayca yeniden bir konuta dönüştürebiliriz."

Naomi, "Talebi karşılayacak kadar uygun yazlık kiralama yok," dedi. "Kira parası bize yıl boyunca okulu desteklemek için hiç sahip olmadığımız bir gelir sağlayacak."

Louise başıyla onayladı. "Ve yol onarımlarını takip edin ki oraya gitmek o kadar da zor olmasın."

Kira parası Annie'nin asla sahip olamayacağı bir gelirdi çünkü Mariah'nın imzaladığı anlaşma bunu yasaklamıştı. Elliott'ın adalılara karşı annesinden daha yumuşak davranması şaşırtıcı değildi.

Naomi'nin emir veren havasının yerini yalvaran bir hava almıştı. "Bunu yapmak zorundaydık. Bu daha büyük bir iyilik içindi."

"Annie'nin iyiliği için olmadığı kesin," dedi Theo. Ceketini geriye iterek elini kalçasına dayadı. "Bununla polise gideceğini biliyorsun."

Judy burnunu sümkürdü. "Sana bunun olacağını söylemiştim. Başından beri hapse gireceğimizi söyledim."

"İnkâr edeceğiz," diye açıkladı Marie. "Kanıt yok."

"Bizi ihbar etme Annie," diye yalvardı Tildy. "Bu bizi mahveder. Dükkânımı kaybedebilirim."

"Bunu uzun zaman önce düşünmeliydin," dedi Theo. "Eğer bu ortaya çıkarsa ..." dedi Louise.

"Bu ortaya çıktığında," diye karşılık verdi Theo. "Tuzağa düştünüz. Hepiniz bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

Marie her zamanki gibi dik oturuyordu ama gözyaşları alt göz kapaklarından süzülüyordu. Sandalyelerine geri çöktüler, birbirlerinin ellerine uzandılar, yüzlerini mendillere bastırdılar. Yenildiklerini biliyorlardı.

Barbara tam önünde yaşlanıyordu. "Bunu düzelteceğiz. Lütfen, Annie. Kimseye söyleme. . Her şeyi düzelteceğiz, böylece yazlık kalacak. Bize hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver."

"Hiçbir şey vaat etmiyor," dedi Theo.

Kapı pat diye açıldı ve kızıl saçlı iki küçük kız koşarak içeri girdi. Odanın öbür ucuna fırlayarak kendilerini büyükannelerinin kollarına attılar. "Büyükanne, Bay Miller hastalandı ve kustu. Çok iğrençti!"

"Yedek öğretmen bulamadı!" diye söze karıştı genç olan. "Bu yüzden hepimiz eve gittik ama annem Jaycie'yi görmeye gitti, biz de buraya geldik."

Barbara kızları kucağına alırken, Annie onun tozlu yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördü. Theo da fark etmişti. Annie'ye kaşlarını çatarak baktı ve elini Annie'nin koluna doladı. "Hadi buradan gidelim."

THEO'NUN ARABASI garaj yolunda alt geçidi kapattı. "Bunu nasıl anladın?" diye sordu ön merdivenlerden inerlerken.

"Bir kadının bakış açısı. Bana kira kontratından bahsettiğinde, biliyordum. sadece onlar olabilir."

"Onları zor durumda bıraktığınızın farkındasınız, değil mi? Kulübeyi geri alacaksınız."

İç çekti. "Öyle görünüyor."

Annie'nin hevesizliğini duydu. "Annie, bunu yapma." "Neyi yapmayayım?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?" "Seni tanıyorum. Vazgeçmeyi düşünüyorsun."

"Tam olarak pes etmiyorum." Ceketinin fermuarını çekti. "Daha çok yola devam etmek gibi. Ada Benim için iyi değil." *Sen benim için iyi değilsin. Hepsini istiyorum. Vermeye hazır olmadığın her şeyi.*

"Ada sizin için harika," dedi. "Bu kış sadece hayatta kalmadınız. Burada geliştiniz."

Bir bakıma bu doğrudu. Hayal Defteri'ni ve buraya hasta ve kırık bir halde geldiğinde onu nasıl bir başarısızlık sembolü olarak gördüğünü düşündü -Başaramadığı her şeyin somut bir hatırlatıcısı. Ama bakış açısı o farkına varmadan değişiyordu. Belki hayal ettiği tiyatro kariyeri hiç gerçekleşmemişti ama onun sayesinde dilsiz küçük bir kız sesini bulmuştu ve bu da bir şeydi.

"Benimle çiftliğe gel," dedi, "yeni çatıyı kontrol etmek istiyorum."

Çiftliğini son ziyaret ettiklerinde neler olduğunu hatırladı ve kafasının içinde duyduğu kuklalar değil, kendi hayatta kalma içgüdüsüydü. "Güneş çıktı," dedi. "Onun yerine biraz yürüyelim."

İtiraz etmedi. Tekerlek izleri olan yoldan aşağı indiler. Limandaki tekneler şafaktan beri denizdeydi ve boş şamandıralar limanda banyo oyuncakları gibi sallanıyordu. Zaman kazanmak için durdu. "Yardım ettiğin kadın nasıl?"

"Onu zamanında anakaraya ulaştırdık. Önünde biraz rehabilitasyon süreci var ama iyileşecektir." Onu dirseğinden tutup yolun karşısına geçirirken ayaklarının altındaki çakıllar çıtırdadı. "Ayrılmadan önce, ada sakinlerinden bazılarının acil yardım sertifikası almaya başlamalarını sağlayacağım. Burada tıbbi yardım olmaması çok tehlikeli."

"Bunu çoktan yapmış olmaları gerekirdi."

"Kimse sorumluluk almak istemedi ama birlikte eğitim gören bir grupta birbirlerinin arkasını kollayacaklar." Bir çukurun etrafında ona rehberlik etmek için elini tuttu. Diğer tarafa geçer geçmez elini çekti. Eldivenini tamir ediyormuş gibi yaparken, adam yürümeyi bıraktı ve yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle ona baktı. "Anlamıyorum. Kulübeyi bırakıp gitmeyi düşündüğüne inanamıyorum."

Onu nasıl bu kadar iyi anlayabildi? Başka hiç kimsenin yoktu. O da Köpek gezdirme işine yeniden başlamak; Coffee, Coffee'de çalışmak ve daha fazla kukla gösterisi için rezervasyon yapmak. Yapmayacağı tek şey artık seçmelere katılmamaktı. Livia sayesinde, içinde yavaş yavaş şekillenmekte olan yeni bir yönü vardı, öyle ki bunun farkına bile varmamıştı. "Kalmam için hiçbir neden yok," dedi.

Kapısı eksik ve egzozu bozuk bir SUV kükreyerek geçti. "Elbette ," dedi. "Yazlık senin. Şu anda o kadınlar sessiz kalman karşılığında onu sana nasıl geri vereceklerini düşünüp duruyorlar. Değişen bir şey yok."

Her şey değişmişti. Bu adama aşıkı ve onu her gün göreceği, sevişeceği kulübede kalmaya devam edemezdi.

her gece. Bandajı söküp atması gerekiyordu. Peki nereye gitmeliydi? Artık sağlıklıydı, bir şeyler bulabilecek kadar güçlüydü.

İskelede doğru yürümeye başladılar. Önünde, kayıkhanelerin arasındaki direkte dalgalanan Amerikan bayrağı sabah esintisini yakalıyordu. Bir yığın istakoz tuzağının etrafından dolaştı ve rampaya tırmandı. "Kaçınılmaz olanı ertelemeyi bırakmalıyım. Başından beri bu kulübe sadece geçici bir çözümdü. Manhattan'daki gerçek hayatıma dönme vaktim geldi."

"Hâlâ beş parasızsın," dedi. "Nerede yaşayacaksın?"

Kira parasını hızlı bir şekilde toplamanın en kolay yolu Garr'ın çizimlerinden birini satmaktı ama o bunu yapmadı. Onun yerine eski köpek gezdirme müşterilerini arayacaktı. Onlar hep seyahat ederlerdi. Daha önce de ev bakıcılığı yapmıştı. Şanslıysa, içlerinden birinin onlar yokken hayvanlarına bakacak birine ihtiyacı olabilirdi. Bu işe yaramazsa, Coffee, Coffee'deki eski patronu muhtemelen depodaki şiltede yatmasına izin verirdi. Artık fiziksel ve duygusal olarak beş hafta öncesine göre daha güçlüydü ve bir yolunu bulacaktı.

"Zaten satış mağazasından gelen param var," dedi ona, "yani tamamen beş parasız değilim. Ve şimdi yeniden sağlıklı olduğuma göre, işime geri dönebilirim."

Granit demirleme direklerinden birine bağlı bir zincir uzunluğunu atladılar.

Gevşek bir taşı almak için eğildi. "Gitmeni istemiyorum." "Öyle değil mi?"

Bunu kolayca söyledi, sanki adam hiçbir şey söylememiş gibi. ama kasları gerildi, bir sonraki adımın ne olacağını bekliyordu.

Taşı suya fırlattı. "Ada mafyası pisliğini düzeltirken kulübeden taşınmak zorunda kalırsan, evde kalabilirsin. İstedğin kadarını devralabilirsin. Elliott ve Cynthia Ağustos'a kadar gelmeyecekler ve o zamana kadar ait olduğun yere dönmüş olacaksın."

Bekçi Theo konuşuyordu, başka bir şey değil ve ait olduğu yer şehre geri dönüp hayatını geri kazanmaktı. Kayıkhaneye bayrağı rüzgârda dalgalandı. Suyun üzerinde parıltıyan güneşe karşı gözlerini kıstı. Bu kış adada geçirdiği süre, yenilenmek için bir fırsat olmuştu. Şimdi

Kendini daha net gözlerle gördü, nerede olduğunu ve nereye gitmek istediğini gördü.

"Şehirde senin için her şey çok belirsiz," dedi. "Burada kalmalısın."

"Bana göz kulak olabileceğin bir yer mi? Hiç sanmıyorum."

Ellerini parkasının ceplerine soktu. "Çok korkunçmuş gibi konuşuyorsun. Biz arkadaşız. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaş olabilirsin."

Neredeyse yüzünü buruşturacaktı ama onu sevmediği için ona kızamazdı. Böyle bir şey söz konusu değildi. Eğer Theo yeniden aşık olmayı başarır, bu onunla olmayacaktı. Geçmişine bu kadar sıkı sıkıya bağlı biriyle olmayacaktı.

Buna hemen bir son vermeliydi ve sesi olabildiğince kararlıydı. "Biz sevgiliyiz," dedi. "Ve bu arkadaşlıktan çok daha karmaşık bir durum."

Suya bir taş daha attı. "Öyle olmak zorunda değil."

"İlişkimizin her zaman bir son kullanma tarihi vardı ve sanırım ona ulaştık."

Kalbi kırılmıştan çok kızgın görünüyordu. "Bizi bozulmuş süt gibi gösteriyorsun."

Bunu doğru yapması gerekiyordu. Hem kendini özgür bırakmalı hem de onun her zamanki suçluluk ve sorumluluk duygularını harekete geçirmekten kaçınmalıydı. "Şımarık sayılmazsın," dedi. "Göz kamaştırıcısın. Zengin ve akıllısın. Ve seksisin. Zengin olduğunu söylemiş miydim?"

Hiç .

"Beni bilirsin, Theo. Ben romantik biriyim. Biraz daha kalırsam sana aşık olabilirim." Kadın ürpermeyi başardı. "Bunun ne kadar çirkin olacağını bir düşün."

"Yapmayacaksın," dedi ölümcül bir içtenlikle. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Sanki ona kendisiyle ilgili anlattıkları onu sevilmez yapmıştı.

Parmaklarını ceketinin ceplerinin içinde yumruk yaptı. Bu iş bittiğinde kendini milyonlarca parçaya ayrılmış gibi hissedecekti ama henüz değil. Bunu yapabiliirdi. Yapmak zorundaydı. "Sana açıkça söyleyeyim. Ben bir aile istiyorum. Bu

Mecbur olmadığım halde adada kaldığım sürece, kendimi seninle eğlendirmeye devam ettiğim sürece, aslında zamanımı boşa harcıyorum demektir. Daha fazla disipline ihtiyacım var."

"Bana bu konuda hiçbir şey söylemedin." Sinirlenmiş, belki incinmiş görünüyordu ama kesinlikle teselli edilemez değildi.

Kafası karışmış gibi davrandı. "Neden?" "Çünkü birbirimize bir şeyler anlatıyoruz."

"Ben de bunu yapıyorum. Sana anlatıyorum. Ve hiç de karmaşık değil."

Omuz silkti. "Sanırım."

Kalbinin etrafındaki daralma sıkılaştı. Rüzgâra karşı omuzlarını kamburlaştırdı. "Sanırım kalmanı isteyerek bencillik ediyorum."

Bir gün için yeterince acı çekmişti. "Üşümeye başladım. Sen de bütün gece ayaktaydın. Biraz uykuya ihtiyacın var."

Önce iskeleye, sonra da ona baktı. "Bu kış benim için yaptıklarına minnettarım."

Onun minnettarlığı kalbinde bir yara daha açmıştı. Sesindeki titremeyi duymaması için rüzgâra doğru döndü. "Ben de sana, dostum." Omuzlarını dikleştirdi. "İşemem lazım. Sonra görüşürüz."

Onu iskelede bırakırken, akmasına izin veremediği gözyaşlarına karşı gözlerini kırıştırdı. Ondan bu kadar kolay vazgeçmişti. Aslında şaşırtıcı değildi. İkiyüzlülük onun doğasında yoktu. O bir kahramandı ve gerçek kahramanlar vermeye hazır olmadıkları bir şeyi teklif ediyormuş gibi yapmazlardı.

Arabasına gitmek için yolun karşısına geçti. Artık adadan ayrılması gerekiyordu. Bugün. Tam şu anda. Ama yapamazdı. Kia'sına ihtiyacı vardı ve büyük araba feribotunun gelmesine daha sekiz gün vardı. Sekiz gün boyunca Theo istediği zaman kulübeye gelebilirdi. Dayanılmazdı. Bunu düzeltmek zorundaydı.

Kulübeye geri dönerken, istese de de kalbinin atmaya devam edeceğini söyledi kendine. Zaman iyileştirirdi, bunu herkes bilirdi.

-Ve sonunda, zaman onu iyileştirecekti. Kendini geleceğe odaklayacak ve doğru şeyi yaptığını bilerek rahatlayacaktı.

Ama şimdilik rahatlık hiçbir yerde bulunmuyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

ANNIE'Yİ RAHATLATMAK İÇİN, LIVIA yine sessizliğe ve Annie'ye mutlu bir şekilde oyun hamurundan yaptığı kaplumbağayı gösterdi. Livia meşgulken Jaycie, "Ona ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı. "Ben onun annesiyim ama onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

Annie, "Ben Scamp'ı getireyim," dedi.

Annie kuklayı getirdi, kendi acı dolu düşüncelerinden uzaklaştığı için minnettardı ve Scamp'ın Jaycie'nin yapması gereken konuşmayı yönlendirebileceğini umuyordu. Kuklayı ikisinin karşısındaki mutfak masasının üzerine koydu ve dikkatini Jaycie'ye çevirdi. "Sen Livia'nın güzel annesisin. Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Scamp, diğer adıyla Genevieve Adelaide Josephine Brown."

"Uh . . . Merhaba," dedi Jaycie çok az bir öz-bilinçle.

"Şimdi size kendimden bahsedeceğim." Scamp başarılarını sıralamaya devam etti ve kendisini yetenekli bir şarkıcı, dansçı, aktris, ev boyacısı ve yarış arabası sürücüsü olarak tanımladı. "Ayrıca yıldırım böceklerini yakalayabilirim ve ağzımı gerçekten geniş açabilirim."

Scamp gösterisini yaparken Livia kıkırdadı ve Jaycie rahatlamaya başladı. Scamp gevezelik etmeye devam etti ve sonunda iplik buklelerini savurarak, "Ben, Scamp, bedava sırları severim çünkü kötü şeyler hakkında konuşmama yardımcı olurlar. Mesela

Sana, Livia'ya ve annene olan kötü şeyleri. Ama . . . Annen özgür sırrı bilmiyor."

Annie'nin umduğu gibi, Livia açıklamak için araya girdi. "Özgür sır, birine bir şey söyleyebildiğiniz ve size kızmasına izin verilmeyen sırdır."

Scamp Jaycie'ye doğru eğildi ve sahnede fısıldayarak, "Livia ve ben bize bedava bir sır vermeni çok istiyoruz. Livia'nın babasını vurduğun ve onun öldüğü o korkunç, korkunç, korkunç geceyi duymak istiyoruz. Ve bu bedava bir sır olduğu için kimse kızamaz."

Jaycie arkasını döndü.

"Sorun yok, anne." Livia sanki yetişkinmiş gibi konuştu. "Özgür sırlar çok güvenlidir."

Jaycie kızına sarıldı, gözleri yaşlarla doldu. "Oh, Liv ..." Kendini toparladı. Önce tereddütle, sonra yavaş yavaş güç kazanarak Ned Grayson'ın alkolizminden bahsetti. Dört yaşındaki bir çocuğun anlayabileceği bir dil kullanarak, bunun onu nasıl şiddete yönelttiğini anlattı.

Livia dikkatle dinliyordu. Jaycie sözlerinin yarattığı etkiden korktuğu için durup Livia'nın anlayıp anlamadığını soruyordu ama Livia travma geçirmekten çok meraklı görünüyordu. İşleri bittiğinde, annesinin kucağında öpülüyor ve öğle yemeği istiyordu.

Scamp, "Öncelikle, ihtiyaç duyduğunuzda birbirinizle bu konu hakkında konuşmaya devam edeceğinize söz vermelisiniz," dedi. "Söz veriyor musunuz?"

"Söz veriyoruz," dedi Livia ciddiyetle.

Scamp kafasını Jaycie'nin suratına yapıştırdı. Jaycie güldü. "Söz veriyorum." "Mükemmel!" Scamp haykırdı. "Buradaki işim bitti."

Öğle yemeğinden sonra Livia scooter'ını ön verandada sürmek isteyince Annie, Jaycie'yle birlikte dışarı çıktı ve onun yanındaki üst basamağa yerleşti. Scooter, Livia'nın dengesini korumak için mücadele ettiği döşeme tahtalarının üzerinden geçerken Jaycie, "Onunla en başından konuşmalıydım," dedi. "Ama çok gençti. Unutacağımı umuyordum. Ne kadar aptalım. Sen onun neye ihtiyacı olduğunu hemen anladın."

"Hemen değil. Çok fazla araştırma yapıyorum. Ve dışarıdan biri olarak objektif olmak daha kolay."

"İyi bir bahane değil ama teşekkürler."

"Asıl minnettar olan benim," dedi Annie. "Livia sayesinde hayatımda ne yapmak istediğimi biliyorum." Jaycie başını eğdi ve Annie ona henüz kimseye söylemediği şeyi söyledi. "Oyun terapisti olmak için eğitime başlayacağım - travma geçirmiş çocuklara yardım etmek için kuklalar kullanacağım."

"Annie, bu harika! Senin için mükemmel."

"Sizce de öyle mi? Bazı oyun terapistleriyle telefonda konuştum ve bu bana doğru geliyor." Bu kariyer ona oyunculuktan daha çok uyuyordu. Okula geri dönmesi gerekecekti, bunu bir süre karşılayamayacaktı ama iyi bir akademik sicili vardı ve çocuklarla çalışma deneyimi burs almasına yardımcı olabilirdi. Olmazsa, kredi için başvuracaktı. Öyle ya da böyle, bu işi başarmak niyetindeydi.

"Sana çok hayranım." Jaycie'nin gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı.

"Ben

Livia kadar sıkı bir şekilde kilitlenmişim - kendime , hayatıma devam etmek yerine Theo'yu hayal ederek."

Annie her şeyi biliyordu.

"Eğer buraya gelmemiş olsaydın. . . " Jaycie sanki örümcek ağlarından kurtuluyormuş gibi başını salladı. "Sadece Livia'yı değil, hayatını nasıl kontrol altına aldığını da düşünüyorum. Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum ve sonunda bu konuda bir şeyler yapacağım."

Annie de bunu biliyordu.

"Kulübe konusunda ne yapacaksın?" Jaycie söyledi.

Annie ona büyükannelerin ne yaptığını söylemek ya da Theo'ya aşık olduğunu itiraf etmek istemiyordu. "Hemen taşınıyorum ve gelecek hafta araba vapuruyla adadan ayrılıyorum." Tereddüt etti. "Theo ile işler çok karmaşık bir hal aldı. Bitirmek zorunda kaldım."

"Oh, Annie, üzgünüm." Jaycie şımarıklık göstermiyordu, sadece gerçek bir endişe *duyuyordu*. Theo'nun bir fantezi olduğu ve onun gerçeği olmadığı konusunda söylediklerinde ciddiydi. "Bu kadar çabuk gitmeyeceğini umuyordum. Seni ne kadar özleyeceğimi biliyorsun."

Annie ona düşüncesizce sarıldı. "Ben de."

Annie ona araba vapuru gelene kadar kalacak bir yer bulması gerektiğini söylediğinde Jaycie metanetini korudu. "Kulübede sürekli Theo'yla karşılaşmam. Biraz özel alana ihtiyacım var."

Barbara'yla geçici bir yer bulma konusunda konuşmaya niyetliydi. Annie altın bir tek boynuzlu at isteyebilirdi ve büyükanneler de onun için onu bulmanın bir yolunu bulurlardı. Sessizliğini satın alacak herhangi bir şey.

Ama Annie'nin Barbara'ya ihtiyacı olmadığı ortaya çıktı. Jaycie tek bir telefonla Annie'ye bir ev buldu.

LES CHILDERS'IN İSTAKOZ TEKNESİ *Lucky Charm*, sahibi Annie'yi gelecek hafta anakaraya götürecek olan feribotun önemli bir motor parçasının gelmesini beklerken geçici olarak balıkthane rıhtımında demirliydi. Les, *Lucky Charm*'a iyi bakıyordu ama hâlâ yem, halat ve mazot kokuyordu. Annie'nin umurunda değildi. Teknede mikrodalga fırınlı küçük bir mutfak ve hatta küçük bir duş vardı. Kamara kuruydu, bir ısıtıcı biraz sıcaklık sağlıyordu ve en önemlisi, Theo'yu görmek zorunda kalmayacaktı. Dün yeterince açık olmadıysa diye, kulübeye onun için bir not bırakmıştı.

Sevgili Theo,

Birkaç günlüğüne şehre taşındım, diğer şeylerin yanı sıra, artık seninle akıllara durgunluk veren bir seks yapamamanın iç karartıcı (boo hoo) olasılığına alışmak için. Yeterince uğraşırsan beni bulabileceğine eminim ama yapacak işlerim var ve senden beni rahat bırakmanı istiyorum. Dost ol, tamam mı? Peregrine Adası'nın cadılarını ben hallederim, onlardan uzak dur.

A.

Nota tam da istediği neşeli tonu yakalamıştı. İçinde duygusallık yoktu, yazmasının ne kadar uzun sürdüğünden şüphelenmesine neden olacak hiçbir şey yoktu ve kesinlikle ona ne kadar derinden aşık olduğunu gösterecek hiçbir şey yoktu. Ona şehirden son kez öpücük gönderecekti. *Sen değilsin*

Buna inanmayacaksın ama harika bir adamla tanıştım. Blah. . . Blah . . . Blah . . . Perde kapanıyor. Tekrar yok.

Duygusal karmaşası, halatların gürültülü gıcirtısı ve ıstakoz teknesinin alışılmadık sallantısı arasında uykuya dalmakta zorlandı. Keşke kuklalarını Harp House'da Jaycie'ye emanet etmek yerine yanında getirseydi diye düşündü. Yakınlarda olduklarını bilmek rahatlatıcı olabilirdi.

Gece boyunca battaniyeleri kaymış ve şafak vakti titreyerek uyanmış. Ranzadan yuvarlandı ve ayaklarını spor ayakkabılarının içine soktu. Mariah'nın kırmızı yün pelerinini sardıktan sonra kaptan köşküne tırmandı ve güverteye çıktı.

İnci grisi denizin üzerindeki gökyüzünde şeftali ve lavanta şeritleri akıyordu. Dalgalar teknenin gövdesine çarpıyor ve rüzgâr pelerinini yakalayıp kanatlara dönüştürmeye çalışıyordu. Kış tarafta bir gece önce orada olmayan bir şey fark etti. Sarı plastik bir piknik sepeti. yüzünden uzak tutarak incelemeye gitti.

Sepette bir sürahi portakal suyu, iki haşlanmış yumurta, hâlâ sıcak olan bir dilim tarçınlı kahve keki ve eski moda kırmızı bir termos vardı. Bir rüşvet gördüğünde anlıyordu. Büyükanneler onun sessizliğini yiyeceklerle satın almaya çalışıyorlardı.

Termosun vidasını açarak bir buhar bulutu çıkardı. Taze demlenmiş kahve sert ve lezzetliydi. Yudumlarken Hannibal'ı özlüyordu. Sabah kahvesini içerken kedinin ona sokulmasına alışmıştı. Theo'ya alışmıştı

Kesin şunu!

Kış tarafta durmuş, turuncu ve sarı giysileriyle günlük işlerine koyulan balıkçıları izliyordu. Rıhtımın direklerinde yetişen yosunlar, bir denizkızının saçları gibi suda yüzüyordu. Bir çift ördek iskeleye doğru yüzüyordu. Gökyüzü aydınlandı, parlak bir kristal mavisi oldu ve o kadar içerlediği ada güzelleşti.

LUCKY CHARM balıkthane rıhtımında bekletiliyordu ama Theo, Annie'nin kırmızı peleriniyle feribot iskelesinin en ucunda durduğunu ve ölmüş kocasının dönmesini bekleyen bir kaptanın dul eşi gibi açık denize baktığını gördü. Dün bütün gün onu yalnız bırakmıştı ve bu yeterince uzun sürmüştü.

Harp Evi'nde kalabilirdi. Ya da kır evinde - ada cadıları oraya bir mil bile yaklaşmamıştı. Ama hayır. Annie'nin tüm iyiliğinin altında şeytani bir çizgi yatıyordu. Bunu istediği gibi gizleyebilirdi ama Les Childers'ın ıstakoz teknesine *ondan* uzaklaşmak için taşınmıştı!

İskeleden aşağı doğru yürüdü. Çılgın bir yanı öfkesinden zevk alıyordu. Hayatında ilk kez bir kadına tamamen öfkelenebiliyor ve onun sümüklü bir yığın haline gelmeyeceğini biliyordu. Elbette, aralarındaki ilişkinin karmaşıklaşmayacağı için rahatlamıştı ama bu içgüdüsel bir tepkiydi, gerçeklik değil. İlişkileri onun söylediği gibi sona ermemişti. Bu tür bir yakınlık öylece yok olup gitmezdi. Bunun derin bir aşk ilişkisi olmadığını açıkça belirtmişti, o halde bu kadar büyütülecek ne vardı? Kadının bir aile istediği gerçeğini anlıyordu -ona daha fazla güç veriyordu- ama bunun onlarla ne ilgisi vardı? Er ya da geç kıyafetlerini çıkarmamaları gerekecekti ama çocuklarının babasını bu adada bulamayacağına göre, ikisi için de bu kadar önemliken bunu şimdi bitirmek için bir nedeni .

Ya da belki de sadece kendisiydi. Her zaman temkinli davranırdı, ama artık öyle değildi.

Annie'den uzakta. Annie'nin ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını asla bilemiyordu, tek bildiği Annie'nin kırılgan değil de sert olmasıydı; söylediklerine dikkat etmek ya da olmadığı biri gibi davranmak zorunda değildi. Onunlayken kendini bulmuş gibi hissediyordu.

Şapka takmıyordu ve bukleleri her zamanki gibi dağınıktı. Çok sertti. "Yeni evini beğeniyor musun?"

Onun yaklaştığını duymamıştı ve sıçradı. İyi oldu. Sonra kaşlarını çatı, onu gördüğüne sevinmemişti ve bu, adamın da onu istemesine neden olacak şekilde canını yaktı. "İstakoz teknesinde hayat nasıl," dedi alaycı göründüğünü umduğu bir ifadeyle. "Cehennem kadar rahat, bahse girerim."

"Manzara çok güzel."

Onun kendisini böyle terslemesine izin veremezdi. "Adadaki herkes Les'in teknesinde yaşadığını biliyor. Sanki kulübeyi o kadınlara bedava ve temiz bir şekilde teslim ediyorsun. Bahse girerim birbirlerine beşlik çakmaktan morarmışlardır."

Küçük burnu havaya kalktı. "Eğer buraya bana bağırmaya geldiysen, git buradan. Aslına bakarsan, buraya bana bağırmaya gelmediysen bile git buradan. Sana yapacak işlerim olduğunu söyledim ve senin"-elini küçümseyici bir hareketle ona doğru salladı-"gülünç muhteşemliğiyle dikkatimi dağıtmayacağım. Hiç ciltsiz bir romanın kapağından fırlamış gibi görünmüyor musun?"

Kadının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece kulağa hakaret gibi geliyordu. Ellerini onun karmakarışık saçlarına daldırma isteğiyle savaştı. "Hayatının aşkını arayışın nasıl gidiyor?" Ona eğreti alaycılığından daha fazlasını yaptı.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Onu kucağına almak ve ait olduğu yere, kulübeye geri götürmek istiyordu. İkisinin de ait olduğu yere. "Beni terk etme sebebin buydu, hatırladın mı? Böylece evlenecek birini bulmakta özgür olacaktın. Les Childers bekâr. Yetmiş yaşındaysa ne olmuş? Teknesinin ödendi. Neden onu aramıyorsun?"

Sanki o bir sinir bozucudan başka bir şey değilmiş gibi iç çekti. "Oh, Theo . .

Pislik gibi davranmayı bırak."

Pislik gibi davranıyordu ama kendini geri çekmeye de zorlayamıyordu. "Sanırım benim arkadaşlık tanımım seninkinden farklı. Benim hayatımda arkadaşlar bir gün toplanıp ayrılmazlar."

Ellerini pelerinin içine gömdü. "Birlikte yatma hatasını yapan arkadaşlar yapar."

Bu bir hata değildi. En azından onun için. Başparmağını kot pantolonunun cebine soktu. "Bunu çok karmaşık hale getiriyorsun."

Önce denize, sonra da ona baktı. "Bunu güzelce yapmaya çalışıyordum ..."

"O zaman dur!" diye bağırdı. "Neden hiçbir uyarıda bulunmadan çekip gitmeye karar verdiğini anlamamı sağla. Bunu duymak istiyorum. Devam et. Çirkince yap."

Ve yaptı da. Beklemesi gereken bir şekilde. Gerçeği söyleyerek. "Theo, senin için en iyisini diliyorum ama- benim aşık olmam lazım ... ve bunu yapamam
seninle birlikte."

Neden olmasın ki? Dehşete kapıldığı bir an için kelimeleri yüksek sesle söylediğini sandı.

Bakışları sabitti. Güçlüydü. Adamın koluna dokundu ve dişlerini gıcırdatmak istemesine neden olan bir nezaketle, "Çok fazla yükün var," dedi.

Bunu ona söyletmemeliydi. Bilmeliydi, .
Kaba bir şekilde başını salladı. "Anladım."

Duyması gereken tek şey buydu. Gerçeği.

Onu iskelede bıraktı. Eve döndüğünde Dancer'ı eyerledi ve onu sertçe itti. Daha sonra ahırda uzun bir süre onu ovarak, tımar ederek, çalıları fırçalamaya ve toynaklarını ayıklamaya odaklanarak geçirdi. Uzun zamandır kendini içinde donmuş gibi hissediyordu ama Annie bunu değiştirmişti. Onun sevgilisi, amigosu ve psikiyatristi olmuştu. Onu Kenley'i mutlu edememesine yeni bir gözle bakmaya zorlamıştı - onu özgür kılmak için kendini öldüren Regan'a. Annie bir şekilde onun karanlığının sınırlarını aşmayı başarmıştı.

Elleri Dancer'ın hareketsiz kaldı. Orada durmuş düşünüyordu.
son altı haftadır. Hayalleri Livia'nın yıkıldı. "Theo!"

Ahırdan çıktı. Livia annesinden ayrıldı ve ona doğru koştu. Kız bacaklarına çarparken, onu kucağına alıp sarılmak için karşı konulmaz bir istek duydu. O da öyle yaptı.

Bunu kabul etmedi. İki elini de adamın göğsüne dayayarak geri itti ve ona ters ters baktı. "Peri evi değişmedi!"

Sonunda, düzeltebileceği bir hata. "Çünkü önce sana göstermem gereken bir hazine var."

"Hazine mi?"

Düşünmeden konuşmuştu ama ne olması gerektiğini hemen anladı. "Plaj mücevherleri."

"Mücevherler mi?" Livia bu kelimeye merakla nefes verdi.

"Burada kal." Üst kattaki eski yatak odasına yöneldi.

Regan'ın plaj camı koleksiyonunu barındıran büyük boy kavanoz dolabının arkasında saklanıyordu, yıllar önce oraya itilmişti çünkü evdeki diğer pek çok şey gibi kötü anıları tetikliyordu. Ama kavanozu çıkarıp aşağıya taşıdığı anda, gün boyunca ilk kez karanlık ruh halinin kenarları kalktı. Regan'ın doğasındaki tatlı, cömert taraf, değerli plaj taşlarını Livia'ya, bir küçük kızdan diğerine aktarmaya bayılırdı.

Kız kardeşinin günde onlarca kez koşarak inip çıktığı merdivenlerden inerken, yanından bir şey geçti. Sıcak bir şey. Görünmez bir şey. Olduğu yerde durdu ve gözlerini kapadı, cam kavanoz ellerinde serindi, kız kardeşinin yüzü zihninde canlandı.

Regan ona gülümsüyordu. *Mutlu ol* diyen bir gülümseme.

JAYCIE LIVIA'YI THEO'NUN YANINA BIRAKTI ve ikisi peri evine plaj camını eklerken konuştular, ama asıl konuşan Livia oldu. Kafasında biriktirdiği tüm sözcüklerin bir an önce ortaya çıkması gerekiyor gibiydi. Onun ne kadar dikkatli olduğuna ve ne kadar çok şey anladığına hayret ediyordu.

"Sana bedava sırrımı söyledim." Son cam parçasını evin yeni yosunlu çatısına bastırdı. "Şimdi söyleme sırası sende."

GECE OLDUĞUNDA, KULESİNE GERİ DÖNMÜŞTÜ; yalnız bir prens, bir prensesin kuleye tırmanıp onu kurtarmasını bekliyordu. *"Çok fazla yükün var."*

Yazmaya çalıştı ama kendini odanın diğer ucuna bakarken ve şöyle düşünürken buldu

Annie hakkında konuşmak istiyordu. Quentin Pierce'ın zihninin çarpık yollarına girmek istemiyordu ve gerçeği daha fazla inkâr edemezdi. Hayal gücünü besleyen göçebe hortlaklar her neyse, kariyerini de alarak kaçmışlardı.

Bilgisayar dosyasını kapattı ve masa sandalyesinde arkasına yaslandı. Bakışları ondan aşırıldığı resme takıldı. Dağınık saçlı ve çilli burunlu çalışkan çocuk.

Theo'nun elleri klavyeye gitti. Yeni bir dosya açtı. Bir süre orada öylece oturdu ve sonra yazmaya başladı, kelimeler içinden akıyordu, çok uzun zamandır içinde hapsolmuş kelimeler.

Diggity Swift Central Park'a bakan büyük bir apartman dairesinde yaşıyordu. Diggity'nin alerjisi vardı, yüzden havada çok fazla polen varsa ve inhalerini unutursa, hırıltılı nefes almaya başlıyordu ve sonra ailesi çalışırken ona bakan Fran onu parktan uzaklaştırıyordu. Kendini zaten bir ucube gibi hissediyordu. Yedinci sınıftaki en küçük çocuktuktu. Neden onun da alerjisi olmak zorundaydı?

Fran, akıllı olmanın güçlü olmaktan daha iyi olduğunu söylemişti ama Diggity bunu yapmadı.

bunun doğru olduğuna inanıyordu. Güçlü olmanın çok daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Bir gün Fran onu parktan eve geri getirdikten sonra garip bir şey oldu. En sevdiği video oyununu oynamak için odasına gitti, ancak kumandaya dokunduğunda, bir elektrik şoku kolundan yukarı ve göğsünden bacaklarına doğru ilerledi ve Bildiği bir sonraki şey, her şeyin karanlığa gömülmesiydi.

Theo gece boyunca yazdı.

ANNIE her sabah uyandığında *Lucky Charm*'ın arka güvertesinde bir başka yanmış adak buluyordu. Kekler, yumurtalı güveç ve ev yapımı granola gerçekten yanmamıştı, ama yine de yanmış adaklardı - suçluluk duygusuyla kök salmış, sessizliği için yalvaran ve taze sıkılmış portakal suyu durumunda - fedakarlığı işaret eden.

Her şey yenilebilir değildi. Bir şişe kokulu el losyonu, ardından da Tildy'nin hediye mağazasından aldığı fiyat etiketi hâlâ üzerinde duran fermuarlı bir Peregrine Island sweatshirt'ü göründü. Arada sırada, hediyeyi veren Naomi'ye bir göz attı.

Bayan Nelson kokulu losyonu bıraktı. Marie bile bir tepsi limonlu kek bıraktı.

Telefonu çekmeye başlayınca Annie köpek gezdirdiği eski müşterileriyle iletişime geçmeye başladı. Coffee, Coffee'deki eski patronuyla işini geri almak ve ilk ev bakıcılığı işi başlayana kadar arka odadaki kanepede yatmak hakkında konuştu. Ama hâlâ doldurması gereken çok fazla saati vardı ve içini sızlatan hüzün bir türlü dinmiyordu.

Theo ona çok kızgındı ve geri dönmemişti. Onu kaybetmenin acısı, uçup gitmeyi reddeden bir akbaba gibi etrafında dönüyordu. Kendine, sadece kendisinin hissettiği bir acı olduğunu hatırlattı.

Niven Garr hakkında çok düşünmüştü ama bir seferde ancak bu kadar çok reddedilmeyi kaldırabilirdi. Ailesini bulmak istiyordu ama adadan ayrılan ve Theo'ya duyduğu acının en kötüsü hafifleyene kadar bekleyecekti.

Genç kadınlardan birkaçı teknenin yanında durmuş, Annie'nin kulübeyi neden terk ettiğini merak ediyorlardı, bu yüzden Annie mülkiyetin devredildiği haberinin sızmadığını biliyordu. Kasabaya yakın olmak istediğine dair bir şeyler mırıldandı ve onlar da tatmin olmuş göründüler.

Annie'nin teknedeki dördüncü sabahında Lisa tekneye atladı ve onu kucakladı. Lisa her zaman soğukkanlı olduğu için Annie bu ani coşkunun nereden kaynaklandığını anlayamamıştı, ta ki Lisa sonunda onu bırakana kadar. "Livia'yı konuşturduğuna inanamıyorum. Onu bugün gördüm. Bu bir mucize gibi."

Annie, "Bu bir grup çalışmasıydı," dediğinde Lisa ona tekrar sarıldı ve Jaycie'nin hayatını değiştirdiğini söyledi.

Tek ziyaretçisi Lisa değildi. Güvertede ayak sesleri duyduğunda Annie kamarada iç çamaşırlarını yıkıyordu. "Annie?"

Barbara'ydı. Annie ıslak sütyenini kuruması için yangın söndürücünün üzerine örttü, ceketini aldı ve güverteye çıktı.

Barbara kaptan köşkünde durmuş, elinde plastik ambalaj içinde bir somun ev yapımı tatlı ekmek tutuyordu. Büyük sarı kabarık saçları dökülmüştü ve alışlagelmiş ağır makyajından geriye kalan tek şey ağzının etrafındaki çizgilere bulaşmış kan kırmızısı bir ruj lekesiydi. Ekmeği tabağın yanına koydu.

sonar ekipmanı. "Altı gün oldu. Polisi aramadınız. Ne sen ne de Theo. Kimseye söylemedin."

"Henüz değil," dedi Annie.

"Yaptığımız şeyi düzeltmeye çalışıyoruz. Bunu bilmenizi istiyorum." Bu bir ifadeden çok bir yalvarış gibiydi.

"Aferin sana."

Barbara ceketinin bir düğmesini çekiştirdi. "Naomi ve ben Perşembe günü bir avukatla konuşmak için anakaraya gittik. Kulübeyi sonsuza dek senin yapmak için gerekli evrakları hazırlıyor." Annie'nin yanından geçip balık evine doğru baktı, artık göz temasını sürdürüyordu. "Senden tek istediğimiz kimseye söylememen."

Annie kendi kendine içeri girmesini emretti. "Hiçbir şey istemeye hakkın yok."

"Biliyorum, ama ..." Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Çoğumuz burada doğduk. Yıllar içinde anlaşmazlıklarımız oldu ve herkes her birimizi sevmiyor ama ... İnsanlar bize saygı duyuyor. Bu çok değerli bir şey."

"Atmak istemeyeceğin kadar değerli değil. Şimdi de kulübemi geri alabilmem için Theo ve benim sessiz kalmamızı istiyorsun."

Sürülmüş kırmızı ruj tenini kül rengi yapmıştı. "Hayır. Ne olursa olsun geri almanızı sağlayacağız. Biz sadece senden ..."

"daha iyi davranmak için."

Barbara'nın omuzları çöktü. "Bu doğru. Hepimizden daha iyi"

Annie ancak bu kadar uzun süre sert davranabilirdi. Lisa'nın kızıl saçlı iki küçük kızı büyükannelerinin oturma odasına koşup ona saldırdıkları anda kararını vermişti. "Avukatını geri çağır," dedi. "Yazlık senindir."

Barbara ona bön bön baktı. "Bunu kastetmiyorsun."

"Ciddiyim." Buraya geri dönemezdi. Kulübeye tutunursa, bu sadece inat için olacaktı. "Kulübe adaya ait. Bana ait değil. Senindir. Özgür ve temiz. Ne istersen onu yap."

"Ama ..."

Annie daha fazlasını duymak için beklemedi. Paltosunu daha sıkı sardı ve iskeleye atladı.

Bir adam bir teknenin gövdesini kazıyordu. Balıkçılar gelgitin yükseldiği zamanlarda teknelerini Noel Sahili'nde yüzdürür, tamiratlarını yapar, sonra da gelgit çekilince teknelerini tekrar suya indirirlerdi. Ada yaşamı da böyle gelgitlere, hava durumuna, balıklara ve doğanın kaprislerine bağlıydı. Kasabada dolaşırken kendini Tildy'nin kepenkli hediyelik eşya dükkânına yaslanmış tek ıstakoz kapanı kadar boş ve kopuk hissediyordu.

Cebindeki telefonu çaldı. Arayan ikinci el satış dükkanındaki satıcıydı. Çupra ve ıstakoz rulolarının reklamını yıpranmış bir tabelaya yaslanıp dinledi ama adamın söyledikleri o kadar anlaşılmazdı ki iki kez tekrarlatmak zorunda kaldı.

"Bu doğru," dedi. "Para çok yüksek ama alıcı bir tür koleksiyoncu ve denizkızı sandalyesi de türünün tek örneği."

"İyi bir nedenle!" diye haykırdı. "Çok çirkin."

"Neyse ki, güzellik bakanın gözündedir."

Böylece, borçlarının çoğunu silecek paraya sahip olmuştu. Bir telefon görüşmesiyle yeni bir başlangıç yapmıştı.

ARABA FERİBOTU ertesi gün öğleden sonra gelecekti -Annie'nin adadaki kırk dördüncü günü. Sabah Harp House'a gidip Jaycie'ye bıraktığı eşyaları - kuklalarını, kalan kıyafetlerini, Mariah'nın eşarplarını- alması gerekiyordu. Istakoz teknesinde uyuduğu yedi geceden sonra, karada yaşamaya fazlasıyla hazırды. O kuru toprağın Coffee, Coffee'nin arkasındaki bir kanepede olmamasını diledi ama bu uzun sürmeyecekti. Köpek gezdirdiği müşterilerinden biri, kendisi Avrupa'dayken ona bakıcılık yapmasını istemişti.

Belediyenin ilan panosunda o akşam bir kasaba toplantısı yapılacağı duyuruluyordu. Kulübe konusu mutlaka gündeme geleceği için katılmak istiyordu ama Theo'nun orada olmayacağından emin olması gerekiyordu, bu yüzden içeri girmeden önce toplantının başlamasını bekledi.

Lisa onu gördü ve yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. Yedi ada mütevellisi odanın sonundaki uzun bir katlanır masada oturuyordu.

Barbara son bir araya geldiklerinde olduğundan daha iyi görünmüyordu: sarı saçları hâlâ sönüktü, makyajı ise yok gibiydi. Diğer büyükanneler odanın dört bir yanına dağılmış, bazıları birlikte, bazıları da kocalarıyla oturuyorlardı. Hiçbiri Annie'yle göz teması kurmamıştı.

Toplantıda bütçe, iskele onarımları, adanın giderek artan ölü kamyon stokundan nasıl kurtulunacağı gibi konular ele alındı. Günün alışılmadık derecede sıcak havası ve ona eşlik etmesi beklenen fırtına hakkında spekülasyonlar yapıldı. Kulübeyle ilgili bir şey yoktu.

Barbara ayağa kalktığı anda toplantı sona ermeye başlamıştı. "Bitirmeden önce, bazı haberlerim var."

Kalın rimeli ve pürüzlü yanakları olmadan daha küçük görünüyordu. Sanki desteğe ihtiyacı varmış gibi katlanır masaya yaslandı. "Hepinizin bunu öğrendiğiniz için mutlu olacağınızı biliyorum-" Boğazını temizledi. "Annie Hewitt, Moonraker Cottage'ı adaya verdi."

Oda uğulدادı. Herkes ona bakmak için döndüğünde sandalyeler gıcırdadı. "Annie, gerçekten yaptın mı?" Lisa sordu.

Barbara'nın kocası ilk sıradan ona, "Bundan hiç bahsetmemiştin," dedi.

Masanın diğer ucundaki bir mütevelli konuştu. "Biz de yeni öğrendik Booker."

Barbara devam etmeden önce kargaşanın yatışmasını bekledi. "Annie'nin cömertliği sayesinde kulübeyi yeni okulumuza dönüştürebileceğiz."

Alkışlar ve ıslık sesleriyle birlikte uğultu yeniden başladı. Annie'nin tanımadığı bir adam omzuna vurmak için uzandı.

Barbara, "Yaz aylarında burayı kiraya verebilir ve gelirini okul bütçesine ekleyebiliriz," dedi.

Lisa Annie'nin elini tuttu. "Oh, Annie . . . Bu çocuklar için büyük bir fark yaratacak."

Barbara daha istikrarlı olmak yerine, soluyor gibi görünüyordu. "Genç sakinlerimizin onları ne kadar önemseyişimizi bilmelerini istiyoruz." Lisa'ya doğru baktı. "Ve onları huzur içinde tutmak için ne kadar çok şey yapmaya hazır olduğumuzu."

ada." Barbara masaya baktı ve Annie onun ağlamak üzere olduğunu hissetti ama Barbara başını kaldırdığında gözleri kuruydu. Odadaki birine başını salladı. Tekrar başını salladı. Birlikte komplo kurduğu büyükanneler teker teker ayağa kalkıp ona katıldılar.

Annie sandalyesinde huzursuzca kaydı. Barbara'nın dudakları titredi. "Hepinize söylememiz gereken bir şey var."

Yirmi Dördüncü Bölüm

ANNIE'NİN HUZURSUZLUĞU ESKİLEDİ. BARBARA çaresizce baktı. Diğerleri. Naomi bir elini kırpılmış saçlarının arasından geçirdi ve arkasında bir horoz kuyruğu bıraktı. Diğerlerinden bir adım uzaklaştı. "Annie kulübeyi kendi isteğiyle terk etmedi," dedi. "Onu biz zorladık."

Seyirciler arasında şaşkın bir mırıltı dalgalandı. Annie ayağa fırladı. "Kimse beni bir şey yapmaya zorlamadı. Size kulübeyi vermek istedim. Şimdi yanılıyor muyum, yoksa kahve kokusu mu alıyorum? Toplantıyı ertelemeyi öneriyorum."

Mülk sahibi değildi ve hiçbir şeyi ertelemek için harekete geçemezdi ama intikam ihtiyacı ortadan kalkmıştı. Kadınlar yanlış bir şey yapmışlardı ve bunun acısını çekiyorlardı. Ama onlar kötü kadınlar değildi. Onlar ailelerini bir arada tutmayı o kadar çok isteyen anneler ve büyükannelerdi ki doğru ve yanlış gözden kaçırmışlardı. Tüm kusurlarına rağmen Annie onları önemsiyordu ve aşkın insanlara yollarını ne kadar kolay kaybettirebileceğini herkesten iyi biliyordu.

"Annie. . ." Barbara'nın doğal otoritesi yeniden kendini göstermeye başladı. "Bu hepimizin yapmamız gerektiği konusunda hemfikir olduğu bir şey."

"Hayır, bilmiyorsun," dedi Annie. Ve sonra daha sert bir şekilde, "Gerçekten yok."

"Annie, lütfen otur." Barbara tekrar görevinin başındaydı.

Annie koltuğuna yığıldı.

Barbara, Elliott Harp ve Mariah arasındaki yasal anlaşmayı kısaca açıkladı. Tildy kırmızı bomber ceketinin kenarlarını kavradı ve "Bizler namuslu kadınlarız. Umarım hepiniz bunu biliyorsunuzdur. Yeni bir okulumuz olursa çocuklarımızın ayrılmayı bırakacağını düşünük."

"Çocuklarımızı karavanda okula göndermek utanç verici," diye seslendi arkadan bir kadın sesi.

Naomi, "Sonucun araçları haklı çıkardığına kendimizi ikna ettik," dedi.

"Her şeyi başlatan benim." Louise Nelson bastonuna ağır ağır yaslandı ve ön sırada oturan gelinine doğru baktı. "Galeann, okul binası yanana kadar burada yaşamaya pek aldıriş etmiyordun. Senin ve Johnny'nin gitme fikrine dayanamadım. Hayatım boyunca burada yaşadım ama yakınımnda ailem olmadan burada kalamayacağımı bilecek kadar akıllıyım." Yaşlılık sesini zayıflatmıştı ve oda sessizliğe gömüldü. "Eğer gidersen anakaraya zorunda kalacağım ve ben burada ölmek istiyorum. Bu da beni diğer olasılıkları düşünmeye itti."

Naomi elini tekrar saçlarının arasından geçirerek ikinci bir horoz kuyruğunu yukarı itti. "Hepimiz kendimizi aşıyoruz." Sözü devraldı, yaptıklarını adım adım sıraladı, hiçbirini esirgemedi. Annie'nin market teslimatını sabote ettiklerini, evi tahrip ettiklerini anlattı. Hepsini anlattı.

Annie koltuğuna daha da gömüldü. Onu hem kahraman hem de kurban gibi gösteriyorlardı, ikisi de olmak istemediği şeylerdi.

"Hiçbir şeyi kırmadığımızdan emin olduk," diye araya girdi Judy, gözleri kurumuştı ama elinde bir mendil vardı.

Naomi kuklayı ilmeğe asma, uyarı mesajını duvara boyama ve son olarak Annie'ye ateş etme detaylarını anlattı.

Barbara bakışlarını kaçırıldı. "Bunu ben yaptım. Bu en kötüsüydü ve sorumlusu bendim."

Lisa'nın nefesi kesildi. "Anne!"

Marie'nin dudakları ilik şeklinde büzüldü. "Annie'ye Theo Harp'ın bir kazada yaralandığını söyleme fikrini ortaya atan bendim.

Naomi ile adadan ayrılacaktı. Ben iyi bir kadını ve kendimden hiç bu kadar utanmamıştım. Umarım Tanrı beni affeder çünkü ben affedemem."

Annie ona hakkını vermeliydi. Marie huysuz olabilirdi ama vicdanı olan bir huysuzdu.

"Annie ne yaptığımızı anladı ve bizimle yüzleşti," dedi Barbara. "Hiçbirinizin öğrenmemesi için sessiz kalması için ona yalvardık ama hiçbir söz vermedi." Barbara başını daha dik tuttu. "Pazar günü onu görmeye gittim ve sırrımızı saklaması için tekrar yalvardım. O anda bana Hades'e gitmemi söyleyebilirdi ama . Onun yerine kulübenin bizim olduğunu söyledi, özgür ve temiz. Ona değil, adaya ait olduğunu söyledi."

Daha fazla insan ona bakmak için döndüğünde Annie oturduğu yerde kıpırdandı.

"İlk başta tek hissettiğimiz rahatlamaydı," diyor Tildy, "ama konuştuğça birbirimizin gözlerinin içine bakmak daha da zorlaştı ve daha da utandık."

Judy burnunu sümkürdü. "Günler sonra hepinizin yüzüne nasıl bakacaktık, çocuklarımızın yüzüne nasıl bakacaktık, kalbimizde ne yaptığımızı bilerek?"

Barbara omuzlarını dikleştirdi. "İtiraf etmezsek bunun hayatımızın geri kalanında bizi yiyip biliyorduk."

"İtiraf ruha iyi gelir," dedi Marie kendini beğenmiş bir tavırla. "Ve biz de bunu yapmamız gerektiğine karar verdik."

"Yaptığımız şeyi değiştiremeyiz," dedi Naomi. "Tek yapabileceğimiz bu konuda dürüst olmak. Bizi yargılayabilirsiniz. Gerekirse bizden nefret edebilirsiniz."

Annie daha fazla dayanamadı ve tekrar ayağa fırladı. "Sizden nefret etmeye hakkı olan tek kişi benim ve ben etmiyorum, bu yüzden geri kalanınız da etmemeli. Bu toplantıyı hemen şimdi sonlandırıyorum."

"İkincisi," diye seslendi Booker Rose, Annie'nin ikamet etmeme meselesini görmezden gelerek.

Toplantıya ara verilmiştir.

Daha sonra Annie'nin tek istediği uzaklaşmaktı ama etrafı onunla konuşmak, ona teşekkür etmek ve ondan özür dilemek isteyen insanlarla çevriliydi. Adalılar büyükanneleri görmezden geliyorlardı ama Annie onlar için en kötüsünün geride kaldığından şüphe etmiyordu. Mainer'ların adada işleri yoluna koyması biraz zaman alacaktı.

kendi akıllarınca, ama tedbirsiz de olsa becerikliliğe hayranlık duyan sert bir gruptu. Kadınlar uzun süre dışlanmayacaktı.

Tekneye döndüğünde deniz daha da sertleşmişti ve bir şimşek ufku yarmıştı. Vahşi bir gece olacaktı, geldiği gecenin vahşiliğine mükemmel bir son olacaktı. Yarın bu saatlerde gitmiş olacaktı. Theo'nun veda etmeye gelmemesi için dua etti. Bu çok fazla olurdu.

Kıç tarafa bir dalga vurdu ama henüz kendini kamaraya kapatmak istemiyordu. Fırtınanın gelişini izlemek, şiddetini içine çekmek istiyordu. Teknenin kötü hava koşullarına dayanıklı teçhizatını buldu. Büyük boy ceket yem kokuyordu ama onu uyluğunun ortasına kadar kuru tutuyordu. Kıç tarafta durdu ve ışık gösterisinin şiddetini izledi. Şehir onu doğanın değişken ritimlerinden adanın yapamayacağı şekilde soyutlamıştı. Sadece şimşek yaklaştığında aşağıya indi. Kulübe , sonra karardisonra fırtına adaya saldırırken tekrar aydınlandı. Dişlerini fırçalamayı bitirdiğinde, teknenin sallanmasından midesi bulanıyordu. Soyunmadan ranzanın üzerine yayıldı, kot pantolonunun paçaları hâlâ ıslaktı. Yuvarlanmaya dayanabildiği kadar dayandı ama mide bulantısı giderek artıyordu ve öylece kalırsa kusacağını biliyordu artık orada.

Islak turuncu ceketini kaptı ve sendeleyerek güverteye çıktı. Yağmur onu kaptan köşkünün açık ucundan püskürtüyordu ama bu temiz hava için ödemeye razı olduğu bir bedeldi.

Tekne devam etti ama midesi yatıştı. Yavaş yavaş fırtına uzaklaşmaya başladı ve yağmur hafifledi. Bir panjur bir evin yan tarafına çarptı. Daha fazla ıslanamazdı, bu yüzden herhangi bir hasar olup olmadığına bakmak için iskeleye tırmandı. Dallar devrilmişti ve uzaktan çakan bir şimşek belediye binasının çatısında birkaç kiremidin uçtuğu karanlık lekeleri ortaya çıkardı. Elektrik pahalıydı ve kimse verandasının ışıklarını açık tutmuyordu ama birkaç tanesi yanıyordu, bu yüzden uyanık olan tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu.

Etrafı incelerken gökyüzünde garip bir ışık fark etti. Kuzeydoğudan, kulübenin etrafındaki alanın yakınından geliyor gibiydi. Işık bir kamp ateşi gibi titremeye başladı. Ama bu kamp ateşi değildi. Gerçek bir ateşti.

Aklına gelen ilk şey kulübeydi. Yaşadıkları onca şeyden sonra, yıldırım isabet etmişti. Yeni bir okul olmayacaktı. Yazın kira parası olmayacaktı. Hepsi bir hiç uğruna olmuştu.

Anahtarlarını almak için tekneye geri döndü. Birkaç dakika sonra rıhtımdan aşağı, arabasını park ettiği balık evine doğru koşuyordu. Yağmur yolu bataklığa çevirmişti ve Kia'sıyla ne kadar uzağa gidebileceğini bilmiyordu, sadece denemek zorundaydı.

Başka evlerin de ışıkları yanıyordu. Rose'un kamyonetinin evden uzaklaştığını gördü, Barbara yolcu koltuğundaydı. Arabayı Booker kullanıyor olmalıydı. Kamyonet yolda ilerlemekte zorlanmayacaktı ve ona doğru koştu.

Onlar kaçamadan yan panele bir tokat attı ve kamyon durdu. Barbara pencereden onu gördü, kapıyı açtı ve Annie'nin içeri girebilmesi için yana çekildi. Bir açıklama istemedi, bu yüzden Annie onların da yangını gördüklerini biliyordu. Yağmur Annie'nin ceketini yuvarladı. "Burası kulübe," dedi. "Biliyorum."

"," dedi Barbara. "Her şeyden sonra olmaz. işte."

Booker yola dönerek, "İkiniz de sakın olun," diye emretti. "Orada çok fazla orman var ve kulübe alçakta duruyor. Büyük olasılıkla bazı ağaçlar isabet almıştır."

Annie haklı olması için dua etti ama kalbinde buna inanmıyordu.

Kamyonun amortisörleri uzun zaman önce bozulmuştu ve gösterge panelindeki bir delikten kablolar sarkıyordu ama çamurda Annie'nin arabasından daha iyi yol alıyordu. Ne kadar uzağa giderlerse gökyüzündeki turuncu parıltı da o kadar parlaklaşıyordu. Kasabada sadece bir itfaiye aracı vardı, Barbara'nın ona çalışmadığını söylediği eski bir kamyonet. Booker kulübeye giden yola saptı. Manzara açıldı ve yananın kulübe olmadığını görebildiler. Harp Evi'ydı.

Annie'nin ilk aklına gelen Theo oldu, sonra Jaycie ve Livia. *Yüce Tanrım, güvende olsunlar.*

Barbara gösterge panelini tuttu. Gökyüzünde bir kıvılcım yağmuru patladı. Yolda sarsıldılar. Booker kamyonu yangının oldukça gerisine park etti. Annie kendini dışarı attı ve koşmaya başladı.

Ateş açgözlüydü, ahşap kiremitleri hırıltılı bir şekilde yutuyor, sıcak pençeleri daha fazlası için açgözlülük gösteriyordu. Tavan arasında saklanan gazete ve dergi yığınları mükemmel bir çıra olmuştu ve çatı neredeyse yok olmuştu, bir baca iskeleti zaten görülebiliyordu. Annie, Jaycie'nin arabanın tepesine yakın bir yerde büzüldüğünü gördü, Livia da onun yanındaydı. Onlara doğru koştu.

"Her şey çok hızlı oldu," diye haykırdı Jaycie. "Sanki bir patlama evi vurmuş gibiydi. Kapıyı açamadım. Bir şey düştü ve kapıyı kapattı."

"Theo nerede?" Annie ağladı.

"Bizi dışarı çıkarmak için camı kırdı."

"Şimdi nerede o?"

"Eve geri kaçtı. Bağırđım. Ona gitmemesini söyledim."

Annie'nin midesi bulandı. İçeride hayatını riske atmasını gerektirecek kadar önemli hiçbir şey yoktu. Hannibal orada değilse tabii. Theo kendisine emanet edilen hiçbir şeyi terk etmezdi, bir kediyi bile.

Annie eve doğru yürümeye başladı ama Jaycie onun kötü hava koşullarına dayanıklı ceketinin kolunu tutup sıkıca kavradı. "Oraya girmeyeceksin!"

Jaycie haklıydı. Ev çok büyüktü ve nereye gittiğı hakkında hiçbir fikri yoktu. Beklemek zorundaydı. Dua et.

Jaycie Livia'yı aldı. Annie daha fazla kamyonun geldiğini ve Booker'ın birine evi kurtarmanın mümkün olmadığını söylediğini belli belirsiz fark etti.

"Theo'yu istiyorum," diye feryat etti Livia.

Annie dehşete düşmüş bir atın tiz kişnemesini duydu. Dancer'ı unutmuştu. Ama ahıra doğru döndüğünde Booker ve Darren McKinley'nin çoktan içeri girmiş olduklarını gördü.

Barbara yanına koşarak, "yakalayacaklar," dedi. "Theo evde," dedi Jaycie ona.

Barbara elini ağzına götürdü.

Hava sıcak ve duman doluydu. Bir ışın daha düşerek kıvılcımlardan oluşan bir meteor gönderdi. Annie uyuşmuş bir halde arabadan olanları izledi, korkusu her saniye artıyordu, kafasında Thornfield Hall'un yanışını gösteren bir film şeridi oynuyordu. Jane Eyre'in kör Edward Rochester'ı bulmak için geri dönüşünü.

Kör iyi olur. Annie körlükle başa çıkabilir. Ama ölü değil. Asla ölü değil.

Bir şey ayak bileklerine sürtündü. Yere baktı ve Hannibal'ı gördü. Kediye kaptı, korkusu giderek artıyordu. Theo şu anda bile onu arayan alevlerden kaçıyor olabilirdi, kedinin zaten güvende olduğunu bilmiyordu.

Booker ve Darren Dancer'ı ahırdan çıkarmak için mücadele etti. Gözlerini kapatmak için kafasına bir şey sarmışlardı ama panikleyen at dumanın kokusunu aldı ve onlarla mücadele etti.

Çatının bir parçası daha çöktü. Ev her an çökebilirdi. Annie bekledi. Dua etti. Kediye öyle sıkı tuttu ki, kedi protesto edercesine uludu ve kıpırdanarak kollarından kurtuldu. Theo'ya onu sevdiğini söylemeliydi. Ona söylemeli ve sonuçlarına katlanmalıydı. Hayat çok değerliydi. Aşk çok değerliydi. Artık ne kadar iyi sevildiğini asla bilemeyecekti - boğucu taleplerle ya da delice tehditlerle değil, özgür bırakılacak kadar.

Evden bir figür çıktı. Kambur. Şekilsiz. Koştı İleri. Her iki elinde bir şey taşıyan ve nefes nefese kalan Theo'ydu. Arkasında bir pencere patladı. Yanına uzandı, ona destek olmaya çalıştı. Taşıdığı her neyse bacaklarına çarptı. Elinden almaya çalıştı ama adam bırakmadı.

Adamlar onun yanına gelerek kadını yolundan çekip temiz havaya doğru sürüklediler. Ancak o zaman adamın yanan evden ne getirdiğini görebildi. Kurtarmak için içeri geri döndüğü şeyi. Kedi değildi. İki kırmızı bavul. Kuklalarını almak için geri dönmüştü.

Annie bunu zar zor sindirebildi. Theo aptal, sevgili kuklalarını kurtarmak için o cehenneme geri dönmüştü. Ona bağırarak, ikisi de nefes alamayana kadar öpmek ve bir daha asla böyle aptalca bir şey yapmayacağına dair söz verdirmek istiyordu. Ama o atına binmek için adamlardan ayrılmıştı.

"Peri evim!" Livia ılık attı. "Peri evimi görmek istiyorum."

Jaycie onu susturmaya çalıştı ama dört yaşındaki ocuk için her şey çok fazlaydı ve muhakeme gücünü kaybetmişti. Annie şu anda Theo için bir şey yapamazdı ama belki bu konuda yardımcı olabilir. "Unuttun mu?" Livia'nın kızarmış yanağına dokundu ve yüzünü ona yaklaştırdı. "Gece vakti ve periler orada olabilir. İnsanların onları görmesini istemediklerini biliyorsun."

Livia hıçkıra hıçkıra ağılarken küçük göğsü titriyordu. "Onları görmek istiyorum."

İsteyip de sahip olamadığımız o kadar çok şey var ki. Yangın peri evine kadar ulaşmamıştı ama bölge fena halde tahrip olmuştu. "Biliyorum tatlım, ama seni görmek istemiyorlar."

"Yapabilir misin-" Hıkırdı. "Beni sabah getirebilir misin?" Annie çok uzun süre tereddüt etti ve Livia ağılamaya başladı. "Peri evini görmek istiyorum!"

Annie, en az kızı kadar bitkin görünen Jaycie'ye baktı. "Eğer yangın snmşse ve güvenliyse," dedi Annie, "seni sabah getiririm."

Annesi geceyi şehirde geçirmek için planlar yapmaya başlayana kadar bu onu tatmin etti. Feryatlar yeniden başladı. "Annie sabah beni peri evini görmeye gtreeğini söyledi! Ben burada kalmak istiyorum!"

Arkalarından boğuk bir erkek sesi konuştu. "Neden ­nz geceyi kulübede geirmiyorsunuz?"

Annie arkasını döndü. Theo cehennemden çıkmış gibi görünüyordu, is karası yüzünde mavi gözleri parlıyordu, kedisi ellerindeydi. Hannibal'ı ona doğıru uzattı. "Onu da yanına al, olur mu?"

Kadın bir şey söyleyemedi, adam yine gitmişti.

BARBARA ANNIE, JAYCIE VE Livia'yı kulübeye bıraktı. Annie Hannibal'ı içeri bıraktıktan sonra kamyonetin kasasından iki kırmızı bavulu almaya gitti. Evde sakladığı diğeri her şey gitmişti: giysileri, Mariah'nın eşarpları ve Hayal Kitabı. Ama kuklaları yanındaydı. Ve her bir bavulun dibindeki ağır kartonların arasına sıkıştırılmış Niven Garr izimleri vardı. Çok daha önemlisi, Theo hayatta ve güvendeydi.

Bir kıvılcım patlaması geceyi şeytanın gösterisi gibi aydınlattı.

Harp Evi yıkılmıştı.

ANNIE kulübedeki yatağını Jaycie ve Livia'ya bırakıp kendisi kanepede yattı, stüdyoyu Theo'ya bıraktı ama sabahın erken saatlerine kadar Theo dönmemişti. Ön pencereye gitti. Bir zamanlar Harp Evi'nin hepsine hükmettiği yerde, yıkıntılardan sadece dumanlar yükseliyordu.

Livia bir gece önce giydiği pijamalarıyla ortaya çıktı ve gözleri. "Hadi gidip peri evini görelim."

Annie dört yaşındaki çocuğun dün gecedan sonra uyumasını ummuştı ama hâlâ yatakta olan tek kişi Jaycie'ydi. Ayrıca Livia'nın peri evini unutacağını da ummuştı. Bunu daha iyi bilmeliydi.

Nazikçe, yangın sırasında birinin yanlışlıkla evin üzerine basmış olabileceğini açıkladı ama Livia bunu kabul etmedi. "Periler bunun olmasına izin vermez. Şimdi gidip görebilir miyiz Annie? Lütfen!"

"Livia, korkarım hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Livia yüzünü buruşturdu. "Görmek istiyorum!"

Akşama kadar Annie anakaraya dönmüş olacaktı ve kendisiyle ilgili mutlu anıları olan bir çocuk bırakmak yerine, hayal kırıklığına uğramış bir çocuk bırakacaktı. "Pekâlâ," dedi isteksizce. "Paltonu al."

Annie çoktan Mariah'nın çok kısa pipo saplı pantolonunu ve siyah kazağını giymişti. Duman kokan kötü hava ceketini de ekledi ve Jaycie'ye bir not karaladı. Livia'yı paltosu ve pijamalarıyla dışarı çıkarırken, ona kahvaltı vermediğini hatırladı - mutfakta pek bir şey kalmamıştı. Ama önce yemek yemelerini önerdiğinde Livia reddetti ve Annie'nin tartışmaya cesareti yoktu.

Birisi Jaycie'nin Suburban'ını kulübenin yanına park etmişti. Annie Livia'yı araba koltuğuna bağladı ve arabayı sürdü. Theo'nun arabası dün gece olduğu gibi uçurumun tepesine yakın bir yere park edilmişti. Arabayı arkasına park etti ve Livia'nın inmesine yardım etti. Dört yaşındaki çocuğun elini sıkıca tutarak, yolun geri kalanında onunla birlikte tepeye kadar yürüdü.

Gargoyleler ve taş kule, ahırlar ve garajla birlikte ayakta kalmıştı. Ancak dört tuğla baca ve bir merdiven bölümü dışında evden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Yıkıntıların ötesinde okyanusu görebiliyordu. Ev artık manzarayı kapatmıyordu.

Annie'nin aklına başka biri gelmediği için Livia'nın Theo'yu ilk fark etmesi ironikti. Livia pijamasının paçalarını sürükleyerek Theo'dan ayrıldı ve ona doğru koştu. "Theo!"

. Tıraşsızdı. Adamlardan birinin ona ödünç vermiş olması gereken çok küçük lacivert bir ceket giymişti ve kot pantolonu baldırından yırtılmıştı. Annie'nin kalbi sıkışmıştı. Yaşadığı onca şeyden sonra -yapması gereken onca şeyden sonra- çamurun içinde çömelmiş, Livia'nın peri evini yeniden inşa ediyordu.

Küçük kıza yorgun bir gülümseme verdi. "Yangın perileri çıldırttı. Bak ne yaptılar."

"Oh, hayır." Livia minyatür bir yetişkin gibi ellerini kalçalarına koydu. "Çok, çok kötüydüler."

Theo Annie'ye baktı. Gözlerinin etrafındaki kırılganlıklara kir yerleşmişti ve kulaklarından biri tamamen siyahtı. Kuklalarını kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı. Tam ona göre. "Bütün gece buradaydın," dedi yumuşak bir sesle. "Harp Evi'nin çöküşüne tanıklık etmek için mi?"

"Ve kıvılcımları ahırdan uzak tutmaya çalışıyorum."

Artık güvende olduğuna göre, ona karşı olan hislerini açığa vurma dürtüsü yerini gerçekliğe bıraktı. Hiçbir şey değişmemişti. Sırf kendini rahatlatmak için onun iyiliğini feda edemezdi. "Dancer iyi mi?" diye sordu.

Başını salladı. "Ahırına geri döndü. Kedimiz nasıl?"

Boğazı düğümlendi. "Kedimiz gayet iyi. Senden daha iyi."

Livia onun ne yaptığını inceledi. "Bir yol yapıyorsun. Periler bundan hoşlanacak."

Yeni evi daha alçak ve daha geniş yapmış, taş patika yerine düzleştirilmiş plaj camı parçalarını girişin etrafına yarım ay şeklinde bastırmıştı. Camın bir kısmını Livia'ya uzattı. "Ben Annie'yle konuşurken sen ne yapabileceğine bak."

Livia yere yığıldı. Annie ellerini Theo'nun yüzüne sürmemek için sıkmak zorunda kaldı. "Sen bir aptalsın," dedi saklayamadığı bir şefkatle. "Kuklaların yeri doldurulabilir. Sen değilsin."

"Senin için ne anlama geldiklerini biliyorum," dedi. "Senin bildiğin kadar değil."

Başını eğdi.

"Ben Livia'ya göz kulak olurum," dedi hemen. "Kulübeye git ve biraz uyu."

"Sonra uyurum." Önce evin yıkıntılarına, sonra da ona baktı. "Gerçekten bugün mü gidiyorsun?"

Başını salladı.

"Şimdi salak kimmiş bakalım?" dedi.

"Yanan bir eve koşmakla anakaraya gitmek arasında fark var" diye belirtti.

"Her ikisinin de büyük bir dezavantajı var."

"Ayrılmanın benim için bir dezavantajı olduğunu düşünmüyorum."

"Belki senin için değil. Ama benim için bir tane olduğu kesin."

Çok yorulmuştu. Elbette onun gidişini önemsiyordu. Ama önemsemek sevmekle aynı şey değildi ve onun yorgunluğunu kalbinin aniden açıldığına yormamalıydı. "Daha fazla çılgın kadınla takılmaya başlamadığın sürece iyi olacaksın," dedi.

Adamın yorgun ama içten gülümsemesi onu şaşırttı. "Onlar hakkında bu şekilde konuştuğunu duymak beni rahatsız etmeli."

"Ama öyle değil mi?"

"Gerçek . Benim için erkek zamanı."

"Bunun erkeklikle bir ilgisi yok," dedi. "Bu, değer verdiğiniz herkesi kurtaramayacağınız gerçeğini kabul etmekle ilgili."

"Neyse ki benim için kurtarılmaya ihtiyacın yok." "Tabii ki yok."

Elinin tersiyle çenesini ovuşturdu. "Senin için bir işim var. Ücretli bir iş."

Bu işin gidişatından hoşlanmamıştı, bu yüzden onu başka yöne çekmeye çalıştı. "Yatakta iyi olduğumu biliyordum ama bu kadar iyi olduğumu bilmiyordum."

İç çekti. "Biraz merhametli ol, Antoinette. Şu anda sana ayak uyduramayacak kadar yorgunum."

Gözlerini devirmeyi başardı. "Sanki yapabiliymişsin gibi." "Bu şehirden yapabileceğiniz bir iş."

Adam ona acınacak bir iş teklif edecekti ve kadın buna dayanamadı. "Skype seksi hakkında bir şeyler duydum ama bana pek cazip gelmiyor."

"Üzerinde çalıştığım bir kitabı resimlemeni istiyorum."

"Kusura bakmayın. Bir illüstratör olsaydım bile, ki değilim, karnı deşilmiş insan çizme pratiğim yok." Oh, çok iyi gidiyordu. Tam kalbinin üzerinde yuvarlanıyordu.

İç çekti. "Bir haftadır neredeyse hiç uyumadım ve en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum. Göğsüm ağrıyor. Gözlerim zımpara kağıdı gibi. Elim su topladı. Ve senin tek yapmak istediğin şaka yapmak."

"Elin mi? Bir bakayım." Kadın elini uzattı ama adam elini arkasına doğru kaydırıldı.

"Elimle ilgileneceğim ama önce beni dinlemeni istiyorum."

Bunun peşini bırakmayacaktı. "Gerek yok. Zaten üstlenebileceğimden daha fazla işim var."

"Annie, bir kez bana zorluk çıkarmasan olmaz mı?"

"Belki bir gün, ama bugün değil."

"Annie, Theo'yu üzüyorsun." İkisi de Livia'nın dikkatini onlara verdiğini fark etmedi. Theo'nun bacaklarının arasından baktı. "Bence ona bedava sırrını söylemelisin."

"Yapmıyorum!" Livia'ya ölümcül bir bakış attı. "Ve sen de yapmasan iyi edersin." Livia başını kaldırıp Theo'ya baktı. "O zaman ona bedava sırrını söyleyen iyi edersin."

Sertleşti. "Annie benim bedava duymak istemiyor." "Bedava bir sırrın mı var?" Annie sordu.

"Evet, öyle." Livia dört yaşındaki kendini beğenmişliğiyle şişindi. "Ve ben bunu biliyorum."

Şimdi Livia'ya ölümcül bakışlar atan kişi Theo'ydu. "Biraz çam kozalağı bul. Bir sürü." Elini çardağın arkasındaki ağaçlara doğru uzattı. "İşte orada."

Annie ancak bu kadarına dayanabilirdi. "Sonra," dedi. "Kulübeye dönüp annenin uyanıp uyanmadığına bakmamız gerekiyor."

Livia'nın yüzü bir fırtına bulutuna dönüştü. "Gitmek istemiyorum!"

"Annie'ye zorluk çıkarma," dedi. "Peri evini bitireceğim. Daha sonra görebilirsiniz."

Yangın Livia'nın dünyasını altüst etmişti. Yeterince uyumamıştı ve sadece aşırı uyarılmış dört yaşındaki bir çocuğun olabileceği kadar huysuzdu. "Ben gitmiyorum!" diye bağırdı. "Ve eğer kalmama izin vermezseniz, bedava sırlarınızı anlatacağım!"

Annie onun kolunu tuttu. "Bedava bir sırrı söyleyemezsin!" "Kesinlikle söyleyemezsin!" Theo haykırdı.

"Yapabilirim!" Livia karşılık verdi. "Eğer ikisi de aynıysa!"

Yirmi Beşinci Bölüm

THEO BEYNİNİ ÇALIŞTIRAMIYORDU. Annie bir Gekilde inatçı dört yağındaki çocuğı arabaya götürmeyi bağırdığında, Harp Evi'nin çirkin heykellerinden biri gibi, ayakları yere donmuş bir halde öylece durdu. Annie'nin uzaklaşmasını aptalca izledi.

"Yapabilirim! Eğer ikisi de aynıysa!"

Annie onun çok fazla yükü olduğunu söylerken çok açık konuşmuştu. Ama şimdi öyle hissetmiyordu. Evin için için yanan kalıntıları geride bıraktığı her şeyi temsil ediyordu. Kendi kalbini görmesini ve olmak istediğı adam olmasını engelleyen her şeyi. Annie Hewitt'i ruhunun derinliklerinden seviyordu.

Annie, Livia'ya onu sevdiğini mi söylemişti? Tam olarak ne demişti? Çünkü Annie'nin onun kastettiğı şeyi kastetmediğini hissediyordu.

Regan'ın plaj camını bulduğu gün gerçekler yüzüne tokat gibi çarpmıştı. Livia ona "özgür sır" dediğı şeyi söylemesini istediğinde, kelimeler nefesi kadar özgürce ağzından dökülmüştü. Sanki Annie'yi on altı yaşından beri seviyormuş gibi hissediyordu ve belki de seviyordu.

"Çok fazla yükün var."

Annie'nin sözleri onu bir korkağı dönüştürmüştü. Kadınlar konusunda kötü bir sicili vardı ve parasıyla ilgili tüm saçmalıklarına rağmen

hiçbirini. Eğer lanet denizkızı sandalyesini satın alanın kendisi olduğunu öğrenirse, onu asla affetmezdi. Ona verebileceği tek şey kalbiydi.

-İstemediğini açıkça belirttiği bir şey.

Ama mücadele etmeyecek kadar da korkak değildi. Rıhtımdaki tartışmalarından sonra sakinleşmesi için ona son güne kadar zaman vermeyi planlamıştı. Bu sabah hayatının en güzel kahvaltısını yapıp *Lucky Charm*'da ona götürmeyi planlamıştı. Her nasılsa onu, yükünün geçmişte kaldığına ikna edebileceğini düşünmüştü; karşılığında onu sevse de sevmese de onu sevmekte özgürdü. Ama yangın her şeyi berbat etmişti.

Temiz bir beyne ihtiyacı vardı. Birkaç saat uykuya. Kesinlikle bir duş. Ama bunların hiçbirisi için zamanı yoktu. Annie de onun aciliyetini en az onun kadar güçlü bir şekilde hissetmeliydi. Onu kendisinden vazgeçmemesi için ikna edebilmesinin tek yolu buydu.

Sana iyi şanslar. Çoktan batırdın.

Uykusuzluk ona çok iyi gelmişti. Şimdi onun kuklası Scamp'ı duyuyordu. Harp Evi'nin kalıntılarına sırtını döndü, arabasına yöneldi ve kulübeye doğru koşmaya başladı.

Çoktan gitmişti. Livia'yı teslim etmiş ve sanki hayatı ondan kaçmasına bağlymış gibi kasabaya doğru hızla ilerlemeye başlamıştı. Adam onun peşinden giderken endişe midesini kemiriyordu.

Suburban, Range Rover'ıyla boy ölçüşemezdi ve ona çabucak yetişti. Korna çaldı ama kadın durmadı. Korna çalmaya devam etti. Kadın duymak zorundaydı ama durmamakla kalmadı, hızlandı.

Sana söylemiştim, dedi lanet kukla. Çok geç kaldınız.

Cehennem gibiyim! Bir adadaydılar ve yakında kasabaya varacaklardı. Tek yapması gereken sabırlı olmak ve onu takip etmektir. Ama sabırlı olmak istemiyordu. Onu şimdi istiyordu ve ne kadar ciddi olduğunu anlayamazsa, ona gösterecekti.

Suburban'ın arka tarafına çarptı. Kızın direksiyonu kırmasına neden olacak kadar sert değil. Sadece onun ciddi olduğunu anlamasına yetecek kadar. Görünüşe göre o da öyle, çünkü sürmeye devam etti. Suburban o kadar çok eziği olan bir hurdaydı ki başka bir çiftin önemi yoktu, ama aynı şey onun için söylenemezdi.

Range Rover. Umurunda değildi. Ona tekrar çarptı. Ve tekrar. Sonunda Suburban'ın hayatta kalan tek fren lambası yandı.

Araba bir anda durdu, kapı açıldı ve kadın kendini dışarı attı. Adam da dışarı fırladı ama kızın "*Bu konuda konuşmak istemiyorum!*" diye bağırdığını duydu. "İyi!" diye bağırdı. "Konuşmayı ben yapacağım. Seni seviyorum ve bundan utanmıyorum ve benim kadar yükün olmayabilir ama kendini bağladığın tüm o eziklerle ilgili bir yükün yokmuş gibi davranma."

"Sadece iki tane!"

"Bana da sadece iki tane, yani ödeştik!"

"Yakınından bile geçmiyor!" Aralarında on beş metre vardı ve o hâlâ çığlık atıyordu. "Benim ikim bencil pisliklerdi! Sizinkiler ise cinayete meyilli kaçıklardı!"

"Kenley cinayete meyilli değildi!"

"Yeterince yakın. Ve ayrılıklarından sonra tek yaptığım *Big Bang*'in tekrarlarını izlemek ve beş kilo almaktı! Bu *hayatının geri kalanında* kefaret ödemekle aynı şey değil."

"Artık değil!" En az onun kadar yüksek sesle bağıırıyordu ve o da hareket etmemişti. Beyni karmakarışık. Boğazı acıyordu. Vücudunun her yeri ağrıyordu. Öte yandan kadın, elektriklenmiş saçları ve alev alev yanan gözleriyle, gücünün doruğundaki intikamcı bir tanrıça gibi görünüyordu.

Ona doğru yürüdü. "Seninle bir hayat istiyorum, Annie. Yürüyemeyecek hale gelene kadar seninle sevişmek istiyorum. Ve seninle çocuk yapmak. Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim ama aşkın iyi hissettirmesine pek alışık değilim." Parmağını kızın yüzünün kaba yönüne doğru dürttü. "Romantik olmaktan bahsettin. Romantizm bir şey değil! Sana karşı hissettiklerimin yanına bile yaklaşamayacak kadar küçük bir kelime. Er ya da geç o lanet sandalyeyi öğreneceğinizi biliyorum ama ben böyle yaparım! Ve şu andan itibaren-"

"Sandalye?"

Kahretsin. Şimdi hem alev alev yanan burun deliklerine hem de alev alev yanan ela iblis gözlerine bakıyordu.

"Sandalyeyi satın alan sensin!" diye haykırdı.

Zayıflık gösteremezdi. "Başka kim seni o çirkin hurdayı alacak kadar seviyor ki?"

Ağzı tekrar açılmıştı ve o kadar gerilmişti ki saçları bile acıyordu ama ona bakmaya devam etti. "Sana yaptığım iş teklifi *gerçek*. Yeni bir kitaba başladım - gerçekten seveceğin bir kitaba - ama şimdi bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Birlikte bir hayat kurmamızdan ve hissettiklerimin etrafta hiçbir gölge olmadan parlak ve güçlü olduğunu sana gösterme şansım olmasından bahsetmek istiyorum. Sana göstermek istediğim şey bu."

Ona Diggity'den bahsetmek için can atıyordu. Ve ilk seferinde kaçırmış olma ihtimaline karşı, onunla çocuk istediğini bir kez daha söylemek istiyordu. Onu başı dönene kadar öpmek istiyordu. Düzgün düşünemez hale gelene kadar onunla sevişmek. Oturmasaydı şimdiye kadar hepsini yapmış olacaktı. Çamurlu yolun tam ortasına. Sanki bacakları işe yaramazmış gibi. Bu onun tiradına başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir son verdi.

Ona gitti. Onun yanına diz çöktü. Sulu bir güneş ışığı huzmesi Ağaçların arasından geçip elmacık kemikleriyle saklambaç oynuyordu. Çok sevdiği bal kahverengisi bukeler, yüzünün etrafında tam bir çarpışma başlatmıştı - şimdiye kadar gördüğü en güzel yüz, hayatla dolup taşıyor, onu oluşturan tüm duygularla canlanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Kadın cevap vermedi ve Annie'nin konuşmaması onu korkuttu, bu yüzden tekrar söze . "Seninle bir hayat istiyorum. Başka biriyle bir hayat düşünemiyorum. En azından bunu düşünecek misin?"

Başını salladı ama titrek bir baş sallamaydı ve bundan emin görünmüyordu. Eğer geri adım atarsa onu sonsuza dek kaybedebilirdi, bu yüzden ona Diggity'den ve yetişkinler yerine çocuklar için yazdığı kitabı onun resimlemesini istediğinden ve yeni okuyucularının onun ilginç çizimlerini ne kadar seveceğinden bahsetti. Onunla çamurlu yolun ortasında oturdu ve ona aşkın kendisi için her zaman felaket anlamına geldiğini ve bu yüzden ona karşı hissettiklerini -kolaylık, bağlantı, şefkat- etiketlemesinin bu kadar uzun sürdüğünü söyledi. Son kelimedede neredeyse boğulacaktı, her hecesini kastetmediği için değil, bir yazar için bile *şefkat* gibi bir kelimeyi yüksek sesle söylemek

erkek kartını teslim etmesi gerektiğini hissetti. Ama kızın gözleri onun yüzüne yapışmıştı, bu yüzden tekrar söyledi ve ardından içindeyken ne kadar güzel göründüğünü söyleyerek devam etti.

Bu kesinlikle onun dikkatini çekti, bu yüzden biraz müstehcenlik kattı. Sesini alçalttı. Kulağına fısıldadı. Ona ne yapmak istediğini söyledi. Onun kendisine ne yapmasını istediğini. Kızın bukleleri dudaklarını gıdıkladı, teni kızardı ve kot pantolonu iyice daraldı ama kendini yeniden bir erkek gibi hissetti; kuklalarla oynayan, dilsiz küçük kızların yeniden konuşmasına yardım eden ve onu kendi umutsuzluğundan kurtaran bu kadının merhametine umutsuzca kalmış bir erkek. Bu ilginç, seksi, tamamen aklı başında kadının.

Onun yüzüne dokundu. "Sanırım seni on altı yaşından beri seviyorum." Sanki bir şey bekliyormuş gibi başını eğdi.

"Bundan eminim," dedi daha kararlı bir şekilde, hiç emin olmasa da. Kim gençlik yıllarına dönüp baktığında herhangi bir konuda net olabilirdi ki? Ama ondan daha fazlasını istiyordu ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa bile bunu ona vermek zorundaydı.

Birdenbire bir kuklanın sesini duydu. *Öp onu, seni aptal.*

Yapmayı daha çok arzuladığı bir şey yoktu, ama duman kokuyordu, yüzü yağlı isle kaplıydı ve elleri kirliydi.

Yap işte.

Ve öyle de yaptı. Kirli ellerini kızın saçlarında gezdirdi ve onu soluksuz öptü. Boynunu, gözlerini, ağzının kenarlarını. Sanki hayatı buna bağılıymış gibi dudaklarını öptü. Geleceklerini onun içine öptü. Sahip olabilecekleri ve olabilecekleri her şeyi. Birlikte çıkardıkları yumuşak sesler kulaklarında bir şiire dönüştü.

Elleri omuzlarını kavradı, onu itmedi, daha yakına çekti. Onun içinde kendini kaybetti. Kendini buldu.

Öpüşmeleri nihayet sona erdiğinde, kirli ellerini kızın artık aynı derecede kirli olan yanaklarında tutmaya devam etti. Burnunun ucuna is bulaşmıştı. Dudakları öpüştükleri için şişmişti. Gözleri parılıyordu.

"Özgür sır," diye fısıldadı.

Midesi en sıkı düğümüne doğru büküldü. Yavaşça nefesini bıraktı. "İyi olsun."

Dudaklarını onun kulaklarına bastırdı ve sırrını fısıldadı.

İyi idi. Gerçekten iyi idi. Aslında, daha iyi olamazdı.

Sonsöz

YAZ GÜNEŞİ dalgaların tepelerinden süzölüp rüzgâra karşı yol alan bir çift yelkenlinin direklerinden sekiyordu. Uzaktaki okyanusu en iyi şekilde görebilmek için eski çiftlik evinin önüne yerleştirilmiş olan bahçe verandasında kobalt mavisi Adirondack sandalyeler oturuyordu. Yakındaki bahçede güller, delphiniumlar, bezelyeler ve nasturtiumlar çiçek açmıştı ve kıvrımlı bir yol, taş verandadan çayır boyunca, bir zamanlar olduğundan iki kat daha büyük olan çiftlik evine doğru uzanıyordu. Bir ağaç korusu, sol tarafta küçük bir misafirhaneyi koruyor, posta pulu verandasında çirkin bir denizkızı sandalyesi duruyordu.

Bahçenin verandasında, erkenci güneşe karşı katlanmış bir pazar şemsiyesi Öğleden sonra esintisi, büyük bir aileyi ağırlayabilecek büyüklükteki uzun ahşap masanın ortasından yükseliyordu. Başında çarpık bir Knicks şapkası olan eski bir taş çirkin adam bir zamanlar adanın diğer ucundaki bir evi koruyordu. Şimdi sardunyalılarla dolup taşan toprak bir saksının yanında korumacı bir tavırla çömelmiş duruyordu. Etrafta bir Maine yazının kalıntıları uzanıyordu: bir futbol topu, pembe bir binicilik oyuncağı, terk edilmiş yüzme gözlükleri, balonlu değnekler ve su dolu kaldırım tebeşiri.

Düz siyah saçlı ve çatık kaşlı bir çocuk, Adirondack sandalyelerden arasına bağdaş kurmuş, kendisine bakan Scamp ile konuşuyordu.

bir sandalyenin kolunda. "Ve ..." dedi çocuk, "... işte bu yüzden ayaklarımı yere vurdum. Çünkü beni çok ama *çok* kızdırdı."

Kukla iplik buklelerini salladı. "Korkunç! Bana tam olarak ne yaptığını tekrar anlat."

Adı Charlie Harp olan çocuk sabırsızlıkla siyah saçlarını alnına doğru itti ve öfkeyle yanaklarını şişirdi. "Kamyonu sürmeme izin vermiyor!"

Scamp kumaştan elini alnına bastırdı. "O *alçak*!"

Yandaki sandalyeden acı dolu bir iç çekiş geldi. Scamp ve Charlie bunu duymazdan geldi.

"O zaman . . ." Charlie ekledi. "Turbo arabamı kız kardeşimin elinden aldığım için bana kızdı. O *benimdi*."

"*Delilik*!" Scamp çimenlerin üzerindeki eski bir yorganın üzerinde uyuklayan kıvrıkcık saçlı çocuğa doğru küçümseyici bir hareket yaptı. "Sırf sen yıllardır o arabayla oynamadın diye arabanın olması için hiçbir sebep yok. Kız kardeşin baş belasından başka bir şey değil. Senden hoşlanmıyor bile."

"Şey ..." Charlie kaşlarını çattı. "Benden hoşlanıyor sayılır." "Hoşlanmıyor."

" yapıyor! Komik suratlar yaptığımda gülüyor ve onunla oynayıp sesler çıkardığımda çılgına dönüyor."

"*Très intéressante*," dedi Scamp, hâlâ dillere karşı bir ilgisi vardı.

"Bazen yemeğini yere atıyor ve bu oldukça komik oluyor." "Hmmm . . .

Belki de . . ." Scamp onun yanağına dokundu. "Hayır, dediğimi unut herhangi bir şey."

"Söyle bana."

"Şey ..." Kukla onun diğer yanağına dokundu. "Ben, Scamp, turbo arabanızın gerçekten bir bebek oynacağı olduğunu düşünüyorum ve eğer birisi sizi onunla oynarken görseydi, sizin bir bebek olduğunuzu düşünebilirdi-"

"Hiçbir şey düşünmeyecekler çünkü o bebek oynacağını ona veriyorum!"

Scamp ağzı açık bir şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu düşünmeliydim. Şimdi, sanırım bir şarkı besteleyeceğim-"

"Şarkı yok!"

"Pekâlâ." Scamp derin bir kırınglılıkla burnunu çekti. "Eğer böyle davranacaksan sana Dilly'nin ne dediğini söyleyeceğim. Küçük çocuklara nasıl iyi davranılacağını öğrenmeden gerçek bir süper kahraman olamayacağını söyledi. Söylediği *buydu*."

Charlie'nin iyi bir karşı argümanı yoktu, bu yüzden ayak başparmağındaki bandajı karıştırdı ve asıl şikayetine geri döndü. "Ben bir ada çocuğuyum."

"Ne yazık ki sadece yazın," dedi Scamp. "Geri kalan zamanlarda New York'lu bir çocuksun."

"Yaz sayılır! Bu beni hâlâ bir ada çocuğu yapıyor ve ada çocukları araba kullanabiliyor."

"On yaşına geldiklerinde." Bu derin ve iddialı ses, Charlie'nin kuklalar arasında en sevdiği ikinci kişi olan Leo'dan geliyordu; sıkıcı Peter'dan, aptal Crumpet'ten ya da ona sürekli dişlerini fırçalaması gerektiğini hatırlatan Dilly'den çok daha ilginçti.

Leo yan sandalyenin kolunun üzerinden Charlie'ye baktı. "Ada çocuklarının araba kullanabilmesi için en az on yaşında olması gerekir. Sen, *dostum*, altı yaşındasın."

"Yakında on yaşında olacağım."

"O kadar yakında değil, Tanrı'ya şükür."

Charlie kuklaya ters ters baktı. "Gerçekten çok kızgınım."

"Tabii ki . Çok kızgınsın." Leo başını bir o bir bu yana çevirdi. "Bir fikrim var."

"Ne?"

"Ona ne kadar kızgın olduğunu söyle. Sonra gerçekten acınası görün ve seni Boogie-board'a götürmesini iste. Eğer yeterince acınası görünürsen, eminim kendini çok kötü hissedecek ve seni götürecektir."

Charlie dün doğmadı. Leo'nun yanından geçip onu tutan adama baktı. "Gerçekten mi! Şimdi gidebilir miyiz?"

Babası Leo'yu bir kenara bıraktı ve omuz silkti. "Dalgalar iyi görünüyor. Neden olmasın?"

Eşyalarını al."

Charlie ayağa fırladı ve bacakları titreyerek eve doğru koşmaya başladı. Ama tam ön basamağa geldiğinde durdu ve arkasını döndü. "Arabayı ben kullanacağım!"

"Hayır, yok!" diye karşı çıktı annesi, Scamp'i kolundan kaydırarak.

Charlie tepinerek içeri girdi ve babası güldü. "Bu çocuğu seviyorum."

"İşte size bir sürpriz." Charlie'nin annesi uyuyan bebeğe baktı. Yeni yürümeye başlayan çocuğun vahşi bal sarısı bukleleri, ağabeyinin düz siyah saçlarından daha farklı olamazdı ama çocuklar babalarının mavi gözlerini paylaşıyordu. Ayrıca annelerinin saygısız kişiliğini de taşıyorlardı.

Annie şezlongda arkasına yaslandı. Theo karısının ilginç yüzüne bakmaktan hiç bıkmamıştı. Uzanıp Annie'nin elini tuttu ve parmaklarını Annie'nin fazla gösterişli bulduğu ama yine de çok sevdiği pırlanta işlemeli alyansın üzerinde gezdirdi. "Onlardan ne zaman kurtulacağız?"

"Onları saat dörtte Barbara'ya bırakacağız. Onlara akşam yemeği verecek."

"Bize bütün akşamı sarhoş bir sefahat için bırakıyor."

"Sarhoşluk kısmını bilmiyorum ama kesinlikle sefahat olacak."

"Olsa iyi olur. O küçük şeytanları tüm kalbimle seviyorum ama seks hayatımızı mahvettikleri kesin."

Annie parmaklarını onun doladı. "Bu gece değil, yapmayacaklar."

Adam inledi. "Beni öldürüyorsun."

"Daha başlamadım bile."

Ona doğru uzandı.

Annie onun elini saçlarında hissederken, femme fatale'i oynamayı bu kadar çok sevmesinin yanlış olup olmadığını merak etti. Onun üzerinde sahip olduğu gücü sevmek

-Sadece gölgeleri uzak tutmak için kullandığı bir güç. Yedi yıl önce elinde düello tabancasıyla merdivende dururken gördüğü adamdan farklı bir adamdı. İkisi de farklıydı. Bir zamanlar nefret ettiği bu ada onun dünyadaki en sevdiği yer, normal hayatının yoğunluğundan kaçtığı bir sığınak haline gelmişti.

Sorunlu çocuklarla özel olarak çalışmanın yanı sıra, doktorlar, hemşireler, öğretmenler ve sosyal hizmet uzmanları için kukla eğitim seminerleri düzenledi. İşini bu kadar seveceğini hiç düşünmemişti. Asıl zorluğu, kendisi için her şey demek olan ailesi ve verdiği arkadaşlarıyla tüm bunları dengelemektir. Burada, adada, onun için önemli olan şeyleri yapmak için zamanı vardı.

Jaycie ve yeni ailesinin anakaradan ziyarete geldiği geçen hafta Livia için verdiği onuncu yaş günü partisinde olduğu gibi, yılın geri kalanında bazen unutup gitmişti.

Yüzünü güneş ışığına çevirdi. "Burada oturmak bile çok güzel."

"Çok çalışıyorsun," dedi, ilk kez söylemiyordu.

" tek ben değilim." Diggity Swift kitaplarının bu kadar başarılı olması pek de şaşırtıcı değildi. Diggity'nin maceraları genç okurlarını çukura itmeden dehşetin sınırına götürüyordu. Annie aptal çizimlerinin kocasına ilham vermesini ve okurlarını memnun etmesini seviyordu. Charlie hızla evden çıktı.

Theo isteksizce ayağa kalktı, Annieyi öptü, o sabah çiftlik evinin kapısında bulduğu kaptan kızılıcık fındıklı kurabiyelerden bir tane aldı, uyuyan kızına baktı, sonra oğluyla birlikte sahile doğru yola koyuldu. Annie topuklarını

yukarı çekti

sandalyeye oturdu ve dizlerine sarıldı.

Eski gotik kitaplarında okuyucu, kahraman ve kadın kahramanın gerçek hayat başladığında ve tüm karmaşasıyla uğraşmak zorunda kaldıklarında başlarına neler geldiğini asla göremezdi: ev işleri, çocukların kavgaları, soğuk algınlığı ve geniş aileyle başa çıkmanın zorlukları -onun değil, onun ailesi. Elliott yaşlandıkça olgunlaşmıştı ama Cynthia her zamanki gibi gösterişçiydi ve Theo'yu çıldırtıyordu. Annie daha hoşgörülüydü çünkü Cynthia şaşırtıcı derecede iyi bir büyükanneydi -çocuklarla yetişkinlerden çok daha iyi anlaşıyordu- ve çocuklar onu seviyordu.

Annie'nin ailesine gelince... Niven Garr'ın dul kız kardeşi Sylvia, Niven'in uzun süredir ortağı olan Benedict -ya da Charlie'nin deyimiyle Bendy Dede- ile birlikte yıllık yaz ziyaretleri için yakında geleceklerdi. Sylvia ve Benedict ilk başta Annie'den şüphelenmişlerdi ama bir DNA testi ve bazı garip ilk ziyaretlerden sonra, sanki her zaman birbirlerinin hayatlarının bir parçası olmuşlar gibi yakınlaşmışlardı.

Bu gece sadece Theo ve kendisi olacaktı. Yarın çocukları toplayıp adanın diğer ucuna gideceklerdi. Okul binasını kiralayan Providence'aileye el salladıklarını hayal etti.

Sezon için yazlık, ardından kötü bir şekilde tekerlek izi olan yoldan uçurumun tepesine ve adanın en iyi manzarasına doğru ilerlemek.

Harp House'un müstemilatı uzun zaman önce yıkılmış, yüzme havuzu güvenlik için doldurulmuştu. Bir zamanlar var olan yapıdan geriye sadece asma kaplı kule kalmıştı. Charlie sadece bir ada çocuğunun yapabileceği gibi özgürce koşarken o ve Theo bir battaniyenin üzerine uzanıp iyi bir şişe şarap içiyorlardı. Sonunda Theo kızlarını kucağına alır, başının üstünden öper ve onu eski bir ladin kütüğüne taşırdı. Çömelir, hala oraya saçılmış olan plaj camlarını toplar ve kulağına fısıldardı.

"Hadi bir peri evi inşa edelim."

Yazar Hakkında

Susan Elizabeth Phillips, *Dream a Little Dream* ile *New York Times*'ın en çok satanlar listesine girdi ve o zamandan beri orada kalmaya devam ediyor. Kitapları otuzdan fazla dilde yayımlandı, bu da onu dünyanın dört bir yanındaki okurların favorisi ve uluslararası en çok satanlar arasına soktu. Chicago banliyölerinde ikamet eden yazar, aynı zamanda bir yürüyüşçü, bahçıvan, okuyucu, eş, iki yetişkin oğul annesi ve hayatın iç karartıcı kitaplar okumak için çok kısa olduğuna inanan biri.

Susan'ı www.susanelizabethphillips.com adresinde ve ayrıca Facebook ve Twitter'da ziyaret edin.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için

www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS TARAFINDAN DA YAZILMIŖTIR

Büyük Kaçış Bana

Karşı Konulmaz De

Aşk İçin Ne Yaptım

Parıltılı Bebek

Natural Born Charmer

Match Me If You Can Ain't

She Sweet

Nefes Alma Odası

Bu Kalbim

Sadece hayal

edinFirst Lady'yi

Lady Be Good

Dream a Little Dream

Nobody's Baby but Mine

Kiss an Angel

CennetSen

Olmalıydın,

Teksas

Krediler

Kapak tasarımı Amanda Kain

Kapak fotoğrafı© by 2/Dougal Waters/Ocean/Corbis

Yazar fotoğrafı Peter Irman

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişilere, olaylara, kurumlara, kuruluşlara veya bölgelere yapılan atıflar sadece gerçeklik hissi vermek içindir ve hayali olarak kullanılmıştır. Diğer tüm karakterler, tüm olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

KAHRAMANLAR BENİM ZAYIFLIĞIMDIR. Telif hakkı © 2014 Susan Elizabeth Phillips'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

BİRİNCİ BASKI

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Phillips, Susan Elizabeth.

Kahramanlar benim zayıflığım / Susan Elizabeth Phillips.-İlk baskı.

sayfa cm

ISBN 978-0-06-210607-0 (ciltli)

ISBN 978-0-06-210619-3 (ciltlessiz) 1. Yazarlar-Kurgu.

2. Aktrisler-Kurgu. 3. Maine-Kurgu. 4. Yerli kurgu.

I. Başlık.

PS3566.H522H47 2014

813'.54-dc23

2014007547

EPUB Baskı Ağustos 2014 ISBN 9780062106117

14 15 16 17 18 OV/RRD 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.

Seviye 13, 201 Elizabeth Caddesi

Sydney, NSW 2000, Avustralya

<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada

2 Bloor Street East - 20. Kat

Toronto, ON M4W 1A8, Kanada

<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand

Unit D1, 63 Apollo Drive

Rosedale 0632 Auckland,

Yeni Zelanda

<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

77-85 Fulham Palace Road

Londra W6 8JB, Birleşik

Krallık

<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10022

<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

